

جہنمی

میتا

Ketabton.com

خیر و نذیہ ادا رہ

[جهنمي مينه #](#)

[ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره #](#)

[اول برخه #](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عشق یا هم عام اصطلاح کې مینه. له هغو کلماتو او حرفو څخه جوړ شوی. چی زموږ خیالونو او فکرونه را ګډوډ کوي. دا یوه مشترکه کلمه په جملو کې ، اما په مختلفو معناگانو سره، شاید هر څوک د عشق په باره کې مختلف نظریات ولری،عشق یوه کلمه ده له زر هاووو تعبیرونو څخه چی له هغو څخه یی یوه ډیر وخت کیږی دا دوه جملې می په ذهن کې ناستي دی.

اول دا چې حقیقی مینه هر ځای کې نشته یا اصلاً شتون نه لري.

دویم دا چی مینه یو هوس دی.(زر تیریدونکې او نه خلاصونکې) په یاد می ندی چی په کوم کتاب کې می دغه رقم جملو سره مخ شوم. اما مجبور یی کړم تر څو فکر ورباندې وکړم.زما له نظره عشق (مینه) څه شی ده ؟ هماغه نښه (نماد) ده چی ژوند پکې څرخیرې ستون یا پایه په دواړو جهانو کې(فانې او ابدی) ریښتینه مینه یا عشق په مثال د هغی خوږوالی دی چي یو پرنده یا کوچنی مرغه په زړه کې وي، مینه یو احساس یا خیال د انسان سره د مینې لپاره ، مینه په مختلفو څهرو کی را څرګندیږی، سترګي دی باید خلاصې وی تر څو یی وویني .

ممکن هیڅ مینه د بلې مینې سره یو شان نشی، یا کولي شو چی ووايو چی ورته داستانونه فلمونه او پخوانی پېښی لکه شیرین او فرهاد لیلی او مجنون دا نه وی.

امکان د ولري چی مینه د (13 نه تر 19) یا مختلف عمر کې په مهربانه زړونو کې چی که کوچني وی یا لوی زړه ولری رشد یا(پرمختګ) وکړی شاید یو څوک په ځوانۍ کی څو څو ځلي مبین شی او بل سړی شاید د مرګ تر وخته د مینې کلمه نه یی حس کړی ، باید وویل شي چی مینه جادو یا سحر نه دي او نه هم هغه پېښی چی ده چي ستا ورڅخه انتظار وي..یا نه وی ...

مګر د دې ښار داستان عجب پېښه بیان کوي، زیاتره مینه یا عشق ددي ځای بیل خوند لري، لکه د دوزخ خوند یا مزه..دلته مینه هغه احساس دي ، تر څو یو عاشق هیله مند په هر کار کولو کې او تر سره یی کړی ، مګر تر دي چی خپل معشوق (یار) ته ورسیرې زشت یا بد یا تیز رفتار ښایست اساس یا پایه نه لری، فقط چی د لاسته را وړلو لپاره یی کوشش وکړي دا ښار د خوبنۍ مزه بعضی وخت د وصال یا یوځای والي مزه ځکې او بعضی وخت بیا د جدایی.. د محبوب یا یار وصال یا بیرته راتلل که عشق وی .پس بیلتون یی د دوزخ له اور څخه تیز دي ، او سوزونکی دی، دا کیسه یا افسانه هم د دوزخ د اور په څیر ده د (فرهاد) له مینې او عشق څخه.

سوزونکی مینه یا عشق ، سرگردانه او تیز له هر طوفانه او سوزونکی له هر اور څخه دی..

هغه ښکلی آواز چی هر سهار یی اورم د موبایل د لړزی آواز دی چی د ویښولو لپاره می سم کړی. د یو نوي شی په شروع کولو او د یو ښکلی سهار په پیلولو لپاره هر سهار یوه نوي ورځ ده. هره ورځ یی یوه نوي صفحه ده. هره صفحه یی رقم رقم کیسې لری او هره کیسه یو نوي وړاندونکی او راوي لري ، مګر ما څخه ، چی پدی ټول داستان یا کیسه کې زه یی لیکل کوم نقش یا ونډه نه لرم ، یو ځل بیا زه له نوي کیسی سره له مختلفو شخصیتو سره او په تقدیر نیولو سره زه دلته یم . یو گزارش او روایت لرم د زړه او ځان له درده ،او د نړۍ له سوز څخه، له دوزخی مینې نیولی ...

عشق يا مينه هغه احساس دي چي ما اوريدلي اما اور او دوزخ يي بله كيسه لري
عشق جهنمي (جهنمي مينه) سر گردانه او تيز له هر طوفان او سوزونكي له هر اور څخه..

صبا يوه ډنگره او لوړ قدي نجلۍ وه پټه شوي په رنگا رنگ او ښکلو کميسو وه .تل لوړه وه ، د خوب او خيال له نظر څخه
نيولې تر لوړ بوټون. په خلاصه ويلى شو چي دا نجلۍ د دواړو لپاره بهترينه او ښايسته ترينه نجلې ښکاريده هم (فرهاد او
هم فرهاد ته)

اصيلا- صباچيرته يي ؟ صبا...

ثنا- دويم منزل جارو کوي مور ...

اصيلا- خپله خوله يا ژبه نه لري چي جواب را کړي؟

ثنا خپل د مور جواب ورکړو او ويې ويل : شکر لري يي مورجاني اما غوږونو کي يي گوشکي ده.

حسيب چي تازه را رسيدلي وو....غږ يي وکړ: شرط در سره وهم چي کسرا نوي سندرې خپره کړي او وره شهزادگي صبا جان
يي اوري .

اصيلا: ښه راغلي حسيب جانه !

پس له ښه راغلاست څخه ميرمن اصيلا افسوس او آه کش کړ او ويي ويل : څه وکړم نجلۍ هوايي شوي او بيرون
پروازونه کوي .

حسيب د ميرمن اصيلا د لاس ښکلولو وروسته وويل : پريږده يي آرام وکړي ، څو ورځي وروسته يي چي پوهنتون پيل شي
هغه وخت تفريح او ميلې ته وخت نه وي ورته ..

ثنا چي دواړه لاسونه يي په ملا نيولي وو مخکې لاره او ويې ويل: عجبې ده زموږ کور لاره هم درته معلومه ده ..محترمه
عالي جنابه.

حسيب- وبخښې ميرمن مي ...

ثنا- وايم څومره زر راغلي..

حسيب يخن يا گريوان يي پورته کړ ، د مسخري په ډول يي وويل: زما مهرباني ده نه مي خوښيږي چي ښځه مي راته
منتظره شي او زه ورنشم....

ثنا يو آه خپل د خاوند پدي بي موقع حرکاتو وکښلو ، او بيا يي د خپل خاوند يخن کاک سم کړ بيا يي په کنايه ډول خبرو ته
دوام ورکړو او ويې ويل: آها پوهيږم ، ځکه مورجاني وويل چي سهار وخته له کور بيرون شوي او اوس په نيمه ورځ زموږ
کورته مو تشریف را وړو ...

حسيب- مورجاني وگوره لور دي د غرمي 10 بجو ته نيمه ورځ وايي..

اصيلا- که زه خبري وکړم هيڅ ښه نه کيږي او که تاسو منځ کي مداخله هم وکړم ناراحتې به وم ، خپله پوهيږي او ښځه دي،
زه لارم کار ته مي..

ثنا- ښاغليه ډير با جرعت شوي نه يي؟ زما شکايت زما مور ته کوي؟ مور دواړه خو کور ته ځو بيا زه هلته ستا جواب
درکوم..

حسيب- توبه وباسه ښځې اوس غواړي په همدې عمر کي مي له مور وهل او ډبول وخورم ؟ زه اوس د اولاد څښتن يم لږ
رحم وکړه راباندي.

ثنا په مسخره ډول وويل: ښه، پس چيرته وي د اولادو پلاره چي زنگ ته د جواب نه ورکوي؟

حسيب- ستا له پلارجان سره د سبا ورځي لپاره يو څه خريد کولو لپاره تللي وم. اوس ته ووايه چي زما په اوږه باندي بار
وځنګه مي جواب در کړي وايي؟

ټنا- بهانه مه کوه ، لاس د بند وو خوله خو د بنده نه وه.

حسيب- خدايه ته يی نوره خلاصه کړي ، دلته زما حق خوړل کيږی.. پر ما ظلم روان دی.

شهلا - زويه دومره دعوي مه کوه ، حق د ټنا جانې دی بايد جواب دې ورکړی وای.

حسيب- ماشاءالله په مور مي د خپل ناوی طرف داري کوی.

ټنا- پس د يوه بی فايده زوی طرف ونيسي ؟

ټنا دا خبره وکړل او خپل ټيکړې په سر راکش کړو او خپل د خواينې خوا ته لاره او د سترې مشې وروسته يې خپل خواينې

خپل د کوټې خواته وبلل ځکه سبا ورځ ختم وو او ټول کور کې د ختم لپاره مجلس جوړ شوی وو او کارگران په کارونو

لگيا وه. اشرافې کورنې يو د غټ ترينه او مالدار ترينه کورنو څخه په ښار کې حساب کيدل. هغوی د يو وړوکې ختم لپاره

هم مجبور وه يو لوی ميلستيا ونيسي. اغلې شيرن څلور زامن او څلور لورگانې درلود چې ټولو اولادونه يې ودونه کړې وه

او بچيان يې درلود.. پدې ټولو کې وړه د اغلې شيرن ملسې صبا وه چې عمر يې زيات او کم د ۱۹ کالو وه.

فرهاد- الو فرشاد چيرته يې؟

فرشاد- الو لالا جان دلته د کاکا کور کې يم.

فرهاد- چيرته؟

فرشاد- د صمد کاکا کور کې يم د سبا ختم لپاره لوبنې مينځو او تياری نيسو، کوم کار دې درلود؟

فرهاد- هو... (يو څو دقيقې خاموش شو بيا يې وويل: خو مهمه نده ورځه خپل کار وکړه.

فرشاد- سمده وروره ښه وخت خدای پامان.

فرهاد- خدای پامان.

.....

فرهاد- ووايه چې نن چهارشنبه نده؟

امهمممم سنگه چل دی د ناول نوم خو شه خطرناک دی 😊😬

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونديه اداره.

[#دويم برخه.](#)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرشاد- سمده وروره ښه وخت خدای پامان.

فرهاد- خدای پامان.

فرهاد- ووايه چې نن چهارشنبه نده؟

#اوس نوې برخه...

امين- نن چهارشنبه ده ولې کومه ستونزه ده؟

فرهاد خپل زړه کې وويل: اه څنگه مې هير کړو نن ماښام مور ټول بايد د صمد کاکا کور کې وايې ځکه سبا د نيکه د مرگ ختم وو..

امين- کومه ستونزه ده ډاکتر صيب؟

فرهاد- نه وروره خو يو ځل بيا هم بايد ما وبخښې .. اسد موټر ودره وه زه بايد ښکته شم.

اسد- نه دا ځل امکان نلرې نه پرېږدم چې دا ځل هم همداسې لارښې او مور پرېږدې.

امين- اوس څه شوی؟ چې ته موټر دره ويې؟

فرهاد- نن ماښام يوځای ميلمه وم لياده مې وتې وه.

امين- توبه! د خاله څو يو نن دا کار مه کوه راځه زموږ سره ..

اسد- تر اوسه سهار وخته دې يواځې تر هغه چينې څو او تر ماښام بيرته راگرځو .. هسي زموږ چکر مه راخراښه وه..

فرهاد- که ماښام را ونه رسيدو بيا؟

امين- عه فرهاد لکه ډارنو نجونو پشان خبرې مه کوه. ولې را ونه رسيږو؟ زه قول درکوم چې تر ماښام دې ميلمستيا ته

راورسه وم.. اوس اجازه شته حرکت وکړو؟

فرهاد- ميلمستيا نده يوازې د سبا ورځې لپاره ټولو سره يوځای کېږو.

امين- اوو داسې وايې لکه چې ما ستاسو هغه کورنې نده ليدلې؟ تاسو کورنې راټول کېدل مطلب د يو ښار ميلمستيا دومره

ماشالله فاميل لرې.

فرهاد- نو تا څه زما کورنې ته سترگې نيولې؟ هو شکر غټ کورنې يو نفوس مو ډېر دې..

امين په خندا وويل: امم نفوس..

فرشاد- ثنا جانې نور لوبښې هم په پخلنځې کې شته او کنه؟

ثنا- څه يې کوې؟

فرشاد- رايوږه چې کارگران يې ومينځې

!ثنا- توبه فرشاد، کله چې کار کوې دومره خبرې مه کوه

فرشاد- مونږ بايد توبه اوباسو. دا د هلکانو پر وړاندې ظلم ده په دې گرم لمر کې درې ساعته لوبښې ومينځه آخر څوک درته د

يخو اوبو ست هم و نه کړي.

صبا- پخلنځې خو دې ليدلې ده، که تږې شوی يې لار شه اوبه وڅښه.

فرشاد- اې ماشاءالله، بلاخره شهزادگې هم راغله.

صبا- څه وکړو مزدوران چندان کار نه کوي مجبور مونږ ځان ستړي کړو.

ثنا- صبا څه وايې؟ بده ده.

صبا- هيله کوم خوړې ته د دوی پلوي مکوه! هميشه دې د تره زامنو پلوي کوې.

ثنا- گرانې خوړې څه لاره شه د ليمو يخ شربت تيار کړه او رايوږه!

صبا- ماته يې څه؟ چې تيار يې کړم، څوک چې يې څښي ځانته ته دې تيار کړي. ددې محترم په وينا (فرشاد ته يې اشاره

وکړه) دا خو د دوی خپل کور ده.

"د فرشاد لخواه د کيسې بيان"

آه، دا اوږده غاږه يې، دا نازونه، په لاس باندې خبرې کول او دا غرور يې ما ليونې کوي! دا جنې پيره ضدې ده بيحد ضدې، خو زه د همدې په ضد ليونې يم. له شانه نه مې ور غږ کړو: مهمه نده، اوس چې يو کيلاس يخي د ليمو اوبه راوړل درباندي قيامت غوندي ده، نو متوجې اوسه شپې ته ټول په چکر بيايم پرته له تا؟ سترگې يې په هماغه غرور را واړولې او په غوسه يې وويل: لاس دې خلاص تر ټول کابله پورې، چې هر قبر ته يې بيايې بو يې ځه.

سديس - د ماما لورې له سترگو دې څار شم! د فرشاد له قصده زه دې بيايم، پريږده چې رقيبېان و سوځيږي.

صبا- زما ورور يې! اوس درته د ليمو يخي اوبه راوړم.

فرشاد- ملگريه مونږ دې د ليمو په شربت خرڅ کړو؟

سديس کرار وويل: ناا، هماغه د ليمو شربت ستا له سره قربان، اما ته هم پير نازونه کوي پر دې بېچاره!

په ظاهر مې سديس ته وويل: هغه ټنبلې چې د ليمو شربت جوړ کړې ستا دې وي، زه ځم ځانته يې په خپله جوړوم تاته يې هم نه راوړم.

خو زما زړه څومره غوښتل چې صبا راته د ليمو شربت جوړ کړي، تر دې چې يوازې تش يو کيلاس اوبه هم واي، د صبا د لاس څيز د نړۍ له زرهاوو شربتونو سره نه برابروم. تر شا مې سديس په زوره خندا کوله او وې ويل: د کارونو له کولو سره دې پيره دلچسپي پيدا کړې ده؟

څه مې ونيول او روان شوم ځينې وخت فکر کوم د ژوند له ټولو رازونو څخه مې خلک خبر دې پرته له صبا څخه!

"د فرهاد له خولې د کيسې بيان"

غوښتل مې د پير مودې وروسته د دنيا له کارونو څخه ځان گوښه کړم او تفريح وکړم، خو مگر دا تفريح مې هم لکه چې زهر او ذقوم شوه. هرکله چې د هغې هوسۍ مانده سترگې راياديږي نو د زړه غوښې مې ويلي کيږي او حالات مې تغيير کوي. د هغې ساده کي، حاضر ځوابي، هر څيز چې يې په خوله راشي ځواب در کوي؛ زه يې په همدې حاضر ځوابي ميبين يم، دا ورځ به څنکه ماښام کړم؟

.....

صبا په پخلنځي کې د ليمو د شربت په جوړولو بوخته و چې فرشاد يې شاته ودریده او په ويښتياو يې ورته لاس وواهه. له صبا سره کار درلودل د مچيو ځاله کې لاس وهل دي، صبا چې هر څه لاس کې لري د انتقام لپاره ترينه کټه پورته کوي. کوم چاقو چې د صبا په لاس کې و له هماغه چاقو سره يې د فرشاد پر لور مخ را واړوه.

فرشاد- اوو ليونې وژنې مې؟

صبا- ته په خپله ليونې يې، ولې دې زما ويښتياو ته لاس ور وړ؟

!فرشاد- ويښتان! کوم ويښتياو؟ ما فکر وکړ لکه چې د قالينې پت ده

صبا چې سر يې ښکته و سر يې راپورته کړو او يوځل بيا يې چاقو زما مخ ته ونيو او ويې ويل: شادي څه دې وويل؟ قسم د ويښتانو په اندازه دې ټوټه، ټوټه کوم.

فرشاد- شيطاني تاته تسليم يم!

صبا- څه دې وويل؟

فرشاد- په خدای درته تسليم يم، مکوه خون به مې ستا په غاړه شي، ځوان يم گناه لرم.

صبا- دې ته هم ژوند وايې چې ته يې لرې؟

فرشاد- ناا، بى ساه جسد راڅخه جوړ شوې د کوم وخت څخه چې مې ستا سترگې ليدل....

فرشاد دا خبره وکړل او گيلاس په لاس حويلي ته منډه کړه او صبا يې تر شا چې هر څه يې په خوله ورته راتلل ورته يې وويل.

شپه پر ټولو ژر را ورسیده پرته له فرهاد څخه، فرهاد شپې ته شيبې شميرلې تر څو خپلې موخې ته ورسيرې شايد څو كيلو وزن يې هم کم کړى وي.

امين- ورستى تم ځاى ... زموږ کاکا فرهاد بڼکته کيږي.

فرهاد- پوهيږم چې ناوخته شوه خو بيا هم مننه.

امين- اسده موټر بېرته چالان کړه، څو زمونږ کور ته هسې هم ناوخته شوى ده فرهاد هم مونږ سره ځي.

فرهاد ژر وويل ناااا څه وايي موټر ودراره.

فرهاد ژر له موټر څخه بڼکته شو. او د هغه د ملگرو د خندا غږ هم ورسره پورته شو. د ساعت ستنه له اتو څخه د اوښتو په

حال کې وه. ټول د يو بل شاو خوا را ټول شوي ول د راتلونکي ورځي لپاره يې نظم چمتو کاوه، بڼاغلي صمد له خپلو

ورونو سره حساب کتاب کاوه؛ آغلې اصيله له خپلو اندريندو او اندروگانو سره مجلس کاوه؛ ثنا په گيلاسونو کې چای اچاوه

او صبا گيلاسونه ويشل چې دې حال کې د دروازې د زنگ غږ پورته شو ثنا له خپلې خور څخه هيله وکړه چې دروازه

خلاصه کړي ځکه ممکن حسيب د کورنۍ له رسولو څخه ورسته را رسيدلې وې.

خو څوک پوهيدل چې د دروازې شاته حسيب نه بلکې فرهاد ده او په اول قدم يې د خپل جانان ديدين نصيب کيږي.

اهممممم ولاى کيسه خو همداسى شکارى په اغلى صبا دوه ورونه ميبين دى فرهاد او فرشاد 😞 دا نو به سنگه شى؟ ستاسو

په نظر صبا به هم په دوى دواړو کى پريو چا ميبين شى او کته؟ يا يو بل نوى نفر به راشى داستان ته؟؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زى خپرونديه اداره.

[#دريم](#) برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

خو څوک پوهيدل چې د دروازې شاته حسيب نه بلکې فرهاد ده او په اول قدم يې د خپل جانان ديدين نصيب کيږي.

[#اوسى](#) نوې برخه...

فرهاد د دويم ځل لپاره دروازه و ټکوله، صبا ناره کړه: صبر داده درغلم دروازه دې ماته کړه.

لا دروازه يې نه و خلاصه کړې چې صبا بيا وويل: دروازه مه ماتوه خیر که دې خسر کور دې ده.

فرهاد

د صبا د غږ په اوریدو مې زړه بې حاله شو او ومې ویل دې برکتني شپې ته گوره چې شروع یې د جانان په لیدو وشوه او خوندوره خبره دا چې د صبا له خولې څخه د خسر د کور نوم اورېدل! د صبا په دې خبرو مې پر شونډو موسکا راغله چې صبا هم حیرانه شوه، په حقه و چې حیرت وکړي ځکه خو ځله مې موسکا ورته وکړه. زه داسې هلک وم چې یوازې مې خپل درس او کار ته وخت درلود، نه مې دوی سره د دوی په خوښیو کې گډون کاوه، کیدای شي د عمر له لحاظ و او زمونږ کورنی ژوند دوی سره توپیر درلود ما یوازې خپلو غمونو او د مور اوښکو ته رسیدگي کوله همدا علت هم وه چې دوی ډیر نه پیژندلم.

صبا په ډیر تلوار سره سلام وکړ او وې ویل: ما فکر وکړ چې اوبنې مې ده.

سلام ته مې ځواب ور کړ او ومې ویل: اوس اجازه ده چې کور ته داخل شم یا که یوازې اوبنې لپاره دې اجازه ده؟

صبا وویل: اوبخښی، اوبخښی راځی دننه.

کور کې ټول خلک په خپلو منځونو کې په کیسو سره بوخت ول، یوازې مور مې زما د راتلو په تمه وه چې یې پر ما سترگې ولږېدې وې ویل: زویه ډوډۍ دې خوړلې؟

د لاسونو له ښکلو وروسته مې ځواب ور کړو: سلام مورې، هو خوړلې مې ده!

مور- رینبتیا وايې؟

فرهاد- هو مور جانې!

مور سره مې له سترې مښي ورسته په لوړ غږ سلام واچاوه، د سلام غږ ددې سبب شو چې یوه شیبه چوپتیا رامنځته کړې، چې فرشاد وویل: داده د مجلس ښکلا راغله، نو اوس مونږ ته اجازه راکړې چې په چکر لاړ شو.

صمد د فرشاد په تقلید وویل: خیر شه چیرته ځی ځوانانو؟

فرشاد وویل: تر لاندې کوڅې پورې، مگر صبا نه ځي هغه دې شړینې وویشي!

صبا- فقد زه لکه چې تاسو سره د چکر تړې یمه.

او ورو یې فرشاد ته وویل: شادي.

سدیس- صبا زما په موټر کې درځي.

فرهاد.....

ټول په دوه درې ډلو وویشل شول او تلو ته یې تلوار درلود، ځان ته مې وکتل آیا ما هم ځواني درلوده؟ که درلودای مې نو څه شوه؟ ولې زما ذهن ته نه راځي؟ تر دې چې تر ټول د لوړ عمر ولا ښکاره کیدم. زه له پیله د پوخ عمر ولا وم، نه مې ماشومتوب تیر کړ او نه هم د ځواني مزه په همدې سوچونو کې وم چې د مور په غږ په حال راغلم: فرهاد ته هم له دوی سره لاړ شه ستریا به دې رفع شي.

فرهاد- نااا مورې سترې نه یم او دا اوس له بهر څخه راغلم.

نستن- لالا ناز مکوه ... زه ستا سره ستا په موټر کې ځم.

فرهاد- اوبخښی ما خپل موټر نه ده راوستی او دلته له خپلو همکارانو سره راغلم.

سعید- مهمه نده، فرشاده له خپل ورور سره لاړ شه د موټر کیلې ور کړه فرهاد ته!

فرهاد- پریږده یې پلار جانه چې فرشاد لاړ شي زه دلته آرامه یم.

صمد- زمونږ سپین گيرو منځ کې څه کوي، لاړ شه ورسره یو څه به دې پام بدل شي، دوی ولاکه دري ساعته هم راولې. مونږ سره به هسې په تنگ شي او بله دا چې ته فرشاد سره یو ځای نه ځي نو سبا لورې لاړه شه زما د واسکت څخه د موټر کیلې راوړه او فرهاد ته یې ور کړه.

صبا- دا چې موټر زما د پلار ده نو زه يې چلوم.
صمد- پرته له ليسانس څخه هيڅکله هم نه.
صبا- اوووف پلاره ته به څه وخت اجازه راکړې؟
صمد- فرهاده زويه کله چې بهر لارې نو صبا ته اجازه ورکړه چې خاص موټر جالان کړي. نور ورنکړې...
فرهاد- په سترگو.

ټول روان شولو ثنا هم له خپلې لور سره له بلې کوټې څخه راووته، ما يې لور ترينه واخيسته تر څو په آرامه بوټونه په پښو کړي، زه، نسترين، ثنا او د ثنا لور موټر ته پورته شولو او د صبا په انتظار وم چې سديس غږ کړ: څو لخيره پوره شولو!
ما چې خبرې ته خوله جوړوله چې صبا ته انتظار يم ومې کتل چې صبا د سديس د موټر دروازه ځان پسې بنده کړه.
فرهاد د خپل موټر له بښينې سر راوويسته او وې ويل: فرهاد لالا مخکې شه!
فرهاد- اول حق ستاسو ده، بهتره به دا وي چې زه ستا په تعقيب در شم.
چې په دې وخت کې د نسترين غږ پورته شو: نه بايد هغوی ته اجازه ورنکړو چې له مونږ څخه مخکې شي.

فرهاد- معلوم داره خبره ده چې چيرته ته څو او بله د ثنا لور هم موټر کې ده ډير سرعت به ښه نه وي.
نسترن- اوووفووفووف فرهاد لالا.

مونږ کې يوازې دوه موټره ول چې د سندرو غږوته ترينه راوتل زمونږ موټر کې چوپه چوپتيا خپره و، ثنا له خپلې لور سره مصروفه و او زه هم له موټرواني سره، يوازې زمونږ منځ کې نسترين و چې زړه يې غوښتل چې د هغوی منځ کې وای او له مونږ سره په راتگ پښيماڼه ښکاره کېده. تقريباً له نيم ساعت مزل وروسته موټرونه په کارته چهار کې د يوې آيسکریم خانې تر څنک ودریدل.

مونږ هم ودریدو ما ثنا او نسترين د سديس په لور رهنمايي کړل. له موټره چې ښکته شوم پر صبا مې سترکې ولکېدې چې لا هم موټر کې ناسته و. د سديس د موټر پر لور ور روان شوم او سديس ته مې وويل: څه شوي؟

سديس- هيڅ هم نه، ولې؟

فرهاد- په صبا څه شوي؟

سديس- د سبا پوښتنه مکوه په راتگ پښيماڼه ده.

فرهاد- ولې؟

سديس- د وريندارې دې په موټر کې زړه بد بد شو او څه چې يې خوړلي و ټول يې پر صبا ور توی کړل او کالي يې خراب شول.

د سديس د خبرو له خلاصيدو وروسته مې د صبا پر لور حرکت کړ او صبا ته مې وويل: ښه يې؟

صبا له دې پرته چې زما ځواب راکړي د موټر بښينه يې پورته کړه، د صبا دې حرکت خفه کړم او د موټر بښينه مې ور وږوله، چې صبا خپل سر وښواره او وې ويل: څه دي؟

د صبا دې حرکت هيڅ خوند رانکړ دا منم چې د صبا حاضر ځوابي را باندي بده نه لکيده خو دا عمل يې ډير بد را باندي ولکيده، او ورته ومې ويل: غواړې کورته لار شو؟ د کاکا صمد د موټر پر لور لاره شه.

صبا- ټکری نه لرم؟

فرهاد- مهمه نه ده.

صبا- کالي مې لامده دي.

فرهاد- مهمه نده، که غواړي چې زه دې بوځم؟

صبا پرته د ځواب راکولو څخه له موټر څخه ښکته شوه او د کاکا صمد د موټر پر لور روانه شوه. ما سديس ته وويل: تاسو

لاړ شئ، زه سبا کورته بیايم.

سدیس - صبر وکړئ تاسو ته مې دلته آیسکریم راوغوښت.

فرهاد- څه ووایم چې په دې حالت کې یې وخورې! چې کورته لاړه شي ښه به وي.

سدیس- صحیح ده.

د موټر ښښنه مې پورته کړه چې صبا مخالفت ښکاره کړ او وې ویل: پریږده چې ښښنه ښکته وي، بوی به مې هم نه په عذابوي.

فرهاد- په موټر کې دومره هم بد بوی نده!

په جیب کې د عطر په لټیدو شوم تر څو صبا ته یې ورکړم چې حالت یې ښه شي. له نیکمرغه مې عطر پیدا کړل او د سبا پر لور مې ونيول.

فرهاد- دا عطره واخله او وروسته دې لاسونه ضد عفوني کړه چې حالت دې لږ ښه شي.

صبا- دا له کومه شول؟

فرهاد- دا هم د ډاکټري له برکته چې شتون لري.

صبا- واقعاً! او عطر هم؟

فرهاد- زما مطلب ضد عفوني و، عطر زما شخصي ذوق ده او هر کله چې عطر اخلم نو نمونه یې ځان سره ساتم.

صبا- د مخکې رفتار څخه مې اوبښه مگر زما حالت(خپلو کالیو ته یې اشاره و او وې ویل: ښه نه وو...

امهمممممم بدبخت صبا یعنی په دی ټول موټر کی باید ستا غیر د کانگو لپاره پیدا شوی وایی؟ 🤔🤔 او عجب تکړه ډاکتر

دی جیب کی ضد عفونی او عطرونه ساتی بح بح 😊😂 تراوسه خو دواړه ورونه ددی صبا جووو بسی دی خو د صبا لخوا

یوه ته هم کوم مثبت اشاره نده شوی 😊 ستاسو په نظر څه به وشي؟

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#څلور برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرهاد- زما مطلب ضد عفوني و، عطر زما شخصي ذوق ده او هر کله چې عطر اخلم نو نمونه یې ځان سره ساتم.

صبا- د مخکې رفتار څخه مې اوبښه مگر زما حالت(خپلو کالیو ته یې اشاره و او وې ویل: ښه نه وو...

[#اوسې نوې برخه...](#)

فرهاد - آrame اوسه زه مشکل نلرم، که غواړي چيرته به لاړ شو او کالي به واخلو؟

صبا- ناا، څو کور ته له اوله مې راتلو ته زړه نه کېده.

فرهاد- زړه دې، مگر ما ويل چې بيرته کورته څو نو تا به موټر چلولی وای!

د صبا سترگي روښانه شوې او وې ويل: آیا اجازه را کوي؟

فرهاد - پير نه، په هغه ځای کې اجازه در کوم چې پير رش نه وي.

باور مې نه کېده چې داسې ښکلې وخت تيروم چې موټر کې مې صبا تر څنګ ناسته ده تر دې چې دا خبره مې ذهن کې هم نشو تصور کولای، نه پوهيږم چې کله مې زړه له صبا سره لکېده خو د ثنا له واده ورسته د صبا غوښتونکې وم، تر دې چې د ثنا د واده څخه تقريباً دوه کاله او درې مياشتې تير شوی مګر داسې صحنه نه ده تيره شوه چې ذهن ته مې صبا نه راتله، مګر نن شپه چې الله تعالی خپلې هيلې ته رسولی يم تر دې چې په خوب کې مې هم نه ليدله.

صبا.....

د فرهاد د خبرې وروسته چې د موټر چله ولو لپاره يې اجازه راکړل، هر دقه په تمه وم چې را غږ کړې ترڅو د هغه لځايه موټر وچله وم خو کور ته ورسيدو خو هغه را غږ نه کړو! زړه نا زړه وم چې ورته ووايم او کنه؟ دوه درې ځله مې د موټر له هيندارۍ څخه ورته وکتل او خوله مې خبرو ته جوړه کړل خو جرعت مې نه کاوه چې ورته ووايم، شايد ددې کبله چې زموږ د عمر تفاوت او فاصله زيات وه او زه تل له هغه څخه پاريدم او يو شانتې د تاثير لاندې تلم.. دريم ځل مې يو څه زيات وروکتل داسې چې هغه خپل سر وڅوځاوه او ويې ويل: څه شوی؟

صبا- ه... هغه... کور... کورته ورسيدو... خو....

فرهاد- خو څه؟ بل ځای تلو؟

صبا- نه... خو....

فرهاد- نو څه.....؟ اها.... تشويش مه کوه ياد مې دی چې څه قول مې درکړې وو، خو اوس نکيرې دلته عمومي سپرک دې او بيروبار زيات دی..

په غمجن لهجه مې وويل: نو بيا ولې دې وويل چې د موټر چله ولو نمبر راکوی؟

فرهاد- څو د پارک خوا ته هلته په دی وخت کې څوک نشته هلته موټر درکوم وچله وه.

صبا- رښتيا؟

فرهاد- هو.

فرهاد.....

زړه مې غوښت دا شپه هېڅکله پاي ته ونه رسېږې زه او صبا اوسېږ او يو نه ختم کېدونکې سپرک....

صبا- اجازه شته؟

د صبا په غږ پر خود شوم، او تازه مې فکر شو چې موټر مې دره ولط وو ترڅو صبا راشی موټر وانې ته خو زه هسی په فکرونو کې ډوب شوې وم، د موټر څخه ښکته شوم او صبا په خوشحالي موټر روښانه کړو د څو کوڅو او سپرونو څخه تيره شوه، په لاره کې په مختلفو بهانو سره مې د هغې خوا ته کتل او خبرې مې ورسره کول د موټر په ودریدو تازه مې فکر شو چې د کاکا کور ته راوړسیدو د ښکته کېدو حال کې صبا وويل:

— ټول لار په تمه ويې چې زه کوم حادثه او ټکر وکړم؟ خو وګوره زما موټروانې دومره ښه ده.

د هغې پدې خبره مې ځان سره وويل: چې ستا څنګ کې مړه کېدل هم خوند لري.. خو صبا ته مې په کراره لهجه وويل: د رښتيا هم موټروانې دې ښه وه.

صبا- مننه زما طبيعت هم ښه شو ستاسو په دی کار.

فرهاد- هيله کوم وړ يې نده.

زموږ د رسېدلو لس دقيقې وروسته فرشاد دوې هم راوړسیدل او سديس لدې چې صبا مې تر کوره راوړل راڅخه مننه وکړل، او ټول د خوب د ځای پسې په ګرځېدو شو ترڅو سبا وخت د ختم لپاره راپاسېږو. ټول شپه مې د صبا اخيرې خبرو

ته فکر وکړو چې ویلې وه: مننه زما طبیعت دې ښه کړو. ما د هغې طبیعت او حال ښه کړو خو زما حال ولې خراب دی؟
ولې د هغې په هر ځل لیدل داسې بې واق کېږم ولې د هغې په لیدو د ماشومانو پشان احساساتې کېږم؟
اصیلا.....

د دې څخه وروسته چې د قرآن کریم ختم خلاص شو ټول یوه خوا پکار لکيا وه، د سهار څخه چې صبا مې نه وه لېدلې یا هم شاید وه خو د ډیرو کسانو مینځ کې ما ته نه ښکاره کېده، غوښتل مې چې میلنو ته ورکړم چې صبا پتنوس په لاس سالون ته راننوتل..

محبوبه- ماشاله د مجلسونو بنایست ځوانان او پیغلې دي.
اصیلا- بې له شک.

محبوبه- لڅیر سره راروان کال د الطاف جان د کوژدې دسمال راوړې او داسې مو راټول کړې.
اصیلا- ان شاءالله زدکړې خلاصې شې او بیرته راشی ضرور واده ورته کوم، خو د الطاف جان څخه مخکې د فرهاد جان محفل وگورو، اول حق د فرهاد جان دی.
محبوبه- ان شاءالله خور جانی خو چې هغه بیکار شې او واده ته وخت پیدا کړی، هر کله چې د واده په اړه یې خبری کو هغه تښتې..

کریمه- ولا زه د سعید جان لومړې ښځه یم، نو اول حق زما د اولادونو دې چې واده وکړې او خپله ناوی راوړې اول زه خپل فرهاد جان ته ښځه وکړم بیا د فرهاد نمبر دی.
محبوبه- هر څه کې چې دی اولادونو خیر وی.
اصیلا- هر چاته د هغه قسمت، خدای ښه پوهیږی په خپل کارو باندی.

دا چې کریمه د سعید اولینې ښځه ده، ټول پوهیږی، مگر دا چې هغه تل محبوبه ته سپکاوی کوي حتی د ډبرې زړه هم درد ورباند کوي، دیش کالو ته به رسېږی چې محبوبه د کریمی خبری زغمې، چې تراوسه پوری یو بد لفظ (خبره) هغه مخی ته نه ده کړی، واقعاً ډیره صبرناکه ښځه ده.

فرهاد.....

ټول په خپلو کارونو بوخت و بغیر له ما چې پتمه وم چې صبا څه کار کوی چې هغې سره مرسته وکړم، چې سدیس چې بیا خپل ځان څخه یې د تحقیق کمیټې مشر جوړ کړی وو، او په هر کار کې کار وو او کام په کام یې زه تعقیب کولم..

فرهاد- ته خپله کار نه لری؟؟

سدیس- لرم کار مگر ته یې لیدلی نشې؟؟

فرهاد- کومه دی کار دی؟؟

سدیس- ستا جاسوسی.. حتما سعید ماما ته وایم..

فرهاد- څه ورته وایې..؟ لاس دی خلاص.

سدیس- دا چې ته د هغه د وریری پسی یې...

فرهادچ- هی هی چوب شه اوس به څوک واورى..

سدیس په تیزه اواز وویل: زه لار سعید ماما پسی..

غوښتل مې چې منډه کړم ورپسی چې مور مې مانع شوه، او ویې ویل: زړه می خوشحاله دی چې زوی مې لوې شوی دی چې ښځه ورته وکړم، او ته همغه ماشومتوب دوری څخه نه یې وتلی..؟

لاسونه مې د مور نه راتاو کړ، او په مخ مې مچۍ کړه، اوس مې باور وشو چې رشتيا هم مورگانې د اولاد له زړونو خبر لري..
مور- بس بس اوس چالاکی مه کوو پرېږده چې لاره شم...
فرشاد- پرېږدم دی چې لاره شې مور جانې، خو خبره دی له یاده ونه وځی...
مور- توبه توبه.....

زړه مې د مور په خبرو خوشحاله شو تر کوره لس ځل د مور څخه قربان او صدقه شوم، نرخو خپل خبره هیږه نکړې. فرهاد
للا سمین خور کور ته رسه ول او بیا د پلار پسی تلو ترڅو کور ته یې راوړې، پلار نن شپه غوښتل یو څو ساعت زیات د انا
سره پاتې شی محبوب مور(د فرهاد مور د فرشاد میږه) هغه زموږ سره راغله او دا چې ما ټول لاره مور ته مې ویل چې
خپل خبره هیږه نکړه هغه لږ مشکوک شول او پوښتنه یې وکړل چې څه خبره ده؟

فرشاد- څه ووايم محبوبې مورې... وخت یې را رسېدلې چې زوم شم..
محبوبه- پخیر... پخیر... مبارک دې وی. لڅیره..
فرشاد- خدای مهربان دې چې زما د واده وروسته فرهاد لالا هم د واده کولو پرېکړه وکړې؟
محبوبه- ان شاءالله زویه...

امهمممم وای وای سعید جووو مو دوه دانی شزی کړی او دا فرهاد و فرشاد ناسکه ورونه دی او دواړه په یو انجلی عاشقان
دی 🤔 او اوس فرشاد زیات تلوار نفر دی خلک یی بیخی مرکی ته لا آماده کړه بدبخت فرهاد 😞
هسی د فرشاد مور خاله کریمه هم سخت شیشکه شزه ده 😞😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#بنځم](#) برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرشاد- خدای مهربان دې چې زما د واده وروسته فرهاد لالا هم د واده کولو پرېکړه وکړې؟
محبوبه- ان شاءالله زویه...

[#اوس](#) نوې برخه...

کریمه: فرهاد پوهیږې چې باید لومړې واده ونکړې ځکه اول باید زما زوی واده وکړې ځکه زه د سعید اولی بنځه یم او زما
ماشومان د اول واده حق لري.
فرشاد- داسې مه وایه مورې که خبره حق او حقوقو ته ورسېږی نو فرهاد لالا د اول واده حق لري ځکه مشر دې زما څخه.
کریمه- خو زه د محبوبې څخه مشره یم اول ناوې باید زه راوړم.
محبوبه- ما ته فرشاد او فرهاد دواړه یو شانتي دې او هېڅ راته فرق نکوې چې اول کوم زوې مې واده کوې، هر چا چې واده
وکړو خوانې کیدم زه.

فرشاد- ای زه قربان خپل د مهربان مورگانو څخه شم اوس دا ووايست چې کله ځې مرکې ته؟
فرح- فرشاد لالا لکه چې یو جنی مو په نظر کېده او خوبنه شوې مو ده.

فرشاد- ماشومان د مشرانو خبرو کې خبره نکوي.

فرح- عه فرشاد لالا ووايست کنه ستاسو د پوهنتون صنفې ملکری ده ایا؟

فرشاد- و مې ويل کنه خبرې مه کوه.

فرح- اففف

فرشاد- اف او چوف زیات مه کوه یو دوه ورځې وروسته چې خپل کرانې میندې مرکې ته ویسم بیا پوهیږې چې سوک یاده وم.

محبوبه- نیک کار کې ځنډ نه کو همدا چې آدرس دې راکړو پر سبا یې د جنې کور ته مرکه ورځو. کریمه- ان شاءالله.... ان شاءالله....

صبا.....

— خورې څه کېږې دا گیلسونو سهار پریمنځو؟ نن د زیات کار کولو له لاسه مې نفس بند شو.

ثنا- ورځه وېده شه خور جانې زه خپل دا پاتې گیلاسونه مینځم.

صبا- ته هم لاره شه ویده شه زه قول درکوم سهار وخت پاسېږم او دا پاتې لوبې ووینم.

ثنا- ما ته خوب نه راځې ته ورځه وېده شه.. او هو زه ولاړه یم چې سعید کاکا لارېشې بده خبره ده هغه ناست دې او مورې

ټول لارېشو ویده شو، هغه یواځې پاتې کېږي.

صبا- زړه دې نو ما خو درته وویل...

دا خبره مې وکړل او خپل د کوټې خوا ته روانه شوم چې لاری نیم کې مې د پلار او سعید کاکا غږ واوریده چې خپل د ځوانې او ماشومتوب کیسې کول، کرار د کوټې خوا ته نږدې شوم او دواړه مې ولیدل چې بابا یو خوا او سعید د انا جانې بلخوا ناست دې او په خبرو لکيا دې، رښتیا هم انسان هر سومره غټ شې بیا هم مور ته اړتیا لری کوټه ته داخل نشوم ترڅو د هغوی مجلس خراب نشی او په کرار خپل د مور د کوټې خوا ته روان شوم، د هغوی په لیدو ما هم خپل د مور غیږه غوښته..

کوټې ته چې ننوتلم ادی مې د ماسخوتن پر لمانځه ولیده، یو څو دقیقې مې ورته وکتل او د هغې په درلودو مې شکر وباسه بیا د دویم منزل خوا ته روان شوم، چې د کور دروازه وټکیده..

ثنا- شاید فرهاد یا هم فرشاد اوسیرې او د سعید کاکا پسی راغلې وی، صبااا چیرته یې؟ دروازه خلاصه کړه.

صبا- همدلته یم خوری خو زه حوصله نلرم خپل دروازه خلاصه کړه.

د ثنا غږ پداسی حال کې چې زما څخه لری کیدو ویې ویل: اسرا نارامه ده هغې ته شیدی ورکوم لاس مې بند دې دروازه خلاصه کړه.

صبا- اففف سمده لارم.

فرهاد....

دا ورځو کې خدای بیحد پر ما مهربان شوې وو ځکه هر ځل چې د صمد کاکا کور ته راتلم نو هغه هوسې ماننده ښایسته یار دیدار مې نصیب کېدو.

صبا- سلام.

فرهاد- علیکم سلام سترې مشې.

صبا- مننه خیر ویسې راځې دننه.

فرهاد- نه مننه دننه نه درخم کولې شې پلار ته مې غږ کړې چې راشې نور ناوخته ده.
صبا- کاکا جان د انا جانې کوټه کېدې.

زړه نا زړه سالون ته داخل شم و د صبا څخه مې غوښتل چې پلار ته مې ووايې چې زه راغلې يم خو هغې کرار وويل: هغه کوټه کې کاکا جان او بابا مې دې مور مې مونځ کوي او د ثنا لور زارې زه هم لږ کار لرم نو تاسو خپل ورته ووايست، بيا هم ويځنې.
فرهاد- مشکل نشته مننه..

صبا بغير لدې چې کوم بله خبره وکړې خپل د کوټې خوا ته روانه شوه، زه هم بو څو دقيقې د سالون مينځ کې ولاړ وم بيا کرار کرار د انا جانې کوټې خوا ته مې حرکت وکړو، بغير له کوم شور ماشور څخه مې د کوټې دروازه خلاصه کړه چې بابا او صمد کاکا مې د انا جانې دواړو خوا ته کېناستلې وليدل چې خپل د ماشومتوب کيسې کول، کوم کيسه به چې بابا شروع کړل صمد کاکا به خلاصه کړه او کوم به چې صمد کاکا شروع کړل بابا به تر اخيره کول، زړه مې غوښت ټول شپه هلته و درېرم او د هغوی کيسو ته غوږ شم نه پوهيرم خو ناساپه مې زړه وويل:

— ای کاش يوه ورځ زه صبا دې حال کې وگورم چې مور دواړه ناست اوسيرو او خپل اولادونو او ملسيانو ته خپل د ځوانې کيسې وکړو. د يار ليدل په سپين سر توب کې هغه هم ځانته جلا خوند لرې.. بابا او صمد کاکا د ورونو څخه زيات د دوه ملگرو پشان وه، ما او فرهاد هم يو پر بل گران وو او ملگری وو خو دومره نه سومره چې دا دوه ورونه دې، شايد د دې لپاره چې زما او د فرهاد مورگانې بيلې دې مور دواړه دومره صميمی نه يو، يو دبل سره...

کرار مط دروازه وټکول پلار مې چې زه وليدم لځايه پاسيده د هغه د پاسيدلو سره صمد کاکا هم لځايه پاسيده، د صمد کاکا د موټر کيليانې مې ورکړل او مننه مې ورڅخه وکړل چې دا دوه ورځې خپل موټر ما ته راکړې وو.
صمد کاکا- وړ يې نده زوې که اوس دې هم پکار وې ويسه..
فرهاد- نه مننه کاکا امين دې ژوندې وی هغه نن زما موټر راوړو.
صمد کاکا- ښه نو بيا سمده.
صمد کاکا او انا جانې سره مو خداي پامانې وکړو او د کور خوا ته روان شو...

فرهاد دوه ورځې وروسته د دوه مياشتني سيمينار دپاره هند ته روان شو فرهاد هم خپل په درس او د پلار سره په کار کولو بوخت شو، خو په دې مينځ کې يې خپل د مور سره د واده خبرې کولې، خو عجيبه لا دا چې ده هيڅ وخت هم د صبا نوم نه اخيست هغه په زړه کې پټه ساتلې وه شايد غوښتل يې خپل زړه د صبا د خوا څخه ډاډه کړي. د صبا چې دا څو ورځې کيږي زده کړي يې شروع شوي وه تر پخوا هم لږه ښکاريده که څه هم لور پوهنتون ته يې لاره نه وه پيدا کړې خو د همدې انستيتوت په زده کړو کې يې ښه زحمت ايسته او تر پايه يې خپل کونښن کاوه چې تل بريالې اوسي.

سهار نو خپل هغه نرمه وډمه نه لري، شپې هم تر پخوا ډېرې سرې شوي دي، عمر هم تر روانو اوبو چټک روان دی، تر څو سترگه پټوې اونۍ په مياشت او مياشت کال بدل شوی وي، دا چې اوږې څنگه ژر تېر شو او ژمی راغی دا به د موسم په غاړه پرېږدم خو دا عمر او ژوند چې ستا سره لوبې راخلي او داسې خپل تمثيلي ټوټه درباندي عملي کوي چې تا خپله خپل په ذات کې غرقوي دا پړه به د چا پر غاړه پرېږدم.

کله ډېر نرم او کله ډېر سخت، د تقدير د نوم نه وډارېم او دا ډار زما لاسونه د ليکلو په وخت په لرېدو کوي او دې ته مې مجبور کوي ددې ژوند حقيقتونه نا مکمل وليکم. ټوله کورنې په يو ډول د يو بل په ژوند کې سره راگير او سرگردانه وه څلور خوښې او ورونه په هر حالت يوبل سره ولاړه او د يو بل وياړ وه خو ايا تر اوسه کومه کورنې د شر او فتنې نه خلاصه وه چې دا به يې دويمه شي؟

د دوی دا کلک دیوال به څومره دوام وکړي؟! دردونه به تر څه وخته ناويلي پاته شي. ددوی ټولو پای به څه وي، څو کلني کينې چې ددوی په زړونو کې دفن وي څه ورځې به راوړي، مشترکه غوښتني به څه تعبیرونه منځ ته راوړي؟ درلودل چې نه درلودل به منځ ته راوړي، ټپونه چې ناسور کېږي او هغه ټول رازونه چې عشق او عاشق به په کوم دوږخ کې وسوزوي.

فرهاد او فرهاد دوه ورونه چې هېڅ وخت هم یو بل سره برابر ندي کوم یو به هغه بل نه لور وي. نیوهېږم خو هو ویلای شم چې تقدیر ددوی دواړو هلکانو سره پېره لوبه وکړه ددې سره چې ورونه وه خو بیا هم هېڅ یو مشترک اړخ نلري یو بل سره غیر له عشق نه چې ددوی موازې لارې یو بل سره ټکروي، دوه ورونه چې ددو جلا مېندو او اوه کلني توپیر سره وه یوه ورځ به په یوه لاره او یوه هدف پر وړاندې ولاړ وي. او دا ظالم بخت هېڅ وخت د قرباني اخیستلو څخه مور شوی ندی او ټول ښه او بد د ځان سره وړي.

اهمممم ستاسو په نظر به سه وشي؟ او صبا به د چا په قسمت کې ویی؟ هسی فرهاد ماته چالاګ معلومیږی فرهاد یو څه ساده او بیغم باش دی 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#شېږم](#) برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

اوه کلني توپیر سره وه یوه ورځ به په یوه لاره او یوه هدف پر وړاندې ولاړ وي. او دا ظالم بخت هېڅ وخت د قرباني اخیستلو څخه مور شوی ندی او ټول ښه او بد د ځان سره وړي.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرهاد

عاطفه او مینه هغه دوه نعمتونه دي د مور د برکته زما په ذات کې دي زه خپل د مور لومړی زوی او ښه همراز وم، د ټولو مېندو شه همراز د هغوی لوڼې وي خو سره له دې چې زه هلک وم خپل د مور بهترین راز داره وم او د هغې په خبره د هغې د ژوند لومړنۍ او اخرنۍ ستون وم. خپل د مور او پلار دپاره ښه زوی خپل د خوښو او ورونو دپاره ښه مشر ورور او خپل ملګرو دپاره ښه همدم ثابت شوی وم.

خو دې مینځ کې دا چې فرهاد څوک دی هېر کړی مې وو، فرهاد څه غوښتني لري تل دا چې د ژوند په لومړي ټوپونو کې مې نور وه خپل ځانه ته مې وخت نه درلود ان چې کوم ځای کې اوس يم زما نه نورو غوښتنه وه.

ما خپل ماشومتوب خپل زړه کې قید کړې چې هره ورځ د ازادۍ نارو وهي، ما خپل ځواني قتل کړه او ددې دنيا په کونج کې مې خاورو ته وسپارل او خپل بې روح جسم مې ژوند کولو ته مجبور کړی وو. یو وخت وو چې د ژوند څخه مې شکایت نه درلود ځکه زما په زړه روان وو بې قید او بې غمه.

خو دا دوه کلنو په ما چې څه کانې ونکړې، ارامش یې راڅخه یووړ، د زړه درزا مې پېره شوه، ما چې کله صبا ولیدل د ځوانی گل مې وغورږېده، زما زړه هم په درزا پیل وکړ او د زړه نه مې یو اواز راغی چې یوازیتوب او لویي یوازې د خدای

سره ښه ښکاري، زه هغه مړاوی گل یم چې زما د ازادۍ بلبل یوازې صبا ده او هغه خپل د نوم غوندې زما په ژوند د رڼا راوستونکې وه.

زه هغه دښته یم چې باران یې صبا ده، صبا... صبا... او بس صبا...

دې سره چې دا دوه کاله کې داسې شېبه نه وه چې هغې ته فکر ونکړم خو هیڅ وخت مې هغې ته د ویلو جرئت ونکړ.

صبا....

دو ساعته کې مې کتاب ښکته او پورته کړ ايله چې دوه درې جملې مې ځینې زده کړې نپوهیږم دا نور څومره شه درس لولي او حتی ورور مې یو وار کتاب ته وگوري ټول یې یادي وي.

شاید زما د تنبلۍ لامل همدا لعنتی مایل وي هره ورځ سندرې فیسبوک او نورې اجتماعي پاڼې چې پکې غرقه غرقه یم. مایل لږ ځان نه لرې کېښود او ومې ویل تر دوساعته پورې نور لاس نه وروپم تر څو خپل درس مې نه یې ویلی. سر مې کتاب ته شکتې کړې څو شېبې به زما درس ویلو تېرې شوي وې چې د مایل د مسیج د راتلو اواز راغی مایل ته مې وکتل خو بیرته مې خپل کړې وعده یاده شوه او بیرته مې سر کتاب ته ښکته کړ دوه پاڼې مې وویل چې بیا هم د مایل د مسیجونو اواز پورته شو ... ای خدایه دا مایل هم بیخي بغل بویه عادت شوی چې په ځمکه پورت وي اواز یې پورته شي.

مایل مې راواخیست درې مسیجونه مې د خور وه، پلان وو چې هغې سره بازار ته لاړه شم او داخبره زما بیخي د هېره تللې وه او نور مسیجونه د کومې شمېرې وه نپوهېږم نه مې پیژنده.

—سلام

—هلو سلام.. صبا....

دا چې زما نوم یې اخیستی وو پوهه شوم چې کوم شناخته دی، ځواب ته مې سلام ولیکه او ثنا ته مې هم ځواب ورکړ چې رادې شي زه تیاره کیږم .. مایل مې مېز باندې کېښود د مایل پاڼه لا نه وه قفل شوې چې مسیج راغی ...

— ښه یې؟

—مننه تاسې؟

— زه هم ښه یم.

— تاسې؟

— ښه یم مننه.

— مطلب مې له تاسې نه دادی چې ومې نه پیژندې.

—رښتیا؟

— هو.

— د ښاغلي صمد زوم یم.

— حسیب لالا ته یې مبارک نوې شمېره دی اخیستې.

— نه زه د کاکا صمد دویم زوم یم.

آخری مسیج ته چورت یورم او بې ځوابه پاتې وم ما فکر کوو حسیب لالا ما په عذابوي خو که دا بل مزاحم وی څه؟ خور زنگ راغی او زه تلو ته تیاره شوم په لاره کې مې مایل بې اوازه کړ نپوهیږم کوم ډار مې زړه کې کېښستلی وو چې د هغه د بر ملا کېدو ویره مې درلوده که څه هم ما هغه شمېرې ته کومه بده خبرع نه وه کړې او نپوهیدم چې څوک مې ازاروي یا واقعی مزاحم دی ډېر غټ ډار مې زړه کې لویدلی وو.

فرشاد.....

د هر چا نه مخکې مې غوشتل صبا سره خبرې وکړم او دهغې نظر خپل په اړه واخلم شاید غرور مې اجازه نه راکول چې هغه دې ماته د رد ځواب راکړي. دوه اونۍ مې کوشش وکړ چې په يو ډل صبا سره خبرې وکړم خو هيڅ داسې موضوع نه وه چې د خبرو سر کېږدم سره له دې چې مور ټولو ژوند يو بل پورې تړلی وو او ډېر صميميت مو درلود خو هيڅ وخت په مېايل کې مو خبرې نه وې. کړي شايد هيڅ ضرورت نه وو پېښ شوی. او دا چې د واده خبره مې مور او محبوبې مور ته کړې هره ورځ يې د نجلۍ د نوم پوښتنه کوله بايد مې خپل خوښه کړې نجلۍ ورته معرفي کړې وای او بلاخره مې کوشښ وکړ صبا ته پيغام پرېږدم وگورم شايد ځواب راکړي...

د پيغام کولو نه يې پوه شوم چې يا خو يې شمېره نه ده پېژندلې يا هم خپل ځان ناگاره اچوي خو دا ښه بانه وه د هغې د ازارولو دپاره .. او بيا زما اخريين مسيچ چې ويلي مې وه د کاکا صمد زوم بې ځوابه وو ځواب يې نه وو راکړی — څه شوې وړې ؟ خپل د پلار د زوم سره بد سلوک کوي؟ دوه دقيقې د تايپ کولو په حال کې وه خو پيغام يې ونه ليږه.. — بلاککې څنگه چې ستا ژبه بنده پاتې ده؟ بيا يې هم پيغام وليد خو ځواب يې رانگړ .. دا وار مې ورته وليکل چې د خبرو جرئت نلري نو ولې دې گوتې ستري کوي چې پيغام ليکې او بيا يې پاکوي ..

صبا

ټوله لار مې چورتونه وهل او دا چې فکر مې کوه لالا حسيب دی پشيمانه وم او ډارېدم چې دا به څوک وي او دومداره پيغامونو نه يې دا راته ښکاره کول چې ملگري مې زما د ازارولو کوښښ کوی او دا چې دوامداره زنگوه يې وهل په تشويش شوم. څو ليکي بد رد مې ورته وليکل چې ورته يې ولېږم خو بيرته مې پاک کړل او کومه اړتيا مې ونه ليدل چې ځواب ورکړم او ښه جواب ددې بې عقله بلاکيدل وو.

فرشاد- کله چې زما سره د خبرو کولو جرئت نه لرې ولې خپل گوتې ستري کوي پيغام ليکې او نه رااستوي ..

نه نو شايد کوم څوک مې تعقيبوي.

صبا- زه د ځواب درکولو وخت نه لرم که ځان معرفي کوي ښه گنې بلاکوم دې.

فرشاد - دروغ مه وايه تا پيغام وليکه ما وليدې.

صبا- نه مې دی ليکلی او ما تاسو د کوم بل چا سره غلط کړی الله حافظ.

فرشاد - نجلۍ جانې ته زما سره مسيچ کوي او هلته ستا تايپ کول ښکاري ماته او که وغواړم ستا مخ هم ليدلای شم.

اوففف خدايه زه ولې هغه ته متوجې نه شوم .. مېايل مې بند کړ او موټر کې مې کېښود. د ثنا سره مې اسرا ته شيان واخيستل او ثنا هم ځان ته يوه جوړه ښايسته جامې واخيستې زما هم زړه شو چې ځان ته جامې واخلم دو ساعته نو مو هم بازار کې تېر کړل حسيب لالا چې مور يې ښار ته رسولي وو بيرته خپل ته کار ته لاړ او ددې خوا زه او ثنا تکسی کې کور ته راغلو.

صبا - خورې څه نظر لری چې پلار ته زنگ ووهو!

ثنا - د څه د پاره؟

امهمممم عجب مضر او چالاک فرشاد دی 😞

#جهنمي مينه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اوم برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا - خورې څه نظر لری چې پلار ته زنگ ووهو!

ثنا - د څه د پاره؟

#اوسې نوې برخه...

صبا- چې راتلی د ځان سره د هوټله پاڅه خواړه راوړي زه خو سترې يم د اشپزی حوصله نه لرم.

ثنا - تا لټه که هر څوک وکړي کور يې خراب دی. نه صبر وکړه حسیب ته وایم چې یو څه راوړي.

صبا- گوره ته هم لټه يې خور جانې ها ها ها

ثنا - ماشاءالله په خبرو کې خو بنده نه راځي....

ثنا.....

حسیب څلور بجې ډوډۍ راوړه او زما څخه يې وغوښتل زر لار شو ځکه اسراء مو د ترور او اناجانې سره پرې اېښې وه او نارامی يې کوله ډوډۍ مې د پخلنځي پر میز کېښوده او مور ته مې وویل چې صبا وینه شي ډوډۍ دې ورکړي هغه چې کور ته راغله جامې لا تبدیله نکړې همداسې ویده شوه، څه پوهېږم ډېره سترې شوه که يې نازونه کول. مور نه مې خدای پامانی واخیست د صبا سودا مې ورته پرېښوده خپل سودا مې حسیب ته ورکړه تر څو موټر کې يې کېښېږدي دومره سترې وم چې د تلو توان مې نه درلود همدا چې کور ته ورسېدم حسیب ته مې وویل د سودا کڅوړي دې راواخلي.

زړه کې مې وویل صبا حق درلود چې ویده شوه زه هم ډېره سترې شوې يم بخت مو زورور وو تر څو موږ راتلو اسراء هم ویده شوې وه زه سېده اطاق ته لارم او ویده شوم.

حسیب کڅوړې لوړه راوړې مننه مې ترې وکړه.

حسیب - په یو مننه خو نه خلاصېږې

ثنا- ولې نو؟

حسیب - ولې چې د جامو د راوړلو د زحمت سره د مېایل زحمت مې هم وایسته.

ثنا- خو زما مېایل دادی زما سره دی.

حسیب - نو دا د چا دی؟

په لږ لوړ اواز مې وویل: زما سره خو دوکه او خیانت خو نکوی؟

حسیب - هو څو نجونو سره گړځم ټولو ته ستا غونډې مېایل اخلم او بیا خپل د لور عکس د مېایل پر صفحې ورته ایږدم

توبه...ثنا ته تل ولی منفی فکرونه کوی؟

په خدا مې وویل: توبه توبه... حسیب ته مې قربان شم چې داسې ژر غوسه کېږي مه خپه کېږه ټوکې مې کولې، زما

موایل خو ندی نو ضرور د صبا مېایل دی حتمن.

حسیب - خو وختې به دې ویلي وو چې ورکړې مو وای.

ثنا - څه وخت مې ويلي وای گرانه زه خو خبره نه وم.

حسيب مبايل لاس کې راکړ وې ويل: اوس نو نخرې مکوه لس دقې مخکې خو خاين او بيا گران شوم.

ثنا - گوره په ټوکو هم نه پوهېږې بيا ونه وايې چې خبرې نه راسره کوې.

حسيب - بس بس تاسې ښځي همدا فکر کوی چې نران خيانت کوی. او هو ته يا صبا خپل د مبايل د صفحې عکس تبديله کړې د جامو څخه نيولې د مبايل تر پوښه پورې شيان مو يو ډول دي دا بس نه چې مبايل کې يو عکس هم ايږدئ.

ثنا - ان د مبايل پاسورډونه مو يو دی ښاغلی

حسيب - نه نو

ثنا - هو نو حسود خانه شرط تړې؟

حسيب - نه نه زه تسليم يم تاسې خوښې هر څه کولای شئ شايد يو هم وي.

حسيب دا خبره وکړه او لاړ تر څو خپل جامې تبديله کړي. غوښتل مې د صبا مبايل بند کړم او سبا ته يې ورکړم چې يوويشت بې ځوابه زنگونو ته متوجه شوم گمان مې وکړ صبا ددې په خاطر چې مبايل پيدا کړي زنگ وهلی ، غوښتل مې زړه يې ټول کړم او خبر ورکړم د صبا مبايل مې خلاص کړ پاسورډ باندې پوهېدم زما د لور د زېږېدنې تاريخ وو، يو شمېرې ته مې چې د صبا د مخاطبينو په لست کې نه وه پام شو دا څوک دی چې صبا سره دومره په تماس کې دی؟ د پيغامونو صندوق ته لاړم د همدې شمېرې څخه پيغامونه راغلي وه.

اول پيغام ليکلی وه: ها ها ها بيا دې هم مبايل خاموشه کړې بلاککي.

دوم پيغام: مه پارېږه نه شم دې ليدلای.

درېم مسج: د ظاهره خو ډارنه ښکاري

څلورم مسج: هلووو ...

لومړني پيغامونو ته لاړم ټول مې وويل او پوه شوم چې دا هر څوک چې دی شناخته دی او د صبا د ازارولو نيت لري. په

ځواب کې مې وليکل: د صمد خان ښاغلي زومه جرئت وکړه نوم دې ووايه چې پوه شم نوم دې څه دی؟

لس دقيقې تېرې شوي نه وې چې پيغام راغی...

- تاته همدا چې قبوله دې کړه چې د کاکا صمد زوم يک کافی ده.

له دې چې کاکا صمد يې ويل گمان مې وشو چې د کاکا زامن کيدلای شي خو امکان نه لري موږ که څومره يو بل سره ټوکې

وکړو سهي ده خو نه تر دې اندازې ... اعصاب مې خراب شوه زنگ مې ووهه قطع يې کړ او پيغام يې وکړو

- څه تلوار دې دی چې زما اواز واوري؟

- کيدای شي ځواب راکړې.

- ټوله ورځ تا ځواب رانکړ اوس هم زما نوبت دی.

نه نکيدل زړه مې نه کرارېدی هر ډول چې کيدل بايد پيدا کړې مې وای تقريباً لس واړه مې زنگ ووهی تر دې چې په خبرو

راغی.

فرشاد....

مازديگر مې مور دوی سره چای څښلې محبوبې مور هم خجور پاخه کړې وه ..

فرشاد- مننه مور جانې لاس دې درد مکوه.

محبوبه - نوش جان دې فرشاد جانه.

د محبوبې مور خجور وارپه وارپه خوښيږي چې جوړ يې کړي نو ما هم دوه دوه خولې ته اچول او خوړل مې، مور مې راته غوسه شوه او ويې ويل: ځان وژنې خجور خو نه تېنتي کرار يې وخوره...
دا چې کور يوه نه ويشل شوې برخه وه اعصاب يې راخرابوي او بې له کومې اضافي خبرې مې خجور واخيسته او خپل په مابيل په کيم باندې بوخت شوم. صبا زنگ ووهی جواب مې ورنکړ خو پرله پسې زنگونه يې ووهل مابيل مې بې اوازه کړ او د کوره ووتلم.

د ظالم لور ته مې ټوله ورځ زنگ ووهی مسيح مې وکړ ځواب يې رانکړ او اوس زنگونه وهي. غوښتل مې خبرې ورسره وکړم خو نپوهيدم د کوم ځای نه يې شروع کړم زړه نا زړه مې پيغام ورته پرېښود. صبا اول خو د نن د ازار دپاره مې وبخښه او دويم دا چې هر څه چې زه درته وایم کوښښ وکړه چاته ونه وایې. بيا يې هم زنگ ووهی .. ايبي نجلۍ ولې داسې ورخطا يې پيغام مې پاک کړ او مې ليکل يو دقه صبر وکړه ورخطا نجلۍ..

ښه زه چېرته وم... هو.. پيغام.... صبا اول د نن د ازار دپاره وبخښه او دويم دا چې کومې خبرې چې تاته کوم کوښښ وکړه څوک خبر نکړې ... او دريم ان که دې د دا اوسه ځواب رد وي کومه ستونزه نشته خو هيله کوم زما پيغام ته غور وکړه دا چې څنگه د مابيل تر شا درته وایم نه پوهېږم پدې مې ليکل ښه لاره وگڼله.
اوس که درنه پوښتنه وکړه چې واده راسره کوي ځواب به دې څه وي؟

پيغام مې ولېږه او په تمه شوم ترڅو پيغام ووايي دوه دقې وروسته مې بيا پيغام ولېږه ..
— څه نظر لرې صبا؟

صبا مستقيم زنگ ووهه زړه نا زړه وم چې ځواب ورکړم يا نه؟ ..
زنگ مې قطع کړ او ورته مې وليکل که ښکښل راته کوي همدلته يې راته وليکه او که ځواب دې هو وي نو بيا زنگ ووهه.

د پيغام پانې دا راته ښودل چې څه ليکي.. ځان ته مې وويل بې عقله ځان دې ريشخند کړ .. اوس که هر څه ښکښل وکړي په ارام مغز يې ووايه.

— ته څوک يې؟

د صبا دې پيغام حيران کړم يعنی صبا تر اوسه نه وم پيژندلی؟

— فرشاد ...

يو وار د نوم د ويلو پښيماڼه شوم خير خو نن يا سبا د شمېرې نه يې پيژندلم او دا چې جرگه ورته وکړم کومه بده خبره نده.

په بل پيغام کې مې وليکل: صبا جانې هر وخت چې وغواړې جرگه درته ليرم ما غوښتل پوه شم چې ته راضي يې کنه.

توکې ټکالې وې تر همدې حده تر دې وروسته يې بده گڼم او شايد خبره غټه شي .

نپوهيږم څنگه قناعت درکړم صبا..

ځواب رانغی او د بلې خوا حيران وم چې که دا صبا ده دا ولې داسې ارامه ده حداقل يو وار خو يې جنگ کاوه ښکښل يې کول او که منتظره ده چې جرگه ورته ولېږم؟

— گوره صبا دا چې څه فکر کوي نپوهيږم خو غوښتل مې مطمئننه شم چې بل څوک دې زړه کې نشته، که دې خوښه وي ووايه يا هم زه جرگه درلېږم او که دې ځواب نه وي بايد قناعت لرونکی ځواب راکړې.

اهمهممم سنگه چل وشو؟ مسجونہ خو اغلی ثنا جووو وویل او فرشاد ہم فکر کوی صبا ده 🌄 اوس به څه وشی؟ څه به ورته وواپی؟

#جهنمي مينه.

#زيارونکي: خواجه زی خپرونديہ اداره.

#اتم برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ اَللّٰرْحْمٰنِ اَللّٰرْحِيْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

— گوره صبا دا چې څه فکر کوي نپوهيږم خو غوشتل مې مطمئننه شم چې بل څوک دې زړه کې نشته، که دې خوبه وي ووايه يا هم زه جرکه درلېږم او که دې ځواب نه وي بايد قناعت لرونکی ځواب راکړي.

#اوس نوې برخه...

فرهاد....

شپږ بجې مو تولگی ختم شو زه خپل دوه همکارانو سره امين چې د کابل څخه راسره وو او بل صفی چې دلته ورسره شناخته شو لاړو د شپې پوډۍ د خوړلو دپاره. نژدې هوټلونو کې مو پوډۍ وخوړله امين خپل کارت راوايسته او د پوډۍ پيسې يې ورکړې د بټوې د خلاصولو په وخت کې يې د بڼځي او دوه ماشومانو عکس ته متوجه شوم څومره بختور وو چې دوه زامن هم لری. او صفي هم چې د دهلی اوسېدونکی دی تلو کې يې کورنۍ ته د پوډۍ فرمايش ورکړ او که چې هوټل ته ورسېدو د امين د اطاق خوا ته لاړو امين سگريټ راته ونيوه ما نه کره ورته. زه اعتياد نه لرم او دا چې څومره تاوان لري هم پوهېږم خو کله کله مې سگريټ ته زړه کيږي.

فرهاد- صفي بڼه او محترم سړی دی کنه امين؟

امين په خدا وويل: ولا زما اندازه خو بڼه سړی ندی خو بيا هم گوزاره کوی، بد هم ندی.

په خدا مې ورته وويل: اعتماد به نفس وروره، ستا څخه بهتره ده زما څخه هم.

امين - هو ستا څخه يو بڼه والی لري هغه دا چې يو دوه کاله له تا کشر دی او يوه لور لری ماشاءالله.

فرهاد - خدای دې ورته وساتي.

ما چې د سگريټ دوه دوده کش کړي نه وه امين سگريټ خلاص کړ او دويم يې راواخيست. چې ما ورته وويل: موږ

ډاکټران هم يو خو بيا هم د حد نه زيات سگريټ څکوو.

امين وخنډل بيا يې وويل: هو يو خو دا هم د ژوند نه د خوند اخیستلو يوه طريقه ده.

فرهاد - همممم هوو خو دا خوند ذلت هم لری.

امين- اوس څوک کولای شي ستا غونډې ځان د ټولو خوندونو محروم کړي ته يې چې په هيڅ خوشاله يې ټول ستا غونډې

نه وي.

فرهاد- بس دی بيا يې مه پيلوه ...

امين- گوره فرهاده پدې چې زما ملگری يې درته وایم پښيماڼه کېږي دا ځواني به دی لس کاله نور نه ویی درسره بيا به

یواځې گرځي هلت به زما د خبری په مطلب پوی شی. ته فکر کوي هېڅوک ستونزه نلري، ټول يې لري خو د حل لاره يې

پيدا کوي نه چې ترې تېبتي د چا کورنۍ راضي ده چې ستا نده يا دا چې خپل ځان دې د لذت او خوند نه محرومه کړي ايا

د ذلت دې کم شوی؟ اوس دې عمر همداسې تېر کړه و بيا سهار شکایتونه کوه .

فرهاد اففف کره او چوپ شو شاید پوهېده چې یو ورځ به حتمن پېنېمانه کيږي.
صبا د هغو نجونو وه چې دنیا اوبه یوره او دا خبره نشوه.

اصیلا - پورته شه نجلۍ ماخستن شو او ته تر اوسه ویده یې.

صبا- پنځه دقې بعده

اصیلا- نه نکيږي کاکا دې زنگ وهلی راځي زموږ کور ته، بې له هغه دومره ویده شوې یې چې توله شپه ویننه پاته کیدای شي.

صبا.....

د مور به اواز پورته شوم او دا چې پرې یې نه ښودم چې ویده شم عصاب مې خراب وه په غوسه مې وویل: دا د راتلو وخت دی موری؟

اصیلا - ډېرې خبرې مکوه فقط چې پسه ورته کبابوې پورته شه ..

صبا - زه یې ونکړم نو څوک یې کوي..

اصیلا- هرڅه تیار دي یو ته شهزادګۍ نه یې..

مبايل پسې مې گرځېدل مور مې چې دهلبز ته تللې وه رغ مې کړو

— موري زما مبايل دې نه دی ليدلی؟

اصیلا - ثنا سره دی سبا یې درته راوړي

دا خبرې که زه مړه نه کړم زهر مې هم نه وژني. دا چې ثنا غلظه پوه شي ډېره ډارېدم او غوښتل مې ډېر ژر ورځنګه ورشم.

اصیلا - نجلۍ تراوسه خپل پر ځای ناسته یې؟

بیا مې هم مور اطاق نه راغله او منتظره وه د ځایه پورته شم .

پورته شوم او مې ویل: اوس وګوره موري نوره نه ویده کيږم خو اجازه راکړه چې جامې مې تبدیله کړم.

ثنا....

فرشاد مسیج کوي او ما ویل خو زه نیوهیدم چې فرشاد ټوکې کوي که جدي دی خو که ټوکې کوي کار یې ډېر بد دی دا چې

مسیج گورم او ځواب نه ورکوم زنگ یې ووهی دری زنگونو وروسته مې ځواب ورکړ..

فرشاد - بلی صبا اورې...

ثنا - بلی

فرشاد په مشکوک انداز وویل: صبا؟

ثنا - نه ثنا یم..

فرشاد....

دا چې ثنا سره مې خبرې کولې ډېر شرمنده شوم. خاورې دې زما بخت شي یعنی دا دومره وخت مې ثنا ته مسیج کوی د

غلا کار خو داغه ځای یې بد دی شاید شمېره مې غلظه اخیستې وي.

فرشاد- ثنا خورې ت... ته ی....

ثنا - هو د پلار زومه څه ویل غواړې؟

فرشاد - وبخښئ ثنا خورې ما فکر وکړ صبا...

ثنا - هو صبا څه کړي؟

خبره مې هېره شوه دا چې څه ووايم نیوهېدم.

ثنا - فرشاد..!

فرشاد - بلی.

ثنا - نورې دا ټوکې ونکړې ډېره بده ده. شکر وباسه چې د صبا مېایل دلته پاتې وو که هغه خبره شوې وای اوس یې قیامت جوړوه.

فرشاد - اوس ته په هر څه خبره یې ثنا خورجانې ستا په نظر صبا ما قبلوي؟

ثنا - زه څه خبره یم خو که نیت دی نیک وي کاکا جان دوی له لارې مخ ته لار شه نه د مېایل د لارې.

فرشاد - قسم ده چې جدی یم که ووايي دا اوس مې پلار دوی درلیرم خو ډارېرم صبا یې ونه مني.

ثنا - زړه یې نو چې قبلوی دې او که نه.

فرشاد - نه حق نه لري چې ما قبول نکړي او قبلوي مې نه باید قناعت لرونکی ځواب ولري. ثنا خور مرسته مې وکړه ...

ثنا - سمه ده څه غواړې چې ویکړم؟

فرشاد - د صبا څخه پوښتنه وکړه چې څه نظر لري.

ثنا - زه څه پوښتنه وکړم ته اول جرکه راولېږه بیا به زه پوښتنه ترې وکړم.

فرشاد - نو بیا همدا نن شپه درځو او ته هم راشه ثنا خورې هیله کوم! !

ثنا - زه خو ډېره سترې یم.

فرشاد - پخداي خورې دا مرسته به مو هیڅ وخت هېره نکړم.

ثنا - سمه ده زه حسیب سره خبرې وکړم چې څه وایي.

فرشاد - ته هغه سره کار مه لره زه حسیب ورور ته وایم چې رادې ولي ته فقط تیاره اوسه او هېره دې نه وي چې ته د زوم

له خوا ځي.

فرشاد...

ثنا ته چې مې د راتلو وعده ورکړې وه اوس حیرانه وم چې پلار ته څنگه ووايم که مې مور ته ویلی وه شاید بهانه یې کړې

وای او نن شپه نه وای تللې ځکه نه یې خوښیږي د چا مخ کې بې قدره شي باید هر ځای په شان او شوکت لاره شي

یوازینی لار محبوبه مور وه ژر یې د اطاق خوا ته لارم د ماښام لمونځ یې کاوه په تمه شوم تر څو لمونځ خلاص کړي او بیا

خبرې ورسره وکړم.

فرشاد - سلام مورجانې ښه یې ..

محبوبه - علیکم سلام .. د مور نفس.

محبوبې مور چې عادت درلود بعده لمانځه ډېرې دعاوي ووايي شروع کړه او وروسته یې زما په مخ چف کړه .. بلاخره تول

دعاوی او ذکرونه یې خلاص شول. او ویې ویل: څه دې غوښتل فرشاد زویه..

فرشاد - هو مورجانې غوښتل مې پلار مې راضي کړې چې نن شپه د کاکا صمد کور ته لار شی.

محبوبه - ښه ... دا د خیر کار د چا دپاره؟ اها صبا صبا ښه نجلۍ ده ماشاءالله

په خدا مې وویل: هو ماشاءالله ښه ژبه هم لري.. گوره مورې وعده مو کړې وه چې زما دپاره په جرگه ځی اوس یې وخت

دی باید پلار سره مې خبرې وکړی.

محبوبه - سمه ده زویه زه خبرې کوم خو فکر نکوی چې مور دې باید دې مسله کې خبرې وکړي؟

فرشاد - نو ته خو مې هم مور یې؟ ته باید پلار سره مې خبرې وکړې نور یې پر ما ... ځکه که مې پلار مورته ووايي چې

همدا نن شپه لار شو هغه یې نه ردوي .

محبوبه - سمه ده زويه.

فرشاد - نو زر راځه مورې پلار څنگه چې ناوخته كيږي.

دا چې محبوبې مور مې پلار سره څنگه خبرې وکړې نپوهيږم خو لس دقيقې وروسته محبوبې مور زه وغوښتم او پلار څنگ ته لاړو.

پلار - ښه نو ښاغلی غواړی چې زوم شي؟

فرشاد - هو پلار جانه

پلار- ماشالله د زوم ژبه خو هم اوږده ده ماته چې مې پلار ښځه کوله ما ان هو يا نه نه شوه ویلی.

محبوبه - ښایسته زوی مې مه ازاروه!

فرشاد - ښه نو لارشم تیار شم؟

پلار- ته چیرته پخیر؟ اول ځل مشران ځې او خبره خلاصه وی بیا ته.

فرشاد - زه دروازي مخ کې درته په تمه كيږم.

اهمهمممم عجب چالاک شی دی دا فرشاد خبره یی جوړه کړه همدغه نن شپه یی خپل مور و پلار واستول 😞 ستاسو په نظر

د صبا جواب به چشی وی؟ ایا هغه به یی ومنی او کنه؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#زيارونکي:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#نهم برخه.](#)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

پلار- ته چیرته پخیر؟ اول ځل مشران ځې او خبره خلاصه وی بیا ته.

فرشاد - زه دروازي مخ کې درته په تمه كيږم.

[#اوسې نوې برخه...](#)

صبا....

زړه نا زړه مې د مور په مبايل خور ته زنگ ووهی هغې جواب راکړو.

— بلی خورې ښه یې

ثنا- فکر مې نه کوی د زړه ټوټه دې یوځای هېر کړې..

د خور مطلب مې مبايل وو ځکه هېڅ ځای مه نه هېروه خو قسمت دی نو هر څه مخ ته راځي.

صبا - خورې کیدای شي مبايل مې بند کړې سبا پلار ته مې وایم رایې وړي یا زه خپله یې راوړم.

ثنا - نه لازمه نده زه او حسیب راځو ستاسې کورته.

صبا - عجب ده نن د هره خوا میلمانه راځي؟!

ثنا- ولې کوم بل څوک هم راځي؟

صبا - هو کاکا سعید مې پلار ته زنگ. وهلی راځي دلته.

ثنا - اووهوو ښه کاکا سعید.

صبا- کوم خای یې او هو درلوده؟

ثنا- هیڅ هیڅ سمې جامې واغونده پزه مو پرې مه کړې.

صبا- ولې؟؟؟

ثنا- ښه نو د هغو جامو سره چې د ښار نه راغلې یې کښېنه.

فرشاد دوعدي سره سم خپل مور او پلار سره د کاکا صمد کور ته راغله وروسته حسیب او ثنا هم راغله فرشاد چې تر اوسه موټر کې ناست وو د حسیب د ډېرو ویلو سره کور ته راغی ټولو ډوډۍ وخوړله او دا چې فرشاد محترم او دروند شوی د چا څخه پټه نه وه.

صمد - فرشاد زویه شه یې؟

فرشاد - هو کاکا جانه مننه تاسې شه یاست.

صمد - نو ولې موټر کې ناست وې نه چې زموږ د کور نه پرهبز شوی یې؟

فرشاد - نه خدای دې نکوي کاکا جانه تاسې مشران یاست فقط غوښتل مې چې د مشرانو د کار مزاحم نه شم.

ددې په اورېدو حسیب او ثنا چې په خبره خبر وه وپخندل

ثنا - ماشاءالله فرشاد جانه ښه هنرونه لرې.

حسیب هم غوږ وهنه شروع کړه او په ټوکو یې وویل: د مشرانو کوم کار...؟

دا وار سعید هم په خندا شو او ویې ویل: دا هلک کار تمامه دی که چوپ وي ښه به وي.

دا چې فرشاد حاضر ځوابي نه کوله څو کسو ته چې د جریانې ناخبره وه عجیب شکارېده، صبا ټولو ته چای ورکړې فرشاد ته

یې هم ست وکړ فرشاد هماغسې دروند ناست وو او تماشا یې کوله.

سعید - لالا صمده که څه هم زما نه مشر یې او تل دې زموږ سره شه کړي دا وار هم ان شاءالله هم موږ خالی لاس نه

استوي.

صمد کاکا- ان شاءالله که خیر وي.

کریمه مخکې شوه او ویې ویل: خیر دی او ان شاءالله په خیر به مخ ته ځو، که څه هم موږ خپل یو او دی خبرو او

تشریفاتو ته اړتیا نشته.

سعید - ولې اړتیا شته صبا لور مو پر موږ حق لري..

صبا چې تر اوسه خپل خیالونوکې وه خپل د نوم په اورېدو یې تعجب وکړ او فرشاد ته یې وکتل فرشاد چې ټوله شپه په

غلا صبا ته کتل تر څو ورسره سترګه په سترګه شي اهسته یې صبا ته سترګک ووهی صبا هکه حیرانه پاتې شوه او غیر له

چې کوټه کې کښېني او ددوی خبرې واورې بله چاره یې نه درلوده

سعید- که څه هم لومړی ځل سوک د هو او د نه جواب نه ورکوی خو زه خبر رامخکی کوم چي پوی شم ایا بل ځل ته د راتلو

موقع شته او کنه؟ لالا زه ستاسو څخه صبا جان خپل نالایق زوی فرشاد ته غواړم.

اصیلا...

دا ناڅاپه راتلل او دا د کریمه د کالو داسې پرځیدل لکه چې واده ته روانه وه بی دلیل نه وه نو، اخیر هم خپل د راتلو

موضوع یې وویل د صبا مرکې ته راغلې وه ما کوم خبره د ویلو لپاره نه درلود، ځکه فرشاد ښه زحمت کش هلک وو او کوم

بدی ورڅخه ما نه ولیدلی صمد هک حیران وو او نه پوهیدی څه جواب ورکړی نو ما تلوار وکړو او ومې ویل:

اصیلا- مننه سعید لالا چې موږ مو خپل لایق وبللو او زموږ کور ته په جرګه راغلې، خو ولای نه پوهیدم څه جواب درکړم.

فرشاد جان ماشالله ښه زحمت کش هلک دی خو اخیرې پرېکړه چې سوک کوی هغه صمد جان او بیا صبا جانه ده. که

خوانان راضی وی مور به پکی سه ووايو؟ زه خو يې د مور په حيث په دی مرکی راضی یم.

حسیب خپل لاس د فرشاد پر اوږه کیخود او ویې ویل: دا هم ستا د بخت څخه.. زه یې یو میاشت خوب ته پرېنخوډم د زیات تشویش له لاسه چې ایا خپل لور راکوی او کنه؟ او تاته گوره اول ځل کی درته وویل چې خوانېې دی راځې ده؟ دا ظلم دی..

پدی خبره ټولو وخنډل بی غیر د صبا څخه چی په دوو لارو کې پاته وه چی آیا اتاق کې پاته شی یا بیرون ته ووځې؟ ثنا: که چیرته پیره شرمیدلی وی ..کولی شی اتاق ته د لاره شی خورجانی ستا نظر به بل ځل پرېږدو .. صبا له ځای څخه یی پورته شوه ټولو پچ پچ خنډل .

محبوبه- ښه ین شاء الله چی کار د خیر به وي او پخیر د دغو دوو خوانانو به وی دا ځل خو بی معرفی راغلم ومی بڅښی. اما بل ځل په پوره آمادگی سره راځم ین شاء الله. اصیلا جانې تر هغه وخته ته هم له صبا جانی ، الطاف جان او مور جانی سره (د شیرین میرمن د صبا انا) مشوره وکړی مور یی هم د فرشاد جان د خویندو او ورور سره خبری کو او دا جریان وایو..

اصیلا- مه می شرموه محبوبه جان ، ما خو خپله خبره وکړه چی پلار او ورور یې رضا شی زه یی حتمن در کوم.. سعید- ښه پس ټول یو ځای خپله کور ته ځو ین شاء الله بل ځل خو به مو حتمن خوله خوږه کوی وریندار جانې.. صبا...

د کاکا سعید د خدای په امانې غږ را ځی او زړه می ډیر نا آرامه کیږی .. اوس می مور ته څه جواب ورکړم .. که له ما پوښتنه وکړی ..څه به ورته وایم ؟ زه د مرکی غوښتلو تجربه نه لرم دری کورنۍ زما غوښتلو ته را غلی چی دري واړه می پلار له خوا رد شوي . او هیڅ ضرورت پیدا نشو چی زه خبره وکړم د اتاق دروازه می ورو ورو تک تک شوه ..او د ثنا غږ وو ، چی اجازه د داخلیدو یی وغوښته ..

صبا- راځه خوری له کومه وخته د اجازه غوښتله؟ ثنا- فکر می وکړو چی میرمن صبا شاید وغواړی چی تنها ووسی .. او د خپل راتلونکي په اړه فکر وکړی. صبا- د څه شی راتلونکی خوری تر اوسه ډیر لاره پاتی.. ثنا- اصلاً هم پیره لاره نده پاتی وگوره صبا جانی هره خبر چی لري ویی وایه له اوله ..ځکه مور د خپل طرف نه هو وویل پلار هم چی شاید موافقت وکړی ځکه وراره یی دی او مینه ور سره لري او زه چی راضی یم ځکه زه پوهیږم فرشاد در سره مینه لري ..(صبا خپلی سترگی گردی کړی او خور ته یی وکتل چې ثنا وویل: بده خبره می وکړه ؟

صبا- د کوم خوا مینه خوری؟ هغه بیزو...؟!

ثنا- متوجه ووسه صبا جانې ..لدی نه وروسته شاید دا خبره دی نا خوښه تمام شی ..وگوره که څوک دی خوښ وی ماته ووايه زه درسره کمک کوم ..

صبا- توبه خوری ...غوښتل څه معنا؟

ما په ټول عمر کی د مینی لرلو خبره نده اوریدلی ..څه ورسپړی چی زه دا خبره په بل چا پوری وتړم ..

ثنا- وگوره ..فرشاد هغه سپری دی چی پخپله خبره ولاړ دی ..حتا په ښه نوم سره یی خواستگاران را ولیږل تر څو پوی شی چی جدی دي ، څوک په لومړی ورځ چاته مرکه لپړی ؟ دا چی نیک بخته به شی وبه یی وینم ..وگوره ژوند له هغه چا سره

چی مینه در سره لری ، پیر ساده دی .

صبا- اووووف خوری زه د بیخی وشرمولم ..مینه مینه لرل بیخی د نفس را تنگ کی.

ثنا....

– نن درته په یو نمبرو مسیج شوی چی خو خلی یی درته زنگ کری.(د صبا خیری تغیر وکی ، او زاری یی پیل کری: په خدای خوری زه یی نه پیژنم.

ثنا- پوهیږم ...چی ته یی نه پیژنی.. خو زه یی پیژنم چی خوک دی؟

صبا په شک او تردید باندی راوکتل او سر یی چپ طرف ته واړوی ..

ثنا- فرشاد....

او دغه نوم د خطر زنگ وو.

ثنا- پوهیږم شاید غوسه شې چې ولې می ستا موبایل ستا بې اجازه کتلې او چک کری، اما د ما ستا د مشری خور په حیث سره دا کار وکړو ، هر مسیج چی فرشاد کری هغه می ذخیره کری کولی شی چی ویی وایی ، او هغه خبری چی دلته نشته په مجلس کی واوریدی ، پریکړه ستا لاس کی ده ، هر څه د چی وکړل سبا یی ماته او مور ته ووايه ،

صبا همداسی چوپ وه ، ثنا نږدی نږدی وره ته نږدی کیده او صبا ته یی مخ کړو او ویې ویل: او هو فرشاد دا هر څه غوښتل تر څو په بیړه سره خواستگاران راشی ځکه ویره یی لدی لرله چی تا له لاس ورنکړی.

د ثنا له تللو وروسته صبا په پک زړه او پوښتنو او فشار سره د موبایل طرف ته لاره او دا چی لامل د ددی هیجان حس څه وو ، نشی درک کولی شاید دا چی یو هلک د هغی سره مینه درلود او دومره حد چی په یو شپه یی تول کورنی خواستگاری ته راستولی وه.. صبا د غرور احساس کوه..

امهممممم ولای ښکاری خو دسی چی صبا جووو هم راضی ده 😞

بدبخت فرهاد بل سوک نه وه چی دواړه باید په یو نجلۍ مین شوی وایی؟

ای بدبختانووو اوس نو دی ورینداره کیږی بیا څه کوی خیرن هند ته لاړو چی درس وواپی مینه یی هم ورور ناوی کړل 😞

هغه درس دی ستا ☹️

شه کار وسو دغه دی حق دی ☹️☹️

[#جهنمي مینه.](#)

[#ښارپونکې](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#اسم برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

چی یو هلک د هغی سره مینه درلود او دومره حد چی په یو شپه یی تول کورنی خواستگاری ته راستولی وه.. صبا د غرور احساس کوه..

[#اوسې نوې برخه...](#)

فرشاد د زړه ټول خواږه په اوبه کړې وو ، لحظه په لحظه یې سترګې سهار ته نیولی وې ، شاید په زړه کې یې دا لویډلی وو چې صبا د هو جواب به ورکړې وې. فرشاد په ناکاره انداز د صبا موبایل ته مسیج وکړو له ښه بخته فرشاد وو، یا بدبختی د صبا چې موبایل د ثنا لځایه د صبا لاس کې وو او د فرشاد مسج یې ولیده.. او دا چې مسیج یې ولیدل شو نو فرشاد بل مسیج هم وکړو..

اول مسیج : سلام ع

دویم مسیج : ثنا جان کولی شی موبایل صبا ته زر ور کړي ، غواړم زری په جواب پوی شم ، هیڅ خوب نه لرم ، دویم مسیج ، شاید لږ لږ گرمی د صبا په زړه کې جوړه کړم ، او سبب د خنډیدلو یې شی ، له خپل ځان سره وایی، چې رشتیا تر دې حده ..غوښتل یې لدی وضعیتته سو استفاده وکړي او د هغې لپاره یې ولیکل .

—موبایل صبا ته نه ورکوم .

—ولی ثنا جانې !

—ځکه زړه مې نه غواړي.

له خپلو مسیجو یې صبا د خدا له لاسه زړه درد کوی ، او نا چاره یا بی موقع ویده شوه ، او فرشاد یې له یوې نړۍ سوالو سره همداسی تنها پریښودو ..

له دې مخکې چې د فرهاد بحث خلاص کړو ، په ویره کې یم هغه فرهاد ته چې یواځېتوب یې دویم نوم جوړ شوې. هغه تنها لوی شو، تنها په پښو ودریدو ، تنها په تنها نړۍ کې بی ملګریه را وګرزیډو ، اوس هم شاید تنها یې تیره کړي ، تنها یې زخم خوړلي وو ، اما ممکن ندی تر څو یې حوصله د تنهایی ولري. هغه د صبا خیال لرلو ، اما فرشاد صبا غلا کړي وه او ځانته یې ناوی کړې وه ، شپې دوو بجو فرهاد د ښځو غږو را وپښ کړ او په تیاره کې د اوبو په طرف ته چې د تخت چپ خواته یې وې ، دوه درې څاڅکی د اوبو یې تیري کړې..

او هغه خوب یې ذهن ته ازار ورکولو ، شاید دا یې لومړی ځل نه وې چې دا بد خوب وپنې، ځکه ټول عمر یې په بد خوب کابوس توره تیاره ولیدل خوب کي ، اما لومړی ځل وو چې هغه توره تیاره ورته صبا شوی وه ، او صبا یې په هغه کشتی کې چې د طوفان غوندې روانه وه ولیده ، عجب زړه یې رییدلو ، خپله که خبر نه وو مګر روح یې له پټ کیدلو څخه خبر وو ، تر سهاره یې سترګو ته خوب ورنغی، او د سهار لمونځ ته منتظر شو ، تر څو وکولی شی له مور سره یې زنگ وکړي ، او تعجب اوس ټولو ته وو ، همدی وخت کې یې د صبا ټولنيزي صفحی مخ په مخ وکتلي ، که هر سنگه صبا خپل عکس هلته نه وو، خو د فرهاد لپاره یې نوم کافی وو.

فرهاد چې ساعت ته یې فکر شو نو مور ته یې زنگ وکړ ، او د ټولو پوښتنه یې تری وکړه ، میرمن محبوبه چې غوښتل چې ښه زبیر یې زوی ته ډالی کړې، په نه مړه حالت کې یې په قبر ته وغورځولو ، رشتیا زما فرهاده !

فرهاد- اها مورجانې !

محبوبه- غوښتل می چې ووايم چې ورور د له خیره نامزاد کیږی، همدغه تیره شپه مرکي ته لاړو ، ان شاء الله چې سیوری د فرشاد جان پر تا هم وغورځېږی.

فرهاد- رشتیا مبارک موشه فرشاد خو ماته څه ندی وپلي ، ان شاء الله نیک بخته به شی.

محبوبه- حتمن یې وخت ندی پیدا کړی ، د خوشحالی نه په جامو کې نه ځاییدو. آخر د زړه مقصد ته یې ورسیدو..

فرهاد- خدای د ټولو ارمانونه هدفونه پوره کړي. رشتیا ومو نه ویل چې څوک ده ؟ محبوبه- بیشکه زویه ، الله ج د زما

نازولي زوی هم خپل مراد مقصد ته ورسوي تیره شپه د کاکا صمد کورته تللي وو، د صبا غوښتلو لپاره ...او څنگه چې

معلوماتیږی شاید رد مو نه کړي.

فرهاد چی کله د صبا نوم واوریدی ټول حواس یی له لاسه ورکړل ، اگر چی په بدترین ډول مجازات کیدو ، حتا اخ یی هم له خولې و نه ووت . فقط یی وکولی شول چی موبایل یی قطع کړ ، او خپله یی لعنت پری وویلو ، هغه درد چی چپ طرف ته یی حس کړ ، پخوا غوندی نه وو ، روح یی په مثال د شیشی زره وره شو ، او دا چی جسم یی څه ډول ولاړ دی ، بیخی نادره کړو ..توره تیاره یی مخکی له مخکی ډیریدله ، تر دې پوری چی د صبا عکس یی هم نه شوی جوړولی ،

دا فرهاد وو چی په یوه ثانیه کې په سل هاوو ځلی مړ شو ، مگر په نړۍ کی نجونې کمی دی ، چی ورور یی مینه انتخاب کړې ده ، په ناتوانی سره فرهاد له خوب ځایه جگ شو ، او حمام ته داخل شو د اوبو په خلاص کولو یی خپل کنترول له لاسه ورکړ . او شروع یی په ژړا او فریاد کړه ، ددی څخه بده ورځ هم راتلی شی هغه ځای چی حتا اوبو یی هم د اور ځان نشوی مړ کولی ، دوه ساعته وروسته چی فرهاد لږ خپل پخوانې حالت ته راغی ، له حمام بیرون شولو او د امین کوټی ته لاړو تنها دا خبره یی وکړه چی غوښتل یی کابل ته وگرځی ..

دغه اور یا جهنم د څه وخته فرهاد بندي کړی نه پوهیږم ، خو دا ځل دا اور د مینې اور وو ، چی هغه یی نا توانه کړی وو.....

امین

سهار وخته فرهاد په یو ناسم وضعیت سره زما کوټی ته راغې او ویی ویل: چی زه غواړم افغانستان ته لاړشم، دا چی څه کیسه وه نه پوهیږم خو ما هیس وخت فرهاد تر دی حده پریشانه نه وو لیدلی حتا که به په بدترین مشکل کی هم وو له فکر او عقل به یی کټه اخسته، د فرهاد خراب حالت زما حال او طبیعت هم را بد کړو فقط دومره می وویل: صبر زه هم در سره ځم. فرهاد- نه ته پاتي شه.

امین- لیونی کیږه مه زه تا په دي حال نه شم پریښودي ، چی لاړ شي راځه داخل ته چی وگورو چی څه وخت تکت پیدا کو. فرهاد زما خبره ومنل او کوټي ته راغی اما د فرهاد ځان کی هیڅ د صبر اثر نه لیدل کیږی ، نه پوهیدم چی ولی دومره بی قراره دي ، چی یوه دقه ورته انتظار مشکل او سخت دي ، په سایتو کی می پلټنه وکړه او نږدی پرواز کابل ته سبا ته دي .. امین- ښه وسایل دی را ټولو کړه ځکه سبا لسو بجو پرواز لرو.

فرهاد- زه تر سبا صبر نه شم کولی ..زه ځم .. امین- پس څه وایی چی په موټر کی لاړشو ،

فرهاد له ځای څخه جگ شو او ویې ویل: سمه ده راځه چی ځو امین- کله چی سیند ته ورسیدو بیا په کښتۍ کی ځو او پاتي لاره بیا پیاده ځو ... فرهاد- امین ته پر ما ریخشد وهی...

هغه فرهاد چی زما په بی خوند ترینه ټوکه هم خنیدو ، نن ورځ می ورک کړی وو ..ژر می خبره بدله کړه او ومې ویل: نه خدای د نه کوی ورور مي ، اما کومه خبره چی ته کوي درک کوي یی هم ، هغه وخت چی پرواز تر سبا نسته .څه رقم غواړی لاړشی ؟

فرهاد خبری نه کولي نو مجبور شوم چوبتیا یی ماته کړم او بیا ووايم: لالا مي ووايه څه مرسته کولی شم ؟ بیا هم کورنی مشکلات دی ؟

فرهاد- امین یوازي دعا کوه چی ناوخته و نه رسیږم...

دا خبره فرهاد دومره مظلومانه ډول وويل كه تيره هم وي اوبه اوبه كيدله ، هغه هيڅكله هم لدغه رقم عاجزي سره مخ شوی نه وو..هيڅ وخت می دومره ناچاره او او سترې نه وو ليدلی رشتيا دا ورځ زما لپاره هم قيامت وه ، هغه خوږ دوست ملگری می چی پیژندلو زما مخکی اوبه اوبه كيدو ، ولی هيڅ می هم نه شوی کولی بیغیر له تسلی او ډاډگیرنی څخه ..

امين- پخدای توکل کوه ، او خیر غواړه..

فرهاد- پوه شه چی د صبا پرته زما لپاره هیس خیر نشته...

په حیرانتیا مې وویل: صبا؟؟

فرهاد- صبا.....

پښتو ځانولونه:

[#جهنمي مينه](#).

[#ژباړونکي](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#بولسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرهاد- پوه شه چی د صبا پرته زما لپاره هیس خیر نشته...

په حیرانتیا مې وویل: صبا؟؟

فرهاد- صبا.....

[#اوسې](#) نوی برخه...

د لومړي ځل لپاره ژړا د فرهاد زړه ونيو او سترگی یی له اوبنکو ډکی شوی، او ویی نشوی کولی تر څو یی خبره پوره کړی ، نه دا رقم انتظار می نه وو، هیڅ د دنیا زحمتو نه شوی کولی فرهاد وژړوی ، فرهاد چی د یو محکم غر پشان کلک وو، هغه د صبر او حوصلی چی بدترینه طوفانونه یی تیروول ، دا دنیا بی وفا وه ، چی هرگز یی د فرهاد طرف ونه کړ.....امین غوښتل د فرهاد غمو ته ملهم شی اما هره خبره یی ورته لکه په زخم چی مالګه اچوی داسی وو ، د فرهاد په ټیپی زړه باندي...

امين- فرهاد

فرهاد- فرهاد مړشو....

امين- خدای دي نکوی دسی خبری مه کوه.

فرهاد له ځای څخه جگ شو او د وره طرف ته لاړو او امین ورپسی شاته ...

امين- فرهاد چیری

او جواب یی وا نه وریډو ..دا چی اتاقونه یی په یوه دهلیز کې وه او ده ولیده چې فرهاد خپلې کوتی ته لاړو ..نو خیال او فکری لږ راحت شو ، فرهاد سیکریت ته لاس وروړو ..او څو واری یی پوه کړو....ځکه د سګریت څکولو تجربه ورته نه وه ، او په توخیدو یی شروع وکړه ، او غاړه یی وچه شوه ، اوبنکی یی د سترګو له طرفه را روانی وي ، او د فرهاد اور یی نور هم تازه کووو.....

فرشاد ...

7 بجو می سترگی را وغړولی موبایل می لاس کی وو او زه ویده شوی وم لومړی ځل وو چی موبایل په لاس خوب وړی وم، او خپل پدی حال می پر خپل ځان وخنډل.. او ځان سره مې وویل: فرشاد بچی لا پیر لاره د عشق او عاشقی پاتی دومره ژر تسلیم شوی؟

سهار پخیر می ثنا ته ولیکل او دویم مسج مې د زاری ولیکو تر څو نن ورځی له صبا سره خبری وکړی او راضی یی کړی ، ځکه زر می غوښتل چی هو یا نه د صبا څخه واورم ..خو ثنا بیا هم ماته جواب را نه کپ دا ځل می ورته مخامخ زنگ وکړ او زنگ یی قطع کړو

دا چې موبایل یې بند کوی پوه شوم چې شاید صبا موبایل اخیستی وی؟ هسی نه منفی جواب راکړی ، نه خدای دی نه کوی .. بیا هم د موبایل په صفحه می مسیج وکړو،

—صبا..... که صبا ته خپله یی نو خبری مه کوه مشکل نشته یواځی که لږ هم زه دی خوښ یم نو خالی یو دری نقطی مسج راوستوه خواهش کوم.

زما مسیج یی ولیدو اما جواب یی را نفی ... دا ځل می بل تخنیک وکاره وی او ومې ویل: که چیرته را سره مخالفه وی نو مسیج وکړه..

خو بیا هم هیس جواب رانغی او د صبا دې چوپتیا زه حیران کړم دا چوپتیا زه څه تعبیر کړم؟ نه دغه رقم نتیجی ته نه رسیږم... د حسیب شماره ته می زنگ وکړو ، او پوښتنه څخه وروسته مې ورته وویل چې موبایل ثنا ته ورکړی.

فرشاد- الو سلام ثنا خوری څنگه یی ښه یی ؟

ثنا- ښه یم شکر مننه د انجینر صمد کورنی زومه ته څنگه یی ؟

فرشاد- ښه یم ، څنگه د وکړل له صبا سره وغړیدی خورجانی څه یی درته وویل ؟

ثنا وخنډل او ویی ویل : تر اوسه 24 ساعته ندی پوره او ته محترم غواړی له صبا هو یا نه واخلي؟(بیا یې په خدا وویل: تر اوسه دی یو شل جوړې چپلکې نه یې څیری کړی موږ درته نجلۍ نه درکو ښاغلیه.

فرشاد- ته زما زړه را جمع کړه، هغه وخت تخو شل یادوی زه درته زر جوړی چپلکی شکوم په تگ راتگ یواځې ووايه چې هغه راته هو وایې بس.زه به ستاسو د کور مخی ته خیمه ووهم یواځې هغه دی راته هو ووايې..

ثنا- رشتیا وایې؟

فرشاد- ته شک لري؟

ثنا- نه نه یې لرم.

فرشاد- ثنا خورجانی زما زړه پیر نا آرامه دي ، صبا زما لپاره د یو آزاده او بی بنده. مرغه پشان ده که هغه زه خپل د مینې په جال کې راگیره نکړم ویرپوم له لاسه یې ورکړم

ثنا- او ماشالله عاشق صیب دا حسیب په شاگردی قبول کوی کنه فرشاد جانه ؟

حسیب- په څه دلیل ؟

ثنا- تر څو می په قدر پوی شی ، وگوره له صبا سره می بخیلی پیدا شوه ، تر اوسه بی هو ندی ویلی مهربانی یی د فرشاد زړه کی ځای لری ...

فرشاد- ته ما صبا ته ورسوه ، زه حسیب خپل استاد کوم... شاگرد لری..

دا خبره مې وکړل او په خدا مې ورته وویل: منې کنه؟

فرشاد او ثنا سره پریکړه وکړه تر څو 5 دقیقې هم که کیږي باید صبا او فرشاد یو بل سره ووينی. د همدې لپاره ثنا صبا د خرید او بازار په بهانه له کوره بهر ځان سره وپورل.

صبا....

زما د خوب دښمنه(ثنا) زما سرته ولاړه وه او چغې وهلي وپښه شه،هغه بی خبره له دینه چې زه ټوله شپه وپښه وم او سمه نتیجه ته ونه رسیدم..

صبا- پریده لږ ویده شم خیره ده ...

ثنا- نکړې باید لاري شوو سوداته ځکه سعید کاکا نن شپه بیا راځي..

ثنا به خبرو نیغه کیناستم سعید کاکا بیا راځي؟

صبا- ماته لږ وخت راکړي.

ثنا- خدایه څخه شکرر وباسه چې ما درته لږ وخت واخیسته کنه مور مي هغه شپه ستا شیرنی ورکوله .

صبا- اففف خوری ..

ثنا- ای دروغ وایم درته مور می راضي ده پلار می هم راضي کیږي.

سهار لس بجي وي خور سرمی بازار ته لارم وروسته سامانونه کور سودا لږ شیان می ځانته واخستل ثنا خپل نس کلک

ونیولو او ویې ویل: نور توان نلرم راځه ډوډی وخورو هغه پوري حسیب هم راځي بیا کورته لاري شوو ...

رستورانت ته ننوتم زه لاسو مینځلو لپاره لارم د لاسونو مینځلو وروسته بیرته د میز سرته راغلم ثنا پورته شوه او ویې ویل:

زه هم ځم لاسونه مینځم

لس دقیقې ثنا دتللو تیری نوي آشنا غږ می واوریده:

فرشاد: اجازه ده

سر می پورته که فرشاد می ولیده یو دم ماشوم توپ دوره، ځواني دوره، جنگ بحث کولو ټول خاطرات می ذهن ته راغلل

خوو نن ورځ هغه ټولو ورځو سر توپیر درلوده حیرانه فرشاد جرعت ته پاتی وم څنگه دومره زړه وکه دلته ناست وه زما

جرعت سوال لاندي وړي وه نشو می کولی پورته سترگو ته وگورم خوله می خلاصه ورته پاتی وه.

فرشاد- سلام ... څنگه یی ؟

صبا- س . سلام

فرشاد- ته ولی زما جواب نه راکوی ...

اههمممم دا فرشاد عجب بی شرم بیحیا انسان دی 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#دولسمه برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرشاد- سلام ... څنگه یی ؟

صبا- س . سلام

فرشاد- ته ولی زما جواب نه راکوی ...

#اوسی نوې برخه...

تمه می نه درلوده دا خبره دومره زر وکړې... اوسی څه جواب ورکړم.. پیر فشار ذهن باندی می وه دي سبب شوو لاس پيښو می رييدلو باندی پيل وکړل ...حتا ځان می نپژنم هغه حاضر جوابه صبا چيرته ده؟

فرشاد- صبا

صبا-ه.....ها...

فرشاد- که غلی اوسپړې درنه ځم زه خبرو کولو لپاره راغلي يم.

اوس ثنا وپي کيدلو دليل باندی پوهه شوم فرشاد کار وه زما اعصابي خراب کړل

فرشاد- لږ څو دقيقي خبري کولی شوو ...

صبا- لطفا لار شه.

فرشاد- سمدې ځم يوازي دوه کلمی خبري درته کوم

صبا- سمدې آورم ..

فرشاد- نپوهيږم تا زما څخه د واده وړانديز تمه درلوده يا نه، خوو پير وخت کيږي ما ستا په اړه فکر کوه غواړم پوی شي

زه دي غواړم زما خوښه يی داسی فکر ونکړي چې کورني خوښه وه ده او ته مجبوره يې ما قبول کړې که چيری

که چيری ته بل څوک غواړي يوازي ماته ووايه زما څخه که ښه وي، باشخصيته وي، انتخاب حق لري ژوند کولی شي ورسره

او که چيری داسي نه وي نو خبره به هم نکوی راته..

يوازي می د فرشاد خبرو ته غوږ نيولی وو او کتل مې ورته داسې په غرور خبري کولی چې لکه د همدا اوس څخه هغه زما

مالک دی او زه د هغه د لاس لاندی يم او هغه زما څخه حساب غواړي

فرشاد- دومه خبره دا چې دا ژوند دی او ژوند په گړنډې او ضمانت مخکې نه ځی ، هرشي اول آخر لري ، اوله مرحله پيل

نکړو آخر مرحله ته نه رسيږو.. ما د پير وخته ته د نظر لاندي نيولی وي خوی ، عادت ، سره دي بلديم زما قبوله يی ، ته هم

نادیده جلی نه يی که تراوسه د ماته پام نه وه اوس راته وگوره زر جواب راکه ترڅو ژر ژوند پيل کړو.. ته حاضره يې د يو

ښايسته با استعداد هلك ښځه شي وجلی

فرشاد خپل د خبرو خلاصيدو وروسته په خندا شو او عجبیه نظر يې ماته راوکتل شايد دا کتلي پخوا په خير وه خو ماته

عجبیه ښکاره شوو... د فرشاد ټول خبري ښه وي زياتر يې د شوخي ښه درلوده ترڅو ما وخنډوي خو هغه ياده باسلی وه

کله چې ما هغه وليد ما خپله خندا ورک کړه... فرشاد خبرو ته می جواب ندرلوده شايد تاثير لاندي تللی وم غلی شوی وم ..

ثنا او حسيب راغلل زما څنگ که کيناستل ثنا لاس می کلک ونيلو فشار می ورکړو او په کرار مې ورته وويل:

— کورته لار شوو بيا درسره پوهيږم هممم...

ثنا په جگه جگه غږ وخنډل او ويې ويل: له دې لځايه چې زما څخه مننه وکړي ماته گواښونه کوي نن او سبا واده وکړي

بيا راته وايي مننه کوم خور جانی .

دی خبري سری دری واړه په خندا شول فرشاد خندا بنده کيدله ناا ثنا حسيب د ږوږی فرمايش ورکړي وه هغه راورسيده

ټولو اشتيا باندی ږوږی خوړله پرته مانه ږوږی می ستوني که بنده کيدله ټوخي باندی می پيل کوه بل خوا زړه می نغوښتل

اسراف وکړم او ږوږی هسی واستوم او وينخورم.

فرشاد- صبا ږوږی يڅه کيږي غواړي بل څه راوغواړم؟

صبا- ناا مننه.

موبایل ته می زنگ راغی ، بهرنی شمیره وه . دومره می فکر خراب وو چې بیخی پوه نشوم چي سوک امکان لری د خارج
خخه ماته زنگ ووهې؟ نپوهیدم څوک دی؟ کوم ځایه دی؟ خشي غواړي؟ څه ستونزه لري؟ خپله وضعیت می ښه نه وه
ترجیح می ورکړه جواب ورنه نکړم موبایل می بی غږه کړو او بکس که می کینود.

ثنا- څوک وه ؟

صبا- شبکه

فرهاد.....

صبا شمیري می مایل سکرین باندی راوسته بله لاره می نه درلوده پرته اړیکه نیلو خخه زنگ می ووهه یو واری، دوه ،
دري، جواب رانکه ، ولی جواب نه راکوي ؟ داسي نه خشي ورباندي شوی وي؟ یاهم مصروفه وي. نه امکان نلري که
مصروفه هم وي مایل ورسره وي هغه صبا څه زه پیژنم هیڅکله مایل ځانه لري کوي نا
فېسبوک پاني ته لارم میسج می ورته وکه...
فرهاد- سلام صبا ، کولی شوو خبري وکړو .

فېسبوک ملگري نه وه کولی می نشوو ورته زنگ ووهم .. یو ځلي می بیا ورته مستقیم زنگ وواوه اړیکه نیولی خو جواب
نه ورکوه مایل می تخت باندی واچوه خدای څخه می گيله وکړه زما تقدیر ولی داسی تور او بدبخت دی که زه اوس هلته
کابل کي وایې اوس ټول موضوع توپیر کوه بیا ...

فرهاد- خدایه څه کیږی یوازي یو ځل زما زړه غږ واوره

فرهاد د مایل زنگ غږ پورته شوو باور یې نه کیدو چې دومر زړې دعای قبوله شوه په منده منده مایل خواته ورغی پرته
د نوم لیدو یې موبایل الو کړو او ویې ویل: الو آورم ... صبا
مور- الو زویه جانه

بدبخت کله فرهاد پریخودلې و چې اوس یې پرېږدی؟ د موبایل شاته اړیکه نیونکې ږ فرهاد مور محبوبه وه نه صبا...
محبوبه- څنگه یی زوی جان ښه یی؟

بیا هم اوبښکي فرهاد سترگو څخه راوانی شوي ځان په سختي کنترول کړو او کرار یې وویل: اه موری...

محبوبی خپل د زوی نارمی احساس کړو مورگانې تل خپل د اولادونو بی قراری احساس کولې شی د هغوی احساس دومره
قوي دی چې هیڅ نشي ورنه پټ کیدلی..

محبوبه- فرهاد زویه کوم څه شوي ؟

فرهاد- ناا موری..

محبوبه- فرهاده...

شاید فرهاد صبر تمام وه په ژړا شوو ورته او ویې ویلچ: ښه نه یم موری هېڅ ښه نه یم.

د فرهاد د سلگو سلگو غږ د مهربانه مور زړه یې ناتوانه کړو او په تلوار یې وویل: مور دی ستا نه زار شي ووايه څه شوي
زویه.

فرهاد- دعا وکه موری.

اهممممممم بیچاره فرهاد هغه ۴۲۰ فرشاد جنی د لاری وباسل دی بدبخت دلته ورپسی زاری ای توف په دی شانسی 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

#ديارلسمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

د فرهاد د سلگو سلگو غږ د مهربانه مور زړه يې ناتوانه کړو او په تلوار يې وويل: مور دی ستا نه زار شي ووايه څه شوي زويه.

فرهاد- دعا وکه موری.

#اوسې نوې برخه...

محبوبه- خدای دی ما ستا څخه مخکې کړې چې ستا داسې ناتوانه ورځ ونکورم څه شوي زويه؟
فرهاد- هېڅ درېسی خفه شوی يم موری بس...

ددي خبري وروسته فرهاد اړیکه پریکړې وه، ځکه نه يې غوښتل چې خپل مور پريشان کړي.. څو دقيقې وروسته امين راغلو او ويې ويل: د شپې 9 بجو ته می درته تکت واخسته ضرورت نشته سبا پوری پتمه پاتی شی.

کریمه...

فرشاد 2 بجو ماسپښين وه چې کورته راوړسېده په منډه منډه زما خواته راغی.

فرشاد- سلام مور

کریمه- سلام دی مور زمري څنگه یی؟

فرشاد- ښه يم ، ښه يم ، ته څنگه یی؟

کریمه- الحمدالله ښه يم.

فرشاد: موری کاکا ښځه ته دي زنگ ووهلو؟

کریمه: کومه کاکا ښځه دي؟

فرشاد: موری ...

په خدا مې وويل:زما بی طاقته زويه.. صبر وکړه زويه يوه ورځ تيره شي بيا زنگ ورته وهم کومه پریکړه نیولی.

فرشاد: نا مور جانی څوک دومره ناوخته کوي نا ، يوه ورځ مرکه ورځي بيا هرځلی زنگ ورته وهلي ..

فرشاد مې د غوږ څخه راکش کړو او ومې ويل: ته اوس ماته عقل رانبايي مور زويه..

محبوبه پير خفه وه بلی کوتي ته لاره او شيانی راټوله ولو باندي لگيا شوه، د هغې دا خراب حالت زما و د فرشاد سترگو څخه پت نه وه فرشاد د هغې خواته ورغی.

فرشاد: محبوبه موری څنگه یی؟

محبوبه: ها؟ زويه مننه ښه يم.

فرشاد: ولی ستري یی؟

محبوبه: زه ښه يم خو فرهاد ښه نه وه ، نپوهيږم څه شوي؟

فرشاد: رښتيا ورسره غږيدلی یی موری ...

محبوبه: هو نن سهار مې ورسره خبری وکړل خو هیس ښه راته معلوم نشو.
فرشاد: اندیښنه مکوه مورجانی اوس زما واده څخه خبر شي ښه کیږی .

فرشاد د فرهاد شمیري ته څو ځلي زنگ ووايه خو فرهاد جواب ورنکړو .
فرشاد: ښه خیر شاید درس ویلو باندی بوخت وي.

محبوبه لږ خبري فرشاد سری وکړي موضوعي بدله کړه ، محبوبه خپله پوهیده فرهاد غټ غم لري که چیری غټ غم او شخصي نه وه کوچنو زخموته یی هیڅکله نه ژاړل محبوبه د فرهاد راتگته سترگو په لاره کیناسته صمد کور څخه هم د تلو څخه یې تنکار وکړو او د سر درد بهانه یې وکړل د فرهاد راتگ څخه هم چاته ونه ویلی ځکه هغه پوهیده فرهاد هیڅکله صبا مرکه ته نځی محبوبه مور ده خپل زوی زړه خبرو باندي ښه پوهیده که چیری فرهاد به خوله هم نه راوړي ..ځکه نن ورځی فرهاد خوله نه صبا نوم اوریدلي وه...

یوه ورځ دومره زړه که رقم رقم فکرونه خبري راغلي خپل تیر وختي ذهنته راغی کالو، کالو زجر باسلی وه سعید دومه ښځه وه سعید منت په ځان وړي وه هغی صرف اولاد لپاره کړی وه ځکه اوله ښځي مور نکیده محبوبه زړه یوازي فرهاد شتون باندي خوشحاله وه نن ورځ فرهاد هم ناتوان گل په څیر مراوړی شوي وه تقدیر څخه مقابله کولی نشوه ...فرشاد کورني ټول خوشحاله وه ځکه کریمه زنگ وهلی وه راضي جواب ورکړي وه لکه چې نن شپه بلی جواب هم لاسته راوړی .. ټول فرشاد کورني صمد کور ته ورغل یوازي محبوبه سترگو په لاره یوازینی زوی ته ناسته وه ..

ثنا او موری شپه چمتوالی لپاره بوختی وي یوازي صبا خپلي گوټي که مبابیل که بوخته وه هغه شمیري یادته ورغله نن ورځ زنگ ورته راغلي وه شمیري ته پام وکړ هندوستان شمیري وه هغی هلته هیڅوک نیژندل حدس ووهه فرهاد دي ونیغوبنتل زنگ ورته ووهه فکر وکه فرهاد هم غواړي خپل فرشاد وروره مرکه په اړه خبري وکړي وسره..

فرهاد....

لعنت دی په دی ورځ وي نه تیرېږي خپل لاس ساعتته ثانیه گیر ته په زیر زیر گوری ، ثانیه هم خپلو مینځکی جنگدلی عقل ویلی ناوخته کړي دی ده زړه ویلي لا وخت پاتی ده کاشکی مخکي راتلو څخه مور سره می خبري کړي وي آخر څه کیږی څو ورځو شاته وخت لارشی ؟ څه کیږی شاتی وخت کیلي می درلودله؟

امین: فرهاد

فرهاد: عااا

رامین: ندیښنه مکوه روستي پرواز زموږ دي.

امین نیوهیده زه ولی تشویش کي یم خو زړه ته می ښه تسلي راکوله لاس می امین اوږه باندي کینبود یوازي پرننښودم مننه می وکړه پرواز اعلان شوو په منډو منډو ترمینل ته ورغلو.

فرشاد....

نیوهیږم خپلو مرکه هرچېرته داسي وي ؟ ماته خو هیڅ مرکه ښکاری زموږ کورکي خپل ځان پریدي حساب کوم ناا اوس خپل تره کورته راغلی یم پرون شپه می پلار مرکه خبري کړي وي زړه می ټول وه پلار می مور د مرکه خبري کوي لږ ځند روسته صبا راغله پام می صبا ته شوو په جگ غږ یي سلام واچوه لاسکی میوه پتنوس یی میز پر سر کینبود خپل ځاني زر زما د سترگو څخه پناه یو کونج کي کیناسته هغه بی خبره دینه وه زه لس کیلو متر کي که هم سمه په زیر کتلي شم ژیر رنگه جامي شین رنگه تکرۍ اغوستي وي داسي رنگونه یو ځای شوي وه لکه شپه ورځ صبا ښایسته ښکاره کیده پیر شرم څخه لکه میز

پرسر گلاب پشان شوي وه

نن اوله ورځ وه چې ما صبا ته يو بل نوم خوښ کړو "گلاب مې":

زر مې لاس جيب ته که مبابيل پسي کرځيدم لاس ته مې راغلی مبابيل زر مې صبا ته ميسج وکه: سلام گلاب مې..

زما ميسج سند شوي نه وه هغه ځايه څخه پورته شوه..

فرشاد: ترڅه وخته تښتېدی گلاب مې...

اهمهممم ولاى د فرشاد مينه هم پاک ده په مرکه ورغلی په حلال نکاح يې غواړی خو نه پوهيږم زما ولی ورڅخه بد راځی

يو رقم ۴۲۰ او بيحد چالاک راته شکاری 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زى خپرونديه اداره.

[#خوارلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

صبا ته ميسج وکه: سلام گلاب مې..

زما ميسج سند شوي نه وه هغه ځايه څخه پورته شوه..

فرشاد: ترڅه وخته تښتېدی گلاب مې...

[#اوسى](#) نوی برخه...

صبا....

بايد نن شپه چای میلنو ته ما وړی وایې تول شيان په ظاهر د مخکي پشان وه خو ما ته يې توپير درلوده هغه هم 180 درجه توپير درلوده کولی مې نشوو هغوی مخته ورشم پير کوښښ کوم ځان پت کړم چای وينسم آخ آخ خور مې زه آرامه چيرته پريښودم مجبوره کړم میوه ويسم سلام ټوله ته واچوم پنځه دقيقی مجلس که هلته کينم روسته گوتي ته لاره شم میوه مې واخسته لاس مې رپيدلو باندی پيل وکره تر گوتي پوري 1000 کالوري لاس څخه مې ورکه همدا څه گوتي ته ورسېدم جگ غږ مې سلام واچوه زر نږدی دروازه يو کونج کي کيناستم ترڅو زر ووځم شیبی مې شميرلي ترڅو پنځه دقيقی څه خور مې ویلی پوره شی او لاره شم

همدا چې پنځه دقيقی پوره شوی خپل کوتې خوا ته مې منډه کړل، په تخت باندی پرته وم مبابيل غږ مې پورته شوو صفحه مې خلاصه کړه فرشاد وه اول ميسجی صحت پوښتنه وه دومه گل گلاب ليکلي وه خنداى مې ورته راغی يعنی اوسى ځانته دا حق ورکوي ماته په هر نومي څه خوښيږي غږ وکړي؟ کومه پوښتنه مانه کړي وه جواب مې ندرلوده "ترڅه وخته تښتېدی رانه؟"

د سعید کاکا د تلوو وروسته ځان مې گوته که بندى کړي وه غوښتل مې ځان به ويده توپ واچوم ځکه توان مې ندرلوده پلار سره څنگه مخامخ شم بلي خوا سوالونه ته مې جواب ندرلوده که پوښتنه وکړي راضي يم او کنه څه جواب ورکم دا اولين پريکړه وه ما بايد نيولی وي تمه مې درلوده هرځلی پشان وتښتم خو ونشوو خور مې راغله وويل: راشه پلارمې درته غږ کوي؟

پلار گوتي ته ورغلم سلام می ورته واچوه....

پلار: عليک سلام زما سپورمی.... وينه وي....

صبا: هو پلارجانه

عجبيه سواله وکړل هيڅکله دا پوښتنه رانه کړي نه وه نن شپه رانه وکړه شايد

کوښښ کوه مرکه خبري پيل کړي؟

صبا: هيڅ پلار جانه لږ شيان می واخستل

پلار: ښه مبارک دی پخیر گټه واخلي.

صبا: مننه.

مور: صمد جانه اصلی قضيه ووايه. زما خوږی لوري پلار دی ځکه راغوبتي ترڅو د فرشاد په اړه ستا د نظر پوښتنه وکړی

زموږ خوا مشکل نشته ښه هلک دی خوو ستا نظر مهمه دي.

مور غوږ کي می کراره وويل: زه څه ووايم موری؟؟

پلار: هرڅه زږه دی غواړي ووايه لوري مخکي بلي جواب څخه می سعيد ته وويل اول صبا سره خبري کوم راضي نه وي، نو

هسی ځانونه مه په تکليف کوی او ځې راځې مه، ځکه دوستی په زور نکړی که ستا خوښه وي مشکل نه وي مسله به مخته

ويسوو

مور: اول خدای دی خير کړي دوم زه کوم دليل نکورم فرشاد ته نه جواب ورکوه ښه هلک دی معتاد ندی کورني روزنه هم

موږ ته معلومه ده. زما نظر مثبت () دی او هو.

صبا: تاسو مشران بهتر پوهيږي مور جانی..

صبا دا خبره وکړل او په تلوار د کوټې څخه ووتل..

صمد: يعنی صبا راضي ده؟

اصيلا: که راضي نه وه داسي نه ويلي هرڅه تاسو خوښه وي. هغه داسي څوک نده چې د هر چا خبره ومني ... ښه مرکه بيا

خپل نېږی کورني ده ..

فرهاد.....

نيمه شپه وه کورته ورسيدم زږه می نه غوښتل امين يوازي دا وخت خپل کورته لارشی بله چاره می ندرلوده نه می

غوښتل رسوا شم شايد امين خپله هم پوی شوی وي زما وضعیت ښه نه وه زما بیک دهليز دروازه که کيښود يوازي وويل:

کوم څه غوښتل يوازي زنگ ووهه امين تکسی ته پورته شوو هغه تکسی موږی هوای دگر څخه رانيولی وه . آرامه دروازه

لاستی می خلاص که دوه گامه مخته تللی نه وم سالون چراغ بل شوو هوو مور مي وه يوازي زما يوه کلمه هغه بی خوبه

کړي وه.

مور سترگي مي کاسې څخه ووتی زما خراب وضعیت په ليدلو خپل ځانته می لعنت وکه زما مور چيرته دومره خوشحاله

ليدی وه زه خپل غمونه بار هم ورباندي زياد کوم؟ مور خواته نيږدي شوم په سخنه می خدا شونډو ته راوسته. او کلکه

غېږي می مور ته ورکه يوازي آرامښت مور غېږي ده زما زخمونه مرحم ده .

مور: زويه څنگه یی؟

فرهاد: ها مورجانی.

خوشبیبی مور غېږيږی وم مور ځان رانه جلا که وويل: خپلي گوتي ته لار شه پوږی دروړم ..

فرهاد: اړتيا نشته موری زه وږي نه يم .

مور: امکان نلري حتما کوم څه دي خوږلي ندی داسي ډنگر ضعيف شويي.

مور می تېروتنه کول ما خپل حق خوړلي وو بی حساب ه غمونه می خوړلې وه، پیر دردونه، زړه وینه می خوړله مگر خومره می نور هم باید خوړلي وي ؟
فرهاد:موری که خوب درغلي نه وي کولی شي خبري وکړو ؟
محبوبه....

سعید دوی د صبا له کور څخه راغلي وه ټول خوشحاله وه لکه چې هغوی ورته " هو" ویلې وه؟ خو مه جرعت کولی نشوو پوښتنه وکړم هغه جواب څخه وریدم زړه می غوښتل دنیا ته آور واچوم ځکه ویریدم فکر می کوه فرهاد هم صبا غواړي ، نا امکان نلري، که صبا غوښتله ماته حتما ویلی، او که داسي وي بیا څنگه وکړم ؟

سترگو څخه می خوب تښتېدلي وه لس ثانيه می هم سترگی تړلی نشوی کله دهلیز ته تلم کله فرهاد کوتي ته آخر هم فرهاد لاره څخه راوړسیدی هغه په لیدو می احساس وکه کلونه کیږي هغه څخه لري یم زما فرهاد څو ورځو که خومره توپيري کړي ده یاالله ژوند هغه سره څه کړي دي ؟

فرهاد می کلک خپلي غیږي ونیولو هغه مهربانه کوچني زړه سینه که درزیده، هغه پیر سوالونه خبري درلودی خو زما هغی خبرو اوریدلو توان ندرلوده نه جوابونه جرعت می نه درلوده، سترگی پرسیدلي وه جامو څخه یې د سگرتو بوی راته مطمینه شومه ټول فکرونه می حقیقت لري فرهاد درد بیحده پیر دی هغه سره کوتي ته لارم خپله دروازه بنده کړه پوښتنه وکړه: موری صبا څه وویل ؟
مور: هیڅ زویه څه ووايي ؟

فرهاد: زه پوهېږم هغه صبا دا مرکه قبوله کوي نا فرهاد سره هغه پیر توپير لري. دا فرهاد څه لپاره د صبا نوم واخسته ؟
حتما غواړي ریشخندی وکړي دا هلک هیڅکله هوبنیار کیږي نا،

اوس فرهاد ماسری خبري کولی یوازي خپل ځان قانع یا ډاډمن کوه ښکاره نه وه ، خوو زما تشویش درلوده خپل زوی له لاسه ورکړم هغه هېڅکله چاسره مینه ندرلوده هیڅ شی سره مینه نه پیدا کوله ځکه هرشي به خوښ شوو هغه ورنه خراب کیدو او پیر به ورته غمجن کیده.
مور: ولی پوښتنه کوي زویه؟

سعید: مرکې مسله که ریشخندی نکیری فرهاده.

امهمممم پلار یې راغی 🤔 ایا پلار به یی خبر شی چی دواړه زامن یی په یو انجلی مین دی؟ 🙏🙏 اوس به څه وشی؟
صبا جانی خو هلته هو جواب ورکړو 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#پنځاسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

ورنه خراپ کیدو او پیر به ورته غمجن کیده.
مور: ولی پوښتنه کوي زویه؟
سعید: مرکې مسله که ریشخندی نکیری فرهاده.

#اوسې نوې برخه...

د سعید غږ زموږ خبرې پایې ته ورسولي.. فرهاد سلام ورته وکه پلار لاسونه یې ښکل کړل ، سعید هم فرهاد وضعیت سگرت بوی ناکې جامو څخه پوی شو چې زوی یې یو مشکل لری چې ویې ویل: څنگه یی فرهاد ؟
فرهاد: ښه یم پلارجانه .

سعید: کومه ستونزه لري؟
فرهاد په بنده ژبه ورته وویل: نا
سعید: آخر ځل دی وی سگرت بوی درنه ځې داسي فکر مکوه غټ شوي یی ، کوم څه درته وایم نه.

فرهاد: اوبخښی ..

سعید شونډو که لږ خندا ښکاره شوه او ویې ویل: ښه وشوو راغلی سبا ته مرکه باندي ځوو هسی زړه کیدی د کشر ورور د مرکي ارمان پاتی نشی. ښه وه چی راغلي. اوس ویده شه ناوخته ده سبا ته خبري کوه.
فرهاد: پلاره صبا

فرهاد....

د صبا په نوم اخیستلو مې ذهن هک پک پاتی شوو او نه پوهیدم څه ووایم؟
سعید : صبا څه ؟ سبا ته کوم چیرته ځی ؟

پلار می زما هدف وانخسته یا قصد یې زما خبري ته پام ونکړو زما درد نور هم پیره وه تر دي اندازه چې مخامخ بغیر له کوم پار څخه می پلار ته وویل: زه صبا غواړم... پلار زه غواړم صبا ماته مرکه وکړي نه فرشاد لپاره..
سعید: پوهیږی فرهاده څه وایي؟

فرهاد: پلاره خیر دي اجازه مه ورکوئ فرشاد صبا رانه واخلي..
سعید: ولی؟

فرهاد: زه (زه سکوت می وکه) پلار غواړم صبا سره واده وکړم.

سعید: افرین په هغه شیدو شه چې تا خوړلي نن او سبا زما عمر برابر کیږي خو خوی او عادت دی تراوسه د ماشوم توپ ده دا کوم موټرک یا د لوبو سامان ندې چې فرشاد ځانته غواړي او ته د هغه له ضد ځانته غواړی.
محبوبه: قربان دی شم سعید کراره ټول دې راویښ کړل.
سعید: ماته مه وایه زوی دی پوی که.

فرهاد: پلاره زه ماشوم نه یم ، اړتیا نشته څوک می پوی کړي، زما پریکړه وه هند څخه راشم تاسره خبري وکم درته ووایم
صبا زما لپاره...

سعید: بس فرهاده ، هر ډول پریکړه وه مخکي وه نوو ، اوس فرشاد مخته شوي درنه، مرکه یی کړی ده، نوو اول حق دی هم هغه دی ، که چیری صبا یا کاکا لخوانه څخه دی فرشاد رد جواب شوو ته هم کولی شي ته هم حق لري خپل نوبت باندي صبا مرکه وکړي.

فرهاد: مهمه نده پلاره سبا ته خپله کاکا سره خبري کوم مطمینه یم فرشاد څخه بهتره یم.

کریمه: اه بخیلو زما زوی خوشحالی زغملی نشی څنگه ونه شرمیدی خپل زوی دی رامخته کړو؟
سعید: کریمه ته نور موضوع مه کش کوه.

کریمه: ولی ونکړم؟ دا هلک په څشي باندی غرور کوي خپل ځان زما فرشاد څخه ښه گني؟ او مور یې بیا زما زوی ته غټي
غټي وعدی ورکولی چی صبا ستا ناوی کوم درته راولم یې اوس هضم کولی نشی بخیلی لپاره خپل زوی رامخته کوي؟

اوبنکي وي چې د فرهاد تور سترگو څخه راوانی وي خپل دردی کم وه مور باندی تهمت هم وزغمي خدای شاهد دی
محبوبه ارواح هم خبره نوه کومي وعده څه فرشاد ورکړی وه زړه څخه وي.

محبوبه: همدې حالت څخه ویریدم اوس زموږ پرسر راغی فرهاد فرشاد دواړه صبا غواړي ای خدای دا ورځی هم دلیدلو وي
چی تا زه ژوند پریخووم ورته؟

فرهاد یوازې ناهیلې د کوتي کونج که ولاړ وه یوازي ماته سترگي نیولی وي هرځلی زما لپاره مجبوره وه غلی پاتی شی
عذاب راکوه هرځلی خپلو زخمونه همراز کوم همدای دلیل شوو فرهاد غلی پاتی شی کنه حق هم درلوده خپل زړه خبره
وکړي

مگر داخلی ناساپه مور لخوا ضربه وخوړه شاید دا خپل کار هیڅکله ونبخنم.

کریمه: سعید جانه خدای شاهد وبوله روسته پریگړه ونیسه اول حق دی فرشاد دی
سعید: کریمي غلی شه گوتي ته لاره شه.

کریمه مور په خبرو او کیلو سره د کوټې ووتل او ویل یې: هند څخه په منډو راغلی تر څو زما د کورني خوشحالی خراپه
کړي.

د هغې دتلو وروسته سعید فرهاد ته ښکاره وویل: زما زوی که چیری یی زما او مور عزت غواړي تر صبا جواب پوري غلی
اوسیري ځکه اسلام که ویل شوي: کله چې اول نفر جلی مرکه ته لار شي بل هلک حق نلري مرکه ورلیږی باید انتظار
اوباسي.

یو ځل بیا هم فرهاد خپلي مور لپاره غلی پاتی شو سهار کیدو انتظار اوباسه سباته څه کیږی اخر ورځ دی گتونکی اونه
گټونکی معلوم کیږي کوم وروره تاج تخت اخلي یا هم تابوت کوم څه تقدیر په نوم شته ټول ورته سترگو په لار وي هر
څومره کوبښن وکړي څوک تقدیر بدلولی نشي همغه اولنی خط ته ځی تقدیر انسان سره بیږی لوبی کوي ژوند به امید
خوړلي شوي تقدیر تقدیر....

هغه شپه د دواړو ورونو لپاره یو مهمه شپه وه، فرشاد لپاره خوشحالی راتله شاید فرهاد لپاره غمونه؟ ایا تقدیر فرهاد ته
ماته ورکړل یا هم د زمانی دوکو او لوبو؟

فرهاد ټوله شپه خپل د مور د اوبنکو ډکو سترگو غوسه وخوړله ځکه ټول عمر د مور اوبنکو شاهد وه سهار لمر ختولو لپاره
دواړه بیقراره وه فرهاد سترگي دروازه ته گندلی وي ترڅو موری راغله مور او زوی سترگو څخه ښکاره وه سخته شپې تیره
کړي وه. د محبوبی محبت ناکه خبرو او لاسونو لږ د فرهاد بی قراره زړه ته کرار ورکړو.

مور: سلام زما د سترگو توره.

فرهاد: سلام موري.

مور: زما فرهاده ما اوبخښه زما بدبختی ده چې خپل د زوی د زړه څخه خبره نه وم.

فرهاد: زما گناه ده، مه باید تاسره خبري کړي وي خپلو لاسونه می دا بخت خپل دروازه ته راوړي .

مور: ای کاشکی زویه کاشکی.

فرهاد: دعا کوه موری ناوخته شوی نه اوسې.

مور: دعا کوم خدای دی خیر راپېښه کړي زویه نور ته سوچ مکوه.

فرهاد: نشم کولی موری دا خیر پرته له صبا نه زما لپاره خیر نشته.

سعید دروازه تک تک کړه.

محبوبه: سلام

فرهاد: سلام پلاره.

سعید: علیکم سلام (سعید د لږ ځنډ چوپیتیا وروسته په کراره لهجه پداسې حال کې چې فرهاد ته کتل ویې ویل: لمانځه

وروسته صمد سره می خبرې وکړي.... ویل یې دسمال راوړو لپاره یوه ورځ وټاکو او لارښو.... راغلی وم ووايم تر څو

خبردار اوسپړی.

امهمممم وای وای صبا یې ورکړل فرهاد ته 🙄🙄

بدبخت فرهاد دومره راغلو دومره چغی کړل خو بی فایده هی هی..

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شپاړسمه برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرهاد ته کتل ویې ویل: لمانځه وروسته صمد سره می خبرې وکړي.... ویل یې دسمال راوړو لپاره یوه ورځ وټاکو او

لارښو.... راغلی وم ووايم تر څو خبردار اوسپړی.

[#اوسې نوې برخه...](#)

د پلار خبره سم د جوشو اوبو پشان وه چې د فرهاد په زخمي بدن باندې توي شول، سعید یوځلي بیا فرهاد اعدام لور ته

کش کړو د دې ورځی ته وروسته نور فرهاد ژوند معنا ندرلوده فرهاد سترګي نور خپل بدبختی زغملی نشو دواړو هغه ته

نظر نیولی وو محبوبې په پکو سترګو د ژړا خپل زوی ته کتل او سعید په ناتوان نظر... فرهاد په تلوار خپل دموتېر کیلې

راوخیسته او د کور ووت. سعید د دواړو زامنو مینځ که بند پاتی وه او حیرانه وه چې څه وکړې؟

دنیا پیر حشمتناکه ده یوازې شي همدا ده هرڅوک خپل ځانته دلیل لري او دا ځلی د خفګان دلیل فرهاد صبا وه او خوشحالی

دلیل فرهاد ته هم صبا! فرهاد دواړه یو څوک غوښتل هغه هم(صبا) هی هی نوو کاشکی صبا دی موضوع خبره

وي سم انتخاب کړی وي کاشکی زړونه مات شوي نه وي کاشکی فرهاد فرهاد زړه یو صنم ته ورکړي نه وي دا صنم څه لری

چې دومره غوښتونکی لری؟ دومره ښایسته هم نه وه خو دا دواړه ورونو ورته زړه ورکړی وو!

فرهاد مبابیل، موتېر کیلې میز سر نه واخسته او د کوټې څخه ووت نا کور څخه نه بلکه د ښار څخه هم لري لار... اوبنګي

محبوبه سترګو کی راټولی شوي خو و نه بهیدی اجازه ورنکړه شاید بیګاه شپه پیر ژړلي وي سعید نه پوهیده چې د فرهاد

په غم وژړای که د فرهاد په خوشحالی و خاندی او خوشحالی وکړی. داسي حالت که پلاره ته دواړه اړخه سخته وه ، سعید

ته دواړه زامن ګران وه بله چاره نه وه تقدیر ته تسلیم کیدل یوازې تقدیر...

فرشاد....

سهار می د مور په بنو خبرو پیل شو مور می غیږي ونيوله زار قربان صدقه ورڅخه شوم، اول ځل لپاره می مور څخه می محبوبه موری نوم واوریده چې ویې ویل: لار شه هغې څخه مننه وکړه زما څخه ناا، هغه مور حق ځای ته راوړه که محبوبه نه وه زه دومره مخته نه تلم دی ځای ته رسېدلي نشوم.. هغه وه چې انصاف یې وکړو او تاته یې دا خوشبختی درکړه.

فرشاد: موری څه وخت د دسمال او د هو جواب اخیستو پسې لار شو؟

کریمه: لیوني هلکه(بلي) ښکرونه او لکی نلري همدا چې وویل هو او ویې منل یوه ورځ ټاکو او دسمال راوړوچ.

فرشاد پخلنځی لور ته لار ځکه سهار چای هروخت محبوبه مور تیار کوه مننه لپاره محبوبه مور لاسونه ښکل کړل محبوبه څخه دعا غوښتنه وکړه محبوبه کومه دعا څه فرهاد لپاره کړی وي هغی فرشاد حق کې وکړه.

محبوبه: انشاءالله یو ځای خوشحاله عمر تیر کړي یو بل سره زاړه شي زویه...

صبا چې خپل ځان تقدیر ته تسلیم کړی و، د ژوند د نویو لوبو په تمه کېناسته. او د هغې د واده پریکړه چې پلار او مور یې نیوله د خلکو له نظره معقول او سمه وه.

د الطاف د راضی کسډو او ښوې له اوریدو وروسته پریکړه یې وکړه چې دوه ورځې وروسته به د شیرین خوري محفل لمانځي او له هغه ځایه چې الطاف یوه میاشت وروسته رخصتي لري او دلته راځي او واده وکړي. د ټولې کورنۍ غږو ته د احوال ورکولو وروسته ټول په کارونو او په سودا اخیستلو بوخت شول. تگ او راتگ د نورو وختونو په څیر ډیر شو ټول یو کار پسې تلل او پدې مینځ کې یوازې فرهاد وو چې ورک وو او هیڅوک هغه پسې نه وو. حتی د هغه په راتگ سره د پلار او میندو پرته یې بل څوک خبر نشول.

محبوبې دوه ځلې فرهاد سره اړیکه ونيوله او دا چې فرهاد پوهیدو که نمبر یې بند کړي د مور قیامت یې پیلېږي هر دوه ځلې یې په آرامۍ او صاف غږ سره د مور ځواب ورکړو مگر هی افسوس اوسل افسوس د فرهاد په یواځېتوب چې خپل د ځان او یوازیتوب پرته بل ملگری نه درلود. حتی تنهایی له هغه نه تنگ شوې وه او د تینتې لاره یې لټوله. دا چې فرهاد دوه ساعته پرله پسې موټر چلولی او کوم ځای ته رسیدلی نه پوهېږم. مگر هغه د وجود له تله یوازې وه. تر ټولو لوړ ځای کې ولاړ و ښکته یې کتل د هغه عقاب په شان چې وزر یې مات شوي او په هوا کې سقوط کړی وي.

مگر فرهاد د سقوط کولو اجازه هم نلري هغه که سقوط وکړي خپله پرېشانه مور او او بې کسه خویندې د چا امان ته وسپاري. د موبایل لرزې هغه د فکرونو له نړۍ څخه راویست. سره لدې چې توان یې نه لرلو چې خپل احساس کنټرول کړي غږ یې صاف کړ او موبایل یې په لاس کې واخیست تر څو یو ځل بیا د خپلې مور اندیښنه له منځه یوسي. خو کوم نوم چې د موبایل په صفحه راغلی وو غږ یې ډیر شوی و. صبا وه، هغه صبا چې څو شېبې وړاندې فرهاد خپله گڼله. مگر د تیرو دو درې ساعتونو څخه وړاندې صبا له پردیو څخه هم پردی شوې وه.

اوبنکې یې پاکې کړې غوښتل یې اړیکه وصل کړي، خو د څه لپاره؟ صبا چې د فرشاد لپاره هو ویلي و نو اوس فرهاد څه غوښتل واورې او حتی که هغه پوښتنه وکړي چې د څه لپاره دې مسج پریښی وو څه ځواب ورکړي؟

هغه هیڅ یوه ته هم هم ځواب ویونکی ندی. موبایل یې په ځمکه وویشتو. او چیغې یې زیاتې شوې... خدایه دا دومره درد بسنه نکړي؟ زما ځوریدل درته خوند درکوي؟

ځان دې رانه واخیست نو روح مې هم واخله...زه دې له مرگ پرته ووژلم خدایه....

خپله مې روا وگڼله چې هر څه مې په سر راغلل زه د تقدیر په باور کیناستم او دا تقدیر دی چې د ظلم کولو نه لاس نه اخلی....

صبا....

ژوند هره ورځ رنگ بدلوي له نن پرته چې د سهار نه راپدې خوا همغه رنگ او تازه گي لري مور مې له پرون راهيسې داسې کارونه بېرته مخ ته وړل چې ته به وايې لومړې ځل دی لور واده کوي. ټول ته به يې زنگونه وهل خپلوانو ته يې د راتلونکو دو ورځو لپاره بلنه ورکوله، زموږ په کور کې د پاتې کيدو لپاره يو ځل بيا ثنا بهانه پيدا کړې وه. هره ورځ درې څلور وارې به يې تگ او راتگ کاوه، نن مې مور او ثنا د سودا، گل او شيرينو د فرمايش لپاره ولاړې زه پاتې شوم او د کور کارونه، په دو ساعتونو کې مې ډوډۍ پخه کړه نا مينځلي لوبني مې ومينځل او حتی نا مينځلې جامې مې په ماشين کې واچولې او د خويندو د راتلو په تمه کيناستلم.

پس له دو درې ورځو مې موقع پيدا کړه چې سر فيسبوک او مسنجر ته ښکاره کړم او له بلې خوا مې بايد ملگرو ته خبر وکړم چې د مجردانو له ليست څخه مې نوم وباسي او د متاهلانو په شمار کې مې اضافه کړي. لس دقيقې وروسته مې فکر په مسنجر کې يو راليږلې مسج ته شو خلاص مې کړ فرهاد وو. دا چې فيسبوک کې ملگري نه وو مسنجر ته يې مسجونه نه وو راغلي د مسج ترلاسه کولو وروسته دوه ځلې مې زنگ ورته وکړ په لومړي ځل اړيکه وصل شوه خو دوهم ځل نه ښکارېده چې آنلاین دی. شايد کومه جلسه څه کې وو مزاحمه شوې وم ورته. يوازې مې مسج ورته وليکو: سلام وبخښه تاسو زنگ وهلی وو او زما فکر نه وو شوی. اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

اهممممم بيخي نامی کار دی وکړو اغلی صبا اوس یی هغه بدبخت ته جواب ورکړو 😊☹️ کله چی کار تر کار تیر شو ایا تیر شو؟ یا لا پاتی؟ یعنی صبا لاره د فرشاد شول؟ یا په ۹۰ دقیقه کی خبر بدل کیږی؟ تا خو څه فکر کوی 😊☹️

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#اولسمه برخه.](#)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

یوازې مې مسج ورته وليکو: سلام وبخښه تاسو زنگ وهلی وو او زما فکر نه وو شوی. اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

[#اوس نوې برخه...](#)

د هغه ورځې په ماښام ثنا او صبا د سودا اخیستلو لپاره تللې وې هر هغه جامې چې صبا لیدلې هغه يې غوښتل چې واخلي او واغوندي مگر له دو دريو جوړو يې زيات حق نه درلود چې واغوندي.

حسیب: ولا صبا که همداسې دوام ورکړي، فرشاد به راتلونکې میاشت پښیمانه شي. هر هغه جامې چې ووينې وايې واخله او بس.. که د پلار بانک مو راوړی وای، اوس به وخته خلاص شوی وای، او په خپله مخه به تللی وای.

فرشاد هم د زومان په رقم ځان ته درېشي واخسته او بيا يې خپلې ټولې خويندې او کوچنۍ ورور له ځانه سره سودا اخیستلو ته بوتلل او په لاره کې د سمن په فکر کې شو لاړو او هغه يې هم ځان سره واخیستله. مېرمن محبوبې هم د ځان او فرهاد لپاره جامې چمتو کړې، هغه اټکل کوي چې ښايي فرهاد به هم په محفل کې گډون وکړي. فرشاد دوه ځله فرهاد ته زنگ ووايه او موبایل بند ښکاریدو. او دا چې هغه د خپل مشر ورور پرته د زوم جامې واغوندي د هغه لپاره ناخوښه وه.

فرهاد د شپې په دولسو بجو کابل ښار ته ورسېد او هلته یې د سخت سر درد له امله موټر ته سترگې پټې کړې هغه یوازې درې ساعته خوب وکولی شو، چې د فرهاد د ستړي بدن او روح لپاره کافي نه و. د هغه ستړي سترگې د پخوا په پرتله لږ دید کولو شاید ژور خفگان اخیستی وو. هغه د پاتې کیدې لپاره هیڅ ځای نه درلود، او حتی که یې لرلو هم هغه نه غوښتل چې د چا په کور کې خپل ماتم سرای جوړ کړي. فکر یې امین ته شو، او له امین څخه څوک ښه دي؟ هغه په چټکۍ سره د امین کور ته ځان ورسو او شاید فرهاد واقعا د بې وسۍ احساس کاوه او د هغه ته یې ټولې ستونزې تعریف کړې.

صبا سهار وختي له خوبه راویښه شوه او د ثنا سره نږدې د آريشگاه ته ولاړه خپل د ورځو لږ کونجونه مې لرې کړل او د سترگو په سر لږ نازکې کړې. او د ثنا په غوښتنه، دوی دواړو خپل سرونه او مخونه منظم کړل او کور ته لاړلې. صبا هغه ارغواني رنگه جامې چې نوې اخیستې وې واغوستلې، د سترگو خط یې لږ بدل کړ خو د جامو سره یې سمون وخورې. د گل یو ښاخ چې په میز کې وو واخیست او ډیر عطريې پرې ووهل او د بکس په لاس کې وتړل. تر څو په هر ځای کې د هغې سره ښه بوی ولري.

فرشاد او د هغه میندې، د هغه ورور او خويندې ټول د وتلو لپاره چمتو وو او د نورو ټولو په څیر یې د شپې ترتیبات نیولي وو اصلي محفل د شپې د زوم په کور کې دی. فرهاد چې پوهیده تر څو چې مور یې په حالت کې نه وې خبره، آرام به نلري د امین له موبایل څخه یې ورته زنگ وکړ تر څو خیال یې راحت شي که څه هم مېرمن محبوبې د فرهاد پر ورتلو ټینگار کاوه، خو هغه ونه منله.

امین: خو که فرشاد پوه شي چې ته دلته یې او ته نه یې تللې، هغه به خفه شي.
فرهاد- مهمه نده.

امین- هغه حتی ما ته د شپې لپاره بلنه را نکره...

فرهاد - ستا لپاره کومه مانې نشته، ته کولی شې لاړ شې، امین، زه یوازې ښه یم.

امین- توبه وباسه وروره، پاڅه چې لاړ شو

فرهاد- زه د تگ حوصله نه لرم.

امین- سمدې راځه هغه ځای ته ځو چې ته یې حوصله لرې

فرهاد- نلرم، زه د هیڅ ځای حوصله نلرم

امین- نو لږ تر لږه راځه چې لاړ شو یو موبایل واخلو، محبوبه خاله ستا د غږ نه اوریدو طاقت نلري.

د موبایل له اخیستلو وروسته امین بیا د فرهاد سمیکارت شرکت ته ولاړ او بیا یې ورته همغه شمېرې واخیسته. انټرنیټ یې ورته فعال کړ او هغه ته یې وسپارل.

فرهاد چې یوازینی شتمني یې صبا وه، هغه یې هم له لاسه ورکړې وه. خپل مسنجر یې خلاص کړ او د صبا مسج.....

صبا- سلام وښئ، تاسو زنگ کړی و او زما فکر د ندی شوی، اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

د صبا د میچ په لیدو فرهاد ځان سره وویل: ای کاش ستا دا مزاحمتونه زما په نصیب کې وای. خو داسې نه ده. ما غوښتل ولیکم چې ته مزاحمه نه یې، بلکې زما د هر زخم مرحم یې. ستا د یادونو پرته بل څه مصرفیت؟ خو دې ظالم برخلیک له ما سره ظلم وکړ. زه څنگه کولی شم دا ظلم د خپل ورور لپاره روا وگورم؟ ای کاش چې زه پوهیدې او لږ وخت مخکې مې له صبا سره خبرې کړې وای، نو شاید اوس زه د فرشاد په ځای وم، خو فرشاد څه؟ هغه به زما په ځای وو؟ هغه هم داسې په خاموشۍ سره درد ایستو؟ یا به یې چیغې وهلې او اجازه به یې نه راکوله چې خپله خوبني ووينم.

امین: زه داسې خبرې نه کوم، فرهاد، چې غلط یې درک کړې، خو فرشاد ستا ورور دی او دا چې ته دلته یې هیڅ ښه نه ده. باید د هغه په څنگ کې واوسې حتی که ستا زړه خوشحاله هم ندی.

ستا مور کریمه خاله، او کاکا سعید ټول پوهیږي چې ته په کابل کې یې، که فرشاد ته ووايي څه؟ کومه خوښي چې د فرشاد لپاره ده مه یې ورنه اخله. راځه چې له دې ځایه بازار ته لاړ شو، دیو جوړېښایسته جامې واخلو او تر هغې چې غرمه نده شوې محفل ته لاړ شو. ډاډه اوسه چې ټول به خوشحاله وي چې تا هلته وگوري. حتی که ...
 فرهاد- حتی شتون نلري ... خو راځه چې لاړ شو...
 امین- څې؟
 فرهاد- هو

جهنمې مینه، بې ځایه شوې د هر طوفان څخه او سوزونکې د هر اور څخه..

امهمممم اوس یعنی دا بدبخت فرهاد باید د خلکو د شرم خپل د مینې په واده کې هم شرکت وکړي 😞 ☹️ دا ظلم دی پخداى

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#اتلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

امین- څې؟

فرهاد- هو

جهنمې مینه، بې ځایه شوې د هر طوفان څخه او سوزونکې د هر اور څخه..

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرشاد د خپل ساعت سره لوبې کولې ترڅو د وخت په تیریدو سره مرسته وکړي. یو ساعت کیدو چې چمتو دی، مگر نور د زوم څخه ډیر خپلو ځانو ته رسیږي او آرایش کوي. او پای کې دا د سعید غږ وو چې ټول یې په زور له کوټې څخه وایستل او د صبا دوی کور ته ولاړل.

فرشاد....

که څه هم زموږ ټول خپلوان زما تر څنګ وو، د کاکا زامن، عمه، خاله په هر څلور لارو کې ولاړ وو او نڅا یې کوله او سندري یې ویلې، خو زما زړه ورور پسې مې پتنگ شوی او زه واقعي د هغه خالي ځای احساسوم، ای کاش چې موږ د هغه راتلو ته انتظار شوي وای. هغه ورور چې حتی په خبرو کولو ورسره بریالی نه شومه، خو ما له محبوبې مور څخه اورېدل چې هغه ډېر بوخته ده.

صبا....

راغلل راغلل او ټولو په راتګ سره په نڅا پیل وکړ، او مور مې سپیلني دود کړل او د فرشاد پښو مخې ته یې وروړل ما یو څه په زړه کینه واخسته یعنی زما مور ته فرشاد له ما څخه ډیر ښکلی وو چې نظر شي او زه نه؟
 ټټا- یو ځل بیا د خپل آرایش چک کړه او وگوره چې کومه خرابي یې نه وې کړي چې ښکته لاړې شو.

صبا- زه نه ځم

ټنا- ولې؟

صبا- ولې مور فرشاد ته سپيلني دود كړل او دننه يې بوتلو، ته به وايې چې كوم شهزاده دى، او بيا ته ما داسې كښ كښ كوي او بيايې؟

ټنا په خندا وويل: بخيلې كوي؟

صبا- بخيلې نده خو بدې سترگې په ما هم اغيزه كوي

ټنا په خندا باندې سپيلنى واخيست او عمه دو لروگانو، فرح او سمن سره د ناوې وړلو ته راغلې، واه، صبا دومره زړه رابنكونكې وه چې د فرشاد زړه يې يووړ.

لا يې خپل پښه يې كوټه كې نه وه ايښې چې د فرشاد زړه كمزورى شو، د هغې د عطرو بوى په ټول ځاى كې خپور شوى و او دا د دې لامل شو چې دوست او دښمن هغې ته وگوري. تر دې چې فرشاد څنگ ته نږدې ودرېده، ټولو يو په بل پسې عكسونه واخيستل او ښه راغلاست ورته پيل شو. لږ تر لږه، د فرشاد خويندې دوى نڅا پيل كړه او د فرشاد او صبا شاوخوا نسبتا موقع پيدا شوه او فرشاد له شيبې څخه د خپلې گټې موقع وگټله او پيسې له جيب څخه راويستې او درې ځله يې د سبا له سر ته تاو كړې.

فرشاد-له بدو سترگو ليررررررې، د دښمن سترگې رڼدې، د بخيل كور د اور واخلي...

صبا- دا ته څه كوي؟ بده ده مه كوه داسې.

فرشاد په خندا وويل: چاته يې څه زه مې د خپلې ميرمنې له سر څخه بلا ليرې كوم...

صبا- توبه مه كوه، فرشاد بده ده.

فرشاد- څه دې وويل؟

صبا- ومې ويل چې بده ده

فرشاد- نه، نور د څه وويل؟

صبا- ما وويل، دا كار مكوه بد دى.

فرشاد- له هغه پرته...

صبا- فرشاد...

فرشاد- جان.. فرشاد...، فرشاد درنه څار گلاب مې..

صبا د فرشاد په دسى لهجه د شرم څخه سر ښكته واچوى چې فرشاد كرار وويل: اوس ولې خپل سر شپږ سانتي ښكته كوي، آرايش به د خراب شي.

صبا.....

دا څومره عجيبه خبره ده چې څو ورځې وړاندې مې له دې سړي سره په جگړه كوله، د كوم حيوان نوم نه وو پاتې چې په فرشاد باندې مې ايښى نه و. مگر نن يوازې د گلابې په ويلو سره په اوبو او خولو غرقه شوم. كه څه موده وړاندې واى، اوس به مو څه حال كړى واى؟

فرشاد په شيطنت وويل: د تاثير لاندې مه راځه، ميرمن جانې، لا پير څه پاتې.

صبا- زه ستا تر تاثير لاندې نه راځم. خو دا ښه ده چې خپلو خبرو ته متوجه واوسې

فرشاد- له گلابي غمبورو څخه د روښانه ده چې څومره تر تاثير لاندې راغلې يې گلابې مې.

صبا-ماته گلابي مه وايه

فرشاد- نو څه درته وايم؟ زما گرانه! يا هم درته ووايم زما مينه! يا ژوند مې؟

صبا- توبه چوپ شه کنه باسپریم او ؤم ددې ځای څخه..
فرشاد په خندا وویل: سمدۀ سمدۀ دا دې چوپ شوم گلاب مې...

امین....

کله چې مور لومړې هڅې ته ورسیدو، فرهاد د سر څخه تر پښو پورې تور اغوستي و. او ما هم سمدلاسه یو ښه جامې خوښې کړې وامې غوستلې او د گل فروشي خواته لاړو، هلته مو د گلانو یو تازه کیډی او بیا یو ساعت د مبارکي لپاره واخیستل. فرهاد تر اوسه په خاموشۍ ناست و او زما کار ته یې کتل. یوې طلا فروشي ته نږدې، هغه له امین څخه وغوښتل چې هلته یې ښکته کړي. دا د فرهاد د ښه ذوق وو یا د صبا د بخت له امله، د فرهاد پام په یوه ښکلي او شاید هم ډیر خورا ځانگړي لاس بند ته شو او له ځنډ پرته هغه یې واخیست.

امین- ایا دا ډیر نه دی، فرهاد؟ کاش یوازې دې یوه گوتۍ اخیستې او بس فرهاد- ډیر نه دی، دا د هغه لپاره لږ هم دی
امین- اوس چې ستا دا خوښ شوی، واixelه، خو د واده ډالی په توگه یې کیږده

د فرهاد سترگې نمجنې شوې او امین ته یې وکتل او ویې وویل: زه پوهیږم چې دوی واده کوي او کوژده یې کړې او واده هم کوي.

امین- ورور جانۀ ته غلط پوه شوې
فرهاد- اصلا، که د هغې لپاره نړۍ هم واخلم بسنه نه کوي.
- خپله پوهېږې، راځه ددې څخه مخکې چې بیا منصرف سې لاړشو..

فرهاد...

زه د کاکا صمد د کور دروازې ته رسیدلی وم او هغه پخوانیو ورځو په یاد چې تر څو دروازې ته رسېدم خدای خدای مې ویل چې کاش صبا ووینم خو نن زه له خدای څخه غوښتنه کوم چې هغه ونه وینم. ما د خپل زړه ټول قوتونه راټول کړل و دلته راغلم، اوس دا غم د خپل زړه په کوم ځای کې کیږم او هغه زړه سمندر ته وغورځوم او هغه سالون ته ننوځم چیرې چې دوی زما د مینې لاس د بل چا په لاس کې اېږدي.

خو څه چې کیدونکي وو، هغه وشول او پېښېږي، خو لدې بدتر ممکن نه دي. د هر وخت په خلاف، د کور دروازه نن خلاصه وه، هرڅوک په یوه لوري ته تلل او د موسیقۍ غږ د کلا د دروازی څخه د اوریدلو وړ وه. کاکا صمد زما په لیدو سره

وقفه وکړه او ودرېد او د خوښۍ په اظهار یې او ښه راغلاست یې وکړ او لاړ، شاید د هغه کارونه ډیرې وي. دوهم کس چې ماسره مخامخ شو زما پلار و، چې زما د لیدو لپاره داسې تږی ښکاریدو لکه روژه کې چې اوبه لیدلې وي.

امهممممم عجب شیطان او ۴۲۰ فرشاد دی 😞
کنه حق خبره ده اوس وخت دنیا د همدې چالاک خلکو ده هر څوک چې عاجزی وکړي د فرهاد پشان بدبخت به شی 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#نلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

وقفه وکړه او ودرېد او د خوبۍ په اظهار يې او ښه راغلاست يې وکړ او لاړ، شايد د هغه کارونه پيرې وي. دوهم کس چې ماسره مخامخ شو زما پلار و، چې زما د ليدو لپاره داسې تړی ښکاريدو لکه روژه کې چې اوبه ليدلې وي.

#اوسې نوې برخه...

هو، امين په حقه و، زما پلار او مور زما د نشتوالي له امله ناراضه کيدل. هغه خپل لاس زما په اوږه کېښود او يو دم يې کلک غيږ کې ونيولم. دا غيږه خو کاله کيده چې زه يې خپل لور ته نه وم ايستلی، ما هم د پردیتوب احساس نه کاوه. د هغه پلارنی حس د دې سبب شو چې زموږ څخه يو قرباني شي، او دا چې زما برخه بده ده نو زه د دې برخليک قرباني شوم او دا زما د پلار گناه نه وه.

فرهاد- سلام پلاره.

پلار- پخیر راغلي، د پلار زمريه، زما د اوږو ځواک، ستا په ليدو بیره تازه شوم.

حق يې و چې خوشحال واوسي دا د هغه د زوی محفل دی، او شايد لومړی او وروستی زوی، زه له نن څخه وروسته د واده کولو پریکړه نه لرم، او سهراب هم ډیر کوچنی دی. د پلار سره مې يوځای تکاوی ته لاړو او کله چې ما د فرشاد څنگ ته صبا وليده، زما پښې سستې شوې او ټول بدن مې په لرزيدلو پيل وکړ. بايد فرهاد واوسې او صبا د هغه سترگو وگورې، د هغه کوچنی معشوقه څومره خپل ځان ته رسيدلې وه. ډیر ښکلې او ځانگړې، د هغې بادامي سترگې، د سترگو تر شا خط او نازکې ورځې ډیرې ښايسته ښکاريدې. د هغې لور قد د هغې ارغواني جامو ښکلا زیاته کړې وه.

د هغې د مخ سپینوالی د هغې په شرم او حیا کې پټ کړی دی او په یوه داسې ورځ کې ښکته سر ولاړه وه. د یوې شیبې لپاره، ما فکر کاوه چې دا هغه صبا نه ده چې زه یې تور پوښلی يم، خو امان د دو ورځو او تورو سترگو چې په حرکت کولو يې زما د وژنې امر وکړ. د زړه درزا مې معمول څخه ډیره شوه او گمان مې کو چې دلته شته ټول خلک زما د زړه د درزا غږ اورې. که څه هم په محفل کې څوک پردي نه و، خو زما په ټینگار سره، ما امين له ځانه سره راوړ ځکه چې هغه یوازینی کس و چې زما د لاسونو قوت او د پښو ځواک راکړي هغه دی.

فرشاد زما په ليدو خپله خوله خلاصه کړه او د هغه د خوبۍ کچه له لرې څخه معلومه شوه، خو کاش نيمايي درک ددې احساس چې زه هغې لپاره لرم هغې هم زما له لپاره دا حس درلودی، شايد هغه وخت به د خپل ژوند دومره لوی جشن په پيرو سندرو نه لمانځلو. د هر قدم سره چې څومره زه نږدې کيږدم، د گلابو عطر بوی ډیریدو. د سبا قد په ښکاره ډول څرگند و او ما د کنټرول څخه بهر، سترگې خلاصې پریښې وي که وي ډاږيدم که وي ترم اوبښکې به ترې راشي او ما به رسوا کړي.

زما او فرشاد تر منځ واټن ښايي له لسو څخه تر پنځلسو مترو پورې نه وي خو په همدې مسير کې سل ځله مړ شوم. په دې هوا کې زما ساه بنده شوه. زما په نيردې کيدو سره فرشاد کلک غيږ کې ونيولم، خو ما په کې د هغه سره په همراهي کې توان نه و.

فرشاد- زه پوهيدم چې ته راځي..

فرهاد- خو زه نه پوهيدم...

فرشاد-ته ښه يې ورور مې

فرشاد يو ځل بيا فرهاد به غيږ کې ونيولو..

فرشاد: مطلب ټول پوهيدل چې ته راځي او ماته يې ونه ويل.

فرهاد- نه، راتگ مې سم د لاسه شو، ستا په خير د پټو کارونو کولو عادت نه لرم

فرشاد- باور وکړه لالا ناخاپه وشو ټول کارونه.

فرهاد نه شوی کولای چې له سبا څخه سترگې واړوي او له بلې خوا يې ځان ملامت کاوه تر څو ورته ونه گوري. د فرهاد زخمي زړه د صبا د اواز اوریدو تاب نه درلوده مگر دا ظالمة نجلۍ نن په خوږه ژبه راوتلې ده...

صبا- سلام بڼه راغلاست،

او دا سلام فرهاد د خپل مات زړه په توان ځواب کړ.

امین مخکې توب وکړ او ځان يې راوړسوه او لومړی يې صبا ته د گلانو گيډۍ وړاندې کړه او بیا يې وويل: سلام، مننه، مبارک د وي مېرمن صبا..

صبا- مننه، ژوندی اوسې.

او له هغه وروسته د فرشاد لور ته ولاړ.

امین- وبخښه چې بې خبره راغلم.

فرشاد- د څه بې خبره بڼه راغلاست امین وروره.

او امین هم ساعت فرشاد ته ونيولو او ويې ويل: اصلي ډالۍ د قرض وي فعلا همدا ناچيزه ومنئ.

فرشاد- واقعا مننه.

فرهاد چې هلته د ودرېدو توان ځان کې نه لیدو، غوښتل يې چې ژر تر ژره په يوه کونج کې کيني، خو له بلې خوا يې وېره درلوده که يو ځل لار شي نو دلته دوهم ځل راتگ به ورته قيامت شي. د لاس بند قوطی يې له خلتې نه راويست او د صبا خواته يې ونيولو.

فرهاد- ستاسو وړ نه دی..

صبا- برعکس، ډير هم مننه ...

فرهاد يو څو قدمه شاته شو او له تکاوی څخه پورته ته لاړ او ځان يې يو تشناب ته ورسو. سرې اوبه يې په مخ واچولې تر څو لږ د خپلو سترگو د سوروالي مخه ونيسي او بېرته بهر لاړ.

محبوبه، چې د هغه له راتگ څخه خبره شوه ژر يې ځان ورته ورساوه او په ډير جان او قربان يې د زوی خواته ورغله. هر څوک په نڅا کولو مصروف وو، خو فرهاد زینې شمېرلې، کله به پورته تلو او کله به ښکته، نور يې د دوی د يوځای اوسېدلو زغم نه درلود. هغه حتی د حجاب او قبول په شپبه کوټه کې کينناستلو او د زنگ وهلو په بهانه له هغه ځای څخه ووت او په موټر کې په خاموشۍ سره ژړل.

خو دې اوښکې د فرهاد لمن چيرته پرېښوده. تر دې چې فرهاد بيا محفل ته راستون شو او د صبا لاس يې د فرشاد لاس کې وليد او کرار يې ځان سره وويل: په ما د په ماتم کې تورې جامې واغوستې، کافي نه وه چې اوس مې سترگې د ړندې کيدو خواته بيايې. ټولو د سبا او فرشاد په شاوخوا کې نڅا کوله، کله چې فرح فرهاد هلته وليد، نو له هغه يې وغوښتل چې میدان ته راشي، که څه هم فرهاد هغه منع کړه خو خور يې تر هغه ډيره ضدي وه.

د عشق طواف مې وکړو د هغه صنم چې بل يار يې ونيوو.. ما د فرشاد گل په لاس کې واخيست او څو ځله مې په خپل لاس پورته کړ. که څه هم دا يوه گناه وه، خو هره شيبو به مې چې فکر صبا ته کيدو، ځان به مې د فرشاد په ځای کې تصور کاوه، څه کيدل چې نن د هغه په ځای زه د صبا سره لاس په لاس دې ځای کې ولاړ وای او هغه زما په څنگ کې وای، گل مې د خپلې خور سمن په لاس کې کېښود او هر څومره پيسې مې چې په جيب کې وې واخيستې او د دوی په سر مې په هوا وغورځولې. يوه لنډه شيبه مې د صبا درانه کاته په خپل لوري حس کړل. شايد هغه زما د درد له شدت څخه خبر نه و، خو د هغې مهربان زړه بې خبره زما درد احساس کړ.

ممکن شاید زه په زرگونو ځله پښیمانه شم چې ما له هغې سترگې پټې کړې او مخ مې ترې واړو ځکه زه د کلونو پخوا په دې جامو کې د هغې د لیدو په حسرت کې وم. خو نن، نن باید دا ومنم چې هغه د فرشاد میرمن شوه، او لدې وروسته د هغې په وړاندې هر ډول احساس د گناه څخه هم پیر خطرناک دی.

هغه یار چې خپل په غم کې تور جامو اچولو ته مجبور کړم او زما د سترگو دید یې واخیست.. عشق_ یعنی_ خپله _ انتخاب _ کوی_ چې _ سوک_ دی_ برباد_ کړی.

ما پخپله صبا غوره کړه او دا ظلم مې په خپله روا ولید. چې هغه دې له فرشاد سره خوشبخته شي او زه بې کوره در په در... هغه د کور جوړ کړي او زه دې د هغې په نشتون په اور کې وسوځم. دا د مینې په نوم دوزخ دی چې ما په ځان کې سوځوي.

زه فرهاد، د دوزخ لرگی شوم چې د صبا مینه له هغه اور جوړوي. زه، فرهاد، هغه ورک شوی مئین یم چې بې نومه ورک به له نړۍ ځي. او زه، همغه بې ځایه شوی سړی، طوفان راوړی او دوزخ لیدلی...

امهمممم بدبخت فرهاد ولای زما خو ورته زړه درد وکړو 😞

خدای دی د زړه صبر ورکړی اوس یعنی فرهاد به کوشش کوی چی صبا لیاده وباسی؟

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شلمه برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

زه، فرهاد، هغه ورک شوی مئین یم چې بې نومه ورک به له نړۍ ځي. او زه، همغه بې ځایه شوی سړی، طوفان راوړی او دوزخ لیدلی...

[#اوسې نوې برخه...](#)

زه نور د هغې موسکا نه شم زغملی، هغه موسکا چې د بل چا د څښتن کیدو لپاره وي. ما د وروستي ځل لپاره خپل سر پورته کړ او د هغه سترگو صاحب، هغه څېره او هغه شخصیت مې له سترگو تیرې کړې. زه نه پوهیږم چې ولې مې زړه غوښتل هغې سره خدای پاماني وکړم. ما د هغې په غاړه کوم حق نه درلود چې هغه دې ما حلال کړي مگر که کوم حق هم شتون ولري، سل ځله مې ورته حلال کړی. ما په دې پلمه محفل پریښود چې زه عاجل ناروغ لرم، که څه هم فرشاد پیر ټینکار وکړ چې زه له بل چا سره نوبت تبادلې کوم. خو زه نور نشم کولی، نور نشم کولی د ماتم پر ځای مې د فرشاد خوښۍ ته ونځم..

زه هم د خدای مخلوق یم، زه هم زړه لرم او زما تاب او توان تر همدې حده و. زړه مې د نړۍ په اندازه تنگ وو او یوه ازاده فضا مې غوښته تر څو چیغې وکړم.

امین....

زه له فرهاد سره د صبا دوی له کوره ووتلم، که څه هم زه پوهیږم چې هغه غواړي یوازې پاتې شي، خو زه ویریرم چې په خپل سر باندې کومه بلا رانه وړي. زه دا فرهاد نه پیژنم. هغه فرهاد چې کلونه راهیسې په زړه کې راز درلود او هیچا ته یې نه وو ویلي. حتی خپلې مور ته... ای کاش زه مخکې پوه شوی وای او یو څه مې کړي وای. فرهاد- ما سره مه راځه...

امین- ته غواړې چیرته لاړ شې؟
فرهاد- مکر زه د تگ لپاره کوم ځای لرم؟

امین- له همدې امله زه وایم چې یو ځای لاړ شو ترڅو خیال د راحت وي، زه قسم خورم چې زه به تاته مزاحمت ونه کړم او یوازې له تاسره کینم.

فرهاد- اړتیا نشته، زه ښه یم.

امین- نو لږ تر لږه اسد خوا ته لاړ شه، هغه په کوټه کې یوازې دی، ته خو پوهیږې..

فرهاد- نه، زه نه غواړم چې هغه ته څه ووايې، او زما په اړه اندیښنه مه کوه، زه په کلینیک کې ډاکټر (...). یم...
امین- ښه ده، خو ستا موبایل باید بند نه شي، که تا لومړی زنگ ته ځواب رانه کړ، نو مجبور زه تا پسې راشم.
فرهاد- سمه ده.

له هغه وروسته چې ما هغه په غیږ کې ونیو، مور یو بل سره خدای پاماني وکړه هغه یې موټر کې او زه په ټکسي کې پورته شوم او هر یو په جلاو لارو ولاړو.

صبا....

زه نن ډیر سترې شوم، په وروستیو ساعتونو کې واقعا نه مې شو کولی د میلنو سره د خدای پاماني لپاره ودریږم. لږ لږ، ټول تلل ځکه محفل د شپې د فرشاد دوی په کور کې وو. د فرشاد خویندې ژر کور ته لاړې او محبوبه ترور هم ورسره لاړه هغه په ریښتیا چې یوه با مسئولیته ښځه ده. د یوې شیبې لپاره، ما فرهاد ته فکر وکړ دا چې ولې داسې وشول نه پوهیږم. مگر ما احساس وکړ چې هغه یو پټ درد لري او یا هم یوه لویه ستونزه! حتی د هغه موسکا له درد څخه ډکه ده. کله چې هغه نخا کوله، د هغه پټو اوبښکو پام ځانته راواړوه. په نا پامۍ سره ما شاید هغه له خپل کنجکاوي حس څخه خبر کړی وې. فرشاد زما د لاس په نیولو سره د هغه له تصور څخه را وایستلم.

فرشاد- څه شوې محترمې میرمن؟

صبا- هیڅ ...

فرشاد- لاهم د خپلو نیکو اعمالو شمیرلو لپاره ډیر وخت لرې ځکه چې حتمن د خدای په وړاندې دې کوم نیک کار کړې وو چې زه د په برخه شوم.

صبا- څه څه؟؟؟ لومړی دا چې، زه خدای ته گران یم، هو، خو ته لاړ شه د شکر سجده وکړه چې ما ته د خپل غلام په توگه ومنلې. کني مجرد به مړ وې.

فرشاد- د نجونو قطار لاهم د دې غلام څخه ځانونه قربانې کوي، نجلۍ جانې، غواړې امتحان کړې؟

صبا- نو د همغه قطار پسې به تللې وایې محترم زما په شاوخوا کې به د کرښه نه ایستله.

فرشاد- افسوس چې هغه قطار کې صبا نه و، نو ځکه مجبور شوم د صبا لپاره دې قطار ته راشم.

د تللو وخت شو او صبا له خدای پاماني پرته خپلې کوټې ته لاړه. او دا د دې لامل شو چې فرشاد خفه شو او حتی هغه ډالۍ چې هغه د صبا لپاره اخیستې وه هغه یې هم هغې ته ورنه کړه. شپه بیا له خپل ټولو ښکلاو سره راغله ساز او سندرې د سعید اشرفي په حویلی کې تر دې حده وو چې حتی په ونو کې د مرغانو ځالي په نخا راوستې وې.

څوک په خپل وار سره نڅا کوله او نڅا کوله. محبوبه او سعید دواړه د فرهاد لپاره خفه وو خو دوی د ټولو مخ کې خوبنی-
ښکارندويي کوله. فرهاد ټوله شپه د سگریټو په لوگي او د یو څو گیلایسه ترخې قهوې په څښلو تیره کړه، که زه د هغه په
ځای وم شاید مې د عصابو رگونه د لوړ فشار له امله چاودلي و.

صبا....

د کوټې دروازه نیمه خلاصه شوه، یو څوک زما کوټې ته راننوت، غوښتل مې چې د هغه نوم واخلم، خو هغه له ما څخه
وغوښتل چې چوپ پاتې شم. همدا چې هغه له کوټې څخه ووت، د هغه په لور مې منډې کړې، زه نه پوهیږم چې هغه څوک
و، مگر هغه ژړل، ما خپل لاس د هغه په اوږه کېښود او هغه په سلکو شو..
- فرهاد..

زه له خوبه پاڅیدم، شاید زه د هغه په فکر کې ویده شوې وم او دا ډول بې معنی خوبونه زما ذهن ته راځي.

صبا چې په پیر ټینګار سره بیا هم کاکا دوی کور ته یې ولاړه نه، اصیلا او صمد د څو دقیقو لپاره د مبارکي په خاطر ولاړل
او ثنا د مخه محفل ته تللې وه ځکه چې هغه له دواړو خواو سره مینه لري، طه چې څنګه د شپې ډوډۍ وخورله او ویده
شو.

پښتو ځانولونه:

[#جهنمي مینه.](#)

[#زیاړونکي](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#یو](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ اَللّٰهُمَّ اَللّٰرْحَمٰنُ اَللّٰرْحِیْمُ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

ثنا د مخه محفل ته تللې وه ځکه چې هغه له دواړو خواو سره مینه لري، طه چې څنګه د شپې ډوډۍ وخورله او ویده شو.

[#اوس](#) نوې برخه...

..... یوه اونۍ وروسته

فرشاد: موری هغې هم کولی شو چې مبارکي راکړې، خو را یې نه کړه.

کریمه- ښه، هغه حتمن شرمیده...

فرشاد-هغه او شرم پیر لري دي.

کریمه- وګوره، فرشاد زویه، اوس ماشوم نه یی غټ سپړی شوی یې، اوس هر څه زه در زده کړم. خلک چې څنګه کوژده شي

، چکر ته ځي خبرې کوي او یو بل سره پیر ویني تر څو یو بل ښه وپیژني. نه دا چې کیني او په تمه شي چې صبا لومړی

زنگ ووهي یا زه زنگ ووهم.

فرشاد- هغه د هر شي لپاره ژبه لري، خو د مبارکۍ لپاره نلری؟

کریمه- ښه نو نه یې لري، که ته اوس هم خوشحاله نه یې، ووايه چې کوژده ماته کړو.

فرشاد- توبه مورجانې، دا څه وایې ته؟

کریمه- ولا نو دا کار د همدا معنی لري. د محفل څخه یوه اونۍ تیره شوې، مگر ته تراوسه د کاکا دوی کور ته دی نه یې تللی،

او د صبا خبر د ندى اخیستی. دا د کاکا بڼه به دی څه فکر کوي؟
فرشاد- همداس د صبا انستیتوت پسې ځم نور وایه مورجانې..
کریمه- شابه د مور زمربه زویه، مگر خالي لاس مه ځه.
صبا...

دا دریمه ورځ ده چې زه انستیتوت ته ځم او هر څوک زما د کوژدې په اړه پوی شوي دي. زما ملگرو او خپلوانو زما د عکسونه غوښتنه کړي او هر یوه ماته نظر راکاوه. او دا یې هم ویل چې یو بل سره بڼایو. زړه مې خوشحاله وو چې لږ تر لږه د هغه سر او د وضعیت له ماسره جوړېږي، که څه هم ذهنیت او فکر یې زما سره ځمکې تر آسمان فرق درلود... هغه غرور له حده پیر دی او هغه له ځان راضي او لیونی دی. نجونی ټولې شله وي چې زما او فرشاد د مینې کیسې په اړه ورته ووايم، مگر کله چې ما د هغه د خبرو کولو تجربه نه درلوده، حتی زه نه پوهیږم چې څه ووايم، نو زه به څه تعریف کړم؟ ما په لسو بهانو راوړلو بلې ورځ ته مې وځنډول.

ثريا- اوس بهانې مه کوه... یا داچې نه غواړې وغږېږې که څنگه؟
فريحه- ضرور خو نه ده چې خپله شخصي کیسه تاته وکړي.
صبا- موافق یم هر څوک ځینې خپلې شخصي خبرې لري.

مگر زما زړه کې شک ولويد هسې نه چې هغه په ریښتیا ما نه غواړي؟ خو که هغه نه غوښتل نو دومره ټینگار یې نه کو، او د هغه خبرې په رستوران کې او مسجونه یې.
بد فکر مه کوه نجلی، شاید هغه به هم شرمیږې چې څنگه تاسره په خبرو شي دې وخت له مخکې څخه فرق کړی. ما د پیغام په صفحه یو سلام ولیکو او هغه ته مې واستاوه. زه باید ډاډ ترلاسه کړم چې دا ټول بدلونونه د څه لپاره وو؟ دوه دقیقې وروسته، هغه ځواب راولیږو چې زما لیدو ته راځي.
فرشاد- علیکم سلام گلاب مې، په لاره کې یم درځم لیدو ته دې.

یعني دا لیونی په تمه وو چې له ما څخه یو اشاره ترلاسه کړي؟ اوففف زه څومره احمقه شوم. کاش چې څو شېبې نور مې هم صبر کړی وای. اوس تاوان ورکړه وگوره چې ووايي د لرې کیدو طاقت د نه درلود څه به وایې ها؟ اففف بې عقلې صبا، که څه هم په راتلونکي ساعت کې درس نه لرم خو باید د جناب عالی په تمه کینم تر څو دلته راورسیږي. نیم ساعت انتظار او په پای کې د فرشاد زنگ.

فرشاد- سلام گلاب مې.

صبا- سلام بڼه یې؟

فرشاد- مننه گلابي جان.

صبا- شکر.

فرشاد-زه ورسیدم، بیرون په تمه یم چې صنف د خلاص شو راځه.

صبا- سمه ده...

خو ما له ځانه سره وویل ستا لوده له امله تراوسه په تمه ناسته یم. او اوس وایې چې صنف د خلاص شو. لس دقیقې نوره هم دپخوا او هغې خواته لارم، او چې لږ لږ نور هم د صنف څخه راووتل، زه هم ووتلم. په دوهم قطار کې فرشاد ولاړ و او یوازې یې د موټر کړکۍ ښکته کړه او زه یې خپل لورې ته وغوښتلم.
صبا- سلام

فرشاد- وبنه د موټرو بیرو بار هغې خواته ډیر و، ومې ویل چې دلته یې ودروم.
صبا- کومه خبره نده.

ما له فرشاد څخه هیڅ تمه نه درلوده، لکه څنګه چې نورو تعریف کاوه، خپل د نامزدانو زموږ دیدن داسې نه و. نه فرشاد خوش خویبه و او نه هم مهربان، هماغه پخوانی مغرور او د خپل سر فرشاد و. او د هغه موټر څخه د خوږو بوی راتلو، حتی هغه خپل خواږه وخورلې و او راغلی. دواړه چوپ پاتې وو او د ویلو لپاره مو څه نه درلودل. ما خپل سر د موټر په دروازه تکیه کړ او لږ مې شیشه ښکته کړه.

فرشاد- د AC کچه لوړه کړم؟

صبا- نه، یوازې د خوږو بوی دی، د موټر هوا لږ بدله شي..

فرشاد- حتمن وړې شوې یې، د خوږو بوی درباندي ښه لګیدلی، واخله دا خواږه، مور مې راته ویلي و چې خالي لاس مه ورځه او غرمه درته ږوی. درکړم.

په دې خبره ماته خدا راغله، د خوږو بسته مې ترې واخیسته او مننه مې وکړه.

فرشاد- ته ولې خاندې، ګلابې؟

صبا- هیڅ..

فرشاد- وواسه زما گل ګلابې ولې خاندې؟

په خدا مې وویل: ستا په ساده توب.

او نور مې کنټرول کولی نشو ډیر مې وخنډل.

فرشاد- څه خبره شوې؟ ما څه کړې؟

په خدا مې وویل: په لومړي ځل زما لیدو ته راغلي او هغه هم د یو خوراک برګر سره.

فرشاد- ښه، که ستا خوښ نه وي، زه به بل څه واخلم.

په خدا مې ورته وویل: پرېږده چې ثنا ته ووايم چې هغې ستا د مینې ډیره ستاینه کړې واورې. خوشحاله کیږي.

فرشاد خپل تندي تروش کړو او ویې ویل: سمه ده زنگ ورته وکړه.

په کوم ډول چې هغه خبرې وکړې، ما بد احساس وکړ او زما خدا له منځه ولاړه او په خاموشۍ سره مې بهر ته وکتل او هغه هم د کور لاره یې ونیوله او کور ته یې ورسولم. کله چې ښکته شوم مننه مې ترې وکړه هغه د خپلې ژبې پر ځای خپل سر وڅوڅاوه او لاړ.

امهمممم دا ۴۲۰ فرشاد او دومره بیعقلی؟ د منلو وړ نده دا کار یې واقعا لدې لځایه چې یو رستوران یا هوتل یې دعوت کړې ورته برګر یې اخیستی؟؟ بیا سومره تند خویبه دی دا خیرن 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دوه](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستی لفظونه...

کله چې ښکته شوم مننه مې ترې وکړه هغه د خپلې ژبې پر ځای خپل سر وخواوه او لاړ.

#اوسې نوې برخه...

فرشاد...

کوم کار چې ما وکړ په خپله مې هم خندا راغلې وه، خو ما خپل سر ښکته واچو او هڅه مې وکړه چې ونه خاندم له لومړۍ ورځې باید اجازه ورنکړم چې زما په هر کار وځاندي، حتی که زما کار د خندا وړ وي. په کوم عقل ورته یو برگر واخلي، لیونیه... کاش لږ تر لږه دې یو ست ورته کړی وی چې راځه یو ځای به لاړ شو او ډوډۍ وخورو. هغې خوارکی حق درلود چې وځاندي او دا چې زه په خپل کار وشرمیدم ما خپله خندا کنټرول کولی نشو. څومره مې چې کولی شو ومې خندل بیا مې پریکړه وکړه چې هغه واخلم او یو رستوران ته ولاړ شم او له هغه ځایه د وتلو وخت کې هغه ډالی چې ما د هغې لپاره په شیرین خوري کې اخیستې وه ورکړم.

ما د صبا شمیره ډایل کړه او وروسته له هغه چې یو ځل یې زنگ تیر شو، ځواب یې کړ.

صبا- بلې

فرشاد- سلام گلاب مې ښه یې؟

صبا- ښه یم، څه شوي؟

فرشاد- ما ویل چې د کاکا له ښځې اجازه واخله چې لاړ شو بیرون، زه بیا درځم تا پسې.

صبا- مننه، مگر...

فرشاد- مگر بگر نلري... له کوم پردي سره خو نه ځې یا که غواړې ما وگورې؟

صبا- نه، داسې نده

په خندا مې ورته وویل: مه ویرېره دی ځل له برگر سره نه راځم.

په دی خبره باندی موږ دواړو وخنډل..

صبا- سمه ده راشه....

فرشاد-صبا؟

صبا-هاا

فرشاد-نن ورځی کیسه چاته ونکړی پوزه به راته پری کړی،پوهه شوی.

صبا-د څشۍ کیسه؟

فرشاد-خو همدا برگر کیسه

صبا په خندا وویل: خو نن هر څه له کیسو او ټوکو ډک وو،د برگر څخه تیر شو،مگر کولی شم چې نورو یې تعریف کړم.

فرشاد-سمه ده هر څنگه چې دی زړه وی هغمه خیر یې تعریف کړه،خو پام کوه هر کار دی یو جزا (سزا)لری گلاب مې....

صبا- ته غواړی چې ما وډاره کړی؟

فرشاد-نه نه دی ډاروم خو صرف ومې ویل چې هر کار خپله بدله لری...

صبا-ښه مثلاً؟

فرشاد-مثلاً... سزا یې دا چې نن ورځ کیسه دی هر چاته وکړه سرې غومبرې دی کش کوم..... هوم؟ الو....څه وشو لکه چې

خپله ژبه دی وخوره؟؟؟

اریکه پری شوه....

صبا....

زړه نا زړه وم چې څنگه له مور څخه اجازه واخلم، فرشاد بیا زنگ ووهلو چې لاندی درته پتمه یم، ما نشو کولی چې له مور څخه اجازه واخلم، غوښتل مې چې له فرشاد څخه هیله وکړم چې راشی زما له مور څخه اجازه واخلي، فکر مې وکړو داسی نه چې د برگر ستونزه بیا ځلی تکرار نشی، مجبوره شوم چې خپله اجازه له مور څخه واخلم، مور مې د اشپزخانې وسایلو ټولو په حال کې وه، چې ځواب یې راکړو، صبا-مور جانی.

مور- هاا

صبا- فرشاد راغلي دی.

مور- پخیر راغلي سالون ته ویسه، زه هم راځم.

صبا- دننه نه دی راغلي.

مور- ولی؟؟

صبا- هغه..... وایې چې بهر لارو شو.

مور- ښه ډیر ښه، لار شې هو ناوخته نکړې، د پلار له راتگ نه مخکی تاسو کور کې اوسی.

صبا- سمه ده مور جانی.

مور- او هو داسی په دی بد حالت کې لارې نشی، لږ خپل ځان سم کړه.

په سترگو مې وویل او لارم جرائت مې نشو کولی چې ووايم همدی حالت کې لیدلی وم چې تر دی ځایه را ورسه ولم.

همدا چې کور دروازه مې خلاصه کړه د کور مخې ته د فرشاد موټر ولاړ وو، زما په لیدو د موټر مخکې دروازه خلاصه

کړه، چې مخکی سیټ کې کیناستل راته شرم راتلو، چې فرشاد غږ وکړو: غواړی چې دلته دی گاونډی انجلی کینوم؟

صبا- تا کې شک هم نشته.

فرشاد لاس له سیټ (څوکی) لری کړ، زه هم کیناستم، چې زما کمر بند په بندلو، فرشاد موټر چلان کړ، او پوښتنه وکړه: ښه

چیرته غواړی چې لار شو؟

صبا- کولی شی چې صبا په نوم غږ وکړی.

فرشاد- گلابې ولی؟

صبا- خوبښیری مې نه دا گلابې څه شې دي؟

فرشاد- گلابې یعنی کلاب گل دی، او هغه هم زما دی خوبښیری گلابې د کلاب گل.

صبا- له کوم وخت نه دی گلابې شوی یم؟

فرشاد- هغه ورځ چې زما لیدو څخه دی ځان د گلانو په پرده کې پټ کړو، هغه ورځ نه مې د کلاب گل شوی.

شک مې هم نه درلوده چې هغه ورځ هم سترگو لاندی راته کتل، او دا چې اوس کوم کار کوی، د شا ښښه ته د کتلو په پلمه

هره دقیقه یو نظر راکتل، چې دی کار کولو سره ماته شرم راتلو، موټر کې خاموشی وه، د پنځه دقیقې وروسته هم د موټر

خاموشی ما ختمه کړه او ومې ویل: زیات راته مه راکوره.

فرشاد- ولی؟

صبا- نه مې خوبښیری.

فرشاد- یو لست راته جوړ کړه چې کوم کار دی خوبښیری او کومه کار دی بدی شی ټول راته ولیکه پکې.. او هو خواهش

گلابې نوم زما لپاره خپل د خوبښی په لیست کې ولیکه..

صبا- صحیح ده خو ودی ونه ویلې چې چیرته به څو؟

فرشاد- تا چې تراوسه نه دی انتخاب کړی چې چیرته به څو، نو زه دی هم تر ماښام پوری په سرکونو باندی چکر درکوم.

صبا- نه، نه کیږی، باید کور ته لاره شم، پلار مې له ماښام مخکی راځې.

فرشاد.....

نیم ساعت له صبا سره په موټر کې چکر ووهلو، له چکر وهلو وروسته مو جوس وڅکل، او جوس له څکلو وروسته کارته چهار یو له هغه رستورانته ته لاړو چې غوښتل شوی خواړه موږ ته راورسیده خاموشی څخه ووتلو، حیران دیته وم چې له ډیرو خبرو څخه موږ په خاموشی کې خوشحاله وو.

فرشاد- واخله صبا جانی...

هغه له خپل نوم په اوریدو تعجب کې شوه، او د پوښتنې په بڼه راته وکتل، ما هم ورته په سلو اواز سره ورته وویل: چې نه شم کولی چې هر ځای کې درته گلابی په نوم غږ وکړم زما گرانې، ځینې وخت په خپل نوم په اورید هم طاقت کوه.

زما له خبرو وروسته موسکا د هغه سپین غومبری بیا گلابی شو، سری یې ټیټ کړو په خوړلو پیل وکړه، صبا ته به مې د هرې لقمه خوړو سره یو ځل کتل.

صبا- خپله ږوږی وخوره.

فرشاد- پرېږده ستا خوراک وگورم چې زما اشتها هم خلاصه شې.

وروسته له ږوږی خوړلو د خواړو او چای غوښتنه وکړه، چې صبا ونه منله، دواړه له رستورانته څخه بهر شو.

دی ځل صبا زما له وینا پرته د موټر مخکی سیټ کې کیناسته، او حرکت مو وکړو، د لاری په اړدو کې څو ځلی مې د چکر وهلو او د ایسکریم خوړلو، حتی خرید لپاره هم وویل خو صبا نه منله، بس نو کور ته رسولو نه بله کومه چاره نه وه، کور ته نژدی کیدو نه مخکې د شاته سیت څخه مې خلطه راوخیسته او د صبا په لور مې ونيوله.

اهمممم ولای همداسی چالاک شخصیت د فرشاد سره خوند کوی هسی فرشاد بچه عیش کوی مزی کوی فرهاد خو لاړو بدبخت شو تخو ځان خوشحاله وساته اوس وخت دنیا همداسی ده.

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#درې](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

بس نو کور ته رسولو نه بله کومه چاره نه وه، کور ته نژدی کیدو نه مخکې د شاته سیت څخه مې خلطه راوخیسته او د صبا په لور مې ونيوله.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرشاد- واخله دا هم د دوهم ځل ملاقات د ډالی په توگه

صبا په خدا وویل: دا ځل دی لکه چې دشپې ږوږی راوړی.

فرشاد هم وخنډل او ویې ویل: نه دا ځل خو مې ږوږی خوړلی ده نو.

صبا- مننه کوم.

فرشاد- خلاص يې كړه.

صبا- كور كې بيا گورم.

فرشاد- سمه ده غواړې چې زه درسره تر كوره پورې لاړ شم؟

صبا- نه مننه.

فرشاد- ښه نو زما سلامونه كاكا ښځې ته كوه.

صبا- حتماً

فرهاد.....

فرهاد- دوزخ تل "اور" نه وي!

ځينې خلك د نورو خلكو دوزخ جهنم وي، لكه زما كورنۍ چې زما لپاره دوزخ جهنم شوی. جهنم يعنې زما د ورور (فرشاد) خبرې، جهنم يعنې زما د پلار زما په حق كې قضاوت وكړو، اصلاً، ځينې خلك د خپلې كورنۍ د بغاوت قيمت انسان وي، لكه زما مور او د كريمه مور ... او جهنم (دوزخ) د هغو زړونو وينه ده چې لامل يې صبا ده، او زه دا زغمم خلك يې انصافه دي او له اور څخه بدتر سوځي. مگر د ځينو لپاره چې حتی اوسيدل (شتون) په يو ځای كې سخت او خورا الهی عذاب دی لكه زما او فرشاد شتون په يوه لاره كې

ما د اونۍ اوه ورځې د اوه نوي دردونو سره تيرې كړې دا غلطه ده چې وايې يو انسان څومره درد ووينې په همغه اندازه وړتيا يې زياتيږي، مگر زه له خپل هر درد سره بې صبره كيدم د دې لپاره چې څوك زما له وضعيت څخه خبر نه شي، ما د يو څه وخت لپاره يو هوټل كرايه كړ او ټولو فكر كولو چې زه په كار كې يم. مگر زه له دې وروسته څه كولى شم چې كار وكړم؟ ما حتی په خپل زړه كې د خود غرضۍ له امله امين له پروگرامه لرې كړ، ما څو ځله هڅه وكړه چې هغه قانع كړم چې بيا هند ته لاړ شى. او په وركشاپ كې برخه واخلم، مگر هغه بيحد ډير ضد دی، او قبول يې نكړ چې لاړ شى هند ته. هره ورځ راځي او زما پوښتنه كوي.

هره ورځ مې مورته موسكاه كوله، چې هغه زړه خاطر جمع وي، په دې خاطر چې زه راحتته يم او كوم مشكل نه لرم، مگر هغه مور ده، هر څه درك كولى شي، مور زما غمونه د زړه په كونج كې دفن (پټ) كړ، هره ورځ راته مور مې خفه ښكاري، او دې لپاره چې زړه يې ورته نور مات نكړم، نو شپې به يو ساعت كور ته تلم، او بيرته به خپل جهنم ته راتلم، څه سخته شپې چې ورځ شوی او ورځې چې د شپې شوه شپې او ورځې يو بل پسې بدلی دی، څوك خپلې خوښې لپاره خوشحالی كوي، او څوك خپل غمونو لپاره ماتم كوي، دنيا هيڅ انصاف داری ونكړه او نه به انصاف وكړي، ځينې وخت حيرانه شم، چې يو انسان خوښی وليكم او د بل انسان غم

فرهاد په همغه گډوډ ژوند پورې ځان تړلی دی، وروسته د فرشاد له كوژدې پلار يې څو ځلې ورسره خبرې وكړې، كه وكولى شى چې فرهاد هم كوژده وكړي، چې هم دى توگه دواړو زامنو يو ځای واده وكړي، مگر هر كله چې پلار يې فرهاد ته واده مسله وړاندې كړي، هغه له كور څخه لا زيات تښتي. او بلى خوا د ميرمن كريمه ډير تلوار د فرشاد واده ته وه داسې چې هره شپه د ږوې خورولو په وخت كې ياد ول، هره خبره چې له خولې وځي د فرشاد واده پورې اړونده وي، رښتيا ايا هغه همدومر هيله او ارمان لری خپل زوی واده ته؟ يا د فرهاد په زخمونو مالگه شيندى، خدای پوهيږي.....

ځكه چې دوه نورې هفتو وروسته الطاف راشی، او هغه راتگ وروسته د واده پريكړه وكړي، صبا چې له خپلو زدكړو څخه يې تښته كوله، چې خپلو زدكړو ته ادامه وركولو فكر كې نه وه، شايد غواړي چې واده وروسته كور سمبال كړي، او پوره حق هم لری چې ځينې انجونۍ واده شى بيا دى زدكړو او كار كولو لپاره بهر اجازه نه لری.

فرشاد.....

فرهاد په دې ورځو کې هر اړخ کې بدلون کړي وو. نه پوهېږم چې څه ستونزه لري او ولې؟ له کوم وخت نه چې هند نه راغلي دي دنيا رنگ يې بدل شوي، زياتره وخت خپل خيال کي غرق وي، حتي زما او کورني لپاره هم وخت نه لري، ځينې وختونه زما ذهن پدې کې ټيټ کيږي، چې هميشه هغه زما په پاملرنه (خيال) کې وو، او اوس يې راته هيڅ توجه نه کوي، له ما څخه مشر وو، ما نشو کولی چې په راحت د هغه ستونزي پوښتنه وکړم، مگر دا چې هغه مشر وي، دا د دې لامل نشي کيدی چې هغه کومه ستونزه نلري..

خاص توگه پروڼ شپه چې يو دم له ميز څخه پورته شو او خپلي کوټي ته لاړو، اصلا مخکې داسي نه وو، هېڅکله هغه به چاته سپکاوی او بی احترامی نه کوله، کوټي ته لاړم دروازه مې ټک ټک کړه، خو جواب يې رانکړو، دروازه مې په قراره په دننه خوا خلاصه کړه

اهمهمممم زه به درته ووايم فرشاد جان کاکا دی جارسی ستا ورور ستا په شزی مین دی پوی سوی 😞😞

#جهنمي مينه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونديۀ اداره.

#څلور ويستمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

کوټي ته لاړم دروازه مې ټک ټک کړه، خو جواب يې رانکړو، دروازه مې په قراره په دننه خوا خلاصه کړه

#اوسې نوې برخه...

فرشاد-اجازه ده؟

کوټه کې دننه څوک نه و، لپ ټاپ يې خلاص او روښانه وو، فکر مې وکړو تازه له کور څخه وتلی، غوښتل مې د هغه د لپ ټاپ صفحه بنده کړم چې سترگې مې په يو [و اشعارو چې د کمپيوټر په صفحې وه ووليدل..

لر ليکم خو ښه ليکم

بد چا پسې نه ليکم

ډېر يې کړولی يم

درد به مې د زړه ليکم

يار په لف يو نه پوهيږي

بيا به انگلېش نه ليکم

لا مې هيلې پاتې دي

ژوند که و، ډېر څه ليکم

زه به گيله نه کوم

هر څه به په زړه ليکم

لمر يم ليونى به شم

غم مي د لالی ليکم

هری صفحه ته په رسيدلم زما حيرانتيا زياتی ده، يعنی ما خپل ورور نه پيژنده، ماته ناشونې ښکاره شوه، چې فرهاد د داسې شعرونو او مينی (عاشقی) چارو څخه خبر وي، زړه مې غوښته ادامه ورکړم او ټول ليکنه يې ولولم، خو که چېرته فرهاد دلته وی نو هيڅکله يې راته ددې کار اجازه نه راکوله...

مازيگر پنځه بجی فرهاد بېرته کور ته راغلو، دا چې خبرو کولو حوصله يې نه درلوده غوښتل يې په خاموشه توگه خپلی کوټې ته لاړ شې، خو د فرهاد ويده تقدير د څو ثانيو د ارامتيا لپاره اجازه هم نه ورکول، له اشپز خانې څخه تيريده چې مور اواز يې واوریده...

محبوبه- کریمه جانې بى معنا خبری مه کوه.....خپلو خبرو ته دی پام کوه.

کریمه- ما هر څه ته توجه کړی ده، خو ستا له غوږو تيروم، چې دوه ورونه په يو کور کې دی، بايد خپل رفتار ته دی پامه کوی، چې سبا ورځ خبره لاندی او پورته نشی....

فرهاد....

دا چې کریمه مور څه ويل، هغه ما مخکی واوریده، هغه شپه چې ما له خپل درد باندی ژړل، او کریمه مور يو نیم ساعت له خپل زوی دفاع کوله، غوښتل يې چې هغه زوی خوبنی زه ورته خرابی نکړم، دا چې زما پلار يې زما خلاف کړ، چې زموږ منځ کې خبرې وشوی چې نبايد هغه شان خبری کړی وی، ستړی شوی يم له دی ښځی او کارونو د لاسه، د ايوب صبر هم نور ختم شو...

چې همداسی اشپزخانې ته دننه شوم او ومې ويل: کوم رفتار ته پام وکړم؟؟
کریمه- علیکم السلام فرهاد جانه.

او بيا زما مور ته وکتل او ويې ويل: ودی لیده محبوبه ميرمنی ما دغه بدلون ياده وه.

محبوبه د کریمه په ځواب کې وويل چې اوس يې وخت نه دی..

محبوبه- څنگه يې زما گرانه.....راځه چې لاړ شو ستړی يې..

فرهاد- کریمې موری که څه ويل غواړی، ماته يې خپله ووايه، مور مې ولی مخاطبه کوی؟

کریمه- زه وغواړم هر چاسره خبری وکړم له هغه سره خبری کوم فرهاد زويه، د چا اجازه اخیستلو ته ضرورت نه لرم..... او پاتی دی مخاطب خبره دا زما له خوا ستا مور ته مشوره ورکول و، چې د زوی عمر يې ديرش (۳۰) څخه پورته شو، نو حتماً ښځه وکړی، ځکه د خلکو خولې نه بنديری، که اوس فرهاد خپله ښځه صبا دی کور ته راوړی، بيا خلک خبری کوی.

فرهاد په غوسه او په بيحد تيزه اواز وويل: د فرهاد په ښځې زما څه؟

کریمه- دا چې ته ښځه راوړی، موږ کور پريږدو، چې خلک خبری ونکړی؟؟؟

محبوبه- زويه ارامه اوسه خير دی.

فرهاد- موږ د ژوند کولو حق نه لرو، ځکه فرهاد خان تاسو ته ناوی راوړی ها؟ په خلکو يې څه چې زموږ ژوند کې دخالت کوی...؟

سعید.....

لا د دروازی قفل مې نه وو خلاص کړی چې کور کې شور ماشور اواز بهر راتلو، زر کور ته ننه وتم، چې فرهاد او کریمه دواړو بحث کولو، شايد بحث يې ختم کيدونکی نه و، او له دې وروسته به هره ورځ دا زموږ د کور کيسې وي..

سعید- فرهاد څه خبره ده؟؟

کریمه- ښه شو سعید ځانه چې پخیر راورسیدی وگوره څه حال یې اچولی دی....

فرهاد په چغو ویل: ما څه حال اچولی ما ها؟؟؟اصلاً تاته څه؟ خپل زړه مې دی چې هر کار کوم او که هر ځای کې یم؟؟ او په پورته اواز یې وویل: ته خو دی خپل زړه مراد ته ورسیدی؟ نور څه غواړی له ما څخه ها؟؟

درنه سپیره د فرهاد په مخ ووهل شوه چې ټول یې خاموشه کړه، یوازی دی سعید اواز اوریدل شو: بې ادب مور دی ده ...

فرح او سهراب په خپله کوټه کې په لوبو وو د فرهاد او پلار په چیغو وډار شول او په بیړه اشپزخانه ته راغلل محبوبه- د مور کرانه غلط پوهه شوی یی.....ما او کریمه ستا واده په اړه خبری کولی مور غوښتل چې ستاسو دواړو ورونه یوځای وکړو..

سعید- ته د هیچا طرفداری مه کوه.....مخاطب(محبوبه) او په همغه غوسه ناکه نظر کریمه ته وویل: تا څه خوړلی چې هضم کولی بې نشې ها؟؟ اوس ستا کوم برخه تاته نده درسدلې چې داسې چغې وهې؟ کریمه شکایت کوې او وایې: که چېرته فرهاد خان اجازه وکړی بیا..... سعید- خپل غږ ټیټ کړه....او هو فلسفه هم مه غږوه.

کریمه خپل ځان په ژړا کې ووهلو او ویې ویل: ما څه کړې فرهاد په سلو کالو کې هم له دی خبرو نه تیریدې، په کومه لاره راغلی په همغه لاره بیرته ځې(په طعنه لروونکې په خیر محبوبه ته وایې: خدای دی مور ته خیر کړی فکر نه کوم چې دا ښځه وکړی، ته ووايه سعید ځانه چې زما تشویش په خپل ځای نه دی؟

اهمهمم هغه زموږ د خلکو خبره میره میره وی او هیڅکله د مور ځای نه نیسې 😞 او د فرهاد میره بیا بیخی زدنی میره ده سم هتله 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#ښځه](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

محبوبه ته وایې: خدای دی مور ته خیر کړی فکر نه کوم چې دا ښځه وکړی، ته ووايه سعید ځانه چې زما تشویش په خپل ځای نه دی؟

[#اوسې](#) نوې برخه...

دا چې کریمې مور خبره مې دهغې په خوله که نه وچ کول یواځې د مور او پلار د عزت لپاره وه. کنه ما ښه جوابونه درلودل هغې. څومره خود غرضه ده ښه پوهیږی چې زما په زړه کې زخم دی او بیا هم مالګه تویه ویی دنیا آخر شوي ده خو دی ښځې په سترګې کی ویره نشته. دا چې سبا ستا زوی د ښځې خاوند کېږی آیا تا دا هېره کړې، چې دا د چا نعمت دی؟ ماته نمک به حرام وایې نمک به حرام خو پخپله یې، سره له دې چې ما ستا لپاره څومره څه وکړل، خو ته نه پوهېږې، که ما نه

واي پريښی، نو دا ټولې کنايه به دې څنگه کړې وای؟ واده لپاره خو ناز کوی حتی د هغې ناوې سایه هم نه شئ لیدلی که زه بلې خوا ته وم. اوه، هی قسمته اور دی د ایرو محتاج کړو..

سعید- که ښځه ونه کړې نو تاسې مورگانو ملامتې یاست چې لدی لځایه چې رشته ورته ولټوې او ښځه ورته پیدا کړې ناستې یاست او چتیاټ وایست.نجلی وویئ او خوش یی کړئ، ته د هغې مور یې، هغې خپله ناوې جوړه کړه...
فرهاد- خو پلار... خو... زه ...

سعید- دا مه هېروه فرهاد چې زه ستا د خبرو مخالف یم...
فرهاد- بیا نو سمه ده هر هغه څه وکړئ چې تاسو زړه غواړئ.

لومړی فرهاد او بیا یو یو له پخلنځي څخه ووتل، د فرهاد خبرو د محبوبې زړه دومره خوشاله کړ لکه چې ټول نړی په لاس راوړي ده. خو خدای خبر چې دا خبره د فرهاد له زړه څخه څنگه راووتله. د هغه مات شوي زړه انځور فکر مې ژړوي... ما د فرهاد په ژړا سترگو لیدلی دی... دردونه... او ټپونه... کاش چې قسمته زما په لاس کې وای او د هغه لپاره یوه له خوبنیو او خوشحالیو ډکه نړی مې ورته لیکل.

ډېرې ورځې تېرې شوې، خو کریمې خپل طعنې ورکول بنده نکړل او محبوبه په دې خوشاله شوه، چې فرهاد له واده سره موافقه کړې ده. فرهاد لس ورځي کیدل چې تخار ولایت ته تللی وو هغه خلکو ته چې له زلزله کی بی ځایه شوي وه مرسته وکړ. فرشاد او کریمه په سودا بوخت وه دی لپاره چې محفل یی مخکي وو. سیمن او میره یې هرات ته د خپلې اندرو لور د واده لپاره تللي وو.

اصیلا او صبا د کور د توکو په اخیستلو بوخت دي او د لویو محفلونو لپاره چمتوالی نیول صمد د الطاف د راتگ لپاره یوازې ثانی شمیرل . او له بلې خوا د اغلې شیرین بې آرامي هره شیبه مخ په زیاتیدو ده او هیڅوک نه پوهیږي چې هغه څه غواړي. محبوبې د فرهاد لپاره څو کورنۍ په پام کې نیولې چې له هغوی سره موافقه وکړي او د فرهاد هیلې په پام کې ونیسي.

فرهاد....

پرته له خدایه، هیڅوک نه پوهیږي چې بغیر له تا دا شیبې څنگه پر ما تیرېږي او څنگه به تیر شی. زه ټول عمر د خلکو د دردونو ډاکټر وم او زما د درد ډاکټر چیرته دی...عقل وایي، له هغه څخه لرې اوسئ، له غم څخه لرې اوسئ، له درد څخه لرې اوسئ. بیچاره عقل نه پوهیږي چې زما زړه له تا پرته د ژمي له سرې هوا څخه بدتر دی. زما زړه له تا پرته له تور څاه څخه هم تور دی.

ما ته وگوره....

ما ته وگوره....

هغه واوری ته وگوره چې زما په وینتانو پاشل شوې او زما وینتیاڼ یې نور هم سپین کړې...
زما هغه سترگو ته وگوره چې د اشنا د کوڅې لاره یې ورکه کړې او په ناشنا لاره روانه ده...
زما د لاسونو لړزېدلو ته وگوره، زما د گنگه ژبې حال واخله د هغه په اړه څه ووايم؟هغه اوبښکې چې زما په سترگو کې وچې شول او هغه چغې چې زما په ستوني کې پاتې دي

ته د دې هر څه لامل یې ... ته زما لیلا یې ... لیلا زما له خوبه غافل ده ،هغه خوبونه چې ما زموږ لپاره لیدلي وي...

لکه هغه ماشوم پشان مې زړه تنگ دې چې خپل نوې جامو ته انتظار او خفه دی...

خلاصون او ازادي زما لپاره هیڅ معنی نه لري....

زما جنت او زما دوزخ ...

ټول هماغه زندان دی... دا څلور دېوالونه....

په ورځ کې زر ځله زما دغه ماشومانه زړه له تا نه عذرونه اخلي.

او هغه تاسو سره په خپلو خوبونو کې ملاقات کوي...

هره لحظه ستا سره پاتې کیدل د راتلونکي په پرتله لیونې او مجنون کېږم...

دلته یوازې ژمی دی، بې له تا ورځې.....

فرهاد..

د دې ځای هوا خپګان څخه ډکه ده، له هر چا لرې ځای دی، خو د کابل هوا سپرې شوې، او دهغه ځای هوا نوره زما لپاره مناسبه نه ده. هلته بې رحمه شکارچیان زما د کوچني زړه ته انتظار باسي چې بیا یې ونیسي. زما لپاره هیڅ ځای نشته. زه نه په ښار کې ځای لرم او نه په کور کې، صبا فرهاد ته په "هو" ویلو سره زما څخه ټول شیان غلا کړل زما پلار زما ژوند، زما کور، زما خوبنۍ او حتی زما خوبونه زما څخه غلا کړل او د فرهاد په غیږ کې یې وغورځول. خو هغه ورځ زما پلار زما وروستی هیله له ما څخه واخیسته. هغه په هر ځلي داسې فیصله زما حق کې کول چې دښمن یې لا نکوی.

هغه یو ځل د صبا په اخیستلو سره زه په کفن کې اچولې وم خو هغه ورځ کامل زما د دفن کولو او خاورو کولو حکم یې وکړو... نامیدی تر ټولو سختینه وخت دی کله چې انسان غواړي ژر تر ژره ترې را ووځي خو زما د ژوند ټول وخت په همدې وخت تېر شو. د ژوند دېرش کاله مې په غم او خپګان کې تېر کړي دي.... دا لیکنې د درد درملنه نه شي کولای، خپل لاسونه مې په میز کېښود ما دا په خپل سر کې ساتل چې زه خوشحاله یم یا غمجن یم چې

ما په لسو ورځو کې خپل کار پای ته ورساوه. ایا زه باید بیرته لاړ شم یا په هغه کور کې پاتې شم چیرې چې زما ساه اخیستل سخت وي مګر زه باید بیرته لاړ شم؟ نن د صبا له سایه څخه وتختیدلم مګر کوم ورځ چې هغه کور ته راشي زه به څه وکړم؟ زه نن ولاړ نشم، سبا به ځم. زه که د هیچا لپاره که لاړنشم، زه باید د خپلې مور لپاره لاړ شم.

فرهاد...

د صبا سره مو هوکړه کې وه چې د الطاف له راتګ وروسته به واده کوو، خو زما د مور د دیر کوشش له امله یې د واده نېټه چې ټاکلې وه هیچاته نشوو ویلی. زموږ د پلان له مخې به د پنجشنبې په ورځ الطاف راځي او د جمعې په ورځ به موږ میلستیا کوو او هلته به ټولو ته وینا کوو. راتلونکې اونۍ واده دی. په دې ټول وخت کې صبا او ما هر څه چې زموږ د اړتیا وړ وو وامو خيستل، کوټه مو د صبا له خوبنې سره سم رنگ کړل. ما هغې ته د خوبني جامی می واخستل. او هغې هم زما هر خبره چې ورته کول مې بغير له کوم انکار او نه ویلو څخه زما خبره منل.

سیمن هرات ته تللې ده او د محبوبې مور حالت په دې ورځو کې ښه نه ده، نو زه به هغې ته زړه ښه نه کړم او پلار مې اجازه نه راکوله چې فرهاد ورور ته خبر ورکړم، ځکه هغه وايي چې باید خپل کار ته ورسې او له بلې خوا چې وګورم چې هغه واقعا دیر مصروف دی هغه حتی د تليفونونو او پیغامونو ځوابولو لپاره وخت نلري.

فرهاد- مورې، زه باید لالا فرهاد ته زنگ ووهم چې راشه... الطاف به سبا راشي، ښه به نه وي چې نور له خولی لالا خبره واوري.

کریمه- هغه نه راځي. د واده په هماغه شپه که هم راغې لویه خبره به وی.

فرهاد- هغه زما ورور دی او زه پوهیږم چې هغه به زما په خوبنۍ کې یوازې نه پریږدي.

کریمه- اه ماشالله، یوه ورځ هغه ستا څخه پوښتنه ونکړل چې ورور کوم کار لری کنه لری؟ کوم کمک غواړی کنه غواړی؟ او اوس ته لګیا یې ورور وایې... هیڅکله د محبوبې او فرهاد ګرمو خبرو ته مه ځه.... پام کوه.

امهمممم عجب کینه یې ښځه ده دا کریمه ☹️

سم د فساد جرړه او بدبخت فرهاد دا کم وو چې خپل مینی ته ونه رسیدی اوس غواړی ورته په زوره ښځه هم وکړی ☹️
واقعا زه شک لرم دا اغا سعید دده د رښتیا پلار دی؟ نو بیا ولی فرهاد ورباندی دومره گران دی او فرهاد څخه یی بد راځی؟ ☹️

#جهنمي مینه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#شېر ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

کوم کمک غواړی کنه غواړی؟ او اوس ته لگیا یې ورور ورور وایې... هیڅکله د محبوبې او فرهاد گرمو خبرو ته مه ځه...
پام کوه.

#اوس نوې برخه...

صبا...

سهار وختي له خوبه راوښنه شوم او ټول ځای مې جارو کړو د بی بی جان مخالفت با وجود می هم د هغې کوټه پاکه کړه
او بې گټې شیان مې وغورځول، که څه هم هغه شیا زما په نظر بیځایه شیان وه مگر دا د بی بی جان لپاره مهم وه. ثنا، خور
مې هم زموږ کور ته د گرم ږوږۍ سره راوړسېده، د گرمې ږوږۍ بوی مجبور کړم چې د پخلنځي خوا ته ورشم او ټولو ته
مې ښه راغلاست ووايه، د ږوږۍ یوه ټوټه مې په خوله کې کېښوده او بېرته خپل کار ته راغلم. په یو ساعت کی می باید
ټول ځای می صفا کړي وایې ځکه چې الطاف لالا می نن راځي.

په نهه او دېرش دقیقو ټول له کوره ووتل او د الطاف د اخیستلو لپاره ولاړه او زه د ټولو د راتگ لپاره تیار پاتې شوم. فرهاد
چی څو ځله مسج کړه چې راځم چې ته به یوازې نه شې، خو ما له شرمه انکار وکړ چې که څوک کور ته راشي بد به وي او
قسم مې وکړ چې تر هغه به زموږ کور ته را نشې..

فرهاد...

فرق څه دی... د زندانونو شاته اوسئ یا د ښار په بې پایه کوڅو کې د تگ په حال کې. کله چې ستاسو خوبونه په زندان کې
وي ...

ټول د دسترخوان شاوخوا راټول شوي وو او ږوږۍ یې خوړله، پرته له فرهاد، چې د دروازې تر شا ولاړ و او لاس یې مرسته
نکول چې دروازه وټکوې. د کله څخه چې هغه د دروازې شاته رارسیدلې و، یوازې د کړکیو او دیوالونو څخه منعکس شوي
غږ یې اوریدي. چې الطاف به د خپلو سفرونو کیسې کولې، او اصیلا جار او قربان ورته ویل صمد خپل د ژوند حساب نه
کاوه او ثنا او صبا مېلمه پالنه کوله. فرهاد بیا خپل خوش اخلاق شخصیت خلکو ته په نمایش کیڅودو او ټوکې ټکالې
شروع کړل..

حسیب- الطاف جان که به دې لڅیره د زوم په جامو کې وگورو؟

الطاف- امممم یو لس کاله وروسته..

اصیلا- وا دسې خبرې مه کوه بچیه زه په همدې اونۍ کې ستا لپاره خواستگاري ځم.

ټنا- لالا جانته ته غواړې چې زه بوډې شم او بیا ته ښځه وکړې؟

صبا د اوبو راوړلو لپاره پخلنځي ته ولاړه او د دهلیز د دروازې شاته یې د چا سیوري ولیده او سمدستي یې دروازه خلاصه کړه.

د فرهاد جهنم په لاره کې په دې انتظار وو چې خپل وجود یې یو ځل بیا وسوځوي.

صبا- سلام..

فرهاد د څو ثانيو لپاره ودرید او ورو یې وویل: سلام.

خو هغه موسکا چې د صبا په شونډو د میلمه پالنې په دود رابنکاره شوه د فرهاد تورې سترگې له منځه ولاړې، د فرهاد په

تنفس کې د صبا عطر گډ شو تازه توب ورک شو او ټولې خوبۍ یې په ذلت بدلې شوې. صبا د مېلمه پالنې د دود د پوره

کولو لپاره په شونډو مسکا کېښوده او په ډېره نرمۍ یې ښه راغلاست ووايه. د صبا دې کار د فرهاد په زړه کې یو بل قوي

خنجر واچاوه.

صمد- اوو فرهاد جان پخیر راغلې.

فرهاد ښځه په ښه الطاف ته ورغی او سترې مشې ورسره وکړه.

الطاف- مخکې راسه چې په غیږ کې دې ونیسم زما ملگري.

د لالا په خبره چې فرهاد ته یې وکړل زما هغه وخت را یاد شو چې فرهاد او الطاف په کډه فوټبال کاوه. یوازې دوه ځله له

دې امله چې فرهاد په لوبې کولو نه پوهیده، الطاف له هغه سره نور لوبې بندې کړې. ټولو د فرهاد راتگ ته پام شو ځکه چې

ټول د دسترخوان شاوخوا ناست وو، د فرهاد لپاره هیڅ ځای نه وو، صمد له ځایه پاسیدل له فرهاد څخه یې وغوښتل چې

هغه پر ځای کېږي، خو فرهاد انکار وکړو

فرهاد غوښتل چې په کوټه کې د حاضر خلکو څخه بیحد لرې کېږي. خو اصیلا د فرهاد څخه و غوښتل چې د هغې څنگ ته

کېږي او فرهاد ونشو کړې د هغې خبره رد کړې..

ټنا فرهاد ته یو قاب وړاندې کړ او اصیلا هم د فرهاد د سل منع کولو وروسته د فرهاد قاب له ډول ډول خوړو څخه ډک

کړو. تر څو ویخوړي.

کریمه- ولای اصیلا جانې ته د فرهاد دومره ناز وړې او دومره په زړه پورې خواږه ورکوي، نو د هغه لپاره ښځه همم وگوره..

اصیلا- واقعاً که درې لوړگانی می وای نو فرهاد به مې خپل زوم کړی وای...

اصیلا شاید دا خبره یې د ټوکې په توگه ویلي وه، خو د فرهاد د زړه ځینې وړې ټوټې، چې پاتې وې، ماتې کړې. فرهاد خپلې

ډک سترگې خپل پلار ته پورته کړې او لکه سعید چې د فرهاد زړه ولوست، دواړو یو بل ته وکتل. د دوی تر منځ د کتابونو

اندازه خبرې په چوپتیا کې تبادلې شوه.

محبوبه- ډیره مننه اصیلا جانی انشالله خپل د زامنو زوم توب هم وینم.

صمد- زه خو وایم هر ځای ته چې ځی تاسو دواړه د لیوره ښځې ولاړ شئ او دوه خویندې پیدا کړې لکه ټنا او صبا شایسته

او تر ټولو غوره...

اصیلا- د خپلو لوړگانو دومره ستاینه هم مه کوه، زه خپل زامنو ته ستا تر لوړگانو شایسته تره او بهتره پیدا کوم.

ټول وخنډل، پرته له فرهاد، چې په زړه کې یې وویل: "زه بهتره نه غواړم، زما لپاره یوازې د صبا درلودل هر څه وه. او دا هم

ناشونی شول"

اهمهمممم بدبخت فرهاد اصلا زما زړه خو دغه ناول ووهی زه درته یو مفته مشوره درکوم شه فرهادجوووو غوژ سه شاید غلط هم ویې د ځینو خلکو له نظره خو زما خبره ومنه صبا وتخته وه 😞 هسی ددی لځایه چې هره ورځ یې وگوری او افسوس وخورى یوه ورځ د تول کنځل پر خان واخله او الفرار 😂😂

#جهنمي مینه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اوه ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

ټول وخنډل، پرته له فرهاد، چې په زړه کې یې وویل: "زه بهتره نه غواړم، زما لپاره یوازې د صبا درلودل هر څه وه. او دا هم ناشونی شول"

#اوسې نوې برخه...

د بلې جمعې په څیر، دا جمعه د جوش او خروش څخه ډکه ده. الطاف له دوو کلونو وروسته خپل کور ته راستون شو او لومړی ورځ سعید میلمستیا وکړل.

د پرون سترپیا لا نه وه ختمه شوې چې نن ورپسې راورسیدې، میرمن شیرین چې له ډېر تکلیف سره د صمد له کور څخه د سعید کور ته راغلې وه، ویې ویل: چې د فرشاد او صبا تر واده به بیرته نه ځي او همدلته د سعید کور کې به پاتې کېږي. او خپل د اینګور څخه یې وغوښتل چې د دس لپاره یوه کوټه جوړه کړي. فرهاد ژر وویل: چې بي بي جانه زما په کوټه کې پاتې شې، زه به د امین کور ته ځم. سعید- نه... دا اړینه نه ده چې دا لوی کور وي، زما مور باید د فرح په کوټه کې وي یا ته د سهراب سره د دهلیز په خونه کې ویده شه.

فرهاد- پلاره، شاید موږ چیرته لاړ شو، دا اونۍ کوم نوی سیمینار راغلی او زما لپاره دا مهمه ده چې هغه ټولګي واخلم.

سعید- یوه اونۍ وروسته درس پیل کړه، اوس په کور کې ستا شتون ته اړتیا ده چیرته مه ځه.

سعید فرهاد ته اجازه ورنکړه چې خپلې خبرې ووايي او صمد ته یې وویل: راځه صمد وروره. الطاف جان هم راغې پخیر اوس څه وخت د واده لپاره راشو ستاسو کور ته؟

صمد- هر کله چې ته غواړې صبا ستا لور ده او فرشاد زما زوی دی.

سعید- نو که تاسو موافق یاست، د نن ورځې په اړه فکر وکړئ او راځئ چې د جمعې په شپه د واده مراسم ولرو.

اصیلا- دومره ژر هم نه، پرېږدئ موږ خپل خرید خلاص کړو.

سعید په خدا وویل: وریندار جانی دا د ښځو خرید مرید خلاصون نلری، ستاسو د خرید لپاره که انتظار وکو درې نور کاله به تیر شي.

صمد- هغه هر څه چې موږ نارینه لرو او که نه لرو، دا ښځې په خرید کې خلاص کوي.

حسیب ثنا ته سر وخوځاوه او ویې ویل: "ته گورې چې ستا پلار هم په دې خبره راضي دی چې خدای په تاسو ښځو سره کافي وي" او فرشاد وویل: "خدای دی زما په نصیب هم کړې چی داسی شکایت وکړم". ټول په دی خبری ښه وخنډل او فرهاد هم د دروغ یو مسکا وکړل او ولاړ شو د پخلنځي په لور روان شو.

د سترگو له کونج څخه یې اوبښکې په گوتو لیرې کړې او خپل په لاسونو باندې د الکولو بهانه وکړل، په ستوني کې یې هغه درد او ژړا چې هره شیبه به یې به چاودلی وه، دا ځل وچاودی او اوبښکې یې د غم او خپگان څخه ډک، محبوب او صبا هغه ته د اوبښکو پاکولو لپاره دسمال ورکړو خو کاش د سترگې سوی نه بلکې د هغه مات شوی زړه روغ کړی وایې. ټولو هڅه وکړه چې له فرهاد سره مرسته وکړي، خو اجازه یې ورنکړه او ویې ویل: "دا کومه جدي خبره نه ده، زه فکر کوم چې زما لاسونه په الکولو وه او هغه مې خپل په سترگو ووهل، زه به خپلې کوتې ته لار شم که اجازه راکړئ.

د فرهاد غم لایسې پراخ شو او سترگې یې وتړلې، تر څو څوک یې اوبښکې ونه ویني. او د زینو پورته شو، بیچاره خپل د غم څخه تغذیه کول. آخر هغه څه کولې شو؟ هغه پر خپل لاسونو باندې صبا بل چاته ورکړی وه او خپل ځان یې بدبخت کړې وو. هغه مجبور وو چې لدې درد سره ژوند وکړي.

د چهارشنبه ورځ ده او ما اوریدلي چې پدې شپه بیا دعا قبول کیږي. کاش چې د فرهاد دعا قبوله شي او دا ژوند په دې ټولو درد او غم سره له یوه اړخه و، یا کاش ژوندي پاتې شی او صبا یې نصیب شي یا هم کاش مړ شي او یو ځل به له درده خلاص شی .

فرهاد بیا د صبا لپاره لیکلي وو ...

زما لیلا....

ستا سره مینه کول زما لپاره دوزخ دی، او دا دوزخ د جنت ضد دوزخ څخه توپیر نلري.

دا ستا بیلتون دی چې زما د غمونو اورونه زیاتوي.

نه دا درد چې خپور شوی دی.

زما صبا ...

زما رگونه له رنگینو اوبو پرته بل څه نه دي، اجازه راکړه چې ستا د لاسونو د نکریزي رنگ شم. زما وجود ستا د پښو له خاورې نه مهم نه دی، اجازه راکړه چې ستا د پښو لاندې د خپل روح غالی آوار کم .

خدایه، زما خطا وبخښه او دا نړۍ له ما سره بغاوت وکړي او ما ملامت کړي لکه څنگه چې یې غواړي زه د دنیا له ظلم سره عادت یم، خو گناهکاره مې مه گرځوه، دا درد او دا رسوايي چې زما په وجود کې رانښکته شوې ده، له خپل مې وباسه، ما د دی مینه له دوزخ څخه می وباسه، ما له دی اور چی د صبا په نام دی وباسه. دا زغمل چې صبا په لاس کی د بل چا په نامه نکریزي دی د فرهاد لپاره دردناک دی. فرهاد چې نه یې غوښتل د صبا لمر د ده له اجازې پرته وویني، نن یې په لاس کې د بل چا په نامه نکریزي دی، خو دا هلك په خپل ځان کې دومره پیاوړې ښکاریده لکه په زرو چاقو سره یې د وینې یو څاڅکی هم نشي توپیدلی، مگر په اصل کې، هغه دومره کمزوری دی چې د ستني سره کولی شي خپله وروستی ساه واخلي..

اصیلا....

په رښتیا چې له کومې ورځې چې الطاف راغی هم میلمستیایوی پرله پسې شوه، هم د صبا د واده محفلونه پیل شول، که څه هم ما فکر نه کاوه چې دا به دومره ژر ترسره شي، خو ټول راضي وو، نو موږ هم بېرته وکړه، له سهار راهسی د کار د لاس چې سر مې درد کوي، ټول بوخت دي. بوخت دي. مېرمن صبا چې سهار کار نه کوي ځکه وایي چې لاسونه به مې خرابېږي او د شپې نکریزي ښه نه ښکارېږي.

ثنا په خدا وویل: اوس نو ناز وکړه ځکه اوس دې ناز چلېږي.

صبا- ورځ زما ورځ ده.

اصیلا- خدای دې له دې ورځې وروسته هره ورځ ستا ورځ کړي او خوشحاله اوسېږي لور مې.

صبا یې غیږه ونيوله، مور او لور دواړه وژړل او ثنا هم ورسره یوځای شوه او درې واروهم ژاړل او هم خندل

صبا...

که څه هم زړه مې غوښتل چې د نکريزي يوه لويه محفل ولرم، خو پلار مې ويل چې ټول مراسم بايد په هوټل کې وي، له همدې امله د مخکې له واده شپه ټول خپلوان کور ته راغلل او زما په لاسونو يې نکريزي ايخودل فرهاد وويل چې زما د پلار سره خبرې کوی ، مگر هغه بريالی نه شو ځکه چې مور سره ډير وخت نه وو ، ما يوازې دا کار وکړو چې د سور جامې د نکريزي لپاره واخلم ما ډير شوق درلود چې هغه يو ځلي واغوندم.

نن شپه صبا ځان باندي ډير رسيدلې وه او فرهاد هم د صبا څخه څه کمې نه درلودل. دواړه ډير ښکلی شوی وه د دواړو خورگانی او ورونه، تره عمه گانی خاله گانی.او ماماگان ټول په ميدان کې گدا کو. خوشحالي دلته دومره ډيره وه. چې د فرهاد غم پکې نه ښکاره کې دی.

د نورو خویندو او ورونو په څير، فرهاد نوې جامې نه وو اغوستې او ځان به يې په کار او محفل کې بوخت ساتلی و. شايد داسې له خپلو غمونو څخه تېښتيدل ډېره سخته ده د زړه آرام کول چې فرهاد هم د راضي کېدو هڅه کړې وه...

اهممممم زه نور خبره دا فرهاد ته نلرم هر بلا چې دی په سر راځې حق يې دی اخ دومره يو سړی غوا کيدې شی ايا؟؟ دی باره د غوا څخه اورپدلی بيخی ورڅخه چهار پایه ☹ جوړ شوی اخيررررررر ولی دی بايد دومره عاجز وی؟ ولی؟ اصلا زه سر له نن د فرهاد طرفدار شوم ☹

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونديه اداره.

[#اته](#) ويشتمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

د نورو خویندو او ورونو په څير، فرهاد نوې جامې نه وو اغوستې او ځان به يې په کار او محفل کې بوخت ساتلی و. شايد داسې له خپلو غمونو څخه تېښتيدل ډېره سخته ده د زړه آرام کول چې فرهاد هم د راضي کېدو هڅه کړې وه...

[#اوسې](#) نوې برخه...

نن شپه يې د خپل ورور د زړه له کومې د خدمت کولو هوډ کړی و، کله کله به. پخلنځي ته ولاړی او کله ناکله هغه د DJ تنظيم کولو ته لاړ او په هر ساعت کې يو ځل کور ته لاړ او خپله انا احوال يې اخيست ځکه چې هغه نور په تالار کې د ناستې وړتيا نه ليدله، هغه دلته هيڅ نه و راغلی. اغلی محبوبه او اصيلا د فرهاد لپاره چې د صبا گاونډي وه هغه انجلۍ سترگې لاندي کړې وه او له همدې امله دوی غوښتل چې فرهاد دلته او هلته لاړ شي ترڅو د انجلۍ کورنۍ هم د فرهاد سره وگوري که چيرې د فرهاد رايه مثبته وي د فرهاد وروسته د فرهاد لپاره اقدام وکړي..

فرهاد....

صبا په لاسونو کې نکريزي لگولې وه او هغه رقم چې غوښتل پکې نقش اچولی وو زما مور هم د معمول په څېر د سبا په لاس کې گوتمی کېښوده او عمه قند چې د تکاو په کونج کې وه وويل: تاسو خو رسم او رواج هېر کړي دي. دا سنگه د

نکریزو شپه ده؟" ورشې اوسپنې کاسه راوړې چې نکریزي خيسته کوو ترڅو د صبا په لاسونو او پښو ک نکریزي ولگوو. دا قلمک باندي خو نکریزي نه کیږي..

اصیلا د کاکا ښځه می ،لاره او د نکریزو یوه کڅوړه یې راوړه، او د نکریزي له چمتو کولو وروسته، د کاکا ښځه می عمه قند څخه وغوښتل چې موږ تر څنگ راشي. اوه اونجونی مخکي له دی چې راشي نکریزي کیږدې د صبا په لاس کی اصیلا زما د کاکا ښځه صبا ته یې وویل: چې ژر لاس خلاص نه کړي کنی تول ژوند کي د هم دی اول څخه دی بایلی ده) دا رسم به معلوم ویې تاسو ته؟ موږ ورته موټ یا د هم د لاس خلاصه ول وایو)

فرشاد- مکوه د کاکا جان ښځي پرېږده لږ زړه راباندې وسوزه وی.

اصیلا- زره سوزیدل بیا څه دي؟

صبا هم خپل لاس پورته کی سر باندي کیخود او لاس یی موټ کی ما هم کرار کرار هڅه وکړخ چې لاس یی خلاص کړم په دی خاطر چې نوکان یی درلود نه می غوښتل لاس یی ژوبله شي. همغسی چې دهغې د موټ خلاص کولو کوښښ مې کو کرار مې د هغې د غوږ څنگ ته وویل: صبا د غیږي میدان خو ندی دوه دقیقه لپاره لاس خلاص کړه .

خو د اونجونو اواز پورته شو او چیغې وهل صبا لاس دی خلاص نه کړي او تسلیم نشي.

ثنا- د صبا لاس مفت نه خلاصیږي باید شیرینی کیږدې.

فرشاد لاس یی جیب ته کی هر څومره یی چې پیسی درلود را وییاسل او ویې ویل: اوس دی لاس خلاص کړه چې عزت او احترام می ولاری ټولو وخنډل.. صبا هم لاس خلاص کړو او هغه اوه اونجونی هم ورته نکریزي ایخودل خو کله چې نکریزي یی کیخودلی فرشاد نوبت شوو فرشاد وویل: عمه جانی کوم بل رسم نشته چې زه هم لاس می موټ کړم او صبا زما هغه پیسی بیرته راکړی؟

د فرشاد په خبری ټولو وخنډل او حسیب په خندا وویل: د دې څخه وروسته عادت وکړه چې پیسی دی تل د ښځې لاس کې اوسپړی.

شریف- زموږ مارانو په منځ کی ښه راغلی ههههه.

فرهاد اولین نفر وو چې د فرشاد په لاس کی نکریزي کیخودلی او هغه بل لاس کی یو کارت چې نامحدود پیسی وه پکې کیخودل او ویې وویل: خوشبخت شي لالا جانه انشالله د یو بل سره یوځای زاړه شي.

فرشاد- ډیر مننه فرهاد لالا خو دا کارت نه قبلوم.

فرهاد- مقدار یی ډیر ندی خو کولی شي یو موټر ځان او میرمني لپاره تحفه واخلي.

ټول حیران وه چې څه وواپی محبوبه چې ټول عمر کی یو خبره هم فرهاد ته نده کړي د فرهاد پدی کار سخته خفه شوه.

هغې نه غوښتل چې فرهاد دي خپل د څو کالو زحمت وباسلو وروسته چې هغه پیسی پیدا کړو په یوه شپه کی ټول د

فرشاد په لاس کی ورکی وروسته له فرهاد هغه شپږ هلکان نورو هم نکریزي ایښودل سיעد هم د فرهاد په سی روان شو او ورته نارې کړل:

سعید- فرهاد ..

فرهاد- بلی پلار جانه.

سعید- تا خپل بانکی کارت فرشاد ته ورکړې ؟

فرهاد- هو

سعید- څومره پیسی پکی وه ؟

فرهاد- پلار تحفه له مقدار نه معلومیږي

سعید- تا خپل ټول سرمایه د هغه لاس کی کیخودل؟ ته خپل آینده نلری ؟

فرهاد....

زړه می غوښتل ووايم زما آینده خو زما مخکي تاسو د فرهاد په لاس کی ایخودل صبا مو هغه ته غوښتل او ما هم هغه پیسی چی د صبا لپاره ټول کړي وه د صبا لاس ته می ورسول بس.. خو څه می ونه ویل او روان شوم.. کله چی کور ته راغلم نو انا جان ویده وه زه هم په خاموش خپل د کوټې خوا ته روان شوم ترڅو خپل اوښکی د تل پشان پخپل خلوت او خاموشی کی تویې کړم، او ځان تیار کړم ترڅو خپل یار خپل د زړه سکون خپل د ورور څنگ ته د واده په جامو کی د اخیر ځل لپاره ووینم او نور هیڅکله ورته ونگورم...

صبا....

ټوله شپه می خوب ولیده چی د لاسونو نکرېزو می رنگ ندې اخیستی؟ سهار همدا چی سترگی می خلاصی کړې په تلوار می خپل لاسونه ووینځل او لدې چی لاسونه می تک سور رنگ اخیستی وو بیحد خوشحاله شوم. لا د کوټې څخه نه وم وتلې چی د مور غږ می واوریده چی ویل یې:

اصیلا- بې خیره نجلۍ ټول کور یې په نکرېزو ککړې کړو لس دقې صبر ونکړو چی د پینو نکرېزی وچ شې او ږب ږب به زغاستل.

ثنا- پرېږده مورې اوس دې ملا بیا په درد کیږې واده خلاصیدو وروسته استو خشک شوې ته ترڅو یې مینځې.
اصیلا- یو کال لا تیر نشو زما پدی غالیو باندي. ددې نجلۍ له لاسه ټول خراب شول.

لدې چی پرون شپه می دومره خوب ته تلوار وو خپله هم نه پوهیدم شاید د آرایشگاه لپاره وېریدم چی هسې نه خوب پاتې شم، له کوټې بهر شوم او ومې ویل: پرېږده مورجانې زه یې خپل مینځم.
ثنا په ریشخند وویل: دا یو هفته دې لوبو او کالو ته لاس ونه وهې ترڅو لاسونه او نوکان دې خراب نشې او اوس غواړې غالی پریمنځې؟

اصیلا- دا غالی اوس پرېږده لارښه یو شې وخوره چی اوس آرایشگاه ته ځې.
صبا- په سترگو.

لا دوه گولې پوپی می نه وه خوړلې چی د کور دروازه وټکیدل په تلوار باندي پاسیدم او خپل حجاب می واغوندې او تیار کړې د کور مینځ کی ودریدم چی ثنا راته کرار وویل: د تلو مخکې لارښه د مور او پلار سره خداي پامانې وکړه ځکه اخیر ورځ دې په کور کېده.

د ثنا په خبره می تازه و دې خبرو ته فکر شو او د مور و پلار کوټې ته لارم د هغوې لاسونه می ښکل کړل او ورته می وویل چی فرهاد منتظر دې ترڅو ورسره ارایشگاه ته لارشم.
پلار- پخیر لارښې لور جانې خو د تلو مخکې خپل د انا ملاقات ته یوځل لارښه.
فرهاد چی هم د ثنا په بلنه پورته راغلې وو زما د څه ویلو مخکې ژر وویل: په سترگو کاکا جانه.
د دهلیز څخه چی ښکته تلو نو فرهاد زما لاس کلک ونيو او کوښښ یې وکړو ترڅو زما سره یوځای د زینو څخه راښکته شې.

صبا- څه کار کوې؟ بده ده؟

فرهاد- اممم دشیی د جشن لپاره تیاری نیسم او تمرین کوم هلته باید په تالار کی ستا لاس ونیسم او جوړه ښکته شو د زینو څخه ځکه غواړم د اوس څخه امدگې ورته ونیسم.

صبا- پرېږده زما لاس بده ده پلار می وینې.

فرهاد- اوس ته زما ښځه یې او پلار که دې وهم وینې کومه ستونزه نشته.

امهمممم ربنتیا وایې بڼخه یې اوس نو سوک څه کار لرې چې لاس دې نیس که افرین فرهادد جوووو وگوره کوم بل شی نسته هغه هم ورکړه فرشاد ته بڼخه یې درنه ویوړه کم نه وو تا خپل ټول بیسی هم ورکړل 😊

#جهنمي مینه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#زهه ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا- پرېږده زما لاس بده ده پلار مې وینې.

فرشاد- اوس ته زما بڼخه یې او پلار که دې وهم وینې کومه ستونزه نشته.

#اوسې نوې برخه...

موټر ته نږدې شو او په مخکې سیت کې مې سترگې د کاکا په بڼخې ولږېدې هغې زموږ په لیدو د موټر بڼیښه ښکته کړل او ما هم ورته سلام واچوو..

صبا- سنگه یې د کاکا بڼخې ښه یې؟

کریمه- مننه لوری..

صبا- تاسو به کور ته راغلې وایې او چای به مو خښلې وایې.

کریمه- ناوخت ده کښینه چې لاړ شو.

د کاکا بڼخې فرشاد ته د یوځای آدرس ورکړه او فرشاد هم د همغه ځای پخوا روان شو.

صبا- فرشاد..

فرشاد- جان.

صبا- انا جانه مو ونه لیده.

کریمه- ماښام چې کور ته راغلی، لوری بیا به یې وگوره، اوس ډاکټر ته تلل پکار دي.

فرشاد- راځه چې مور مې ډاکټر ته بوځم بیا به ځو، گرانې.

له دې چې فرشاد ماته ناز راکول شرمیدلم ځکه چې مېرمن کریمې د فرشاد د هر "جان او جیگر په ویلو سره خپل وریځې پورته کوله. نیم ساعت وروسته، موږ هغه آدرس ته ورسیدو چې د کاکا بڼخې ورکړې و، دا نسبتاً کوچنی روغتون و، مگر دننه

ډیری څانگې درلودې. کاکا بڼخه می مخکې روان و او فرشاد او زه ورپسې روان وو د ډاکټر نوم یې وویل او لیست ته په کتلو موږ دننه ولاړو.

زه نه پوهېدم چې موږ ولې دلته راغلو؟ او زړه مې بد وو شاید زما له مخ څخه څرگنده وه، زما وېره نو ځکه د کاکا بڼخې می وویل: مه وېرېږه، موږ یوازې د وینې معاینې لپاره راغلي یو، ځکه ته او فرشاد د تره لور او زوی یاست له دې امله راغلی یو.

فرشاد- اندیښنه مه کوه، زما گرانه، ته چې کوم فکر کوئ، زه به یې اجازه ورنکړم ...

صبا- زه د هیڅ شی په اړه فکر نه کوم ...

فرشاد- دا ستا گلابي غومبرو څخه معلومېږي چې ته څه ته فکر کوي..

مور ډاکټر ته لارو، هغه يو څه معاینات وکړل او وینه مو واخيسته او پایله به يې په دوو ورځو کې معلومه شي.

فرشاد....

له روغتون ووت او لومړی کار چې ما وکړ، هغه دا وه چې صبا مې د انا جانه لیدو ته ویورل انا جانه صبا ولیده او په مخ يې ښکل کړه، بیا يې له کڅوړې څخه یوه بکسه وغوښته او هغه يې څخه هغه کوټمی صبا ته ورکړه، کوم چې زما نیکه انا جانې ته اخیستې وه. د هغه وروسته صبا د انا جانې سره خدای پامنې وکړو..د انا جانه له کوټې څخه د وتلو وروسته، صبا له ما څخه وغوښتل چې د فرهاد کارت بیرته هغه ته ورکړم، صبا هغه شپه هم ډیر ټینګار کړې وو او ویلې وه چې ما نه باید دا کارت د فرهاد څخه اخیستې وايي ..

زه د فرهاد کوټې ته لارم او هغه ویده و، ما هم کارت د میز په سر کېښود او ژر تر ژره ښکته شوم او د صبا سره د سینګارتون سالون ته لارم، که څه هم ما نه غوښتل. زه له صبا څخه جدا شم خو نه کیده. د صبا لاس مې ونیول او ښکل مې کړه

فرشاد- څوک به تر شپې پورې انتظار وکړي ... چې بیا دې وګورم؟
صبا- که دا ورځ سل ساعته هم اوږده شي، نو بیا هم ختمه کېږي فرشاد..

("لس میاشتي وروسته")

صبا....

څومره ژر ژوند رنگ بدل کړو په یوه شپه باندې د ځمکې تر ټولو بدبختريڼه ښځه شوم ترڅو دقیقو د مخکې د دې خبرې هیجان او خوشحاله وم چې خاوند مې د دوه میاشتو وروسته کور ته راځي او غواړي چې مور ټول یو ځای وويني، زما په زړه کې یو عجیب احساس وه. داسې چې هیس بد خبر نشو کولې زما دا ښه احساس راڅرګند کړي. خو افسوس چې زما دا دومره خوشحالي او مسکا د لس ثانيو څخه ډېر وخت و نه نیوی. د دروازې په ټک ټک، زه او فرح دواړه پورته شوو، خو زما لکه چې ډیر بېرته وه چې دروازه خلاصه کړم.

یوازې لس ثاني یوازې او یوازې لس ثاني زما د خندا او خوشحالي وه، د دروازی خلاصه ولو وروسته حتی دومره توان راکې نه وو چې پر پښو ودرېږم. هغه څه چې ما ولیدل یوه نړۍ د هغه خوب څخه توپیر درلود چې ما د هغه له راتګ څخه څو شیبې مخکې لیدلی و. زره می بې وسه شو او ذهن مې له دې زیات باور نه شو کولای. د فرشاد په شونډو وړوکی موسکا هغه وخت ورکه شوه چې زما څهره یې ولیده فراخ چې وضعیت اندېښمنه کړې وه زما پسې راغلی وه چې وګورې څه خبره ده ولې یو دروازه خلاصه ول دومره وخت ونیو؟

هغه خبرې او فکرونه چې زما ذهن کې ګرځیدل زه یې لیونې کولم، زړه مې غوښت چې په دروازه کې د دغو دوو ولاړ کسانو په سر دا ټول کور وران کړم، خو هلته! زما په زړه کې غږ راغی چې بې عقله کېږه مه. فرشاد ستا سره دا کار نه کوي، حتی که هغه وغواړي، نه شي کولی، ځکه چې هغه له تا سره ژمنې لري. خو د هغه د چوپتیا له امله زما اندېښنه نوره هم زیاته شوه، په شونډو مې یوه موسکا راڅرګنده شوه او لږ انرژي مې ونیوله او فرشاد ته مې وویل:

صبا- ایا ته ټوکې کوي؟ یا ته غواړي ما څره کړي؟ (ما د هغه دواړو تړلو لاسونو ته اشاره وکړه او ومې ویل: ایا ته فکر نکوي فرشاد چې دا د ټوکې لپاره ډیر نه دی؟

دا چې فرشاد د بت غوندې شوی وو او خبرې یې نکول، حتی خپل نظر یې هم زما څخه غلا کړ، دا فرح و چې د موضوع په جدیت باندې پوه شوه او زما د پیاوړتیا لپاره یې لاس ونيو او له ما څخه یې وغوښتل چې دننه لاړ شم. صبا- صبر، فرح ته څه کوي؟

ما د خپل غږ لرزه احساس کړه خو مهم نه وه چې نن شپه زه څنگه او له چا سره خبرې کوم. زما په زړه کې یو ګډوډي وه چې زما د ژوند عذاب یې له خطر سره مخامخ کړ، ما ولیدل چې زما نیمه لاره کېنټی ډوبه شوی وه. فرح- صبا جانې راځه دننه لاړ شو.. صبا- فرح ته هم د دوي پر خوا یې؟؟؟

اهممممم وای من بوی خیانت احساسی میکنم اووووو مردم سنگه چل دی؟ 🙄😭😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ښارونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دېشمه برخه.](#)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرح- صبا جانې راځه دننه لاړ شو..

صبا- فرح ته هم د دوي پر خوا یې؟؟؟

[#اوسې نوې برخه...](#)

زما د چيغې د غږ سره فرهاد او پلار یې دهليز ته راغلل او د هغوې وروسته محبوبه او هر هغه څوک چې کور کې شتون درلود د دراوړی خوا ته راغله تر څو وگورې څه چل دي؟ کریمه د کاکا ښځه چې په لاس کې یې قرانکریم نیولی و بغیر لدې چې زما بد حالت ته کومه توجه وکړې فرشاد ته یې وویل: ولې دې خپل ناوې پر پښو دره ولې فرشاد جانه؟ بسم الله کړه او د قرآن کریم د ښکل کولو سره دننه کور ته راشه.

فرهاد....

زموږ ژوند له هغه فلمون څخه بدتر شوی کوم چې د هغه په لیدو به صبا ژړل، د صبا ژوند اوس خپل یو غمجن فلم جوړ شوی وو. د صبا پریډلی رنگ ما ته هغه ورځ را په یاد اچوی. کوم ورځ چې ما صبا د فرشاد تر څنگ د واده په جامو کې ولیده په ټول کور او ټول خلکو کې زه بهتره د صبا دا حالت درک کولای شم چی سومره له درده ډکه ده هغې د دویم ځل لپاره خپل میړه د زومانو په جامو کې ولید هغه هم د بل ښځې سره.

هغه لکه بې روح جسد پشان شوې وه. او زه د دویم ځل لپاره مړ شوم. لومړی ځل هغه وخت چې صبا مې په سپین کالیو کې د بل چا د ښځې په صفت ولیده، او دوهم ځل نن چې د صبا بې جانې جسد مې ولیده. ولې دروغ ووايم ما ته هيس مهمه نه وه چې څه کار شوی او فرشاد څه کړی؟ ماته یواځې مهم صبا وه چې زما په مخ کې په کفن شوې وه؟

په ژوند کې مې د لومړي ځل لپاره داسې سور کفن ولید چې زما په بې گناه معشوقه یی اغوستی وه، هغه اوښکې مې چې په سترگو کې وې د هغه ورځ لپاره وه دا چې زه د خپل حق نه دفاع نشم کولی، ځکه چې زه نشم کولی صبا له دې مشکل

څخه وباسم، نه دا چې زه يو له هغو کسانو څخه وم چې هغه يې دلته وغورځاوه او اوس زه ننداره کوونکی يم ځکه چې له دې څخه هرڅه بڼه کيدی شي. که زه د فرشاد پر ځای د هغه خاوند وای، اوس به هر څه بل ډول وو.

کریمه مور چې په دې واده کې يې زړه رانښکونکی رول لوبولی، مخې ته راغله او ويې ويل: چې ناوې او زوم دې د قرانکریم تر سيوري (سايه) لاندې تېر شي، دا بڼه شگون نه دی چې ناوې دې يو ساعت د دروازه مخې ته ولاړ وي.

خو امان له صبا څخه چې تر اوسه د فرح په لاسونو کې د بې روحه بدن په څېر وه، ناڅاپه په يو نه کنترول کيدونې شلپتې او وحشې بڼې بدله شوه. خپل لاسونه يې د فرشاد گړيوان باندي کيخودل او په سينه يې دومره ووهله چې څومره يې کولی شو. او چغې شروع کړل.

صبا- تا څنگه دا کار وکړې شو لعنتې بې انصافه؟؟ ايا دا زموږ ژمنه وه؟

ټول لږ لږ پوهيدل چې د کریمه ميرمنی ناڅاپه مريضی هغه هم يوازي فرشاد سره مزار ته تک بی دليل نه وه کولی شم ووايم يو بهانه وه د هغې مريضتيا تر څو فرشاد ته دوم واده وکړي.

صبا....

څومره می چې لاسونو کې توان وه فرشاد می ووايه خو هغه پرته له کوم حرکت څخه ولاړ وو او بغير لدې چې زما بد حالت ته کومه توجه وکړې ويې وويل: ټول شيان قبول کړه صبا ترڅو ټولو ته آسانه او ژر دا خبرې تيرې شي.

صبا- لعنتی څه ومنم؟ دا چې پر ما دې بڼه راويستل؟ ولی ومنم؟ انشاءالله چې مړ شي فرشاده...

کریمه- بدبختی بس که هغوی واده اوله ورځ باندي داسي بی معنا خبري کوي.

فرهاد...

زما صبر هم حد درلود او نن شپه زما د صبر حد هم ختمه شوي وه د کریمه مور خبري می ذهن ته راغلي او ددې سبب شوو چې دصبا څخه حمايت وکړم ځان می مخکې کړو او ومي ويل: چا بدبخته کړه؟ تا صبا بدبخت کړه. مکه ته نه وي؟ ته

يواځې خپل د زوې خوښې ته گورې نن د صبا سره خوښ دی بل ورځ د بل کوم چا سره. او ته هم ورته ځې او هغه جنی ورته کوي..

فرشاد - خولی خبرو ته د پام کوه وروره.

فرهاد- ته نامرد بيغرت زما سره خبري مکوه ، دی کار وروسته زما ورور خو لري زه دې د سپرې حد کې هم نگورم.

د فرهاد او فرشاد د خولې شخړې زور واخيست او تا ويلي ماويلی لفظي جنگ پيل شوو. ختمي هم په تهديد باندي وه د دوې ترمينځ يوازي سعيد او محبوبه هغه نفران وه چې غلی پاتی شوی وه او د وضعیت نظاره گر(تماشا) کوله صبا نور توان

ندرلوده دهليز کونج کې په دواړه زنگنونه غيږي ونيول کيناسته څنگ کې يی فرح هم کيناسته، ولی دروغ ووايم بغير

کریمه څخه نور هيڅوک د وصلت څخه خبر نه وه

بيا ولی هيچا صبا لپاره کوم کار نه کوه ؟ شايد يو ډول ټولو قبوله کړي وه کار تر کار تير شوی...

کریمه....

بغير لدې چې د چا خبرو ته کوم توجه وکړم خپل ناوی مې د لاسه ونيولو او مهمانخانې ته می بوتله او ومې ويل: زما گرانی

دلته کينه ترڅو زه درته سپينلی لوگی کړم..

پخلنځلی خوا ته روانه شوم چې يو دم صبا مې مخې ته شنه شوه، په ويره مې وويل: وجلی زړه دی رانه وباسه ولی انسان

پشان نه راځي.

صبا- خاله خیر دی پښو ته دی غورځم ووايه دروغ دي، ووايه فرشاد لوبې کوي.
کریمه- توبه استغفرالله وجلي خوبونه خیالونو نړی نه راووځه ځانته ښځه شه .
صبا- خاله خیردی زما حق دا ندی .

کریمه- ای خدایه نوي ناوی لرم ، او تاته گوره ، اجازه راکړه لاره شم ترڅو سپینلی لوگې کړم خلاص نشي د هغوي څخه یې
تاو راتاو کړم ترڅو بلاوی ورڅخه لري شي.
صبا- بلاوی لري کوي خاله ؟ زما ځانته څه بلا غورځیدلی څه؟ هغه بلا زما کور خراب کړو هغه څه ؟

فرهاد....

ځانته می لعنت ویل پیل کړل هغو ورځو لپاره چې چوپتیا مې وکړه. هغو شیبو لپاره چې سترگي مې پتي کړي وه هرڅه نه
، مخکي څخه هم صبا راته پیر ارزښت پیدا کړي وه عادت می ورسره کړي وه نیوهېرم ولی ، دا دوه ساعته تیر شول
تراوسه خپل ځان سره په جنگ کې وم ، یو ځل بیا مې صبا خپل د ځان حق وگنه، بیا می احساس وکه چې د صبا مسولیت
زما سره دی. د کوم څشي د مات کېدلو غږ راغی بی اراده می وویل: صبا؟؟؟
نیوهېرم زما د غږ ښځه څومره لوړ وو خو دومره وه چې ټول د سالون کې حاضر کسان یې د پخلنځلی لورته هدایت کړل ...

صبا د کریمه برقی سپینلی ماشین په ځکمه وهلي وه دا سبب شوو چې کریمه غږ پورته شي...
کریمه- نور بس که لیونی جلی؟ که چیری ته ښځه وای نو ماشوم به دي نړی ته راوړي وه نه کراره غلی کینی او وژاري، اوس
باید د ماشوم غږ په ټول کور کې اوریدل شوې وایې نه ستا د ژړا غږ ..
فرهاد- کریمی موری

کریمه- څشي دي؟ دروغ وایم؟ مگر دا نازا (وچه) نده ؟ ها؟

لدې مخکې چې کوم جواب ورکړم مور مې نیږدې راغله او زما د غوږې څنگ کې وویل: "زویه مداخله مکوه پریده خاوند یې
راشې او طرفداري وکړي." د مور دومه جمله څه وه ما زغملی نشوه جگ غږ می وویل: بس موری بسسسسس ، څه خاوند؟
هغه خاوند چې د بلي جلی لاس نیولی او کورته یې راوستی؟ هغه بیغرت نامرده خاوند یې؟(ټولو ته می وکتل او ومی ویل:
تاسي ټول نن شپه ملامت یاست ؟ ته هم موری ... تا غوښتل غلی پاتی شم ته موری ، پلار می ، خور می ، کریمه مور
مي یا ناسکه مور حتا خپل ځان مې..

پښتو ځانولونه:

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#يو](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

ته هم موری ... تا غوښتل غلی پاتی شم ته موری ، پلار می ، خور می ، کریمه مور مي يا ناسکه مور حتا خپل ځان مې..

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرهاد حالت دومره خراب وه هرچا فکر کاوه چې د فرهاد ښځي دویم واده کړي وي بیا هم فرهاد صبا څنگ ته
ورغی، صبا چې د کریمی پښو لاندې په زنگونو ځکمه باندې ناسته وه دواړه لاسونه یې دصبا نه راتاو کړل اول ځل می وه

شاید هم آخر ځلي می وي چې د صبا د ساه آواز مې خپل سینې پوری حس کړو خدای شاهد دي هیڅکله می دي ورځی ته سوچ کړي نه وه خدای څخه می غوښتي نه وه دا لحظه خو خدای راته په نصیب کړه او دا لحظه پرته له مهرباني او زړه سواندی بل هیڅ کوم حس می د صبا لپاره نه درلود... د صبا خواته می اشاره وکړه او مخاطبه مې کریمه میرمن کړل او ومې ویل:

فرهاد- مگر څومره خوند او مزه درلوده چې صبا دی تباہ کړل میرمن کریمي؟

پلار غږ می نن شپه اول ځل و چې پورته شوو او ویې ویل: فرهاد بس که بی حرمتي مکوه
فرهاد- پلاره لږ لږ مې لیاده وتل چې ته هم دلته یې؟ تراوسه ولې غلی وي؟ کوم نوم ستا دې خاموشې ته ورکړم؟ بیخبرې؟ حیرت؟ یا هم د ټول خبرو څخه باخبرې؟ عه پلاره
فرهاد بیا هم خبرو ته پیل ورکړو او ویې ویل: لکه چې ټول په دی کور کې خبر وه، او ټولو په ګډه د دې د تباہ کولو پلان جوړ کړې وو؟
محبوبه- زویه..
فرهاد- مکوه موری پخدای د دې ژوند څخه راته مرګ ښه دی....

فرهاد خبري ټولو ته داسي نامعلومي وي او د ټول کورني خلک یې حیرت که اچولی وه فرهاد د صبا څخه پیر چغې، ناری او ژړا کول لکه چې د صبا نه بلکې د فرهاد ژوند خراب شوې وی.. فرهاد کراره غږ باندې د شونډو لاندې وویل: کوم انصاف دی چې زما حق کې ونکړو هغه به دې د صبا په حق کې کړې وایې پلاره...

کریمه....

کریمه- بس کړې عه .. پخدای ماتم سرای مو جوړ کړي کور نا نور بس دې.. (د سمن خواته ورغلم غیږي څخه می هلک ترې واخیسته او ومی ویل: ترڅو ناوخته نشي رنگین) (د فرشاد دویم میرمن نوم) غیږي ورکړم یو رسم خو سرته رسولې وي....

ماشوم مې د رنگین غیږي ورکوي صبا بیا راپیدا شوه دا ځلی د رنگین ته زاری کول شروع کړل.
صبا- خدای ته وګوره ووايه دروغ دي، هرڅه عبادت کوي ووايه کومه بلا زما پر سر نده راغلې.... بیا فرشاد مخته کیناسته او ویې ویل: فرشاد ووايه کوم کار دی کړی ندی؟ ووايه کوم کار دی کړی ندی؟ زما پرسر قسم درکوم
فرشاد- صبا ...

صبا- قسم درکوم د صبا په ځان قسم درکوم ووايه واده دې ندې کړي.

فرشاد د صبا اوښکي پاکې کړې او ورته ویې ویل: سخته کوه یې مه صبا خیردی بیا غلی شوو او کرار یې ورته وویل: ستا د اوښکو د زغملو توان نلرم.

صبا- پوهیږم نشي کولی زما اوښکي وګوري چې تویږي پخدای باوري لري وګوره نوره رنده شوم ووايه ټوکي کوي مسخري کوي..

کریمه- صبا پورته شه. (هغې هیس عکس العمل ښکاره نکړو بیا می وویل: وچلی ستا زړه دی چې د رښتیا ماتم پیل کړي؟ مگر ما محبوبه ونه ومنله؟ ته هم رنگین ومنه. ولې هغه نشي منلې؟ ما هم بن په ځان ومنله... ته هم زیاته زما څخه نه یی

فرهاد....

نیوهېږم یو دم می فکر وکړو چې کریمه له قصد څخه دا بلا د صبا په سر باندې نازل کړی. په لوړ غږ مې وویل: صبر... صبر..... ته ځان له صبا سره پرتله کوي؟ (بیا مې مخ د فرشاد خواته وګرځاوه او ومې ویل: لعنتی بی غیرته ولی غلی یې؟

ته نه وي چې د عاشقی ناری دی وهلي؟ څنگه مینه ، لعنت په تا وي هغی مینی باندی څو میاشتی تیرې شوې ندې او ختمه شوه؟

فرشاد- زما ژوند کې کار مه لره فرهاده، په تا یې څه؟ ومی غوښتل ښځه وکړم ومی کړه ، ته څوک یې زما مور سره او ښځي سره داسي خبري کوی؟ ته څوک یې چې زه تاته حساب درکړم؟ زه یوازې خپل ځان د صبا مخکي د سوالونه مسوول کورم نه تاته.

فرهاد- صبا نوم مه اخله لعنتی

فرشاد- وگورم ستا تکلیف څه دي؟ ستا ستونزه څه ده؟ چې معلوم شي؟ زما خپل زړه، ښځه می .

صبا- ښځه دي؟ ها ښځه دي؟ هغه ښځه دي چې یوازی دوه میاشتی واده څخه کیږي؟ (مطلب یې رنگین) یا هغه ښځه دي چې لا تراوسه واده کال هم پوره نه وه؟ او خپل د خاوند دوم واده شاهده شوه؟ لعنت دې په تا وي؟ او ښځي ویلو باندې.. فرشاد- مکوه صبا ، پریده یوازي خبري وکړو

صبا- څشي یوازي حل کړو؟ دا چې دوه میاشتی مور مریضی دي بهانه کړل او لاړې مرکه دي وکړه؟ او ښځه دې راویستل؟ فرشاد- صبا.

صبا- لعنت دې په صبا باندی وی.. لعنت دی په تا وي فرشاده ، لعنت دی په هغه ورځ وې چې ستا ښځه شوم ، خپله طلاق درکوم همدا اوس

فرشاد- صبا د څه طلاق لیونتوب مکوه.

صبا- فکر کوي حق نلرم طلاق درکړم؟ آها زړه دی خپل په سرې توب باندی خوشحاله دی ؟ فکر کوی یوازي تاسو طلاق ورکولو حق لري؟ پخداى دا درى ورځو کي می له تا څخه طلاق اخیستی نه وي خپل د پلار لور به نه یمه.... محبوبه- لوري قسم مکوه گناه لري.

صبا خپلي خبري وکړي او د کوټي څخه لاړه فرهاد دویم نفر وه چې د کوټې څخه ووت او د هغه وروسته کرار کرار دا نور هم ووتل پرته د محبوبې نا هغه ناوی ښه راغلاست لپاره نیږدې ورغله او ویې ویل: اوبخښی لوري صبا ته حق ورکړه صبا بده جلی نده یوازي زړه نیولی د ژوند خرابېدو

رنگین- حق ورکوم خاله جانی.

محبوبه- قربان دي شم گرانى.

محبوبه زر مخ کتلو رسم لپاره خپلو غوږونو څخه گوشواری لري کړې او د رنگین لاس کي ورکړې او ویې ویل: لوري ستا لیاقت دینه ډیر دی خوو مخکینه مو تیاري نیولی نه وه اوبخښی.... رنگین _مننه کوم !

امهمممم صباووووو طلاق غواړی وای وای 🗣️

د واده کال یې لا ندی پوره شوی نچ نچ خیرن فرشاد هی بیچاره فرهاد اوس به څه وشى؟ 😞

[#جهنمي مینه](#).

[#ژباړونکې](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دوه](#) دیشمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

لوري ستا لياقت دینه پير دی خوو مخکینه مو تيارې نيولی نه وه اوبخښی....
رنگین _مننه کوم !

#اوسې نوی برخه...

فرح....

پرون د مور له خبرو څخه مشکوکه وم خو دومره نه هیڅ فکر نه وو چې وغواړې وروره ته می دومه ښځې وکړې دومره بده می راغله ای وای نوو صبا کور وران شوو دروازه شاته ورغلم دروازه می تک تک کړه جواب رانکه...
فرخ _ صبا وپښه یی ؟ پخدای صبا اندیمپنه دی یمه جواب راکړه.(جواب می وا نه وربدو بیا می په تشویش ورته غږ کړل:
صبا یوازې وگورم ښه یی وعده درکوم مزاحمه کیږم نه.
کراره دروازه راخلاصه شوه او صبا می سترگو ته ودریده...
صبا- اندیمپنه مکوه تراوسه ژوندی یم
فرح- خدای دی نکوی کرانی چې درباندي کوم شی وشي..

صبا- خدای دا ظلم وکړو فرح زه چیرې لارشم؟ زه د تللو لپاره ځای هم نلرم... که لاره شم چیرته به لاره شم ؟ مړه هم شم څوک نشته زما پرسر اوبښکي تیوی کړي.... زما بخت او تقدیر می که چیرې ښه وه واده اوله ورځ مور کور ته بیا نه راویدلم.

فرح- مکوه صبا جانی خدای دی نکوی دومره درد غم ستا لمنه نیسې دومره بېځایه فکرونه مکوه
صبا- تیروتنه کوي زما لمنه غمونو څخه ډکه ده هر چیرته ځم غم وړم ...
فرح- صبا جانی خیردی...

صبا- کریمه خاله رښتیا وایی زه بدبخته ښځه یم حق نلرم خوشحاله اوسم.

همدا وخت دروازه ټک ټک شوه دواړو د دروازې خوا ته وکتل فرشاد وه. د هغه په لیدو فرح له کوټې څخه لاپل ترڅو فرشاد او صبا یوازې خبرې وکړي....
فرشاد- صبا..

صبا- کولی شي زما له کوټې څخه لارشی..؟

فرشاد- صبا خیر دی زما خبروته غوږ ونیسې؟

صبا- څشي ته غوږ ونیسېم ؟ دا چې دوه میاشتي دي ماته دوکه راکړه؟ دا چې څنگه دې چل راکړو؟ یا دا چې هرورځ می درته زنگ وهلو څنگه دي خره کولم؟

فرشاد- صبا بس که هیڅوک ستا ځای نیولی نشي..

صبا- تیروتنه کوي، زما ځای نیولی شوې دې او هیڅ ځای ماته نشته، ورک شه زما له کوټې څخه...

فرشاد خپل لاس د صبا په لاس باندی کیښود او کرار یې وویل: خیر دی....

صبا- په کوم لاس چې دې د بلې ښځې لاس نیولی وه ماته مه نیږدي کوه بد می راځي ورنه....

فرشاد- یاد ته راوړه هغه واده په ورځ آرایشگاه مخه کله چې دې زما لاس ونیو او راته و دې ویل: " نور هیڅکله دې لاس نه پرېږدم."

صبا- مگر هغه ورځ داسي څوک زما څنگ که ولاړو چې زما یوه لحظه لري والی څخه یې ډار او وحشت درلود..

فرشاد- زه اوس هم همغه یم ، اوس هم ستا لاسونه ته اړتیا لرم غواړم لاسونه دي زما لاسونو کي بند اوسي. اوس هم لاس

ورکولو نه دي پارپرېم انديښنه لرم. خیر دی صبا درک می کړه ستونزه می درک کړه قسم درته کوم رنگین ته هیڅ احساس نلرم یوازینی دلیل مور مې وه او بس..

صبا- قسم مکوه لعنتی ، قسم مه خوره ، ستا رضا نه وایې نو هیڅکله دا پېښه نه رامینځته کېدل. فرشاد- مجبوره وم صبا مور بدبختی می واوریدی هغی نغوښتل ځان پشان څو کاله زه هم د اولاد څخه محروم شم، هغې یواځې غوښتل زما اولاد وگوری خپل ملسې پریده مورمی خپلو آرمانونو ته ورسېږي...خیر دی صبا.. صبا چغی ووهل او ویې ویل :مگر لس کاله زما له واده نه تیر شوې وه او زه مور کیدلی نشوم او وچ وم؟ ستا مور پشان څومره ډاکترانو را ته د نه جواب راکړی وو؟ مگر څوکاله اولاد څخه نامحروم پاتی شوی ته ؟ فرشاد- کوبښې وکړه وزغمي صبا یوازي همدا درنه غواړم صبا.... صبا- زموږ د واده یو کال لا ندې پوره شوې...لعنت دې پر تا وي فرشاده ستا درک کولو باندی... لعنت دې ستا په مور وې چې اولاد غواړي.....

امهممم عجب به ښځه ده دا کریمه 😊

#جهنمي مينه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپروندیه اداره.

#درې دیشمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا- زموږ د واده یو کال لا ندې پوره شوې...لعنت دې پر تا وي فرشاده ستا درک کولو باندی... لعنت دې ستا په مور وې چې اولاد غواړي.....

#اوسې نوې برخه...

د صبا په دې خبره فرشاد صبا په څپېړه ووهل او په غوسه یې ورته وویل: د څه لعنت؟ ها..؟ ولې زما مورته رسېږي ها؟ څو دقیقې لا تیری نشوې چې صبا خپل د وهلو قصد او غچ واخیست او فرشاد یې په همغه شان په څپېړه وواهه...! او په غوسه او نفرت یې ورته وویل: په همغه حق باندی چې ته لارې او ښځه دې وکړه آخر ځل دی اوسېږې چې پر ما باندې لاس پورته کوي زه ستا کنیزه نه یمه...

د دواړو سپرېرو ضربه برابره نه وه ، خوو زخمي کول یې یو ډول وه، فرشاد سپرې صبا مخ چاپ که ... خو د صبا سپرې فرشاد زړهصبا د کوټې څخه ووته باندی خواته روانه شوه شاید هغې غوښتل خپل خور کور ته لاره شي...

("10میاشتی مخکي")

صبا....

فرح او سمن زما څخه وروسته آرایشگاه ته راغلي ثنا هم وعده راکړې وه چې د غرمه څخه وروسته راځي ځکه لور یې نارامه وه آرایشگاه ناوی کانو شمیر 15 دانو ته رسېدل... هیڅ کومې ناوی ته زما پشان توجه نکیده هر لس دقیقې فرح

فرشاد- تاته می وویل چې ماته بدرنگ مه وایه... اوس ښکته شه کوم څوک چې بدرنگ وې او ښایست نلري ورسره مه ځه واده ته....

د صبا له څهري څخه ښکاره وه چې څومره وېرېدلې وه کرار یې وویل: فرشاده زموږ واده مه خراب کوه خیر دی... فرشاد- تا خراب کړو نه ما.. اوس هرڅومره غواړي بدرنگ راته ووايه زه درنه لارم... صبا حیرانه پاتی وه دا همغه فرشاد و چې د مینې دعوې کولی؟ په ژړغونې غږ یې ورته وویل: اوبخښې فرشاده... فرشاد- پرېږده اعصاب می آرام شي بیا ...

فرشاد دا خبره وکړل او د موتر څخه راښکته شوو او کورته لاړو. صبا دوه ځلي فرشاد ته زنگ ووايه خو هغه جواب ورنکړو. پنځه دقیقې صبا موتر که یوازې وه نپوهیده کورته ورشي یا حویلی که پتمه اوسي؟ دواړه لاسونه باندې سر لاندې خواته کلک ونیلو ترڅو اوبښکي آرایش ورته خراب نکړي د موتر د دروازی خلاصیدو سره یې سر پورته کړو..

فرشاد- زما کلوزه دې مبارک وی گلاب مې...
فرشاد یو لاس که سره گلانو غنچه.. بل لاس که دوه غټي ډالی موتر مخکي ولاړ وه ...

د هغه په لیدو صبا په غوسه وویل: د څشي کلوزه لعنتې زه دي مرگ ته پرېښودم اوس وایې کلوزه می مبارک؟ لس دقیقو کې لس ځله مږه شم ...فرشاده...

فرشاد ډالی شاته سیت که خطا کړل د صبا د سترگو له کونج څخه یې خپل پر لاس باندې اوبښکې پاکې کړط او وېې ویل: اوبخښې زما خوږې یوازې می غوښتل لږ هیجان درکړم ښکلی شي... صبا- یعنی دا خفه کیدل دې دا خبرې دې دا ټولی بهانه وي؟ فرشاد- اوبخښې نه می غوښتل پعدابه شي تا چې ماته کلوزه ونه نیوله ما خپله ونیوله..! صبا _ زما آرایش دي خراب کړو بدرنگ... فرشاد په خندا وویل: ښه وشو ته هم زما پشان بدرنگه شوی.. فرشاد- صبر صبر زه زر راځم.... او کیک شمع سره بیا راغی ...

امهمممم ای ورک شی په دی کلیزی نیولو دی خیرن 😞☒

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#څلور](#) دیشمه برخه.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمٰنِ ٱلرَّحِیْمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرشاد په خندا وویل: ښه وشو ته هم زما پشان بدرنگه شوی..

فرشاد- صبر صبر زه زر راځم....

او کیک شمع سره بیا راغی ...

[#اوسي](#) نوې برخه...

صبا- نه نو....

فرشاد په خندا وويل: هو، كليزه د واده په جامو كې..

صبا- بيا نو د شپې به دې كيك ټوټې كړي و نور د دې كارو ته څه حاجت وو؟

فرشاد- زما خوبنيدل چې ته راته ډالۍ واخلې، خوبنيدل مې كليزه مې له تاسره وې. خو ما چانس نه لرو ته حتى زما په

كليزه نه پوهيدې. نو ځكه مې خپل ځان په خپله سوپرايز كړ.

صبا- خپله دې خپل ځان ته ډالۍ هم اخیستې عجيب يې ولا...

فرشاد- اوس نو زر كه چې كيك ټوټې كړو او لاړ شو ترڅو مې چې مور دوی پوليسان نه وي خبر كړي...

فرشاد زما او خپل عكس له كيك سره واخيست. او د وټسپ سټوري ته كېنود.

او بيا يې ماته وويل: مننه زما مينې، زما ژوند له هيجان ډكولو څخه، د نن محفل او د نن ورځې لپاره. تر ټولو نهايسته كليزه

مې تاسره ولمانځله، او دا ته يې چې په خپل راتگ سره دې زما د بې معنا ژوند ته مې معنا وربښې..

صبا- مگر ما خو كوم كار ندی كړی..؟

فرشاد- خو خير بل كال ته كيك واخله اوس مې نه خوبنيدل ملگري مې ووايي چې ميرمن دې په كليزه نه پوهيده.

صبا...

زما په نظر د كليزې پوهيدل يا نه پوهيدل ماته هيڅ مهم نه وو خو فرشاد ته يې ډير اهميت درلود. حتى زموږ د واده ورځ

يې له خپلې كليزې سره برابره كړه. دا چې پدې كار سره يې زه په ژړا كړې وم بايد مې نه وای بښځلی خو څه مې نه شو

كولی. كه مو جنگ كړی وای فرشاد خفه كيدو او آن تر دې چې شايد زموږ په واده كې يې هم گډون نه وای كړی. په بېرته مو

ځان هوټل ته ورسوو زموږ مخې ته فرهاد سپينلي راوړ او فرح سپينلي دود كړو تر څو زموږ بلا لرې كړي

فرهاد...

مینه ده نو...

كله درته جنت جوړ كړې..

او كله درته دوزخ شي چې ترڅو ته ژوندی يې ودې سوزوي...

زما مينه هم له جنت څخه وتلې او هغه دوزخ شوې چې بايد سوزول وكړي. له نورو وختونو څخه ډير په حال وم. بلاخره

زما صبا نن د واده جامې اغوستې څه فرق كوي كه زما لپاره ندي. خو زما له خوبونو څخه يو خوب پوره شو، د صبا ليدل

په دې جامو كې. تر ټولو مخكې اول هوټل ته ولاړم ترڅو وگورم څه كم نه وي. ټولې تياری يې نولې وې او لږ لږ ساز او

سرود شروع كيدا. خورگانې مې له آريشگاه څخه راغلې او د سمن زوی چې نوی په خبرو راغلی وو راته وويل: ماما ږيله

ډيله مه پريده... (ماما ږيره ږيره مه پريږده)

ږيره مې د هغه په مخ ووهله او ومې ويل: د دې لپاره مې پرېښې ده چې تا پرې وځوروم او بيا مې ښكل كړ. مليمانه هم يو

په بل پسې راتلل او زه كله په مردانه سالون كې وم او كله هم زنانه.. فرح له شا څخه ماته غږ وكړ: فرهاد لالا ماته خو لږ

ذغال راوړه غواړم دود يې كړم صبا دوی راغلل.

د صبا نوم لكه خنجر وو ماته.. همغه عادت چې زه ترې تنبتم. خو دا نوم به ما هېڅكله پرېښدي او بايد ټول عمر د هغې نوم

د فرشاد له نوم سره په اوريدو زخمي شم.

شايد يو څو شپې كيدې چې هيره كړې مې وه نن د همغه بې خبرې معشوقې مې واده دی. اه فرح ته هم له غمونو سره يو

لاس شوې يې، يو ځل بيا دې زه زخمي كړم.

فرح- فرهاد لالا..

فرهاد- ته څه زه يې راوړم....

د هغې لپاره سپيلنی دود کوي ترڅو له بد نظر نه لرې وي. خو زه څنگه؟ زما بلا به څوک په خپل ځان واخلي؟ هغه بلا چې زه يې د خپل ځان بندي کړې يم....

د هوټل له آشپزخانې مې دغال او سپيلني را واخيستل او راغلم زما صبا د واده په جامو کې د فرشاد تر څنگ ولاړه وه.

زما د خيالونو شهزادګۍ زما د خيالونو له نظره هم بڼايسته بڼکارېده. دروغ ولې حتی په خوبونو کې مې هم دومره بڼايسته نه وه ليدلې. د سترګو ځلا يې، د مخ بڼايست يې، د کتلو جذابيت يې او د ناز کولو ادا يې، ومې منل چې مجنون حق درلود چې د خپلې ليلا پېښې بڼکل کړي. خو ای کاش زه د مجنون په ځای وای او د صبا په قدمونو کې مې خپل ځان ورکړې وای.

هيڅ څوک نشي کولی زما د صبا په څير بڼايسته بڼکاره شي. سترګې مې د هغوی په ټپل شويو لاسونو ولګېدې. صبا ددې ورځې او خوبۍ حق درلود. دومره يو د بل تر څنگ بڼه بڼکاريدل چې وډار شوم صبا مې نظر نشي او عاجل مې سپيلني په دغالو واچول او د صبا مخ ته مې ونيول. فرح زما له لاس څخه سپيلني واخيستل او د فرشاد او صبا له سر يې تاو کړل.

فرهاد د ټولو له منځ څخه بيرون شو او خپل ځان يې د خپل موټر خواته چې د هوټل په پارکينګ کې درولی و ورسوو. زړه يې لدې زيات زغم نه درلود که هر څو نه يې غوښتل اوښکې توې کړې خو خپل لاس کې يې نه وو د فرهاد مړې د چوپ پاتې کيدو لپاره بې روحه نه و. سر يې د موټر په اشرينګ کيښود او د سترګو په تړلو يې غوښتل د صبا ليدلې تصوير هير کړي. خو کيدی شوی؟ نه، نه کيدل د سترګو په تړو يې درد نه تمامې دا، فرهاد په هغه ورځ مړ شو چې صبا د واده لپاره رضایت وښود.

خو جنازه يې نن بهر کيږي زړه يې عجيبه درد حس کاوه.

لکه مات شوي هډوکي چې هرې خواته حرکت ورکړې درد کوي. فرهاد چې هرې دروازې ته ولاړ شي درد وينې. او دا درد چې نوی شروع شوی زړ نه خلاصیږي. نيم ساعت يې اوښکې توې کړې او بيا داسې چې هيڅ نه وي شوي په يوه تريخه خدا چې جزا ته ورته وه ځان يې جوړ کړ او په خوشاله څيره محفل ته ولاړ، محفل ډير بڼه په مخ روان و او نکاح هم تمامه شوه.

امهممم ملګرو غلط نشی ناول مور اشتباه ندی نشر کړی بلکی ليکوال کله لس میاشت مخکی ځی د فرشاد دویم واده ته او کله لس میاشت وروسته بیرته راځی د هغه واده شبی ته چی د صبا سره یی وو هسی چپه ليکوال دی 😊

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#پنځه](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

په يوه تريخه خدا چې جزا ته ورته وه ځان يې جوړ کړ او په خوشاله څيره محفل ته ولاړ، محفل ډير بڼه په مخ روان و او نکاح هم تمامه شوه.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرشاد یې میدان ته راوست او په شاوخوا کې یې ونځیدل، فرهاد په نکاح کې کېدون ونکړ. خو چې څنگه سالون ته داخل شو. دا ظالمان یې په غم ونځیدل او دی یې هم نځیدو ته اړ کړ. هغه له درده نځیدو، د خپلې مینې د لاسه ورکولو... د زړه له ماتیدو یې... اخرینه ضربه چې فرهاد یې له پښو وغورځوو د صبا سپین کالي و. هغې سپین اوغوستي و خو د فرهاد کفن شو. هغه د بل چا ناوې شوه او فرهاد د دې مینې قرباني شو. هیچا د فرهاد درد یاد نکړ، ټولو د فرشاد له خوشالی خبرې کولې.

مینې یو ځل بیا د فرهاد سترگې لنډې کړې او په کوششونو یې ونشو کولی اوبنکې پټې کړې. زه د هغه درد له بیان څخه عاجز یم چې فرهاد یې په ژړا اچولی و، شاید په ریښتیا چې دوزخ همدا دی، مینه ورسره ولرې او نصیب کې د نه وي.

شده تقدیر کسی باشی و قسمت نشود؟

سالها گیر کسی باشی و قسمت نشود؟

پشت یک قلب به ظاهر خوش و یک خنده ی تلخ

شده زنجیر کسی باشی و قسمت نشود؟

در میان تپش آینه پنهان شوی و

تصویر کسی باشی و قسمت نشود؟

شده در اوج جوانی با همین ظاهر شاد

تا گلو پیر کسی باشی و قسمت نشود؟

شده آزاد و رها باشی و تا عمق وجود

رام و تسخیر کسی باشی و قسمت نشود؟

می شود با همه ی ریشه و رگهای تنت

سالها گیر کسی باشی و قسمت نشود؟

هغه حس یوازې فرهاد کولی شو درک کړي. او فقط له خدایه غواړم چې هیڅوک په داسې شرایطو کې خاموش پاتې کیدو ته اړ نکړي. ای کاش هغه چوپ پاتې کیدو ته مجبور نه وای، ای کاش خپل درد یې بیان کولی شوی، ای کاش فرهاد کولی شوی چې له ځان څخه دفاع وکړي، ای کاش د چیغو وهلو حق یې لرلی، ای کاش ټول پوهیدلی چې د فرهاد د مینې جنازه ده او دومره سرمستی او خوشحالی مه کوي.

چیرته دې هغه د نجات فرشتې چې وگوري، فرهاد په خپله جهنمي مینه کې سوزي. او پرېږدي نور په دې دوزخ خپله جنتي مینه وسوزوي.

رفت و غزلم چشم به راهش نگران شد

دلشوره ی ما بود، دل آرام جهان شد

در اول آسایش مان سقف فرو ریخت

هنگام ثمر دادن مان بود خزان شد

زخمی به گل کهنه ی ما کاشت خداوند

اینجا که رسیدیم همان زخم دهان شد

آنگاه همان زخم، همان کوره ی کوچک،
شده قله ی یک آه، مسیر فوران شد

با ما که نمک گیر غزل بود چنین کرد
با خلق ندانیم چه ها کرد و چنان شد

ما حسرت دلتنگی و تنهایی عشقیم
یعقوب پسر دید، زلیخا که جوان شد

جان را به تمنای لبش بردم و نگرفت
گفتم بستان بوسه بده، گفت گران شد

یک عمر به سودای لبش سوختم و آه
روزی که لب آورد ببوسم رمضان شد

یک حافظ کهنه، دو سه تا عطر، گل سر
رفت و همه ی دلخوشی ام یک چمدان شد

با هر که نوشتیم چه ها کرد به ما گفت
مصدق همان وای به حال دگران شد

د فرهاد له حده زیات درد او بی شماره اوبنکې حتی نور یې شاید نه غوښتل چې له نورو څخه پټ وژاړي. په ټولو سړکونو او لارو کې یې اوبنکې توپې کړې، فرهاد له صبا سره د اخر ځل دیدن نه وروسته پدې بهانه چې کور ته ځي او د راتلو تیار یې نیوو له محفل څخه بیرون شو. پلار او مور یې دواړه د هغه د زړه له حالت نه خبر وو خو یو یې هم د هغه لپاره هیڅ کار نشو کولی. د همدې لپاره د هغه د تگ مخنیوی ونکړو. محفل پیر لنډ شو و او یوازې نږدې خپلوان په محفل کې و او اخره ډله یزه نڅا یې کوله. نیم ساعت د فرهاد له وتلو څخه کیدا خو هغه کور ته ولاړو نه سپهه امین ته ورغی. امین یوازینی همدم یې چې نن شپه په واده کې د فرهاد حالت د لیدو شاهد وا او دا چې د فرهاد په درد خبر وو وه یې نشو زغملی او کور ته ولاړ.

کومې اوبنکې چې فرهاد د الله ج په حضور کې توپې کړې شاید هم ځان او هم نړۍ سوزونکې وې. ځکه زړه او نړۍ یې له هغو سره وسول او ایرې شول

اصیلا...

د لور سره مې د خدای پامانۍ وخت وو خو ما بیرته خپله لور کور ته راوستله، هیڅ مور نه غواړي د خدای پامانۍ په ورځ خپله لور بیرته بیا کور ته راوړي. خو زما د لور بد قسمت وو چې میرمن شیرین وفات شوه. لا د هوټل څخه نه وو وتلي چې سعید ته یې زنگ وکړ او ویې ویل چې میرمن شیرین وفات شوه. او په کوم کور کې چې مړی شوی څنگه مې خپله لور لیکلې وای؟ ټولو وویل پټ یې کړئ او پرېږدئ چې ناوې کور ته بوزو خو زه پوهیدم که مې لور هغه کور ته ولېږم یا ونه لېږم ټول به مې لور بدبخته گڼي. ټول به وایي د هغې بد قدم وا چې داسې وشول، هغه د میرمن شیرین د مړینې ملامته گڼي. د خلکو خوله بندیدونکې نده او په هر حال ورپسې خبرې کوي.

زه مې د خپلې صبا لپاره ځوریدم، شاید اوبنکې توپې کړې د هغې ورځې لپاره چې باید رخصت شوې وای خو بیرته د پلار کور ته راستنه شوه خو زه ددې اجازه نه ورکوم چې د یوې لوې بدبختۍ سیوری پرې ولویږي..

دا د صبا له بد قسمت څخه وو که د فرهاد له اوبښکو څخه چې دا عذاب د دوی کور ته راغی. د میرمن شیرین ناخاپه مرگ باندې چا باور کولو میرمن شیرین چې صبا په خپله نن سهار له کوره د ناوې کیدو لپاره ولیکه. او فرهاد یې مازدیگر رخصت کړ چې د صبا لاس ونیسي صرف په دريو ساعتونو کې وفات شوه.

سعید له فرهاد سره اړیکه ونیوله خو فرهاد له مخکې څخه ماتم درلود. د ناوې شوې معشوقې ماتم یې.... د همدې لپاره یې د موبایل ځواب نه ورکوو. صمد او سعید دواړه پدې پریکړه ورسیدل چې صبا بیرته د خپل پلار کور ته ولاړه شي او د میرمن شیرین د ختم او فاتحې مراسم د سعید په کور کې وي. ددې تورې شپې نه نور څه پاتې نه و. پرته له دو شومو ساعتونو څخه چې نه تیریدل صبا د ناوې په جامو کې بېرته خپلې کوټې ولاړه او هم فرهاد د صبا دوی کور ته ولاړ. میرمن اصیلا چې نه غوښتل لور یې تنا پاتې شي خپل کور ته راغله او صمد له سعید سره ولاړل تر څو د وروستي ځل لپاره خپله مور وويني.

فرهاد د سهار په دريو بجو کور ته راغی د کور خاموشي او د میرمن کریمې رفتار ورته مشکوک و. هغه میرمن کریمه چې اوس باید فرهاد ته طعنې ورکړې وای. ځکه میرمن کریمه د خپلې خور سره په چیشو غږیدله چې د صبا په اړه وو. فرهاد له اوبښکو ډکو سترگو د اول منزل نه دوهم منزل ته ولاړ او سعید د فرهاد غاړه غیږ کې ونیوله او ویې ویل: اخر غم مو د شي.

څنگه ممکن ده چې د فرهاد اخر غم وي دا یې تازه شروع ده د غمونو....
د نن ورځې لمر د سلو بدبختیو سره راپوته شو او ټول ورو ورو د تسلیت ویلو لپاره راتلل. صبا د ټینگار کولو په غږ د میرمن اصیلا لپاره هغه راضي کړه چې جنازې ته ولاړه شي.

امهممم باور وکړی دا ټول اسمانی بلاوی چې پر دوی راځي دا ټول د فرهاد د مات زړه له امله دی 😞 بدبخت بوږی دغه ورځ د مرگ وو؟ خو شه وخت مړه شوی خدای دی وبخشه هسی ددی فرهاد ارمان خو ونه ختی 😊🙏

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شېږ](#) دېشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستي لفظونه...](#)

د نن ورځې لمر د سلو بدبختیو سره راپوته شو او ټول ورو ورو د تسلیت ویلو لپاره راتلل. صبا د ټینگار کولو په غږ د میرمن اصیلا لپاره هغه راضي کړه چې جنازې ته ولاړه شي.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرهاد...

د شپې په نیمایي کې کور ته ولاړم او د اناجانې له مړینې خبر شوم. څه کیدل چې زړه مې یوازې یو درد لرلی. کاش کولی مې شو یو ځل بیا د اناجانې خلاصې سترگې ووينم. په کومه ورځ چې د فرهاد شیریني وه اناجانې مې له ما وغوښتل چې

واده وکړم او زما ناوې هم وويني. خو کاش زما له بد قسمت څخه باخبره وای چې زه بدبخت یم، او ای کاش چې اناجانې ته مې نه وای ويلي چې زه د واده کولو تصميم نلرم. ای کاش چې زړه مې يې نه وای ازار کړی. او هغه نازک زړه مې ورته څو شیبې خوشاله کړی وای.

وروسته د سهار له لمانځه څخه د خپلوانو راتگ ورو ورو پيل شو. له کومه ځايه پوی شوی وای چې پرون د واده مبارکۍ او نن د تسليت لپاره ټول دلته ټول شوي. د کوټې دروازه مې بنده کړه او کیلی مې په لاس کې وې. نه مې غوښتل څوک مې په شخصي شيانو کې لاس ووهي. او له کومې خوا چې تگ او راتگ ډير وا د شيانو له ورکيدو او د ليکنو له رسوا کيدو مې پاريدم. پلار مې چې د غم ماتم نيولی و. د انا له بې ځانه جسد سره ناست و او ژړل يې. صمد کاکا قرآن کریم لوستو او د هغه سترگې هم نمجنې وې. د يوې شیبې لپاره مې ځان د ميرمن شيرين په ځای راوست کاش نن زما جنازه وای. د اشنا عطرو بوی مې حس کړ. راغلم د حویلی خواته، هغه وه، صبا... سر تر پايه تور يې اغوستي و. پرون د شپې مې له خدايه سل ځلې وغوښتل چې تور واغوندي.

خو نه دا چې د بل چا ماتم وي. ای کاش زما د مرگ په ماتم يې تور اغوستي وای. خو له بلې خوا فرق يې زما په مړينه هم نه درلود پرون زه مړ شوم او نن حق نلرم چې صبا ته وگورم. هغه سر له ننه د فرهاد ښځه ده او بس.

فرهاد...

هغه شپه چې هيڅوک نه غواړي چې هغه ياده کړي زما د واده شپه، کوم چې د اناجانې له مړينې سره برابره ده. خدای ج خوبني او غم يوځای زموږ په برخه کې ليکي و. او دا سبب د دې شو چې د کاکا ښځه مې پوره خلويښت ورځې صبا په خپل کور کې وساتي. د دې فاصلې منځ کې د صبا ليدو ته تلم او يا هم هغه مې د خوږو خوږولو لپاره بيرون بيوله. د اناجانې په ختم او خيرات کې مو گډون کوو خو ټول له غم پرته څه نه و. صبا هيڅ خوشاله په نظر نه ښکاریده شايد د همدې لپاره چې د خلکو له خبرو ويريده.

حتی په کومه شپه به چې ماسره وه پاریده او په دې موده کې ما هم ترې ونشو غوښتلی چې کور ته راشي ځکه د کاکا ښځه مې انديښمنه وه چې د صبا لپاره کومه پيښه رامنځته نشي. له بلې خوا مې د مور انديښنه د صبا د وضعيت لپاره چې له واده يوه هفته وروسته يې زما او د صبا د ازمايښت نتيجه اخیستې وه، هغې غوښتل چې ژر تر ژره صبا يو پاکټر ته بوزي.

سعید...

له هغې ورځې څخه دوې مياشتې تيرې شوې وې او ټول ورو ورو خپل عادي ژوند ته راغلي و. د مور په خلوبښتمه ورځ مې د صمد سره خبرې وکړې او له هغه مې وغوښتل چې د اصيلا ميرمن سره مې ورور مشوره وکړي او يوه ورځ وټاکي چې د صبا د وړلو لپاره ورشو. که څه هم زموږ غم لوی دی خو نشم کولی چې ددې غم لپاره مې نکور ټول کال د پلار کور کې پريږدم. مگر له تلو مخکې مې وغوښتل چې د فرهاد سره خبرې وکړم او ترې غوښتنه وکړم چې ماسره د صبا د راوستلو لپاره ولاړ شي.

د فرهاد کوټې ته ولاړم خو د کوټې دروازه يې بنده وه. حتی کله چې فرهاد مسافرت ته هم تلو د کوټې دروازه يې خلاصه وه څه پاتې شي چې په کور کې وي او خپله کوټه قفل کړي. دوه درې وارې مې ورو دروازه وټکوله. د فرهاد غږ وو چې راتله ويل يې صبر راځم.

فرهاد- سلام

سعید- عليك سلام

فرهاد- ښه يې پلار جانه

سعید- ښه يم مننه... کولی شو خبرې وکړو؟

فرهاد- هو تاسو خپلې کوټې ته ولاړ شئ زه درځم.

سعید- ولې ستا په کوټه کې؟ پلار دې ستا کوټې ته د ننوتلو اجازه نلري؟

فرهاد- استغفرالله پلاره خپل کور د دی صرف لږ بیروبار پیر دی.

سره لدې چې فرهاد نه غوښتل خو په زور يې کوټې ته ننوتم او د هغه شخصي حریم مې له سترگو تیر کړو، سره لدې چې پخپل دې کار پښیمانه هم شوم. ای کاش هغې کوټې ته نه وای ننوتلی خو لدې عذاب وجدان سره بیرته نه وای وتلی. نا منظمه د خوب تخت چې سابقه يې نلرله چې فرهاد خپل د خوب تخت منظم نکړي زه د کړکۍ تر څنګ په څوکی کیناستم او فرهاد خپل تخت منظم کا او ددې لپاره چې کوټه يې نامنظمه وه ښه يې وغوښتله. په کوټه کې د کاغذ ځینې ټوټې وې چې د فرهاد د زړه خبرې پکې لیکل شوې وې.

دا ټول پیچلي او غورځول شوي و. په دیوال کې د رنگونو یوه ټابلو وه چې پیره کمرنگه ښکاریده. دا په دې وروستیو کې اخیستل شوې، په نقاسی کې یو شین چاپیریال وو چې لمر يې د غرونو له سرو څخه را پورته کیدو. د څو میاشتو دې بدلونونو زما د مشر زوی د کوټې ټول نظم له منځه وړی و. نو د هغه د ژوند نظم څه؟ زه اټکل نشم کولی چې منظم د وي. او د دې احتمال چې دا منظم وي پیر لږ دی. یوه ورځ تر ستوني په مینه کې غرق وا.. هغه څوک چې د مینې له څمار څخه خلاص شو.. هغه کس چې نور ځان سره د مینې کولو حوصله نلري...

فرهاد- وبخښه د کوټې په کثافاتو مې تاسو هم سرگردانه کړئ.

فرهاد زما له لاس څخه کاغذونه واخیستل د کوټې کونج په کثافات دانۍ کې واچول. ښه پوهیدم چې ددې خبرو ځای د فرهاد په زړه کې دی نه کثافات دانۍ کې... یعني زه پلار وم؟ زه ظالم شوم او د خپل فرهاد په حق کې مې ظلم وکا؟ فرشاد څه؟ که نن د فرهاد په ځای وای په چوپتیا سره به يې درد ایستو؟ اصلا د فرهاد په اندازه به په خپله خبره ولاړ وو؟ په کوم جرأت سره زه دلته راغلی يم او د فرهاد نه غوښتنه کوم چې صبا کور ته راولو؟ د خبرو کولو لپاره څه پاتې نشول، او یا مې جرأت ونکړ چې بیان کړم.

موضوع مې په مکمل ډول وگرځوه او د بحث موخه مې فرهاد کړو.

سعید- ښا زویه ووايه څه تصمیم لري؟

فرهاد- د څه په اړه؟

سعید- هر تصمیم چې لري ووايه اورم د هر څه په اړه چې وي.

فرهاد- نه پوهېږم څه غواړي واورې. خو که ستا مشکل د میرمن کریمې سره یو رکم وي نو زه دې درک کوم او تصمیم هم لرم چې له کوره جدا شم. فقط یوه هفته وروسته زما کور آماده کیږي.

سعید- د میرمن کریمې مشکل؟ که د مور دې؟

فرهاد- که مې مور وای نو په کور کې له اوسیدو سره مې مشکل نه درلود.

سعید- څه مشکل لري؟

امهمممم عجب ظالم پلار دی راغلی وو چې بدبخت فرهاد ووايي راځه خپل وریندار کور ته راوړه اوس کاش د فرهاد له مینې خبر نه وایی 😞 خو پداسی حال کې چې خبری بیا هم داسی کارونه کوی 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکي: خواجه زی خپرونډیه اداره.](#)

#اوه ديشمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

سعید- د میرمن کریمې مشکل؟ که د مور دې؟
فرهاد- که مې مور وای نو په کور کې له اوسیدو سره مې مشکل نه درلود.
سعید- څه مشکل لري؟

#اوسې نوې برخه...

فرهاد- له هغې څخه پوښتنه وکړې.

فرهاد...

هره ورځ او شپه خپل ځانته دلدارې ورکوم چې کوم فرق نکوې، او دا قسمت وو چې هغه د فرشاد میرمنه شوه خو دروغ ولې ووایم هېڅ درد زه تر دې حده نه یم زوره ولې او نه یم ژړه ولې....

نن ماښام ما بیا صبا په خوب کې ولېده او نیمه شپه د هغې د نوم په ویلو له خوبه پاسیدم ای کاش د دې څخه مخکې چې له لاسه یې ورکړم صبا صبا... مې ویلې وایې چې شاید خدايې مې دعا را قبوله کړې وایې او هغه یې ماته راکړې وایې..

یوه ورځ تر مړې پورې په مینه کې ډوب وو کله چې د هغه خمار را ووت نور یې د ځان حوصله لا نه درلود. نور مې د ځان حوصله لا نه درلود څه ورسپړې عشق او عاشقې ته. په دې دوه میاشتو کې مې هېڅ پرمختګ ونکړو البته باید ووایم پس رفت مې وکړو خپل کارې ساعتونه مې را کم کړل خپل د مقام څخه ښکته راغلم نور علمې سمینارونو او جلسو ته نه ځم ما خپل روح له لاسه ورکړې. د هغه ساعت څخه چې راوینښ شوې وم تر هغه دقه چې پلار مې کوټې ته راغلو ما یواځې لیکل او لري مې ختا کول...

ما فکر کاوه چې په لیکلو سره هغه احساس چې صبا ته لرم کم به شې، خو هېڅ شې مې لاس ته رانغلو یواځې د هغه دومره ورقو د گوزار کولو څخه مې کوټه خیرنه شوه او بس. د پلار په راتلو مې تازه فکر شو چې کوټه مې سومره نا منظمه او خیرن ده په شرم مې ورڅخه بخښنه وغوښت او لږ مې خپل شاوخوا منظم کړل، او دا چې هر خوا ورقې پاشل شوې وه پلار ته مې د خوش نویسې بهانه وکړل خو پلار مې زما لیکل شوی یو څو ورقې اشعار وویل او په قوی اند باندې پوه شو چې زما درد څه دې ځکه راڅخه یې زما د زړه خبره پوښتنه وکړل.

مګر زما د زړه خبره د نن وه چې اوس هغه راڅخه پوښتنه کول؟ اوس چې هېڅ زړه ندې پاتې ترڅو کوم هیله او ارمان ولري. په دی کوټه کې موجود کس نور هېڅ ارمان د صبا څخه وروسته نه درلود هېڅ کرار مې ورته وویل: نه پوهیږم د څه خبرې د اوریدلو لپاره دلته راغلې یاست. خو که ستاسو ستونزه هم د میرمن کریمې پشان ويې نو زه تاسو ته حق درکوم او ما پریکړه کړې چې را روانه هفته لدې ځایه لاړشم. نو تشویش مکوی زه چاته کومه ستونزه نه جوړه ومه.
سعید- کوم ځای ته دتللو اراده دې کړې؟

فرهاد- هغه ځای ته چې وکولای شم ازاده ساه واخلم او ژوند وکړې شم. هغه ځای چې احساس کړم زما کور دې.

سعید- فرهاد.... ته غواړې یواځې ژوند وکړې؟ او مور یواځې پریږدې؟

فرهاد- زه نغواړم ستاسو مینځ کې بیلتون راوړم تاسو... وروڼه مې، خویندې مې، مور مې ټول دلته اوسېږي یوځای یوازی

زه لدې ځايه ځم. غواړم مستقل او آزاد اوسېږم همدلته ستاسو د کور څنگ کې يو آپارتمان نيسم ډير لرې نه ځم.

سعید...

نور مې کومه خبره ونکړل ځکه کوم لفظ مې نه درلود ترڅو فرهاد ته يې وکړم يواځې مې ورته وويل: چې د صبا د راوړلو پريکړه مو کړې.

فرهاد- پخیر يې راوړې...

فرهاد د دې لفظ څخه بغير بل کومه خبره نه درلود..

فرهاد....

جهنمې مينه ورک شوې د هر طوفان څخه سوزه ونکې د هر اور څخه.

غلط خبره به ويې که ووايم ستا څخه وروسته ژوند نشم کولې...

بلکې خبره دا ده چې ستا څخه وروسته ژوند کول نغواړم....

ما د صبا وروسته يواځې ساه اخيستل او دغه ساه اخيستل هم زما لپاره لويه خبره وه. کله ناکله مې افسوس ايستو په دې اکسيجن باندې چې زما پشان يو بدبخت سړی هم ژوند ساتو ما د صبا څخه وروسته د دې ژوند لياقت نه درلود...

مور مې په وار وار راته ښکلې نجونې مخکې مخکې کول ترڅو زما فکر له صبا څخه واړوی او راته واده وکړې. هغه نجونې

مې چې مور راته ښودل ځينې حتا د صبا حخه لا ښايستې او ښکلې وې. خو ما صبا غوښتل نه د هغې څخه ښکلې نجلۍ...

هر ځای ماته صبا ښکاريدل.. خپل په سترگو کې، خپل په روح کې، خپل په زړه کې، په هر هغه لاره او کوڅه باندې چې ما د

هغې په فکر قدم وهلې وو، په هر هغه ميلمستيا کې چې د دط دليدو لپاره مې پکې گډون کړې وو ما صبا په نا ممکن کې

ليدل او هې افسوس چې دغه ناممکن لا ماته د صبا په ښکاريدو کې ښه معلومیده...

رښتيا هم ترڅو چې يو شئ له لاسه ورنکړو نو تر هغه وخت د هغه په ارزښت نه پوهيږو..

امهمممم دغه لفظ منم مور انسان ترڅو چی یوشی له لاسه ورنکړو د هغه په قدر نه پوهيږم مثال همدا زه ترڅو چې

کوشکیانې مې جوړې ويې اخو ديخوا مې ختا کول خو اوس چې خرابی شوی تازه وربسی ارمان کوم په ۶۰۰ افغانی مې

اخيستې وی 😊🙄

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#اته](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

رښتيا هم ترڅو چې يو شئ له لاسه ورنکړو نو تر هغه وخت د هغه په ارزښت نه پوهيږو..

[#اوس](#) نوې برخه...

صبا....

زما د ژوند بدترینه وخت زما د نکاح کولو وروسته پیل شو. تل مې اوریدلې وه چې د نکاح کولو وروسته تقدیر بدل کېږي او ای کاش انسان نیکمرغه شې.. خو افسوس زما کیسې فرق درلود د نکاح وروسته بدبختې زما خوا ته لاره پیدا کړه. زما د واده په ورځ زما انا جان وفات شوه. زه د اوده په جامو کې لدې لځایه چې خپل د خاوند کور ته لارشم بیرته خپل د پلار کور ته راستنه شوم. په همغه شپه هر کس زما په اړه خبرې کول که هغه خپل وو که بیګانه ټولو په یوه خوله ماته بد قدم او منحوس ویل..

زما مور زما څخه لا پیر و دی خبرو ته اندیښمنه وه زه یې لځان سره کور ته راوړم د فرشاد خبرو ته چې غوښتل یې ما کور ته لځان سره ویسې هېڅ پاملرنه یې ونکړل. پوهیدم چې مور مې د خلکو د بیخایه خبرو څخه ډارېږي لدې چې زما قدم بد کېږي.. حتا تر هغه شپه چې کاکا او د کاکا ښځه مې د دوه میاشتو وروسته زما پسې راغله ترڅو کورته مې ویسې مور مې په کلک لهجه هغوې ته وویل:

اصیلا- زما لور زما د زړه ټوټه ده.. او زما د کور خراغ دې د هغې شتون زما کور کې رحمت دې که هر څوک فکر کوي زما د لور قدم بد مرغه او منحوس دې نو اوس لا وخت شته همدلته به خبره پای ته ورسه وو او واده به لمینځه ویسو. سعید- وریندارې لدې چې اجازه مو درکړل صبا یو څه وخت لپاره د واده وروسته هم خپل کور کې وساتې په دې معنا نده چې تاسو اوس مور ته زموږ ناوې رانکړې.. که په خوښې را نکړې ولا چې په زوره یې درنه وړم. او هو پاتې شوه د خلکو خبرې خلک چې هر څه وایې و دې وایې ماته مهم نده زه خپل صبا لور د خکو په خبرو باندې نه قضاوت کوم...

کریمه په خندا وویل: زه غواړم خپل ناوې ویسم تر څو ژر تر ژره د ملسې صاحبه شم اصیلا جاني او مور ملسې مو بوږي کړي...

صمد- وروره زما لور ستا لاسونو کې امانت ده هر کله دې چې زما د امانت ښه ساتنه ونکړل ندې بخښم.

سعید- صبا ما ته امانت نده هغه زما د لور ده او زما د کور ښایسته گل ده..

کریمه- نو بسم الله به کړو او جنی به بوځو...

د دهلیز نه یې راته رغ کړ زه کوټې ته ننوتلم خو چې کاکا مې ولیدلم لاس یې جیب ته کړ او څه پیسې زما تر سر وگرځولې او کریمې خاله ته یې ورکړې تر څو غریبانو ته یې ورکړي زما لاس یې ونیوه مور او پلار سره د خدای پامانۍ وروسته خپل نوي کور ته راغلم، کوم انتظار چې ما خپل د ښه راغلاسته درلود هغسې نه و شاید شرایطو له وجې د هرې عادي ورځې غوندې د کاکا کور ته مې راغلم فرشاد کور کې نه و فکر مې وکړ چې شاید زما دپاره یې سوپرایز تیار کړی خو نه هغه حتی کور کې نه و ټولو یوځای د شپې ډوډۍ وخورله د کاکا د ښځې نه مې واورېدل چې ویل یې فرهاد اوس مستقله شوی او دا چې جلا کور یې کرایه کړی کوم فساد حتمن لري.

زما په نظر که څه هم کوي ورسره ښه ښکاري مالي استقلال لري ډاکټر دی نو حق لری چې یواځې ژوند وکړي.

د شپې اته نیمې بجې فرشاد کور ته راغی او دا چې زه یې ولیدلم تعجب یې وکړ، د خوشالی حس مې مخ کې ځینی ونه لیده سلام مې ورکړ او مخ ته یې ودرېدم

فرشاد - علیکم سلام .. کلابو

خو دا یې اوس هم یاد وه چې ماته کلابو ووايي هغه په دې اونۍ کې حتی زما لیدلو ته هم نه و راغلی دې دپاره حس مې وکړ چې خفه دی ځکه څو واړه یې رانه وغوښتل چې کور ته راشم خو ما ونه منل د مور اجازې ته منتظره وم.

محبوبه ترور د فرهاد کور ته تللې وه چې راغله زه یې ولیدلم ډېره خوشاله شوه او هغه ډالۍ چې یې ماته د واده دپاره اخیستې وه راکړه د فرشاد مور هم د فرشاد د راتلو وروسته زموږ تر سر اوبه اوپیسې وگرځولې. فرح یو ساعت مکمله زموږ کوټه کې مصروفه ترڅو د فرشاد ګډوډي ټوله کړي بلاخره کوټه لږ منظمه شوه. ډار مې په بدن باندې حمله کوله، ددې ډار

چې دې کور ته په وار وار راغلې يم او شپې مې سبا کړي خو دا راتگ فرق درلود نن شپه د فرشاد د ميرمنې په حيث راغلې وم او خدای پوهيږي چې څومره مې ستونی ډک و...

کوټې ته راغلم هر څه د پخوا په شان عادی و د خوب تخت او ټوله کوټه چې فرح منظمه کړه نو د واده د ورځې په یاد کې ډوبه شوم چې فرشاد ددې دپاره چې د تخت گلان يې ولې سپين کړي ولې يې سره کړي نه دي جنگ وکړ حتی قسمت مې ياري ونکړه هغه گلان د نژدې ووينم غير له عکس نه يې
فرشاد مې اهنسته اړخ ته کښېناست او وې ويل:
فرشاد - څه ته فکر کوې گلابو مې؟
صبا - هيڅ ..

شايد ناميده شوې وم او نه مې غوښتل څوک پوه شي د فرشاد نه مې دا تمه وه چې لږ تر لږه د راتلو په ورځ مې راته گلان واخلي او ښه راغلاست مې وکړي خو نه که د فرشاد په خوبه دې کار ونکړ حتی تا هم نه ويني.
فرشاد - هغه گلانو ته چې مړاوي شوي فکر کوې؟
صبا - نه ..

فرشاد - نو ما نشوه کولای چې د دوه مياشتو دپاره هغه گلان تازه وساتم.
ځان سره مې وويل کولای دې شوه يو ښاخه گل واخلي او د ميرمنې ښه راغلاست وکړي. خو کرار مې وويل: پوهېږم فرشاد - زړه کې به دې څومره راته غوسه وي چې کور کې نه وه ها رښتيا ووايه؟

صبا - نه غوسه نه يم.

- قسم وکړه گلابو مې

بارڅوکان مې سره شول غير له قسم خوړلو بله چاره مې ندرلوده؟ که مې قسم کړی وای نو څه؟

فرشاد - گلابو مې!

صبل - بلی ...

فرشاد - صبر اوس راځم ...

فرشاد خپل موټر ته لاړ او د دوو کڅوړو سره راغی. زموږ د واده عکسونه يې راوړي وه، او يوه وړه گېډی گلان چې زما د خوشاله کولو دپاره بس وه.

فرشاد - اوس پوهه شوې چېرته وم؟!

صبا - چېرته؟

فرشاد - د مازيکر نه چې مې پلار وويل په تا پسې څو زه ورسره راغلم ځکه غوښتل مې تر څو ته راځې زموږ د واده عکسونه هغه چې تا ويلي وه آماده وي.

صبا - ښه نو دا عکسونه دې په دې څو ساعتونو کې جوړ کړه؟

فرشاد - هو گلابو مې، غوښتل مې يوه ښه ډالی درته تياره کړم، خو پوهېږې چې د دواړو کورنيو وضعيتونه ښه نه دي او د جشن د نيولو او د کوټې په گلونو پوښل به دواړو کورنيو ته د زغم وړ نه و. خو وعده کوم گلابو مې د بهترين هوټل کوټه درته ونيسم او د اونۍ په پای کې به هوټل ته ځو او يا هم هر ولايت چې ستا خوښېږي هلته به لاړ شو.

صبا - نه اړينه نده مننه

فرشاد - رښتيا وايې اړينه نده؟

صبا - هو د عکسونو دپاره مننه همدا راته بس دي.

فرشاد - گرانې میرمنې که په یو عکس خوشاله کېږې زه به هره ورځ درته عکسونه چاپوم.

صبا - مننه کوم

فرشاد- او هو دومره ډېره مننه مکوه زه د دومره مننو عادت نه لرم لکه که زه سهار د خوبه پورته شم او تا راته د سهار ډوډۍ تیاره کړې وی زه درنه مننه نه کوم، که دې جامې راته تیارې کړې وی بیا هم مننه نه کوم حتی که مې کوټه کېږه کړې وي او تا منظمه کړه بیا هم مننه نه کوم.

صبا - زه دې مجبوره کوم تر څو زده یې کړې.

فرشاد - نه نه یې زده کوم.

صبا - بیا نو زه ستا ټول کار په تا کوم.

فرشاد په خندا وویل: پوه شوم اوس هم هغه شیشکه صبا یې بدله شوې نه یې.

صبا - هغه صبا یم او اوسم به، د ادب له مخې مې یو څو ورځې بڼه رویه وکړه اوس فکر کوې سایه دې راباندې لوېدلې او بڼه شوې یم؟

فرشاد - نه ولا صبا او بڼه والی؟! سل مایله لرې خبره ده.

صبا په خندا وویل: لږ دې وویل...زررر مایله ...

صبا سهار همدا چې محبوبه د خوبه پورته شوه د فرشاد کوټې ته یې سپیلني یوړه او دود یې کړه.

محبوبه: د شپې ناوخته راغلم لورې بخښه کوه باید ستا په راتلو مې سپیلني دود کړي وای.

صبا د میرمن محبوبې لاس بڼکل کړ او مننه یې ترې وکړه، فرح هم د مور د راتلو وروسته دوی کوټې ته راغله او هغه سهارنۍ چې میرمن محبوبې تیاره کړې وه راوړه او پر میز باندې یې کېښودل، فرشاد چې د حمام نه راووت د سهارنۍ نه یې یوه گوله په خوله کړه او ویې ویل: مننه محبوبم د حلوا خوشبوي تر حمامه راتله او نور یې هم وږی کړم.

محبوبه - نوش جان زویه .. که نن کور یې خو بڼه ده چې سمن او نور د صبا لیدلو ته راځي.

فرشاد - ولا نیوهیرم صبا نن وخت لري که نه ما خو یوه اونۍ رخصتي اخیستې ، د واده وروسته رخصتۍ نه خوند واخلم.

صبا- خاله جانې خدای دې راوولي زه کور کې یم هر وخت چې راځي.

کریمه...

د صبا او فرشاد اطاق ته راغلم خو زما نه مخکې محبوبه راغلې وه او سهارنۍ یې ورته راوړې و، بڼه ده چې پر ما د بڼه میرمنې اوسیدل زځ وهي.

کریمه - د سهار چای دې تیارې کړې کاش یو وار دې زما څخه پوښتنه کړې وای.

محبوبه - ته ویده وې نه مې غوښتل مزاحمه شم.

کریمه - غوښتل مې صبا خپله سهار ته څه خواړه تیار کړي.

محبوبه- تر اوسه وختې دی یو څو وخته وروسته به یې د لاس پاخه شوي خواړه هم وخورو.

کریمه - رښتیا ستا انډور بختوره ده داسې خواښې لري چې کار ته یې نه پرېږدي او میره یې هم جلا شوی او جلا ژوند لري.

محبوبه- شک نه لرم چې زموږ دواړې انډنې به یو تر بل بختورې وي.

فرشاد- انډور، انډور مه کوئ اوس خو یوه انډور لرئ زما گرانو مېندو خو د اوسه وایم تاسې اجازه نه لرئ زما د میرمنې سره

ډېره مینه وکړئ...هاهاهاها یو څه بدماشي خواښیاني شئ چې وگورم انډور مو څومره تحمل لري.

محبوبه- کله چې د باغ نه یو گل شکوې او کور ته یې راوړې نو بیا ددې حق نه لرې چې د پښو لاندې یې کړې اوس صبا هم

ستا میرمن ده او حق نه لرې چې خپه یې کړې ځکه تا دا د خپل کور نه جلا کړې.

کریمه...

د محبوبې همیشني نصیحتونو خلاصی نه درلود اخر سعید هغه لاندې راوغوښته او دا چې څه کار یې ورسره درلود پوه نشوم، خو دا چې ووتل دروازه مې بنده کړه او صبا مې د لاس نه ونيوله او خپل اړخ ته مې کښېنول. کریمه - گوره لورې د نن نه نوره زه ستا د مور په ځای یم هر څه چې زه وایم هغه به کوي او د څه نه دې منعه کوم لرې به اوسې.

صبا - په سترگو.

کریمه - نه غواړم د هر چا خبرو ته غوړ ونیسې او زما خبرې دې هېرې شي. دا چې فرشاد هلته و نمې شو ویلای چې د محبوبې خبرو ته غوړ مه نیسه. خو صبا هوښیاره وه موضوع یې درک کړه او پوه شوه.

کریمه - نه شې چې یو ورځ زما و د زوی تر منځ څه بد پېښ شي او هغه وخت بیا ته ملامته یې ، او اخر دا چې ستا او د فرشاد نتایج راغلي نن یا صبا ځانونه بیکاره کړې چې ډاکټر ته لاړ شو. صبا- سمه ده ترورې.

کریمه - او هو دا خبره باید همدلته پاتې شي.

صبا - سمه ده ترورې.

صبا...

د ترور د ځانځانۍ نه مې بد راغله، میرمن محبوبې په چا څه کړې وه چې دا یې داسې بد وایي که پردۍ وای باور به مې کړې وای خو زه ددوی خپل یم او پوهېږم چې اوبه د کومې خوا خړې دي خو د ادب په خاطر چوپ وم او یوازې مې هو، هو ورته کول، تر څو ونه وایي چې په دا اوله ورځ ژبه راسره چلوي.

فرهاد...

د صبا د راتلو دوه اونۍ تېرې شوې وې او دا ټول وخت زه کور ته نه وم تللی ځکه پارېدم مه د صبا سره مخ شم څه به ورته ووايم؟ اصلاً خبرې نه کوم ورسره؟ یا یوازې ورته مبارکې ورکړم، او بل یوازې مور مې وه چې زما لیدو ته تپېدل، هر څه چې مې ورته ویل راشه زما کور ته خو نه یې منل، شاید پلار مې اجازه نه ورکول چې کورنۍ یو بل نه لرې شي، دا اونۍ یې دوه وارې زنگ راته وکړ تر څو کور ته راشم. نن باید خپل د ټول ډار سره مخ شوی وای او هغه څه چې مې زړه کې وه باید دفن کړي مې وای، اووه بجې کور ته ورسېدم ، وخت مې ضایع نه کړ د دروازې پر زنگ مې گوته تینګه کړه او که مې هغه شیبه زنگ نه وای وهلی پښیمانه شوی به وای.

او ددې ځای نه تللی وای، همیشه غوندې فرح دروازه خلاصه کړه، سلام نه وروسته یې کلک غږ کې ونيولم او ویې ویل چې څومره راپسې خپه شوې ده، سهراب هم راغی او د پیتزا فرمایش یې راکړ ویې ویل چې پیتزا ته یې زړه تللی. مایل مې په لاس ورکړ ورته ومې ویل خپله فرمایش ورکړه پیسې زه ورکوم. فرشاد دریم کس و چې د دروازې خوله ته راغی او کلک یې غږ کې ونيولم شاید ورور پسې خپه شوی وم ډېر وخت و چې نه مې و لیدلی.

فرشاد - شکر چې موږ خوران دې هم یاد کړو

فرهاد - زړه دې خوار نه وي پیسې ډېرې دی..

فرشاد - ان شاءالله چې ته هم د زړه د خورائ ووحې وروره.

فرهاد شونډو باندې ترخه خندا وه خو څه يې ونه ويل.

فرهاد - ښه زه خو وړې يم پوډۍ تياره نده او يا مو هېڅ ندي پاخه کړي او پيڙا ته منتظره واوسو؟
کريمه - پر خواښې دې گران يې نن به زما د انږور د لاس خواږه وخورې.

فرهاد بې ځوابه پاتې شو، د صبا د د لاس پاخه شوو خوږو ته منتظره و، لس دقې وروسته صبا خواږه تيار کړه ټولو پوډۍ وخورل او د خوږو تعريف يې وکړ به غېر د فرهاد نه چې دوه گولې يې وکړې او نور يې خوږو ته لاس ورنه وړ. پيڙا چې راورسېدل فرهاد ژر يې د پيڙا بستنه خلاصه کړه او په خوږولو يې شروع وکړه.
فرح - صبا خواږه تيار کړي او ته پيڙا خوري؟
فرهاد - ولا د گلابو نه مې مننه خو د لاس خواږه يې پيڙا ته نه رسي.

شايد رښتيا يې ويل صبا ښه پخلى نه شو کولای ټولو غونډې عادي پخلى يې و، خو داغه عادي اوسېدل يې هم فرهاد ته زهر شوه. محبوبې يو بل قاب کې د پيڙا يوه ټوټه فرهاد ته مخ ته کړه.
محبوبه - واخله زويه لږ له دې نه وخوره.
فرهاد - مننه موري زه مور شوم.

کريمه - صبا جانې که هره شپه داسې خواږه تيار کړې د کورنۍ د اقتصاد دپاره به ډېر شه وي البته که فرهاد داسې د ټولو زړه تور کړي.
فرهاد - وبخښئ که مې د چا زړه بد کړي وي

محبوبه - لږ تر لږه نن شپه خو خپل کور کې اوسه.
فرهاد - نن شپه مې نوکړی ده بايد کار ته لاړ شم مور جانې.
صبا - پوډۍ خو مو ونه خوږل حد اقل د پيڙا يوه ټوټه درسره واخلى.
فرهاد په ډېري مهربانۍ مننه وکړه او ويې ويل: که وړې شوم د بهر نه به څه واخلم تل پيڙا تل خورم هيڅ اشتها مې نه ورته کيږي خو که د هغه پلو نه دې چې پوخ کړي راکړې نه يې ردوم.

صبا...

واده نه وروسته ټولې نجونې بدليږي او ماتيرې ځکه هر څومره چې بې عيبه اوسي بيا هم هېڅ يې، که بهترينه هم واوسې بيا به هم مجبوره يې خسرتۍ دې راضي وساتې او که غواړې احترام ووينې بايد د هغوي په ميل واوسېږي ما خو تول پيژندل ټول زما خپلوان وه غوښتل مې هميشه ما بهترينه وگڼي، او دا کار زما دپاره ډېر سخت و، هره ورځ انستيتوت ته تلم او د تلو نه مخکې او راتلو نه وروسته به مې د ټولو احوال اخیسته، پوډۍ پخه کړه او تياره يې کېږده خپل او د فرهاد د کار نه به غير د ټول کور کار به مې کاوه، هغو ورځو پسې چې مور مې د خوب ځای ټولوی او پوډۍ به يې د کوټې دروازې ته راوړه تر څو يو گوله وخورم او وړې ولاړه نه شم خپه شوې وم.

اوس مجبوره وم دا ټول کارونه د ځان او فرهاد دپاره خپله وکړم او بيا هم فکر کوم څوک رانه راضي نه دی. که څه هم په ما کار نه لري خو د ترور د عکس العمل نه پوهيدم چې رانه خوشاله نده. او په ځانگړي توگه دا درې څلور ورځې چې ماته وايي چې ډاکټر ته درځه تر اوسه مياشت هم نده پوره تېر وار هم چې لاړو دوه ورځې وروسته و چې دې کور ته راغلم دا چې څه تلوار لري درک کولای يې نه شم حتی ډاکټر هم د ترور په کار حيران و، هغه توقع لري چې د واده په دا اوله مياشت کې مور د ماشوم صاحبان شو.....

د یوې لارې شروع هیڅوخت ساده او اسانه نده دې لپاره فرهاد هم وخت ته ضرورت درلود تر څو بیا په پښو ودرېږي او د پخوا په ډول شي، هغه عشق چط دین او دنیا یې ځیني له منځه یوړه باید د زړه نه وباسي، هغه حس چې یې صبا ته درلود باید له منځه یوسي، د هغو زړونو یو کیدل چې خیال کې هم ممکن نه و باید هیر کړي، همدې لپاره

فرهاد د اونيو او میاشتو تنهایی ومنله او د صبا نه لرې شو د کورنۍ نه د پلار، مور، خور، ورونو نه لرې شو ترڅو بېرته خپل عادي حالت ته راشي، الطاف خپل د دوو پاتې سمسترونو دپاره بېرته خپل شار ته لاړ. میرمن اصیلا او صمد هم پنځه میاشتې د میرمن شیرین د مرگ نه وروسته خپل د وړوکي زوی سره هند ته د صمد د تداوي دپاره لاړل، صبا او ثنا دوه تنه خویندې چې دلته د یوبل په امید پاتې وې. صبا او فرهاد ډیره ښه اړیکه درلوده خو کله کله یې منځ کې غرور لمبې کولې او یو باندي به ډیر غوسه کېدل، ژوند د اول نه ښه یا بد ندی دا زموږ خپل شخصیتونه دی چې زموږ ژوند ته زنگ ورکوي ..

فرهاد د صبا سره مینه کوله خو د بیځایه غرور نه یې هم لاس نه اخیسته او صبا هم بد عادت درلود د یوې وړې خبرې په مقابل کې یې غوسه کوله او خپه کېدل، همیشه د صبا د مور او خور نصیحت و چې صبا سر ورته ښکته کوی او بیا به یې اړیکه بهتره کیدل، ځکه اکثره افغاني میرمنې په دي چې ښځه باید قرباني ورکړي او صبر وکړي تر څو ژوند په خوشالی مخ ته لاړ شي، که څه هم میرمن اصیلا لرې وه خو هره ورځ به یې صبا ته نصیحتونه کول چې حتی خپل کاکا او ترور ته لوړ ونه گوري د فرهاد په وړاندې صبر وکړي او د فرهاد او اندرېندو احترام دې وکړي...

فرهاد....

ژوند مې بیځایه لاړو او زړه مې حوصله لرې.

دا د مینې منطق دې چې زما څخه گيله لرې.

ستا بيلتون ماته کومه ستونزه نده.

ځکه سپورمۍ هم خپل د میاشتې څخه فاصله لرې..

کرار کرار مې د دې بيلتون سره عادت وکړو پنځه میاشتې د صبا له واده تېری شوی او ما لکه چې د دې درد سره عادت کړې وو! ځکه نور د پخوا پشان زیات نه درېدل او زغم و تحمل مې پیدا کړې وو. مور مې هره شپه زنگ وهې او زما څخه غواړې چې بېرته کور ته لاړشم خو هر ځل زه انکار ورته کوم. ما خپل پریکړه نیولې ده دغه یواځېتوب زموږ دواړو لپاره ښه دې. هفته کې دوه شپې کور ته ځم و د کورنې سره یوځای ږوږۍ خورم. زړه مې زه او ما مې زړه بوډا کړو. فرهاد خپل د مینې څنگ کې نمیکرغه او زه خپل د مینې له لاسه بدبخت شوم. کله ناکله خپل د مور د زیات تېنگار له سببه همدلته شپه کوم خو زیاتر اوقات بېرته کور ته راځم..

شاید د دې لپاره چې تراوسه د دې خبرې هضم کول راته سخته وي چې صبا د فرهاد میرمن ده او د هغه سره یوځای یوه کوته کې ځملي.. خدايې په سر شاهد دې چې خپل بیحد کوښښ کوم چې د هغې د مینې څخه لاس واخلم ځکه د هغې خیال اوس راته گناه ښکاري زه خپل تر حده خپل کوښښ کوم چې هغه لیاډه وباسم.

ثنا...

د مور او پلار د تلو وروسته صبا مې اغلب اوقات په تصویرې زنگونو کې لېدل یا هم کله چې انستيویت کط درس نه درلود نو ورسره بیرون تلم او هلته مې لېده. صبا خپل د واده په دومره وقت کې زما کور ته نه وه راغلې ځکه هغې نه غوښتل زما کور ته خپل د ژوند ستونزې راوړې. فرهاد بیحد د صبا سره مینه لرې او پدې خبره ټول خبر یو خو یوازې د مینه درسره لرم په لفظ باندي ژوند نه تېرېږي صبا چې هر ځل زما سره خبرې کول نو د فرهاد بیځایه غرور او بیځایه خبرو یادونه به یې

کول د کاکا د ښځې د بیخایه لاسو وهنې څخه به یې راته شکایت کاوه. د صبا په خبرو به زه بیحد حیرانه کېدم فرشاد ولې اجازه ورکوي چې مور یې صبا وزوره ويې؟

حتا تر دې حد چې هره میاست به یې صبا وړل ډاکتر ته او رسوا کول به یې، هېڅکله د دوه نفرو ژوند کې مداخله کول ښه کار ندې او هغه هم تازه واده شوې کسانو مینځ کې بیا تر دې حده چې خوانې دې تا ډاکتر ته ویسې او هر ځل ستا حساب ونیسې چې سومره ورځو کې د هغه د زوی سره ته وېده کېږې؟ او ولې ماشوم نه راوړې؟ خو کریمه د کاکا ښځې مې هر کار کې کار درلود یوځل مې فرشاد ته لږ نصیحت په توګه دا خبرې وکړل چې خپل ژوند خپل اداره کړه او اجازه مه ورکوه نور کسان دې ستا ژوند کې لاس وهنه وکړې.

خو زما نصیحتونه چپه کار وکړو او د هغوي جنګونه نور هم زیات شول په یوه میاشت کې زه هغه فرشاد ته چې زما لاس اوپښې ښکل کول ترڅو د صبا څخه د هو جواب تر لاسه کړې یو بیګانه کس شوم ورته. له بلخوا څخه صبا راته خبرې وکړل او ویې ویل: چې نور فرشاد ته زموږ د شخصې ژوند به اړه نصیحت مه کوه هغه بد راځې.. کله ناکله د حسیب خبره مې یاد ته راځې چې راته ویل یې: د هغوي ژوند کې کار مه لره او پرېږده خپل په خوښه ژوند وکړې. خو ما نشو لېدلې چې خور مې ورځ تر بلې لیمنځه ځې. خپل مور او پلار ته مې هم شئ نشو ویلې ځکه زموږ څخه زیات لږې په یو بیګانه وطن کې د ډاکترې لپاره تللې وه او بد خبر زما د پلار صحت ته بیحد تاوان درلود..

هر ځل صبا ته نصیحت کوم چې د صبر څخه دې کار واخلي ځکه هر ژوند په پیل کې لځان سره ستونزې لري او د وخت په تېریدو سره هغه ستونزې لیمنځه ځې. ما خپل دا ستونزې لیدلې وه او اوس هم کله ناکله هغه ستونزې راته مخ کېږې. خو د دې خبرې هېڅ باور مې نه کیدو چې فرشاد دې دویم واده کړې وي..! هغه هېڅ کله داسې کار نشو کولې خو د صبا خراب حالت دا راته څرګنده کړل چې فرشاد دا کار کړې..

زما خور بغیر له کوم خاص پوشش څخه سهار وخت زما د کور مخکې ظاهر شوه داسې چې جیب کې یوه روپي نه وه ترڅو د ټاکسې وان کرایه ورکړې. زما څخه یې غوښتنه وکړه تر څو موټروان ته کرایه ورکړم تر هغه وخت زه خبر نه وم چې څه بلا زما په ماشومې خور راغلې خو دومره پوهېدم چې بیحد درد لري.. نه پوهېدم چې په دې سهار وختې هغه ولې داسې حال کې زما کور ته راغلې؟ غوښتل مې د پوښتنو باران ورباندې وکړم خو زما مې کنټرول کړو او صبا مې خپل کوټې ته ویوړل ترڅو د هغې دا بد حال څوک ونګوري.

ثنا- ښه یې خور جانې؟

صبا- هو ښه یم کومه خاص خبره نشته.

ثنا- په کور کې مو هم خیرت وو؟

صبا- هو هلته هم خیرت وو تول ښه وه البته باید ووایم بیحددد ښه وه.

ثنا- ښه د خدای شکر ما فکر وکړو کوم خبره شوې.

صبا- بغیر زما د تباهي څخه نور هېڅ کار ندې شوې او خیرو خیرت وو..

ثنا- څه؟

صبا- ثنا غواړم طلاق واخلم...

ثنا- وای وای چوپه شه که خلک یې واری څه به ووايي؟

صبا- پرېږده واری که زما څخه یې واری ښه به ويې.

ثنا- صبا لیونتوب مه کوه اوس یو وړوکې جنګ دې د فرشاد سره کړې او داسې غوسه یې، خو هر کله چې هغه بخښنه

وغواړې بیرته صلح کوي پوهېدم.

صبا- خو دا ځل خبره د بخښنې څخه وتلې ده.... فرشاد بل واده کړې..

ټنا- څه.....؟؟؟؟

هېڅ خبره مې د ویلو لپاره نه درلود ترڅو صبا ته یې وکړم. هېڅ مې د دویم واده د لفظ د اوریدلو توقع نه درلود.. فکر مې کوې بی د تل پشان په کوم خبرې کې به د د دوي جنگ شوط ویط یا به د کاکا ښځې کومه خبره کړې وې او د صبا پر خوا به بده لږېدلې وې. د صبا لاس مې خپل لاسونو کې ونیو او غوښتل مې ورته دلدارې ورکړم خو د هغې لرزان لاسونو زما په لاس کې زما زړه په لرزه راوست. هغه لکه یو بې پناه مرغې پشان لرزیده د هغې ماشوم زړه ددې دومر درد او غم برداشت نه درلود دهغې د لاسونو لرزه د هغې د جسماني کمزورتیا څخه نه وه بلکې د هغه درد څخه وه چې په زړه یې درلود، پداسې حال کې چې د زیات کنجکاوی او پوښتنو څخه لیونې کېدلم خو بیا مې هم یوه خبره ونکړل.

لدې چې صبا به د څه حالاتو څخه تېره شوې وی فکر مې لا نشو ورته کولې..خومره ساده یې وویل فرشاد دویم واده کړې..که زه د صبا لځای وایې حتا فکر ول ورته لا ما مړه کوې.. څنگه صبا دا خبره کامل وویل شوه؟ غیږه کې مې ونیول او د هغې سره مې یوځای اوبښکې تویه ول شروع کړل... دا دومره بدبختې ستا حق نه وو صبا جانې.. زما شایسته خورې... خپل پر ځان مې لعنت ویل لدې چې د دې سبب شوم چې فرشاد او صبا واده وکړې..

نیم ساعت خپل په کوټه کې د صبا سره ناسته وم او ژړل مې، نه هغې خبرې کول او نه هم ما. د حسیب مور میرمن شهلا چې د صبا راتگ یې لېدلې وه زما د کوټې دروازه وټکول او بغیر لدې چې کوټې ته راننوځې ویې ویل: چې سبا نارې تیار دې..

ټنا- صبا جانې همدلته اوسېږه زه درته سبا نارې راوړم خور دې قربان شې درنه..

صبا- زه مړه یم.

ټنا- مهم نده یو دوه کولې زما په خاطر وخوره.

صبا- که زړه مې غوښت لاندې راځم ځان مه په زحمت کوه نه یې خورم..

ټنا- سمدیه یوازې که لاندې راتلې یوڅه خپل ځان منظمه کړه..

صبا- زما حالت خراب دې؟ زما کالی خراب دې؟

ټنا- نه خورې پخداې غلطه پوه شوې زما مطلب هغه نه وو.

صبا- هغه ښځه چې خاوند یې بل ناوې کور ته راوړې څه ورسره خوند کوې؟ کوم موډ کالی واچوم؟ کوم فیشن وکړم؟ کوم ارایش وواهم؟

ټنا- صبا زما موخه دا نه وه. ته زما خور یې او نغوړم ستا د ژوند موضوع څوک په ریشخند ونیسي..

صبا- حق ورکوم چې ټول دې پر ما باندې ریشخند وواهي.. ترڅو ووايي هغه صبا چې په اسمانونو کې گرځېده اوس پر ځمکه ولېدلې... حتا باید ووايي تر پښو لاندې شوه... نور زما څخه څه پاتې؟ ... زه د ټولو څخه بدبخترينه یم خورې نگورې؟

صبا په چغو شول او ویې ویل: نور کسان حق لرې چې پر ما وځاندي پر هغه نجلۍ وځاندي چې بدبخته ده. او هغه کسان چې ستا پشان نرم زړه لرې حق ورکوم چې زما پر حال وژاړې ځکه د کوم وخت څخه مې چې واده کړې د خیر ورځ مې نده لېدلې... خداې زما انا جانې ته د یل کالو څخه زیات عمر ورکړو خو کوم ورځ چې زه ناوې شوم همغه ورځ یې ساه ورڅخه واخیستل.. چا خپل پر خوبه چا هم د کورنې پر خوبه واده وکړو خو د هیچا غرور زما پشان مات نشو. زما بدبخت ته وگوره چې زما د واده وروسته مور مې لا ددې وطن څخه لاړه..

حتا د پلار کور ته لا خپل غمونه نشم وړلې ځکه په دې نوم ځای نلرم..

تا واده وکړو ماشومان لرې تول يې لرې د کاکا لورگانې مې ماما، خاله، عمه، سمن ټولو همدا چې واده يې وکړو د ماشومانو مورگانې شوې خو زه... زه بدبخته لا مې واده کړې نه وو چې راته يې وويل ته مور نشې کېدلې. خداي مگې زه ټاکلې وم دې غمونو ته؟ لا مې د واده دوه اختر تېر نکړل چې راباندې بڼه يې راوسته...

شهلا...

همدا چې صبا مې پر هغه حال ولېده پوه شوم چې ضرور کومه خبره شوې ده، خو خپل ځان ته مې دا اجازه نه ورکول چې د ده خویندو مينځ کې لاس وهنه وکړم. د صبا ژړا مې اوريدل خو بيا هم کوټې ته د تلو زړه مې نه کېده. زړه مې په بيچاره نجلی سوځېده نه يې مور وه او نه يې هم پلار يوه خور يې وه چې اوس د هغې څنگ ته راغلې وه. هر ځل چې د هغوي د کوټې خوا ته نږدې کېدل بېرته شاته راتلم ځکه نه مې غوښتل د دوه خویندو د خبرو مينځ کې ځان واچوم خو کله چې د صبا چيغې مې واريدل طاقت مې خلاص شو او دراوزه مې خلاصه کړه، او کوټې ته ننوتلم صبا مې غېږ کې کلکه ونيول هغه مې خپل د لور بشان راته ښکاره کېدل..

شهلا- خداي دې هېڅ مور ته خپل د لور غم ښکاره نکړې..

صبا ته مې يواځې ويل چې ژاړه مه، ځکه د صبا د ژړا او سلگيو وروسته بل خبره مې ذهن ته نه راتلل. اوس د صبا سره يوځای ما او ثنا هم ورسره ژړل دا د هغې حق نه وو چې فرشاد دې ورباندې بله ښځه وکړې...

حسيب...

مانېام کور ته راغلم کور د نورو ورځو پر خلاف بېحد خاموش وو. نه زما د لور د خندا غږ اوريدل کېده او نه هم زما د مور د مکړه او وکړه غږ! ثنا هم د بت پشان په يوه کونج کې ناسته وه. کرار د هغې خوا ته نږدې شوم او غوښتل مې وه يې پاره وم خو دهغې د اوښکو ډکې سترگې زما ټول د خوشحالي او شوخي حالت را خراب کړو..

حسيب- ثنا بڼه يې؟ څه شوې؟

ثنا- هېڅ.

حسيب- بيا نو ولې ژاړې؟ زړه دې تنگ شوې؟ غواړې کوم ځای لارېشو چکر؟

ثنا- نه.

حسيب- نو څه؟ زه دومره سترې راشم ترڅو کور کې لږ خوشحاله اوسيدم آرام وکړم هغه وخت ميرمن مبارکه ژاړې... ثنا خداي نکرده ماشوم خو دې....

ثنا- نه کوم شې ندې شوې ورباندې..

حسيب- نو ولې؟

ثنا- حسيب که دا ځل هم جنی راوړم څه کار کوې؟ ايا بله ښځه کوې؟ پر ما بڼه راوړې؟

حسيب په خندا وويل: اي زه قربان ستا د نازک زړه څخه شم د لور په راوړلو ژاړې؟ (حسيب پداسې حال کې چې د ثنا اوښکې پاکولې وويل: زما ليونې جانې خداي دې هرڅه راکړې زه ورباندې راضيم يواځې روغ جوړ او صحت مند دې وي بس.

ثنا- په خبرو باندې نکېږي. کله چې څلور پنځه لورگانې راوړل هلته ستا واقعيت راته معلومېږي.

حسيب په شوخي وويل: هغه وخت د نجونو د کرکټ ټيم جوړه وم..

ثنا- ريشخند مه واهه.

حسيب- اوس ولې ژاړې او په ژړا باندې ماشومان غواړې خو سم ووايه چې حلور پنځه ماشومان غواړم دا خو اسانه خبره ده.... غواړې صبا ته زنگ ووهم ورسره خبرط وکړه يوڅه حالت دې ښه شي؟
ټنا- صبا دلته ده.

حسيب- د صبا سره دې جنگ کړې؟
ټنا- نه.

حسيب- ښه راپاسېږه چې دواړه يوځای لاړشو د مور څنگ ته اوس خو صبا هم شته دا خوش خبرې به يوځای ورکړو.
ټنا- چيغې مه واهه.

حسيب- اوس د صبا څخه خبرې پټوې؟ وشرمېږه.
ټنا- حسيب خواهش کوم...

حسيب- خوبښينې جانې چيرته يې.... سلام تاته يو نوې خبر لرم... زيرې....
حسيب د دې خبرو پر ويلو د دهليز خوا ته روان شو او کوټې ته داخل کې دې چې صبا يې د مور په غېږ کې د اوښکو تويه ولو حال کې ولېده..

ټنا له شالخوا د حسيب لاس ونيو او خواهش يې ترې وکړو چې څه ونه وايې..
حسيب- په صبا څه شوې؟

ټنا- نه پوهېږم چې څه خبره ده خو صبا وايې چې فرشاد واده کړې.

حسيب- څ... څه...؟ دا نو څه ريشخند دې؟

ټنا- سيس مه کوه حسيب چا ته زنگ وهې؟ بخداې صبا خفه کېږي مه کوه.

حسيب- ټنا خاموش اوسېږه دا د پټ کولو موضوع نده چې به کراره حل شي ... بايد خبرې وکړو..... (مقابل کس د حسيب موبایل ته جواب ورکړو او ده وويل: الو!

فرشاد- سلام عليکم حسيب جان ښه يې؟

حسيب- شکر ده چېرته يې؟ غوښتل مې خبرې درسره وکړم.

فرشاد- کور کې يم ولې خبرتې خو ده؟

حسيب- خیر او شر به يې تاته معلوم يې صبر درځم.

ټنا- قربان دې شم حسيب جانه داسې کوم کار ونکړې چې خبره طلاق ته ورسېږي.

حسيب- که ضرورت وه خپل په زوره باندې د صبا طلاق ورڅخه اخلم... د فرشاد دا کارونه بې جوابه نه پاتې کېږي تراوسه يو کال يې لا د واده ندې شوې څنگه کولې شي بل واده وکړې؟

حسيب صبا خوا ته نږدې شو او ويې ويل: صبا جانې...

صبا چې حسيب وليد خپل ځان يې راسمبال کړو او ويې ويل: سلام...

حسيب- ښه يې خورکې؟

صبا- شکر ښه يم.

حسيب- غواړې صمد کاکا يا الطاف ته زنگ وواهم؟

صبا- د اوس لپاره نه.

حسيب- نو زه غواړم د فرشاد سره خبرې وکړم او د هغه ددې کار تپوس ورڅخه وکړم اجازه شته؟

صبا- هر کار چې کوي ويکړې خو زما لخوا به هغه ته هېڅ نه وايست ځکه ما د بيل کېدو پريکړه کړې ده.

حسيب- زه هر هغه کار کوم چې ته راته ووايې زه ستا پلوې کوم.

صبا...

ژوند نه کنترول کېږي يواځې بايد اوسېږي او ننداره يې وکړي. حتا درد لا نه کنترول کېږي يواځې بايد برداشت يې کړي. ټول په دې فکر کې وه چې ما خپل د ستونزو څخه وژغوري خو ما د ټولو خلاف غوښتل په هغه ستونزو کې ډوبه شم. د هغه ساعت څخه چې له کوره ووتلم قسم مې واخيست چې نور به هغه کور کې پښه نه اېږدم. خو اوس حسيب ورور غواړي ما د فرشاد سره مخامخ کړي. د هغه سرې س ه چې نور نغوړم حتا په يوه لاره ورسره قدم واخلم وروسته له هغه خپېږي څخه چې زه يې پر مخ ووهلم پوه شوم چې زما ارزښت د هغه وړاندې سومره دې. د هغه لپاره اول او تر ټولو مهم د هغه مور او د هغه د مور غوښتنې دې. که د مور غوښتنې سم وي که خراب خو دې پوره کوي. زما د نه ويلو وروسته حسيب يواځې ځان د فرشاد ملاقات ته روان شو. مخ مې د ميرمن شهلا خوا ته وگرځاوه او ومې ويل:

صبا- کېدې شي يو دوه شپې دلته پاتې شم؟

شهلا- دا نو پوښتنه ده چې ته يې کوي؟ دا ستا خپل کور دې د خور کور د دې. هر څومره چې غواړي پاتې کېدلې شي خو اي کاش يو ځل بيا هم فکر وکړي، نغوړم په بېره پرېکړه وکړي او وروسته پښيماڼه شي..
صبا- زه په بېره باندې فکر نکوم زه خپل په پريکړې باندې کامل باور او يقين لرم.
شهلا- وس فرشاد يوه غلطې وکړل... ته يې بيا مه کوه خپل ژوند خپل پر لاسونو مه تباه کوه..

ته بيا لږ سرخندنه وکړه فدکاري وکړه د ټول د ژوند پيل يو شانتي نه وي. خپل تقدير ته تسليمه شه. خداي به درته خپل لارط هوارې کړي او مقصد ته به دې ورسه وي. په دې کار کې هم ضرور کوم خير شته چې موږ يې نشو لېدلې.. هر کله چې دې غوسه سره شوه يوځل بيا خپل پرېکړې ته فکر وکړه.
صبا- په سترگو.

د سترگو پر ويلو مې ځان د شهلا ترور د نورو نصيحتونو او خبرو څخه وژغورې، خو لځان سره مې وويل: زه دا خير نغوړم ... زه څنگه د نور کسانو د خوشحاله کولو لپاره ځان برباده کړم؟ ولې بايد هر ځل ښځې تسليم شي ولې بايد هرځل موږ فداکاري وکړو؟ که هغه زما سره مينه درلود نو هيڅکله به يې دويم واده دومره ژر نه وايې کړي.. ولې هغه د خداي په ورکړې باندې راضي نشو؟ که هغه موږ ته اولاد نه راکو نو دا خو د خداي کار وو ولې هغه د خداي د کار څخه مخ واړوي؟ شايد يواځې د مور د خوښې لپاره يې واده نه وي کړي، که خبره د مور لخوا وايې فرشاد يوځل ضرور ماته ويل چې مور مې په زوره راته غواړي بله ښځه وکړي. او که بيا هم يواځې د مور په خبره يې واده کړي ويې بيا نو بيا نو بيخې خبره خرابه ده..

زه د هغه کس سره وخت نشم تېره ولې چې خپل د مور د لاس نانځکه ده.

"دوې مياشتې مخکې"

فرهاد...

مينه په نورو کې نده بلکې زموږ وجود کې ده. موږ هغه احساس راويښه و خو ددې لپاره چې ويښه شي نورو ته اړتيا لري نړۍ يوازې هغه وخت موږ لپاره معنا لري چې وکولى شو يو څوک د خپل ژوند په هيچان کې پيدا کړو. ما دا حس خپل زړه کې د صبا د وجود لپاره حس کړو خو قسمت نشو او بايد ددې مينې لمبې په اېږو بدلې کيدې. او داسې هم کيدای شوی ما مې خپل زړه زخمي کړ او دا بيچاره د همدې زخمونو سره زما د ژوندي پاتې کيدو لپاره درزيدا. زه په ظاهر کې هماغه فرهاد يم چې وم. څه فرق کوي چې زړه مات او ژوند مې بې معنې دی.

خو د مور لپاره مې ژوند کوم. تنها امید یې په هر وخت کې زه وم او يم او ددې لپاره د حده زیات کار کوم او کوشش کوم چې لدې څخه بهتره او ښه په پښو شم. د څو میاشتو کې د ژوند رنگ او مخ بدل شو. د خیالونو له کهکشان څخه پر ځمکه په سر ولیدم. د سر له لوړو د فلک د سمندر په تورو ژورو کې غرق شوم. د نامیدی په ژورو کې وښوېدم او هملته مې ځان ورک کا. په نوي شخصیت چې ډیر پخواني حالت ته ورته دی وزیریدم فقط د بې شمېره خاموشیو په ډیریدو، پایداره دردونه، د لویو ماتو، او ناسوره زخمونه. درې هفتې کیدې چې له مور مې اوریدل چې میرمن کریمه د زړه له درده شکایت کوي. او له درده یې په چیغو شوې. سره لدې چې نه مې غوښتل د بحث اړخ زه وم څو وارې مې پلار ته وړاندیز وکړ که وغواړې ښو ډاکټرانو ته یې معرفي کړم خو شاید هغې د خپل درد دوا بل ځای لټوله او ویې ویل زما درد د ډاکټرانو په ډاکټرۍ ندی. ځکه ددې په وینا دريو ډاکټرانو ځواب ورکړی.

فرهاد کور ته راغی او خبره پدې شوه چې ټول یوځای بیرون ږوې. خوړلو ته ولاړ شي. ځکه هغه فرح سره وعده کړې وه چې بل وار به یې بیرون بیایي. سهراب او فرح دواړه د محبوبې سره د فرهاد په موټر کې ولاړل او پاتې نور د فرهاد په موټر کې ولاړل. هوټل ته د رسېدو سره سم فرهاد لاس په کار شو او لوی میز یې ونيو ترڅو ټول په آرامۍ سره د یو د بل تر څنګ ږوې وخورې.

سعید- بنا نو د نن ورځې میلمه پالونکی فرهاد دی نو تصمیم ونیسئ چې موږ د کومو خوړو میلمانه کوي. فرح- د خوړو انتخاب له ماسره، ځکه ما فرهاد لالا ته ویلي چې بیرون ته مې بوزي. سهراب- زه خو پیزا غواړم...

کریمه- د پیزا په خوړلو خوړلو پیزا جوړ شوې. فرهاد څوکی شاته کش کړه او کیناست: بنا چې اوس د هر چا هر څه خوښ وي راوغواړي. سعید- نه نو موږ ډیر مصرف نکړو درباندي... فرهاد- مصرف یې په شیریني کې حساب کوم. محبوبه- بریالی اوسې زویه...

فرح- داسې خو نده چې زموږ خوله خوړوې کومه خبره ده؟ فرهاد- ویلي مې وي چې تنها په یوه مهماني نه کیږي چې واده دی وکړی. صبا- مبارک د وي فرهاد جان...

فرهاد- د څه مبارکي حتمن نجلۍ یې ورته کتلې... صبا- نه، محبوبه خاله مې ماښام له فرهاد سره خبرې کولې چې وامې وربدل. فرهاد سترګک ووهو او وې پوښتل: څه دې واوړیدل؟ صبا- فرهاد د طبيبانو سرپرست او مشر شوی. فرهاد صبا ته وکتل او ویې ویل: مننه کوم. او هو فرهاد جانه که زما د واده شیریني خوړلو ته په تمه یې هیڅ مه په تمه کیږه ځکه زه فعلا تصمیم نلرم.

فرهاد- مبارک د وي ورور مې له واده کولو څخه ښه خبر دی. کریمه- فرهاد او واده دوه خطونه شوي چې هیڅ نه غواړي یو بل ته ورسېږي. خو اه عمر یې له دېرشو هم اوښتی به وي. واده وکړه فرهاد چې د ژوند موفقیتونه د ووینو. سعید- موفقیت تنها په واده کولو ندی. او دا چې نن مهماني د رتبې اخیستلو لپاره ده له خدایه ج غواړم چې همیشه همداسې په سر خوش او په زړه خوشال د ولري. فرهاد- مننه پلار جانه...

میز له رنگارنگ خوړو څخه ډک شوی و مگر د دوی دا خوړې خبرې خلاصېدونکې نه وې. ټول یو بل سره په خبرو او خندلو لگیا و. هر چا یوه خبره کوله او د زړه په بنادې ټولو خندل. دا کورنۍ نن شپه له خوشبخت ترینو کورنیو څخه وه. او یو دبل څنګ کې بیحد خوشحاله وه. که هر څو مې غوښتل ددې کیسې پای همدلته وای. مگر تقدیر همدا دی، بدبختي دقیقا چې ته خوشال یې د دروازې خولې ته رسېږي.

کریمه- کاش دا خوشالي دوه چنده شوې وای. حداقل د لمسي ښه خبر مو اوریدلی. بیا که مړه شوې هم وای کومه خبره نه وه.

د صبا په شونډو خندا لږ شوه او فرشاد هم صبا ته په کتو سره خپله خندا لږ کړه. ولې باید همیشه یو کس وي چې تازه ښه شوی زخم دې په وینو کړي؟

فرشاد- تر اوسه وخت دی ان شاء الله راتلونکی کال پخیر....

کریمه- زه چې گورم په قبر به مې واښه شنه شي خو د لمسي څښتنه به نشم.

د صبا تورې سترګې له اوبڼکو ډکې شوې. تر اخیر حده کوشش وکړ چې اوبڼکې یې څوک ونه ویني خو د معشوقې اوبڼکې د عاشق له سترګو پټې نه پاتې کیږي. فرشاد د سترګو لاندې صبا ته وکتل وروسته له څو میاشتو یې وکولی شو صبا ته وگوري. د صبا له سترګو چې اوبڼکې توې شوې. د فرشاد زړه یې په ښه کا.

فرهاد یو دم وویل: لمسي لپاره باید بودی شې میرمن کریمې، او د بوډا کیدو لپاره دې تراوسه وخت دی.

شاید خپله هم ددې خبرو په دلیل نه پوهیدا مگر فقط د صبا د نه ژړلو لپاره یې وویل.

سعید هم وخنډل او ویې ویل: رښتیا دی وویل زویه ښځې چې څو د لمسیانو څښتنې نشې ځانونه په زړو کې نه حسابوي.

فرهاد د مور په ټینګار سره نن شپه د خپل پلار په کور کې سبا کړه. خو د هغې ورځ یاد یې چې د صبا لپاره پدې کوټه کې اوبڼکې توې کړې وې نشو کولی هیر کړي او بل خصوص د شپې په سر کې چې د صبا نمجنې سترګې د هغه زړه په ښه کړي وا.

سهار ټول د ږوډۍ په میز کیناستل او په خاموشۍ یې د سهار چای وڅکا میرمن کریمې سعید ته وویل: چې هیر نکړي سبا د فرشاد سره یوځای مزار ته ځي. او یو دوې هفتې هلته پاتې کیږي او خوبیږي یې چې مزار کې زیارت ته ولاړه شي. سعید سر و خوځوو. او نورو څه ونه ویل او دا منل شوې وه چې دا فرشاد متوجې شو چې ځینې پریکړې اوس له ده پرته نیول کیږي. او شاید ورو ورو ټول د هغه په نشتون پدې کور کې عادت کړي.

فرشاد- خیرت دی پلار جانه؟

سعید- هو مور دې کوم ښه ډاکټر هلته پیدا کړی هغه ته ورځي.

فرهاد په زړه کې خندل ځکه حس یې کاوه چې د کریمې ددې کار دلیل بل څه وي. ځکه ټول د تداوی لپاره د ولایاتونو څخه کابل ته راتلل اوس څنګه د کابل څخه ولایت ته د تداوي لپاره ولاړ شي.

فرشاد....

نن مور ته وویل او د مزار په طرف مو حرکت وکا. زړه مې غوښتو صبا هم ځان سره بوزم خو نه پوهیږم ولې مې مور ونه غوښتل چې هغه ځان سره بوزو. فقط یې وویل: صبا د په کور کې پاتې شي بهتره ده. ځکه موږ چې ډاکټر ته ولاړ شو هغه به په کرایي اتاقونو کې تنا پاتې شي. لا د کابل له دروازې نه وو وتلي چې صبا پسې مې زړه تنګ شو مسج مې ورته وکا او خبر مې ې واخیست. دا چې د آنتن مشکلات و. مسج پس تلا او ځواب یې پس رتلا په ټوله لار کې یوازې شل مسجونه مو

وکړل. هوټلونو کې هغه هوټل ته ولاړو چې روضې شریفې ته نږدې وا. امپوراتوري باران. ښه ډیزاین یې درلود او راحت اتاقونه.

مور د خوړو له سفارش وروسته خپل اتاق ته ولاړه او ما صبا سره اړیکه ونیوله. په غږ پسې مې زړه تنگ شوی و. یوار بلي وویل چې زما د ټولې لارې ستړیا ختمه کړه.

صبا- بلي

فرشاد- بلي گلابي مې... ښه یې خوړې؟

صبا- ښه یم ته څنگه؟

فرشاد- غږ پسې د خفه شوی وم اوس ښه شوم

صبا- قدرشناسه اوس زما په قدر پوی شوې..؟

فرشاد- زه قدر شناس یم.

صبا- که وای زه به دې له ځان سره بوولې وم.

فرشاد- آه گلابو مې مې زړه مې نه غوښتلا چې ستړې شې.... دلته اته ساعته لار وه..

صبا- که زه وای هیڅ نه پوهیدې پرې

فرشاد- په زخم مې نوره مالگه مه وهه صبا... سر له اوسه د ساعتونو په شمار یم... چې کله به کابل درته درځم.

صبا په خندا وویل: مگر ما د ازادۍ حکم اخیستی

فرشاد- زما نشتون درته ازادي ده؟

صبا په شیطنت وویل: همداسې یې وېوله.

فرشاد- ښه ده ښه ده... زم پیر خوشال یم...

صبا- زه هم پیرره خوشاله.

فرشاد- ښا نو سمه ده خوند ترې واخله....

صبا- خوند اخلم... اوس هم قطع کړه غواړم ویده شم ستړی یم....

فرشاد- ویده شه، ویده شه زه هم ځم د شپې لپاره ږوږی پخوم.

صبا- پام د وي چې زما د بيلتون له غمه لاسونه د ونه وهې...

فرشاد په خندا وویل: شاید له ږوږی خوښی...

موبایل مې قطع کا خو زړه مې غوښتل د صبا غږ مې په غوږو کې لالايي وای. خو که پیر مې ورته ویلي وی چې خفه یم

دریسې، شاید زړه یې مور لپاره تنگ شوی وی. او که صبا وژاړي د اوښکو زور یې نلرم. ښه، اوس ویده شه، مور سبا د ډاکټر

نوبت لرو.. نیم ساعت نه ومه ویده شوی چې دروازه ټک ټک شوه او زموږ ږوږی تیاره شوې وه. مور مې له ماسره زما په

اتاق کې کیناسته او دواړه ږوږی نوشجان کړه.

فرشاد- کاش صبا هم وای حتمن د مزار قابلې یې خوښیدل.

کریمه- خیر دی زویه بل وار صبا راوله زه به مې لمسی وساتم.

فرشاد- راځه خدای مهربانه دی د لمسي څښتنه به هم شې مورې...

کریمه- کیرم پخیر چې باید هم شم. زه په تمه کیدی نشم اوس مې چې د زړه درد پیر شوی شاید کال پوره نکړم.

فرشاد- مورې خیر وغواړه داسې مه وایه... او بیا خو ان شاء الله کال ته به د لمسي څښتنه شې.

کریمه- زویه عمر بیرته نه راگرځي زما هستي او نیستي ته یې که ته هم زما په څیر له اولاد څخه محروم پاتې شې دا چې

ومرم بهتره ده.

فرشاد- مورې داسې مه وايه خدای دې سل کاله عمر درکړې او ان شاء الله چې د سلو کالو هره شپه په خوبنۍ تیره کړې. کریمه- آه زویه... ته څه پوهیږې چې زما درد څه دی. د صبا په ځای زه ژاړم. نه گورې هغه نجلۍ د راتلونکي په فکر هیڅ نده. د هغې لپاره خو هیڅ فرق نه کوي. چې د اولاد څیښتنه شي یا نه. تنها بلده ده چې ژبه وکړې او ووايي چې زموږ په کار کې کار مه لری.

فرشاد- مورې هغه حق نلري ستا په وړاندې ژبه وکړې. حتمن متوجه شوې نده. او بیا ولې ونه غواړي چې د اولاد څیښتنه شي. چې قسمت وي اولاد هم کیږي پخیر....
کریمه- آه زما ساده زویه....

کریمه...

زما ساده زوی په ټولو باندې خپل گومان کوي او فکر کوي چې ټول د هغه په څیر ساده او پاده دي. همدومره درک نلري چې صمد د دوهم ځل لپاره موږ بدبخت کړو. اول خو ددې لامل شو چې سعید دوهم واده وکړي. او دوهم دا چې خپله ناقصه لور یې زما په زوی تیره کړه. خو زه نه تسلیمېږم زما یوازینی زوی نه باید چې زما په څیر بدبختي وويني. زه به هغه ته بهترینې نجونۍ قطار کړم. حق لري چې په ځوانۍ کې د اولاد څیښتن شي نه دا چې زما په څیر کوم هغه سن کې چې باید لمسیان ولري اولادار شي. فرشاد ته مې څو ځلې وویل چې لمسی غواړم خو د صبا مینې هغه په مکمل ډول روند کړې او او ددې سترگو د خلاصولو لپاره ډیر وخت ته ضرورت وا.

د همدې لپاره مې ډاکټر بهانه کړ او د فرشاد لپاره مزار ته د نجلۍ کتلو لپاره راغلم هغه ځای چې خور مې آدرس راکړی، نن د لومړي ځل لپاره کلینیک ته ډاکټر ته ورځم په همدې بهانه نجلۍ گورم او راحم که زما د خوبنې وړ وه فرشاد ته هم خبر ورکوم.

فرشاد....

سهار وختي مې مور د ډاکټر وخت درلود مور مې ډاکټر ته بوتله یو ساعت د کلینیک په دروازه کې په تمه پاتې شوم او بلاخره مور مې بیرون شوه. څومره مې چې خاله لدې ډاکټر نه صفتونه کړي و ما اټکل کړی او چې بیروبار به ډیر وي. خو برعکس لکه چې آدرس مې غلط کړی وا.

فرشاد- مورې ډاکټر څه وویل؟

کریمه- هیڅ زویه، د ډاکټر آدرس بدل شوی بل ډاکټر یې په ځای راغلی باید یو څو ورځې په تمه شو ترڅو نوی آدرس یې پیدا کړو.

فرشاد- زه د کلینیک له فرصتي نه پوی شوم چې چندان د صفت وړ ندی.

کریمه- نه نه زویه هغه بل ډاکټر دی چې خاله دې آدرس راکړی صبر به وکړو په یو دوه درې ورځو کې به یې نوی آدرس راشي.

فرساد- بڼا سمه ده مورې خپله پوهیږی.

صبا راته زنگ کړی و، خو د مور سره مې چې د شپې کوم بحث د صبا په اړه درلود نه مې غوښتل مخکې یې د صبا سره وغږېږم. شاید هغه له خوبه پاڅیدلې وي او زما غږ پسې خفه شوې وي.

کریمه- زنگ دی درته زویه

فرساد- هو مورجانې هوټل ورسپړو بیا زنگ ورته وهم..

کریمه- څوک دي؟

فرشاد- یو ملگری مې دی.

کریمه- کوم ملگری؟

فرشاد- هلکان دي نو مورې فکر نکړم له نوم یې وپیژنې..

کریمه- بنا بنا خیر فکر دې موټر ته ونیسه، ما فکر وکړ چې هغه بې کاره ښځه د ده. وگوره دوه ورځې وشوې چې له کور څخه لرې یو خو د یو زنگ وهلو زحمت نه وباسي. او فقط پدې دلیل چې ورته ومو ویل ډاکټر ته ولاړه شه ځان یې خفه نیولی.

فرشاد- مورې هیله کوم صبا دومره هم بده نده چې ته وایي.

کریمه- نه یوازې ستا مور بده ده خدای دې همدا ما واخلي چې بې غمه شی. زه مې د یو زوی لپاره د زړه وینې خورم خو تاته وگوره چې د هغې ښځې لپاره دې چې یو کال یې د راتلو ندى شوی خپله څو ویشته کلنه مور دې هیره کړې..
فرشاد- مورې ما څه کړي؟ ولې داسې وایې د صبا بیچاره گناه څه ده؟

کریمه- آه چې تنها هغه بیچاره ده بل څوک نه. همدا بیچاره ما او تا بیچاره کوي ولې صبا کوشش نه کوی چې یو ماشوم راوړي؟

فرشاد- مورې هیله کوم.....

کریمه- غواړې مور دې د لمسیانو له لیدو پرته مړه شي ها؟ نو خوشاله اوسه دا ارمان د پوره کیږي شاید لدې درد سره نور مې په مرگ کې هم څه پاتې نه وي.

فرشاد- مورې له څه وخته چې راغلي یو همدا یوه خبره کوي... یو څو شېبې مو آرامه مې پریده....

فرشاد- زه ارامي اخلم؟؟؟ د خدای به امید او زوی ویلو مې راغلم گورم اوس مې زوی هم ځواب کوي.....

فرشاد- مورې ستا دې په خدای قسم وي بس کړه هیله کوم....

فرشاد لاحول ویل او روان وو او هغه د خپل ځان لپاره افسوس کاوه. د فرشاد طوفان زما له فکر څخه ډیر لوی شوی دی. هغه د ناروغې مور او ساده زړه لرونکې میرمن منځ کې مجبور په انتخاب دی. میرمن کریمه چې (قران دی ووهی) چې خپل د زوی په ضعف پوهیده ځان یې په ناروغي وهلی و. او اوس د همدې لپاره د نجلۍ لیدو ته هلته راغلي وه. نن یې یوه نجلۍ په همدې آدرس کې ولیده. د زړه خوښه یې نه وه. او د همدې لپاره یې خور ته زنگ وکا او ترې وغوښتل چې بله نجلۍ ورته وښايي. (د نکور په ارمان مړه شې ته کریمه.. هههه دا ښیرا زما ژباړونکې لیکلی زه یې هم نه اصلاح کوم ځکه واقعا شه خبره یې کړی.)

فرهاد...

له نن څخه چې فرشاد ولاړ مجبور وم ډیر د پلار په کور کې واوسم ځکه شاید کوم ضرورتونه ولري چې سهراب یې ونشي کولی هغه پوره کړي. زما واړه خور او ورور زما په شتون هلته ډیر خوشاله و او د مور په خبره ناز وړونکی یې راغلی.. کله به مې کور ته خواړه راوړل او کله به مې هم ټول د خوړو لپاره بیرون بوتلل. صبا هم د څو ورځو لپاره د خور کور ته یې ولاړه. مور مې خوشاله وه او پلار مې هم. شاید کومه خوشالي یې چې د خپلې کورنۍ لپاره غوښتنه په همدې ورځو کې یې نصیب شوې.. او له کینو لرې له غصې او خفگان لرې... زړه مې په سمن او اولادو پسې یې ډیر تنگ شوی و. زنگ مې ورته وکا له خور مې وغوښتل چې زموږ کور ته راشي. د ماشومانو شور او شوق یې ماته بل روح رابښلو.

د شېبې اوه بجې وې چې صبا ماته زنگ وکړ او وې غوښتل چې ورپسې ورشم. عجیبه وه د پردو په شان مې ورسره سره رویه وکړه.

فرهاد- بلي....

صبا- سلام ښه يې فرهاد..

فرهاد- مننه..... کورنۍ د ښه ده.

صبا- شکر که زحمت نه کيدا راغلی به وې از به د کور ته بولې وم. نن شپه حسيب لالا پس راځي غواړم کورته راشم.

فرهاد- سمه ده درځم.

صبا- خو که زحمت کيږي زه سبا په خپله درځم کور ته.

فرهاد- نه هيڅ زحمت ندی

اړيکه مې پرې کړه او مور ته مې وويل: بيرون ته ځم.

محبوبه- چيرته ته ځې زويه....؟ اوس د خور راځې.

فرهاد- صبا يې له کور څخه راولم.

محبوبه- زويه پريږده چې په خپله راشي هسې نه ووايي خاوند مې نشته دوی مې بندي کوي.

فرهاد- نه مورجانې خپله يې زنگ وکا چې ورپسې ورشم

محبوبه- سمه ده زويه.... زر راشئ. درې شپې کيږي چې د خور کره يې وه ضرور زړه يې تنگ شوې..

فرهاد- حتمن مورجانې..... که څه دې پکار وي چې درته رايوړم....

محبوبه- نه زويه پوډۍ مې تياره کړې څه به مې پکار وي

فرهاد- قربان دې له لاسونو مورجانې....

د موټر کيلۍ مې د ميز له سره واخيسته او سهراب ته مې وويل راځه چې ولاړ شو خو هغه په خپل کيم مصروف وا نه يې

غوښتل ولاړ شي. فرح هم خپلې ډرامې کتلې. نې غوښتل چې لاړه شي. خپله ځم. او زر راځم. نيم ساعت وروسته د ثنا

دوی کور ته ورسېدم او صبا ته مې زنگ وکا که تياره وي ښکته راشي ځکه رسيدلی يم. صبا وويل: درځم که غواړم يو ځل

پورته ورشم.

فرهاد- نه همدلته سهي دی.

صبا-ښه سمه ده اوس درځم.

دوې دقې تيرې شوې چې صبا او ثنا دروازه خلاصه کړه. د پوښتنې لپاره د موټر څخه کوز شوم او د ثنا سره مې ستړي

مشي وکړل او د هغې او کورنۍ د حال پوښتنه مې ترې وکړه صبا چې ولاړه وه سلام مې ورته وکړ او ترې ومې غوښتل چې

موټر ته لاړه شي

ثنا- زموږ له کوره پرهيز يې جنابه؟ چې د دروازې تر شا راځې او نور مخکې نه راځې.

فرهاد-خدای دې نکا صرف ويل مې مزاحم نشم.. او ان شاء الله يوه شپه چې حسيب جان په کور وا درځم.

ثنا- حتما حتما هر کله د چې غوښتل راشه..

د ثنا لور چې نوې په قدم اخیستلو راغلي وه ځان يې تر دروازې راوړساره او په خوږه ژبه يې سلام وکړ چې د فرهاد زړه

يې خپل کا. فرهاد په گونډو شو او له غمورو يې د ځان خواته کش کړه. په ناز يې د نجلۍ په ويښتانو لاس تير کړ او غيږ

يې وينوله

فرهاد- جان کاکا ښه يې؟

ماشوم- بلي..

فرهاد- اووو قربان دې له بلي ويلو.

فرهاد له خپل جيب څخه پيسې چې شايد زر افغانۍ وې وايستلې او ثنا ته يې ورکړې او ويې ويل: دا د کاکا د خوږې لپاره

چاکليټ واخله.....

ټنا- د دې حاجت نشته فرهاد..

فرهاد- وخت نشته. گني ما پخپله بووله او ورته اخیستو مې...

ټنا- ښه چې بل وار راغلي بویزه....

فرهاد- بل وار یې حتمن بیایم... خو دا یې د اوس لپاره وي.

نه پوهېږم ولې خو د ماشومانو مخکې عجیبه کمزوري پیدا کوم او ډیره مینه لرم چې د نړۍ ټول ماشومان په خندا ووينم شاید د خپل ماشومتوب د دورې تقاص او بد ورځې مې غوښتل د دوی په خوشالي کې پوره کړم. صبا- وبخښئ چې تاسو مې سرگردان کړئ.

فرهاد- سرگرداني نلري... ښه شوه چې راغلم زما حال هم لږ تغیر وکا مننه...

په ټوله لاره کې مو نور یوه خبره لا ونکړه او یوازې د یو نیژدې دوکان تر څنګ کوز شوم او د خوریانو لپاره مې ځینې خوراکي او د څکلو شیان واخیستل. او د صبا لپاره مې هم صرف ککو او چپس واخیستل

صبا- دا ټول دې د چا لپاره راوړي؟

فرهاد- د سمن ماشومانو لپاره...

صبا- سمن خور راغلي؟

فرهاد- شاید تراوسه رسیدلې وي.

صبا- صحیح دی.

فرهاد- د کڅوړې په اخر کې ککو او چپس دي که وغواړې کولی شې واخلي او وخورې...

صبا- نه مننه د ماشومانو لپاره یې پرېږده...

فرهاد- هغوی چپس او چاکلیټ نشي خوړلی. هغه د تا لپاره دي.

صبا- مننه فرهاد جان.

صبا زر چپس واخیستل او خلاص یې کړل یو دوه یې ترې وخوړل او ماته یې ونيول ویې ویل: واخله...

فرهاد- نې خورم...

صبا- خوندور دي

فرهاد- پوهېږم..

صبا- نو واخله کنه... زه یې درکړم؟

فرهاد- نه نه مننه ...

صبا- ښا زړه دې مخصد بیا ونه وایې چې کوشنګي د وکره.

فرهاد- نه نه وایم..

صبا- د فرح لپاره د څه واخیستل؟

فرهاد- نه؟

صبا- نو چاکلیټ به فرح او سهراب ته پرېږدم دوی هم واره دي خوشاله کیږي.

فرهاد- د هغوی لپاره بیا نور اخلم.

صبا- نه نه همدا ډیر دي مننه..

صبا...

د چپس له خوړلو وروسته مې ستونی وچ شو د فرهاد نه مې اوبه وغوښتې هغه بیچاره د دوهم ځل لپاره موټر ودرولا او د اوبو اخیستلو لپاره ولاړ پس له لسو دقیقو کور ته ورسیدو چې څو دقیقې د سمن د راتلو سره فرق کاوه.. فرهاد د سمن ماشومان په غیږ کې ونیول او دواړو ته یې ناز ورکا. ما کڅوړه د ماشومانو خواته ونیوله او ورته ومې ویل: فرهاد ماما مو درته راوړي.... د شپې ټول د فرهاد شاهد وو چې د سمن اولادونه یې څومره نازول. هغه د ماشومانو سره عجیبه علاقه درلوده او حتی زما د خوړنې سره هم مهربانه وا. له زړه مې د خدای نه وغوښتل چې فرهاد ته د خیر ښځه او ماشومان ورکړي.

له بلې خوا مې پرون شپه د فرهاد سره جنگ کړې وا د خدای نه مې ځان ته هم خیر وغوښت. نه پوهېږم څه شوي فرهاد مکمل تغیر کړې په اولو ورځو کې زما د غږ د اوریدو په تمه وا او ماسره یې په ورځ کې څو ځلې اړیکه نیوله خو اوس حتی زما زنگونه په ځنډ سره ځوابوي.

فرهاد...

دوستاش دارم آن هم از حد گذشته...
و میدانم که در خیالت زندگی میکنم

دیگرو بین من و تو غبار است و ابر
رعد است و برق آب است و آتش.

و چون من در اسارت تو یی که، اسی
میدانم که رسیدن به چشمانات خیالی بیش نیست

و این را میدانم که رسیدن به تو
مرگ یست تدریجی ..ولی دل شاد میکند مرا که خود را

برای تو بمیرم ای لیلی بی همتا
من راضی یی حالم خودم هستم و
اگر اختیارم دهند عشقات را دوباره تکرار خواهم کرد...

نن شپه مې بیا د خپل دوزخ لیدلي زړه لپاره ولیکل، صبا مې په زړه کې ژور زخم جوړ کړې هر څومره چې کوشش کړم نشم کولی چې زړه ترې راټول کړم.

زه له زرگونو هڅو یو ځل بیا د زړه په طوفان کې مې غرق شوم. هغه ځای چې هره شپه یې صبا ته غږ کو.

فرهاد...

سختې ورځې مې درلودې له یوې خوا مې مور او له بلې خوا صبا... مور مې د دریم ځل لپاره ډاکټر ته بوتله. دا ځل برعکس د نورو وختونه رانه یې وغوښتل چې ورسره د ډاکټر تر کوتې لارشم ما هم لاس نیولي ډاکټر ته ولاړو. هلته په نوبت کې وو پیره مجزه شفاخانه نه ښکاریده. خو څو ښځې یو د بل سره ناستې وې ددې لپاره چې څو یې نوبت رسي سترې نشي کیسې یې کولې. د دوی منځ کې یوه ښځه چې د مور تر څنگ مې ناسته وه مور سره مې پیر صمیمانه سلام و علیک وکړ. او مور مې هم زه ورته معرفي کړم. هغې ښځې پیر زر زویه زویه راته غږ کاوه. او سم د لاسه مې مور راته وویل: چې زویه یو گیلان اوبه راته راوړې ترې شوم.

فرشاد- هو راوړم يې

مور مې هغې ښځې ته په ښاره: تاسو کوم څه غواړئ چې درته راوړي؟

ښځه: نه مننه...

دوه بوتله اوبه مې راوړې او د مور لاس کې مې کيښودل او مور مې راته وويل: که دلته ستړې کيږې ورشه موټر کې کينه

اوس خو تنها نه يم دا ښځه راسره شته. که ضرورت شو بيا زنگ درته کړم.

فرشاد- نه ستړی نه يم.

کريمه- نه زويه ولاړ شه ستړی کيږې...

د مور په رويه مې پوه شوم هغه زه په زور لدې ځايه بيرون کړم او زه هم ناچاره په موټر کې کيناستم او ځان مې په موبایل باندې مصروف کا. د صبا زنگ ته مې فکر شو چې يو ساعت مخکې يې زنگ کړی و او زه پدې دليل چې مور مې حساسيت ښايي موبایل مې بې غږه کوم او صبا لدې خبرې ډيره خفه کيږي. او هر ځل شکايت کوي چې زه بې پروا شوی يم. خو نشم کولی ورته ووايم چې د مور په خاطر مې درسره خبرې وکړم. او نه هم له صبا غوښتلی شم چې مور سره مې خبرې وکړي ځکه هر ځل چې صبا غوښتي مور مې په وړاندې يو کار کړی او د صبا د خفگان لامل شوې ده.

او مور مې ورځې د درملنې په بهانه تيرولې کله به يې نسخه غلطه وه او کله به يې هم دوا نه وه اماده. مه وايه چې ټول مې د مور کارونه ول. او زه په هغه ورځ پوی شوم چې د رنگين په نامه يوې نجلۍ يې راته معرفي کړې. مور ته مې حيران پاتې شوم د شيطان عقل ته هم نه رسيدا چې مور مې داسې نقشه په سر کې يستلې ده. هغې زه له کابل نه تر دې ځايه راوستلم چې دا عملونه وکا. يوه مياشت کيده چې زه مې د خپل کور او ژوند نه لرې وم. ددې لپاره چې مور مې ښه شي. مسافرت مې تير کاوه. خو مور د ښه کيدو پر ځای زما د دوهم واده په فکر کې وه. حتی تر دې حده چې نجلۍ يې ډاکټر ته بوولې او ټيسټ يې ترې اخيستی تر څو وگوري چې اولاد راوړی شي که نه....

هغه پنا ورځ راباندې توره شپه شوه. کومې خبرې مې چې اوريدې باور مې پرې نشو کولی. داسې لکه زما غوږونو مشکل پيدا کړی وي. د ښار او کور نه لرې مور مې ما لپاره د هوټل په يو اتاق کې يوه نجلۍ راته خوښه کړې وه. هغه نجلۍ چې په خپلو پښو زموږ تر دروازې راغلې. مرکې لپاره د هغوی په هلک هلک ويلو زه په فرهاد شکمن وم. خو کله مې خپل نوم واوريدا هوش مې له سره وتښوو.

په کراره مې مور ته وويل: مورې دا څه وايې؟ د فرهاد لپاره د نجلۍ کتلې؟

کريمه- فرهاد خپله مور لري چې ورته نجلۍ وگوري

فرشاد- مورې هر څه حد لري او دا رشخندي له حده ووتله...

کريمه- زويه ته په هيڅ شي نه پوهيږې... غلی اوسه زه رشخندي نکړم...

فرشاد- تر دې ځايه د نجلۍ راوستل درته رشخندي ن ښکاري؟

کريمه- نه ځکه رنگين يوه ښه نجلۍ او د ښې کورنۍ څخه ده.

فرشاد- نو صبا بده نجلۍ د بدې کورنۍ څخه ده مورې؟ څنگه دې دا فکر سر ته راغی چې... (او خپل لاس يې د هوټل په

ديوال ووهو....

کريمه- فرشاد زويه...

فرشاد خپل لاس د رنگين لورې ته ونيو او هغې ته يې وويل: رنده يی نه وينې چې ما واده کړی. چله لرم بيا هم په منډو

منډو دلته راغلي..؟

هغه ښځه چې مې په کلينیک کې ليدلې وه نه پوهيږم هغې نجلۍ سره يې څه اړيکه درلوده په ځای کې ودرېده: ويل يې

موږ ستا او ستا د مور ريشخند نه يو مور دې راتله زموږ دروازې ته او زاری يې کولی اوس ته موږ ته توهين کړې..

او د نجلۍ لاس يې کش کا او وې ويل: مخکې شه نجلۍ چې لارې شو هله...
کريمه- يوه دغه ميرمن کلثوم صبر وکړې...

ميرمن کلثوم- اول به تاسو خپل منځ کې جوړ شوي وي بيا به مو مور راغوبنتو
نجلۍ خو مې د لارې له سره نده پيدا کړې چې ريشخند يې ووهي.

کريمه..

د کلثوم له تگ وروسته مې فرشاد ته وکتل او ومې ويل: زړه د ښه شو ها؟ اوس ټول عمر بې اولاده کينه. ما دومره زحمت
ويست د عمر کالونه مې خوارۍ وکړه چې لوی مې کړې اوس چې ځوان شوی يې زما پريکړې په نظر غلطې درځي؟
فرشاد- مورې فکر کوي دا کار د ښه دي؟ زما او د صبا په اړه د فکر ونکا؟
کريمه- زويه صبا اوبنياره نجلۍ ده بايد يې درک کړي گوره زه چې د اولاد څيښتنه نه کيدم پلار دې دوهم واده وکا. تر ننه
ما څه وويل؟ حتی يوار هم نشو چې ما د پلار ته شکايت کړي وي.
فرشاد- هغې مثلي فرق کا دواړه خو پوهيږو کنه.

کريمه- يعني وايې ډاکټران په څه نه پوهيږې ها؟ او يا وايې چې اوه يا لس کاله په تمه کينې چې ښکاره شي چې صبا په
ريښتيا مور کيدی شي که نه؟ زه له خپلې تجربې وايم ځکه وگوره د پلار په وړاندې مې د صبر وکا په بڼه مې صبر وکا الله
ج د اولاد څيښتنه کړم او يو زوی يې راکړ. اوس که صبا د يو اولاد څيښتنه هم نشي څه؟ ټول عمر غواړې صبر وکې؟

فرشاد- مورې خدای ج خو زموږ په سر قسم ندی خوړلی چې موږ ته به يواځې اولاد نه راکوی؟
کريمه- قسم يې خوړلی يا يې ندی خوړلی د صبا نتيجه همدا ده. شايد خدای ج زما او د صبا لپاره يو رکم تقدير ليکلی
وي..؟

فرشاد- مورې هيله کوم دومره منفي فکر مکره..

کريمه- ستا دې په مور قسم وي فرشاد د خپل ژوند سره لوبې مکره... پريږده مور دې ښه ورځ ووينې.
فرساد- مورې صبا هيڅکله نه راضي کيږي.

کريمه- ما هم ندي ويلي چې د صبا د رضایت پوښتنه وکړه صرف غواړم هغه کار د چې په خير وي هغه وکې.

فرشاد- پدې کار کې خير نشته.

کريمه- صبا چې کله وويني خبره تر واده رسيدلې په خپله د خبرې جدیتوب درک کوي. او بيا تاسو خو يو بل سره مينه لرئ
هيڅ مشکل مخ ته نه راځي مينه بدترين حالت زغمې د خپلې مينې په خاطر...

فرشاد- مورې راځه کابل ته ولاړ شو له هغه ځايه زه او صبا هند ته ځو. ما څېړنه وکړه د هغه ځای درملنه پيره ښه ده شايد
الله ج موږ هم د اولاد څيښتن کړو تراوسه خو ددې کار لپاره ناوخته شوې هم نده...

کريمه- وگوره رنگين يتيمه نجلۍ ده هغه بې کسه ده او دې ښځې هم چې په لاره کې پيدا کړې وه غټه کړې يې ده او اوس
غواړي هغه واده کړي او د مهر او شيدو حق باندي گټه ترې واخلي. په يوه نکاح هم راضي دي. او ما ډاکټر ته هم بوتله هيڅ
مشکل نلري..

فرشاد- مورې گناه لري پخدای گناه لري د ټولو له ژوند سره لوبې کول لويه گناه ده.

کريمه- وگوره زويه داسې به ثواب هم وکړې د رنگين ژوند به له بدبختيو وژغورې. او بيا ما خو ندي ويلي چې هغه دې اول
درجه ميرمن جوړه کړه. ميرمن دې همغه صبا چې پرې مئين يې ده. فقط وايم يوه نکاح وکه او د اولاد څيښتن شه کولی
شي خوشاله او پرته د کوم درد سر نه ژوند وکړې. رنگين ټولو خبرو څخه حتا پوهيږي څومره صبا درباندي گرانه ده خبره ده
ما خپله ورته ويلي هغه تياره ده ځکه هغه غواړي صرف کورني او کور په نوم څه ولري..

فرشاد_ موری ...

کریمه_ مور دی درنه زار قربان شي زويه.. راځه مور به حق کې يو لوی احسان وکړه.
هرڅه ښه کېږي يوځلي رنگين نږدي ناا وپيژني وگوره هغه څومره مهربانه معصومه صبر ناکه ده..

فرشاد_ اففف موری ..

فرشاد هوپل څخه باندي لاره صبا شمیري ته زنگ ووايه..

صبا_ بلی

څومره دی غږ ته می زړه تنگ شوي وه آرامه ساه مې وباسله او کرار مې وويل: گلابمی

صبا_ جان

فرشاد_ دلته هوا زړه تنگه ده هلته څنگه؟

صبا_ دلته هم کله راځي؟

فرشاد_ نپوهیږم شاید همدی اونۍ کی .

صبا_ کریمه خاله ته می نن درې ځلي زنگ ووهه خو جواب رانکړو

فرشاد _ اممم حتما ویده وه، یا هم بازار ... ځکه نن ورځ مو لږ سودا وکړه

صبا _ وا وا ماته مو څه اخستی ؟

فرشاد_ ماشومانو شيان.

دی خبري سره صبا غلی شوه او نور جواب ورنکړو..

فرشاد _ صبا...!

صبا_ بلی .

فرشاد_ انديښنه مکوه خدای زموږ دعاگاني قبوله کوي.

صبا _ زه انديښنه نکوم .. مور دی ده.

فرشاد_ مور مينځته مه راوړه خير دي.

صبا_ ولی مينځته رانورم د کوم ورځ څخه چې واده شوې يم راسره بد چلند کوي. زه خپل په مخ نه راوړم دا خبري چې

مشره ده خو زه مو هم د سړک له سره په کش کولو نه يم راوړې چې داسې راسره دښمني کوي..

فرشاد _ څه دښمني؟ هغه زموږ ښه والي لپاره وايي.

صبا_ ډير زموږ په ښه والي وايي. زه يې که خوښه نه وم نو خپل په زړه به يې ناوی راوسته وه .

فرشاد- صبا.. بس که ... زياد دې خوښيږي هر دقيقه جنجال وکړو ؟ بند کوم که کار نلري؟

صبا- کار نلرم ... ته خپل مور ته ورشه هغه درسره کار لري زه څه کار درلودی شم ؟

صبا شپږم حس ښه کار کاوه او دا چې ميرمين کریمه فرشاد پرته له کوم دليل ځان سره وړي دي حتما کوم دليل لري ځکه

ميرمين کریمي کولی شو سعيد سره هم لاره شي ولی فرشاد ته دومره ټينگا کاوه؟ چې د دې سره لارشی؟ ولی يو داکتر

ليدل دومره وخت ونیو؟ صبا زړه که دا خبري وي.. ميرمين کریمي غوښتل په فرشاد باندي خپل مالکيت وښايي همدالامل

دوري لري والی د فرشاد او صبا ترمينځ شو خو صبا ويریده او گومانه يې کوي چې د مالکيت د موضوع بغير کوم بل غټ

ستونزه هم وه..

کریمه کله کله دروغجنې ژبا او مکاري باندي فرشاد ته زاری کولی فرشاد ژوند يې ورته تريخ کړی وه ترڅو هغه ورځ ورسېده

چې د فرشاد د خولی څخه (هو) جواب ووت او ويې مثل دويمه ښځه وکړپرد هغه د هو ويلو وروسته کریمي آرامه ساه

واخسته... فرشاد مور لپاره مجبوره شوو (هو) جواب ورکړی مکه کریمي يوازي همدی هو ته پتمه وه ژر تر ژری فرشاد

رنګین واده تیاری ونلیو . یو نیم ساعت کی ناوی تیاره شوه هوتل ته یی راوړه دا رنګین څومره بدبخته ده واده په ورځی سپنی جامی هم وانغوسنی شاید هغه ځان نیکمرغه احساس کوه نور دینه حق پیر ظلم ونشي..

رنګین په پیره خوشالي نکاح خط پاڼو باندی لاسلیک وکه فرشاد یوازي خپلي گوټمی د صبا د تعهد نښې چله ته کتل شاید پوهیده خپل ژوند او د صبا ژوندي تباہ کړو.. فرشاد خپل ځایه پورته شوو مور ته وویل: زه غواړم کابل ته لاړ شم . کریمه- زویه پیره مکوه سبا ته ځوو.

فرشاد- نکیرې موری زه باید کابل ته لاړشم.

کریمه- دا سم رواج ندی نوی ناوی سفر باندی اوس لاړه شي...

فرشاد- ته دی ناوی سره پاتی شه زه ځمه تاسو بیا راشي.

کریمه- نکیرې زویه.

فرشاد- موری ساه می بنده بنده کیري زغملی نشم.

کریمه- سمدۀ یوازي دا نن شپه پاتی شه مزار که صبا لپاره هم لږ سودا وکړو بده خبره ده اول ځلي مسافرت ته راغلي یی زړه دې غواړې خپلي ناوی ته تش لاس ورشې؟.

شاید کریمه د فرشاد د ضعف نقطه پیدا کړي وه ځکه صبا لپاره فرشاد هرکار کاوه همدا ی بڼه بهانه کریمې ته ورکړې وه هر کار لپاره یې د صبا لپاره بڼه ده او د صبا لپاره یې وکړه مخکې کول. کریمه دري ورځي فرشاد په رقم رقم دلیلو مزار کې وساتې ځکه نوي واده هم کړي وه اجازه نه ورکوله لاړشی فرشاد که غوښتلې هم وایې بیا هم چا ته یې څه نشو ویلې..

ځکه پوهیدې چې صبا مرگ ته راضي کیري خو دي خبري ته ناا ... آخر هم دري ورځي پایې ته ورسیدی کریمه سعید ته زنگ ووهه او ورته ویل: بڼه خبري لرم ...

خپلي لور سمن ته هم زنگ وواوه سبا شپه ته موږ کور ته راشې محبوبه ته هم زنگ ووهه او ورته ووايه سبا شپه ته فرهاد هم کور کي ووسي. کریمې شاید غوښتلي ټول یو دم خبرشي هرڅه کیري یوه شپی باندی ختم شي دینه وروسته کریمې کوم کار نه درلود هغه خپل هدف ته رسیدلي وه په صبا باندې بڼه راوستې وه.

صبا...

د سمن څخه خبره شوم چې فرشاد او مور یې راځي پیر خوشحاله وم جامو کې ځایدم فرشاد ماته احوال راکړي نه وو؟ شاید فرشاد غواړي حیرانه یا سوپرایز مې کړې؟ سری جامی می واخستي فرشاد ذوق رنگ داسي و وایي زما زړه ته نکوری

..

فرح محبوبه مرسته می کوله خوشحاله وم فرشاد راځي خوشحاله وم مور مي یو داکتر آدرس راکړي وه یوځای فرشاد سره ورشوو موږ سره مرسته وکړي... څو ساعته تیردل زما انتظار هم پیره ده . داڅه ژوند ځنګه خپل زنگ بدل که یوازي یوی شپه که زه نړی بدبخته ښځه جوړه کړم .

دا څو دقیقې مخکي فکرونه می فرشاد ته کول کورته راشي موږ ټولی یو عصبي شوک ته واچولو... څومره بڼه دوه میاشتو وروسته د ژوند ملګری کورته راشي کاشکی زما خندا لس ثانیه پیره وي... کور دروازه زنگ باندی زه فرح پورته شوو زما بیحد خوشحاله وم زه مخته شوم فرشاد می راورسیدی.... یوازي لس ثانیه صرف لس ثانیه زیاته خندلي می نشوو زغملی راسته سخته وه حتا دروازه لاستی راباندی زوره ور کوم څه می په سترګو لیدل هیڅکله می خوبونه خیالونو که هم سوچ نکوه زما سوچ ته هم داسی خبره نه راتله داسي ورځ راباندې راشي زړه می بی اراده وه عقل می سم کار نکوه.. زما فرشاد بله ښځي سره لاس په لاس....

فرهاد...

موری زنگ وواهه نن شپه راشه ځکه فرشاد میرمن کریمه راځي غوښتل ټول یوځای ووسو ټول پسی خفه شوی .شپه 7بجو پوري هرڅه عادي وه سمن دروازه وتکوله نپوهېږم کوم فکر کی وم خو هغه نړی څخه راپورته کړم سمن- راځه لاندی مورمی غږ درته کوي.

ټولو شکایتونه کول ولی یوازی کینم مانغوښتل صبا دومره ښکلا سره وگورم ځکه پورته کوټي ته لارم صبا څومره ځانته رسیدلی وه دي دوه میاشتو څوځلي کورته راغلم دومره ځانته رسیدلی نه وه نن شپه رسیدلی. شاید زما سترگو صبا نظر کړي وي نن شپه ښکلو سترگو څخی اوښکي لاري شي.. داسي خو نه چې زما د زړه درد د صبا لمنه د غمونو پگ کړي وي؟ نا داسې نشی کیدلی ترڅو زه اول منزل ته رسېدل صبا په بیره دروازه خلاصه کړه

زموږ ژوند لکه فیلم سریالونو ناول پشان شوي وه صبا ساده زړه ژړل .. صبا رنگ سپین الوتی وه هغی ورځ می یاده راغله صبا واده ورځ فرشاد سره څنگ ترڅنگ ولاره وه نن شپه ټولو کورني غړي څخه کوم احساس څه صبا درلوده درد غم ما هم تیر کړي وه صبا خپل خاوند دو ځلي لپاره فرشاد سپینو جامو که ولیده زوم شوي وه صبا بی روحه شوي وه زه .. زه دوم ځل لپاره مړ شوم اول ځل څو کاله مخکی واده جامي په ځان کړي وه مړ شوم..

دوم ځل بی ځانه بی روحه صبا می ولیده مړ شوم .ولی دروغ ووایم نور راته مهمه نه وه څه کیږی ماته یوازي مهمه ژوندی (صبا) مخامخ سترگو ته می په کفن شوه ..اول ځل زما بستنه عمر که سور کفن گورم زما بی گناه معشوقی په ځان وه اوښکي تویولی ...زما سترگو هم اوښکي وه هغه ورځو لپاره ومی نکولو شوو ځانه دفاع وکړم ومی نکولو شوو صبا دی جنجاله خلاصه کړم داسي نه وه صبا ما دي جنجال که اچولی وي اوس ورته گورم ما یوازي غوښتل هغه لپاره هرڅه ښه وي فرشاد په ځای زه خاوند وم اوس به هرڅه توییر درلودل ..

"اوس وخت"

فرهاد...

کومه ورځ صبا واده وکه مانه لاره... صبا می شعر کې مخاطبه کړه او ورته ومی ویل: خواب هایت از شب بیداری من خجالت نمی کشد...؟ اما حالا باخود می گویم ای قلبم از گرفتاری های صبا خجالت نمی کشد؟

زه څنکه مغروره شوم کیله می وکړه اوس هغه ټولي ښیرا آزار صبا لمنه نیولی صبا اوښکي مه جهنم ته رسوي خدایه ما یوازي تاته خپلو درد درته وویل نه دا چې صبا هم زما په درد واچوی هغه حق ندی ..پرون ورځ صبا کورنه تللی ننه پوري کومه خبر ترنلرم خدایه ته می توبه وکړه پوهیدم خپل د خور کور بغیر بل ځای تللی نده کولی می نشوو مخته ورشم که هغی ژړل مه زغملی نشوو..

حسیب ...

زړه نا زړه وم چې باید دې موضوع کې دخالت وکړم کنه؟ خسر ته زنگ وواهم یا الطاف ته دي پېښی احوال ورکم او کنه؟ هرڅومره می فکر کاوه کوم ځای ته نه رسېدل ترڅو پرېکړه می وکړه یوځل فرشاد سره خبري وکړو هغه صبا پروا نده کړي نو زه ولې د فرشاد پروا وکړم؟ فرشاد کور حویلی که موتر څخه رابښکته شوم. دروازه می وټکوله مخکي چې و همداسی ننوتلم کورته مگر اوس حالات توییر لري

سهراب زه کور ته دعوت کړم جگ غږ وکړي: حسيب کاکا راغی مورمی .. زه دهليز که ولاړم وم فرشاد خپلي کوټی راووته..

پخوا پشان لاس رامخته کړ ستړي مشي مو وکړو

فرشاد- راځه حسيب جانه دلته دريږي مه کورته دننه راځه..

حسيب- همدلته ښه ده ... وخت لري خبري وکړو؟

فرشاد- سل واری ولی ناا دلته نکيږی راځه دننه.

حسيب- دباندی خبری وکړو ښه به وی ...

فرشاد- کومه ستونزه نشته راځه دننه..

حسيب- وگوره فرشاد جانه نپوهېږم څه شوي او څه ندی شوی ؟ کله چې می صبا هغه وضعیت که وليده خپل ځان می

مسؤل وبولو باید هرڅه باندی پوی شم.

فرشاد- هيڅ خبره نشته حسيب جانه انديښنه مکوه خپله صبا سره غيږيږم مطمينه يم پيرته کورته راځي.

حسيب- خدای دی وکړي فرشاد زه خوشحاله کيږم خپل عادی ژوند پيل کړي..

فرشاد- صبا يوازي وخت ته اړتيا لري که چيری حالت ښه وي دا نن شپه صبا پسې درځم خپلي ستونزي حل کاوه...

حسيب- صبا که چيری غوښتل راشي نو اوس به زما سره راغلی وه نه دا چې زه راشم او ستا د د دويمې ښځي پوښتنه

وکړم ...

فرشاد- وگوري حسيب جانه ژوند پغير له مشکلاتو ندی صبا ستونزي هم خلاصيدون نلري موږ يې خپل مينځ کې حل کوو

تاسو هم چيری مداخله ونکړي صبا ته ووايي: خپل تقدير قسمت ته راضي ش ښه به وی ژر ژر خپل عادی ژوند پيل کړي.

حسيب _ کوم تقدير خبره کوي فرشاد؟ هغه تقدير چې تا ليکلی ؟ داسي ساده ده دا خبري چې کوي؟ شايد بل سبا دريمه

ښځي هم وکړي او ملاتمه هم تقدير کړي. اوس بلکل صبا معصومه درک کوم تا پيژني ځکه يي طلاق غوښته...

خپل لځايه پورته شوم او ورته ومی ويل: نوري خبري نلرم په اجازه..

کاکا سعيد نوي کوټي ته راغی ورسره مخامخ شوم احترام لپاره می ستړي مشي وکړه دروازه څخه باندي لاړم.

سعيد- حسيب جانه صبا څنگه ده ؟

حسيب _ ډيره ښه ده کومه پريکړه کړي راضي هم ده، نور نغواري راشي...

سعيد- داسی ژوند مخته نځی زويه..

حسيب- نپوهېږم کاکا جانه صبا خپله لويه ده خپله پريکړه نيسي.

سعيد- پوهيږم زويه کاشکی لري پوهه کړي.

حسيب- موږ ټول صبا خير غواړو بيا هم آخيري پريکړه هم صبا کوي. ما الطاف او صمد پلارجانه ته می احوال ورکړی ندی .

سعيد- ښه کار دی کړي يوازي صبا هم خبره شوی دا ډيره ده...

حسيب _ښه وخت ولري.

محبوبه...

ژوند کوم ځای اعتماد باور وکړو هره ورځ بدلون کوي، يوازي څو ورځي کيدلی فرهاد خپل ځانته راغلی وه اوس پوهيږم

بيрте ليونې کيږي پرون شپه نارامه وه ورته می وويل کورته دي لارښه نه می غوښتل دلته پاتی شی هغی پيښي شوک

څخه هم راوتی نه وم هيچا نوی مصيبت نه غوښتل.. رنگين هم با ادبه نجلی وه صبا ته هم احترام درلوده کنه خپله دي

کورکي نوی راغله وه مکه ټولو فکر که وه شپي مهمانخانه که تيره کړه سهار ويښودلو روسته پخلنځلی ته راغله ..

رنگين- مرستې ته ضرورت لري خاله جانی؟

محبوبه- مننه لوري کوتي که به وي مه سهار چای دروړ ..
رنګین - اوبخښی بی اجازه راووتم .

محبوبه- توبه لوري مه اجازه لپاره ونه ویل ځکه می وویل نوی ناوی یی ؟
رنګین- کومه خبره نده خاله جانی زه کار کولو عادت لرم .
محبوبه- بیا هم لوري خیر دی لږ گوتي کي پاتي شه کور وضعیت ښه ندی.
کریمه - کور وضعیت چا لپاره څه ښه ندی؟خپله کوتي که پاتی شی داسې نکړی یو نفر خفگان لپاره ټولو غم زنگونه ونیسو کېنو.

محبوبه آهی وکړو تښتېدلي ترجیح به پاتېدل وګنه .سهار ناشته تیاره وه خو هیچا پوپی ته زړه نکیده فرهاد هم کله پورته منزل ته کله لاندي منزل زینو که کیناسته لکه چې دچا انتظار کاوی شپه شوه کوم خبره ورکی معشوقی ونشوه بیرون لاره ..
ماښام وه هوا تیاره وه فرهاد باندي خوا ثنا کورته لیدل صبا انتظارته ناست وه څو ځلي دروازه په لور ورغی بیرته به راغی کله به گامو یاري نه کوله کله به زړه یاري نکوله ورسره حسیب کله چه کورته روان وه فرهاد ولیده خواتی ستړي مشي لپاره ورغی

حسیب _ سلام فرهاد جانه
فرهاد _ سلام حسیب جانه ښه یی؟
حسیب _مننه تاسو څنگه یی ؟
فرهاد _ څنگه چې گوري وضعیت هرڅه خرابه شوي.
حسیب _ خیر توکل به خدای کړه
فرهاد _آمین رښتیا صبا ته اندېښمن وم غوښتل می صبا وگورم که مزاحم نسوم .
حسیب _دڅه مزاحم؟راځي کورته نپوهېږم صبا به ومني یانه؟

فرهاد _ زه هم ځکه زړه نا زړه وم چې صبا به څه وایي؟
حسیب _ راځي دننه.

فرهاد یوځای حسیب سره کورته ننوت کله چې صبا ولیده سل گامه شاته لاره هغه فرهاد خپلي وړي معشوقه وډار شوو صبا سترګي اوبنکو توپدلي توان ندرلوده شاید هم نور ویني ترڅاڅیده. صبا سترګي لعل شوي وه هراوښکی فرهاد زړه ته آور اچوه..

ثنا ، صبا دواړه خپل ځای که ودریده سلام ورته واچوه صبا غږ خرابه شوه فرهاد زړه یی ولرزیده صبا نور خبرو حوصله لاسه ورکړي وه پوښتنه هم نکوله څنگه یی خوله بنده وه فرهاد صبا څنگ ته ورغی وویل:

فرهاد _ څنگه یی ؟

صبا _ گوري تراوسه ځان لرم
فرهاد _ زر کاله عمر وکړي صبا جانی
صبا _ همدمه ژوند کول راته زیاد وه .

فرهاد خپل زړه که سل واری ځان ورنه قربان کړل نور څه صباته ونیولی.ثنا هم چای میوه پسی لاره صبا فرهاد یوازي پاتی شول .فرهاد یوځل بیا صبا سر ترپای ولیده باور نکیده دا همغه صبا وي پرون شپه څه وه 24 ساعتونو که یو گل وچیرې ناا لکه لکه چې وینه صبا بدن کې وچه شوي وه شونډو سور والي سترګو باندي اثر کړی وه همداسی سترګو سپینو شونډو باندي اثر کړی وه مخ شپین تښتېدی وه بدن هم کمزوري شوي وه .. فرهاد که زمانی حیا نه وه صبا گامو می ښکل کول ټولو غمونه می پځان اخستیل..

فرهاد کوبښنې کاوه ځان کنترول که خپل ځان باندې کنترول ولري غږ صاف که وويل: صبا جانی صبا شاید (بلی)توان ندرلوده یوازي سترگي پورته کړي فرهاد سترگو ته وکتل .
وايي خدای دوه سترگي نورو د دوه سترگو لپاره پیدا کړي وي همدا ده وايي مین څه کله خپلي معشوقې سترگي وويني خپل سل ځله لاره ياده باسی .
فرهاد خبري هيري شوي زیر زیر صبا سترگو ته لیدل صبا هم کله فرهاد درد هغه سترگو څخه لوسته نن شپه کوبښنې کوه پويه شي.

ثنا راغله کوټي خاموشي ورکه شوه فرهاد دوم ځل لپاره ستوني صاف که په دیره مهرباني وويل: صبا جانی پوهیږم هیڅوک تاسو شخصي موضوع ته مداخله کولی نشی که زه پوهیدم فرهاد غواړي داسي کار وکړي پخدای هیڅکله می نپریښدو دا واده وشي..
صبا _ مهمه دا ده مه پریکړه نیولی جلا کیږم .
فرهاد _ ښه فکر وکه بیا پریکړه ونیسه په راتلونکي ځان ښه او بد که قصره ونگنی که چیری جلا کیدلو پریکړه هم لري زه تاسره یم تانه حمایت کوم.
فرهاد _ مننه کوم فرهاد جانه مخکي طلاقه غواړم مور سره می خبري وکړم .

فرهاد _ هرډول راحتته یی یوازي ما جریان که واچوه او هو که چیری غواړي کولی شي زما آپارتمان که ژوند وکړي زه کلینیک راحتته یم.
صبا _ مننه زما ځای سم دي.
فرهاد _ شکرر نوو ، غواړی کورته راشي؟

صبا _ هلته نور زما کور ندی هغی فرهاد دومی ښځي کور دی پریده هرڅه غواړي وکړي هرڅه سره مینه لري وکړي نور راته مهمه نده.

فرهاد _ هلته ستا کور هم دي زه حسیب ستا روغ صحت غواړو که چیری کاکا مو دلته نشته مور یوو.
صبا _ مننه کوم خیریوسی .

فرهاد _ زما خبره ومنه که ماته غوږ نیسي راځه کورته.

صبا دی خبری ته جواب ندرلوده مجبوره شوه ومنی. یوځای فرهاد سره کورته راونه شوه اصلا لاره هیڅ خبري ونکړي کورته نیردي صبا سترگي اوښکو ډکې شوي.

جگه اه باسله فرهاد اوجود ته آور اچوه.

فرهاد _ صبا ښه یی ؟

صبا _ هاا

فرهاد _ که وغواړي بیرته ثنا کورته ځوو زما قصد ستا پعدابول ندی یوازي می غوښتل ټول پوی شي ته کمزوی نه یی، هیڅوک تا پعداب کولی نشي

صبا _ نا کومه ستونزه نشته راځه کورته لارشوو.

فرهاد _ راځه بسم الله

صبا _ هو راځه

هیچا کورکي انتظار ندرلوده صبا راشي ټولو فکر کاوه صبا کور کونجي ناسته ده خپل غمونو باندې ژاری ...

صبا په جگ غږ سلام واچوه او ژړيو کوچ باندې کيناسته کريمي هروخت دا گمان کاوه دا صبا کار بې نزاکتۍ ده ويلې. مکه نپوهيدل صبا دريدلو توان ندرلوده سعيد هم صبا سر باندې لاس کش کړل صحت پوښتنه ورنه وکړه....
سعيد - څنگه لوري؟
صبا - ښه يم کاکاجانه
سعيد - خدايه شکر.

فرشاد کله چې خبر شوي وه صبا راغلي په منده منده ځان گوټي ته راوړس او فرشاد پسې رنگين هم راننوته رنگين مخته شوه په مهرباني صميميت ښکاره کړې هغه ورسره کومه ستونزه نلري ستري مښي پيل کړه...

رنگين - ښه راغلی صبا جانی؟
صبا يوځای زخمي زمري پشان ورته وکتل جواب ورنکه.
رنگين - صبا جانی پوډی خوړلي؟
صبا بيا هم جواب ورنکه کريمه رنگين ته وويل: ځان دي چاته کم راوړه هرڅوک وړې پخلنځلی لاری ليدلی.

صبا - رښتيا وايی ته نوی ناوی یی ولی ځان کم راوړي؟ دي ورځو خوند واخله مزي کاوه کله چې خوبه راويښه شوه وگوره بله ښځي درباندي راوستي ستا ځای نيولی .
فرشاد - صبا خیردی لږ راشه خبري وکړو .
صبا - زه تاسره پتي خبري نلرم هرڅه وايي همدلته ووايه.
فرشاد - صبا خیر دی

صبا - زما نوم مه اخله.... څه غواړي؟

فرشاد - وگوره بغير ستا څخه ټولو منلی يوازي ته هم قبول کړه ترڅو ستونزو مو اسانه شي.
صبا وخنډل په لوړ غږ خو د صبا خندا د خندا څخه زيات د درد څخه ډکه وه ټولو منلی ؟ څه لپاره؟ چا ښه منلی ؟ نه يې مني..

کريمه - وجلی پيره درامه بازی مکوه، وگوره رنگين تاسره سم چنل کوي، بيا زما محبوبه ژوند وگوره 30 کاله پير کيږي يوځای ژوند کاوه .

صبا - کاکاښځی خیر دی... ما ځان سره پرتله کاوه مه ته زما درد نه خبره نه يي، ته مجبوره خپل تقدير ته وي زه نه يمه.
رنگين - صبا جانی ... اوبخښی نمی غوښتل ژوند دی....
صبا چغې کړل: خشي اوبخښم ، خشي ؟ ژوندي می تباہ شوو.
رنگين - يو نوی پيل

صبا - نوي پيل... ستا لپاره نوي پيل زما لپاره نا ، زما ژوند تباہ شوو پوه شوی؟
فرشاد - صبا نور څومره غواړي دا موضوع کش کړې؟ يوه ورځ ، دوه ورځي ، لس ورځي. آخر هم يو ځايه بايد پيل وکړي رنگين هم هر شرايط که وي مجبوره ده مور سره قبوله کړي..

صبا - ته ما د دی نجلۍ سره مقايسه کوي؟ زه د دي يتمې ناوکی پشان نه وم ، بی کسه نوم ، زه سرک پر سر پاتی نه وم ، چې دا وضعيت ومنم... دا نجلۍ که دلته د جهنم اور کي هم و سوځيږي هم څه نه وايي زه بازاری نجلۍ نه وم ما يوی بازاری جلی سره مه مقايسه کوي....

فرشاد - صبا غلی شه.

صبا - زما هنر او کار يوازی ماشوم راوړل ندی زه بی کسه نه يم ما ددی سره مه مقايسه کوه.

فرشاد دینه نور نغوښتل توهین کول وزغمي نو د صبا لاس ی ونيولو او ورته وې ویل: صبا خیر دی راځه بل کوټي ته خبري وکړو.

صبا- زما لاس خوشي کړه زه ستا په بیسو اخیستل شوي ښځه نه یم.
فرشاد _ نور بس که صبا کور دی په سر اخستی څه غواړي؟
صبا _ طلاق غواړم؟

فرشاد له زیات قهر وحنډل او ویې ویل: طلاق غواړي؟ ها؟ سوچ کوي زه لیونی یم ها صبا؟
صبا _ نا خو ته به فکر کوي زه بیعقل یم! ته فکر کوی زه ستا د اخیستل شوی کنیزی سره یو خای کور کې ژوند وکړم؟
. دی یمه اوسي می کورکي وساتي؟
فرشاد _ اففففف صبا درک ولره؟
صبا _ زه درک کولی نشم فرشاده.
فرشاد _ صبا ستړي دی کړم درته وایم سل کاله نور هم تیر شي زه درته طلاق نه درکوم نور هسی لیوننتوب مکوه.

صبا _ زه نوره ستا ښځه نه یم فرشاد... قسم په الله طلاق اخلم .
فرشاد بیا صبا لاس کش کړل وویل: کیږي نکیرې زما لاس کیده هله نوو خپلي گوتې ته لاره شه...
فرهاد چې تراوسه پوري خبري نکولی اوس مداخله پیل کړل.. فرشاد مخکي ودریده. او ویې ویل: صبا لاس پرېږده.
فرشاد- زما لاري څخه لرې شه .
فرهاد- ومی ویلی صبا لاس پرېږده ..
فرشاد- زړه می ښځه می ..

فرهاد _ کومه ښځه دي؟ همدا اوس مه صبا راوسته د کور څخه نو اوس زما د کاکا لور ده نه ستا ښځه، لاس یې پرېږده
لار شه ...

فرشاد _ دا ته ولی سوځیرېږي؟ دومره زړه سوځیرېږي واده به دی کړی اوس به خپل ژوند مصروف وی ...

سعید چې زړه که ټولی خبري رازونه ښکاره وه نغوښتل دوه زامنې شخړه وکړي ژر یی مداخله وکړه او ویې ویل: فرشاد
بس ورځه نور ... زه صبا سره کار لرم
فرشاد به ریشخندې خندا وویل: څومره جالبه نن شپه ټول زما ښځي سره کار لري.
صبا- ښځه مه وایه فرشاده ،،، زړه می بد کیږي ښځي کلمه وایي کرکه می راځي..
فرشاد _ هسی چېې سر مه خوږه وه کوم څشي ته غواړي هیڅکله نه کیږي..
سعید _ تاته وایم فرشاد باندي لاره شه... راځه صبا لوري خبري وکړو..

صبا وروسته سعید ورپسی ورغله چوکی باندي کیناسته .
سعید _ نغوآرم څوک نور زموږ خبرو مینځ که اوسي..
ټول لږ لږ کوټي څخه ووتل مکه فرهاد ولار وو..
فرهاد- زه پاتیرېږم پلاره.

سعید فرهاد لور ته وکتل او څه یې ونه ویل ځکه پوهیدی که د فرهاد خاموشی ماته شې او خبری شروع کړې ټول به لځان
سره غرق کړي. صبا غلی چوکی که ناسته وه سعید خبري اوریدلي ...

سعید - لوري سخته وضعیت کي ټول یو. مکه درک کولی هم ښه دی موږ هم غواړو ته لږ درک وکړي نور ستونزو مه جوړه
وه موږ ټول ستا خوښی غواړو...

صبا - کاکاجانه زه یوازې غواړم راحتته شم آرامه ژوند وکړم خپله پوهیږم.

سعید - څنگه راحتی ؟

صبا - زه غواړم طلاق واخلم .

صبا زړه که نره هم شک وه نن ورځ هغه شک په رښتیا بدل شوو. که کولی نشوو زغمي مجبوره ده یو مغروره خاوند او
ښه سره څه میرمن کریمي سر تاج شوي وه ژوند وکړي.. همدا خاطر صبا ژر تر ژر غوښتل فرهاد او ښځي څخه خلاصه
شي.

سعید - صبا لوري څومره څه ته فکر کاوی ژوند دومره اسانه دي داسي نده..

فرهاد پیر ځان کنترول صبا سترگو ته هم نکتل داسي نا رسوا شي پلار ته وویل : پلار جانه که صبا خپله تصمیم نیولی باید
قبولي کړو .

سعید - فرهاد زویه شاید صبا په ورخطايي دا پریکړه نیولی وي باید پویه کړم .

فرهاد - خبره ورخطايي څخه تیره شوی که پریکړه نیولی باید ورته احترام ولروو داسي نکړی موږ ټول فرهاد صدقه
قربان شوو .

صبا

پلار زوی خبرو که غلی پاتی وه داسي شفری او راز داری خبري کولی دواړه ترمینځ څشي بی تقسیمه پاتی دی فرهاد د صبا
درد غږ شوی فرهاد غوښتل ژر تر ژر دي درده خلاصه کړي.

سعید - دا زموږ خبري ندی هغوی دواړه ترمینځ دي (صبا) (فرهاد)

فرهاد - مخکي هم ستا خبري نه وه ولی دی داوري وکړه پلار جانه ؟

باید موږ خپل تصمیم نیولی وه مکه تا فرهاد طرف وکړو (..د مرکي خبري ښایي)

سعید - فرهاده اوس بحث توپیر کوی؟. کوم څشي څه حقیقت لري.

فرهاد - اوس هم باید صبا په حق که قضاوت وکړئ هرڅه غواړي هغه باید صلاحیت وکړئ. نباید صبا فرهاد لپاره قرباني
وکړئ ...

سعید - صبا لوري یی غواړي جلا شي؟

صبا - کاکاجانه مکه تاسو غواړئ سمن باندي ښه راشي یا فرح ؟ کولی شي وزغمي؟ قبوله کوي لور دی وهل وخورې ؟

فرهاد - پلاره مطمینه ده، مطمینه نه یی زه خپله مطمینه کوم (خو د صبا اخیری خبری فرهاد حک حیران کړو او کرار یی
ووایل: د څه وهل؟؟

فرهاد په منډه کوټي څخه باندي ووته صبا پلار خبري وانوریده، سعید هم فرهاد پسې راغی فرهاد ناری وهلي غږ کاوه.

فرهاد - فرشاده .. فرشاده

فرهاد حویلی که ولاړ وه ترڅو خپل اعصاب آرامه کړی فرهاد دهلیز لور ته ورغی دوه کلکي ضربه فرهاد لخوا وخورلی او
هغه یې حویلي خوا ته تیله کړو

فرهاد- بیعقل زور دی جلی باندي رسیږي؟ کوم لاسونه چې صبا باندي دی پورته کړي درته ماته وم..

-فرهاد پریږده څه کوي؟

کریمه- خدای دی درته خیر درنکړي انجلي، چې زموږ حال دی کوم ورځ ته راوړسول.

فرهاد چې څومره ځواک درلوده له هغه زيات يې مصرفه ولو، مگر فرشاد څنگه جرأت کړي، چې د فرهاد نازک گل يې ټپي کړي؟ سعيد فرهاد يې له فرشاد نه لري کړو، او کلک سپيره يې د فرهاد په مخ ووهل..
سعيد- نو تا او فرشاد ترمنځ توپير څه دي ها؟ تاسو دواړو تاوتریخوالي کې لومړي درجه ياست.
فرهاد- ما د چا په لور لاس نه دی پورته کړی، ما خپله بڼه نه ده وهلي، ما خپل ځواک هم خپل بڼو ته نه دي بڼودلي پلاره...

دا ځل فرشاد د حمله په توگه د فرهاد په لور لاړو او ويې يل: ستا درد څه دي ها؟ تاته يې څه؟

د دې خبرې سره سم بيا دواړه يو بل سره ونغښته او په جنگ شول. سعيد چې کومي ورځي څخه وپريده هغه ورځ رارسيدلې وه، هغه احساس کړی، چې غلطي پريکړه يې نيولي ده، فرهاد د فرشاد لاس کلک ونيول، لاس يې ورته شاته تاو کړ، او وره ويې و يل: ستا زور په بڼو رسپړي نه په ما باندې، چې لاس دی په صبا باندې پورته کړي وو؟ ها؟ صبا... صبا... صبا... صبا له زياتي ويري بلې وويل، او نژدې شوه شايد صبا هيڅ د فرهاد داسې حالت نه وو ليدلي.
فرهاد- پريکړه دی څه ده صبا؟ غواړي چې طلاق واخلي؟؟
صبا دوه زړه يو ځای کړل او وې ويل: هوو
فرهاد- ټولو اوس واوريد، چې صبا غواړي جدا شي، پلاره اخيرنی پريکړه همدا ده چې جدا شې.

فرشاد- افرين په تا صبا اوس زموږ د ژوند پريکړه نور خلک کوی؟
سعيد- پريکړه دی صبا ده، تا بايد له اول نه دغه ځای ته فکر کړی وای، تا حتي جرأت دی وکړ چې په خپلي بڼي لاس پورته کړی، همدا دی نرتوب وو؟

فرشاد- دا به دی هم وييلی وو چې تا څه وکړل صبا؟
فرهاد- څه يې کړی ها؟ ستا په خير تللی چې بل واده وکړي؟ يا دا چې په تا يې لاس پورته کړی؟
صبا- ما څه نه دي پټ کړي، تا زه په سپيره ووهلم، ما هم خپل ځان څخه دفاع وکړه.

فرهاد په زړه کې وويل قربان دی د لاسونو شم، سم کار دی کړي دي.
سعيد- بس دی نور ټول لار شي... غواړم صبا او فرشاد سره خبري وکړم
فرهاد-- خوو....

سعيد- فرهاد خوو نه لري ومي ويل چې يوازی صبا او فرشاد... تا چې کومي خبري وکړي موږ واوريدو اوس نوبت دی فرشاد دی.
سعيد فرشاد او صبا له ځان سره يوږه، غوښتل يې چې يو ځل بيا صبا راضي کړي، هڅه يې وکړه، مگر اوبه چې له اړخه تيري شي کنټرول کول يې ستونزمنه ده، صبا چې څومره دلته پاتي کيده هغومره زيات عذاب تيرو.

هغه له کاکا څخه غوښتل چې حق فيصله وکړی، او هغه خپله لاره معلومه کړی،
فرشاد- گوره صبا ما غلطي وکړه ته يې مه کوه خير دی، راشه زموږ پاتي ژوند وژغوره..... هيله کوم...
صبا- څه غواړی ها؟ غواړې څه جوړ کړی؟
فرشاد- هر څه چې ممکن وی هغه کوم، گوره هيڅ څوک له غلطي لری نه وی، منم چې خطا مې کړی، جبران کوم يې صبا مې، يوازی د جدای خبری مه کوه.
صبا- سمه ده منم چې غلطي دی کړی ده، او ودی منله چې غلطي دی کړی ده،-اوس غواړی چې خپله غلطي سمه کړی؟
فرشاد- هوو.

صبا- دی انجلی ته طلاق ورکړه چې بيرته لاره شې....

فرشاد- څه؟؟؟

صبا- یا د هغه طلاق او یا هم زما طلاق....

فرشاد- صبا خیر دی.....زه تاسره مینه لرم نه هغه سره..

صبا- بیا ثابتہ کره.... طلاق ورکړه ورته...

فرشاد- نشم کولی خیر دی بیغیر له دی بل څه وښایه.

صبا- یا هغه یا هم زه .

فرشاد- صبا زه له تا پرته نشم کولی... خیر دی.

صبا- د رنگین په شتون کې زه هم نشم کولی..

فرشاد- هغه یتیمه ده، اوسیدو لپاره ځای نه لری چې بیرته لاره شی، پریده چې د ماشوم صاحب شم په قسم خورم چې په

همغه ورځ ورته بیل کور اخلم او هلته به اوسیږی.

صبا- چې هغه بی کسه وه زه یی هم بی کسه کړم...ته نه غواړی چې هغه اوس لاره شی، چې خپل ژوند وکړی، وروسته له

دی چې ستا ښځه شی، او بدبخته یې کړی ولی یې پریدې؟

فرشاد- صبا مې..

صبا- مه کوه فرشاد.....ته....

صبا نشو کولی چې خپلی خبری پوره کړی، چې سختې ژړا ونيوله.

صبا- یعنی زه ستا لپاره هیڅ نه وم فرشاد، تا ماته لږ نظر کې هم ونه لیده؟. زما په شتون کې تا له داسې چا سره واده وکړ

چې هیڅ نه وه، تا حتی هغه ته د خپلې میرمنې حیثیت ورکړ؟

فرشاد خپل لاسونه په صبا سر او په مخ باندی کیښوده، صبا وویل: لعنت به تا شه...

فرشاد- خیر دی صبا..

صبا- دا پلایت لاسونه دی لری کره ...خدای په لعنت شی فرشاده. زړه کی دی راته اور بل کړو، او همدغه اور دی تا

وسوځوی...

صبا خپلی کوټې ته لاره او ځان پسی دروزاه بنده کړه، له سترگو اوبنکی د رڼا په څیر تویدلی، ثنا صبا ته زړه نارامه و، څو

ځلی اړیکه ونيوله، ځکه هغه دی ځواب ورکول حالت کې نه وه، او موبایل یې بند کړو، ثنا مجبوره وه چې فرهاد ته زنگ

ووهی، حتی ثنا هم فرشاد ته د خبرو کولو لایق نه لیده،

فرهاد- بلی

ثنا- بلی فرهاد جانہ اوبخښه چې مزاحمه دی شوم.

فرهاد- کومه خبره نه ده ثنا جانی..

ثنا- صبا ښه ده؟؟

فرهاد- ښه کیږی، اندیښنه مه کوه.

ثنا- غوښتل مې چې راشم او له ځان سره بیرته راوړم، خو حسیب اجازه رانکړه.

فرهاد- ښه کار کړی دی، پریده چې تر څو مسله حل کیږی همدلته ښه ده.

ثنا- پام کوه فرهاد جانہ، زما خور دی په امانت له ما څخه وړی ده،

فرهاد- زه خیانت کوونکې نه یم.

ثنا- پوهیږم، یوازی یو یاد واری وکړم....

فرهاد- د صمد کاکا سره دی خبری وکړی؟

ثنا- نه جرائت مې ونکړ، ریښتا نه پوهیږم چې څنگه یې خبر کړم..

فرهاد- خدای مهربانه دی، هر څه به ښه شې.

ټنا- بېشکه

نن شپه هم تیره شوه، فرهاد په خپل ذهن کې د سبا غونډې ته کتنه کوله، داسې ښکاري چې هغه سبا بوخته ورځ لري، مگر زه پوهیږم چې فرهاد به یو غونډه کې هم برخه وانخلي، هغه ټول خپل خیالات یوازې دی لپاره هیر کړی و چې درد یې مغزو ته رسدلی وو چې هغه درد لټون کوه...

د لمر د را پورته کېدلو سره فرهاد لځان سره فکر کاوه چې ایا صبا به د طلاق وروسته بختوره شې؟ خوشحاله شې؟ که لدې څخه بتره شې څه؟ که و غواړې بل چا سره واده وکړې او لدې ځایه لارېشې بیا څه؟ دا هغه پوښتنې وه چې جواب یې د فرهاد سره هم نه وو فرهاد کرار د ځان سره وویل: نه دا ځل اجازه نه ورکوم څوک صبا ته ستونزه جوړه کړې او هغه خفه کړې دا ځل تا ته هم اجازه نه درکوم صبا چې خپل ژوند خراب کړې دا ژوند نور ستا ندې بلکې زما دی ...

په همدې فکرونو فرهاد لځایه پاسیده او د کوټې څخه ووت، چې همدغه وخت صبا هم د کوټې څخه را ووتل او دواړه مخامخ شول! داسې وه لکه چې صبا د فرهاد د راتلو انتظاره کاوه؟ فرهاد سلام وکړو او صبا د ژړا څخه په ډکو سترگو جواب ورکړو فرهاد صبا خوشبخت بلله چې حدقل په ښکاره خو ژړلی شی او خپل ستونزه خو بیان کولې شی..

فرهاد- غوښتل مې ستا سره خبرې وکړم.

صبا- اورم فرهاد..

فرهاد- ښه یې؟

صبا اه وباسل او کرار یې وویل: ښه کېږم.

فرهاد- هو ښه کېږی ټول شیان سم کېږی تشویش مه کوه.

صبا- کوم څه دې غوښتل ووايې؟

فرهاد- که دلته آرامه نه یې کولی شي زما اپارتمان کور ته لاره شې، هغه هم ستا خپل کور دي، او یا که غواړئ ټنا کور ته بیرته لاره شې نو هلته به دی ویسم، زه نه غواړم چې تاسو د تیرې شپې څخه ډیر درد وویني.

صبا- نن باید له کاکا جان سره مې خبرې وکړم، وروسته بیا ځم....

وروسته بیا ځم دی کلیمې سره د فرهاد زړه بنیاد یې په لرزه کړو

فرهاد- چیرته ځي؟

صبا- نه پوهیږم، شاید د ټنا کور ته لاره شم، یا هم د خپل پلار کورته لاره شم...

فرهاد- مگر هلته خو څوک نشته.

صبا- چاته ضرورت نه لرم.

فرهاد- مگر صبا ته نشي کولی په دي شرایط کې تنها اوسی، لږ تر لږه د کاکا کور ته تلو فکر ونکړي..

صبا- یوازې اوسیدل راته بهتره دي.

دهغه د فرهاد تن ته اور واچاوه او ورو ورو د فرهاد له څنګ څخه تېر شو او روان شوه. دا ناممکنه ده چې فرهاد هغه ته اجازه ورکړي چې په یو کور کې تنها او بې سرپناه ژوند وکړي که د دې کار خطر لس وو، خو د فرهاد په نظر تر زرو زیات وو.

صبا....

وروسته د تورتمی او اوږدی شپي دومره وږي شوي وم، چې شاید معده مي خپل ځان خوري، هيڅ په ياد نه لرم چې ما په دی دوه ورځو کي کوم خواړه خوړلي دي، اوس پوهيږم چې څومره خوړولو ته محتاجه يم، پخلنځي ته لارم، مخکي له دی چې څوک راويښ شي خپل خواړه مي وخوړل، پرته له دې چې له چا سره مخامخ شم چې بيرته خپلي کوټي لاره شم، مگر محبوبه ميرمن د تل په څير له ټولو وختي خوبه راويښه شوی، چې پخلنځي ته راغله.

صبا- سلام.

محبوبه- سلام زما نازولي لوري... څنگه يې د مور گرانۍ...

صبا- ښه يم مننه...

محبوبه- د خدای شکر دی... غواړی چې يو څه درته تيار کړم؟

صبا- نه... خپل قاب ته مې اشاره وکړه چې ومي خوړه ډوډي...

محبوبه- دارو دی شه.. لوري که نور څه غواړي چې درته تيار کړم...

کله کله د کاکا ښځي محبوبه مهرباني ته په حيرت کي وم، يعنی دومره مهربانه کيدل هم ممکنه وی، هغه ښځه چې ما لس مياشتي زغملی (برداشت) کولی نشو، او دی له ما څخه يي زيات عمر ورسره تير کړی، څه کيده چې ما هم لږ زغم (برداشت) درلودی؟

زه نشم کولی په خپله پريکړه باندي کلکه شم، کله مې زړه غوښته چې فرشاد وبخښم، او کله مې وجود اجازه نه راکوله چې وبخښم، زړه مې ويل چې وزغمه او کوم عذاب چې گورم، دغه عذاب لږ کم شي، لا شيبه به نه وه تيره چې خپلي پريکړي به په شاه لارم، چې ما د مجبوريت احساس نه کاوه...

زه د پخلنځي له لارې دهليز ته ننوتم، چې نظر مې په فرشاد ولږېده. او هغه ورځې مې ياد ته راغلل چې د هغه په ليدو مي ناشته کوله او څه خوبونه د هغه سره ليدلي وو، مگر نن چې د رنگين له کوټي رابهر شو، زړه مي غوښته چې همدلته يي له ستوني ونيسم (خفک يي کړم) يعنی زه دومره ارزښت هم ورته نه لرم چې فکر وکړې زه په بد حال کې وم، او کوم درد چې زه تيروم، فرشاد يوازې يو ښځه غوښته چې څنگ کې ورسره ويده شي، زړه مې د مينې د ورځو په انتظار پريښي وو، چې په تياره بدله شوه، يعنی زه ورته هيڅ وم هغه ميني دعوه يي دروغجنی وي؟

دا څنگه ممکنه کيدای شي چې مئين په ما وو او ويده شي له بلي ښځي سره؟ آیا رنگين له ما څخه بهتره ده؟ خو ما رنگين هيڅ سمه ليدلي نه وه شاید له ما څخه بهتره او ښه اوسی، مگر مينه له بهتر او ښه سره هيڅ اړيکه نه لری. زه څه وکړم؟ زه ولي دلته راغلي وم؟ ولی خپل ځان ته عذاب ورکړم، بايد زه لاره شم، کومي لاري راغلي يم په همغه لاره لاره شم، او دا زما اخرنې پريکړه وه چې خپله پريکړه مي وکړه، بيرته لارم خپلي کوټي ته لږ مې ارايش (سنگار) وکړو، چې شاید د ژړا اوښکي مې د د ارايش باندي پټ شي. نيم ساعت وروسته چې شور ماشوم شو له کوټي بهر شوم، اشتها مې نه درلوده، سلام مې وکړو، او د خواړو ميز ته په يو چوکي کيناستم له ما وروسته فرح راغله او هغه وروسته فرشاد راغلو...

محبوبه ترور موږ ټولو ته شيدو چای نه پيالي ډکی کړي، هر څه آرامه نظر څرگنديده،

فرح- موری فرهاد لالا څه شو؟

محبوبه- نه پوهيږم لوري شاید ويده وي.

فرح- لاره شم ويښ يي کړم؟

صبا- کومه غونډه درلوده سهار وختي لارو...

فرشاد د پوښتني په ډک نظر ماته راوکتل، شاید غوښتل يې چې پوهه شي، هغه کس چې اوس د ده دوښمن دی هغه په اړه زه ولې پوهيږم؟ ما هم ورته بی پروا وکتل، لا شيبه نه وه تيره شوي چې رنگين راغله، چې ټول توان مي له منځه لاره، ليموی

رنگ جامي اغوستي وي، چې له جلد سره يې ښايسته ښکارېده، خرمايي رنگ ويښتانو پای څخه د اوبو روښانه څاڅکي توپدل چې خلاص يې پريښي وو،....يعني دا جامي ورته فرشاد اخيستی وو؟

د ده اندام په اندازه....دا رنگ دی فرشاد خوښېدیه؟روښانه ارايش يې کړي و.يعنی فرشاد همدی اولي ورځي ورته خپل ذوق ويلی وو چې څه مي خوښېږي او څه مي بدې شي؟په ياد لرم هغه ورځي چې فرشاد به راته ويل ښايست مي په ساده کي کي دي،ويلي نه مي خوښېږي چې ښځه مي زيات ارايش (سينگار) وکړي. د خوب په څير چې ما په خپلو غږولو سترگو ليدلو، ټولي خبري مي راتکرار کړي (هغه کوله چې زيات له لسو دقيقو څخه مې په لاس کې نيولي و په خوله مې کړ او. له ميز څخه پورته شوم.

رنگين- صبا جان خپر دی مه څه....زه ځم....نه مي غوښته چې خفه دي کړم.

صبا- زړه ته دی مه نيسه،ستا لپاره نه ځم،نه بايد هيچاه لپاره مزاحمه شم.

خپل ځان مي قوي ثابت کولو او کاميابه هم پکې شوم. کوټي ته لارم دروازه مې بيا بنده کړه،نه پوهېږم چې ولي سترگي پټي کړم رنگين فرشاد په څنگ کې گورم،يعنی دومره راته سخته وه،هغه ورځ په ياد کي شم چې مور مې ثنا ته ويلی دعا کوه...

چې شريکه کاسه دی وی چې کور شريک ولري خو خاوندی شريک نه.....

اوس په ښه توگه دی دمور په دعا پوهه شوم.. شريکه کاسه کولي شم چې بيله يې کړم..شريکه کور. لري يو ورځ نه يو ورځ به بيل کور به واخلي،او يا که ته وغواړي نو بيل به کړي کور..

مگر شريکه خاوند سره به څه وکړي؟نه چيرته هغه تلی شي او نه چيرته ته تلی شي

لومړی نمبر چې ما د خپل د اړيکو ليست په سر کې ترلاسه کړ فرهاد وو،چې زنگ مې ورته ووهلو.... لا يو ټلی زنگ پوره نه وو ورغلی چې فرهاد ځواب راکړ....

فرهاد- صبا ښه يې؟

صبا- غواړم چې لاره شم....

فرهاد- چيرته ځي....صبر وکړه چې زه راشم.... صبا.... اوری

صبا- هو اورمه....

فرهاد- خير دی چې زه نه يم راغلي تر هغهگ "ح۳"چيرته لاره نشي.

اړيکه مې پری کړه، دا چې پوهيدم هغه زما په اړه انديښمن و، شايد ښه کار مې ونکړ، چې هغه مې ورخطا کړ،فعالاً اوس هم بيغير له هغه بل څوک مې ذهن ته رانغلو،پنځه دقيقې وروسته زنگ ووهه چې نږدی راروان يم،زنگ وهلو نه شل دقيقی تيری وی چې فرهاد راغلو،ووويل چې کور ته نږدی يم غوښتل يې چې ځان مطمئن کړي چې زه په کور کې يم ،مگر په دی فاصله کې مې غوسه کمه شوه،د له امله چې هر دقيقه مې د فرهاد زنگ لیده شايد زما د ذهنی حالت وو،چې دروازه ټک ټک شوه،پوهه شوم چې فرهاد راغلو...

دروازه مې خلاصه کړه، موبایل په لاس له کوټې راوتم..

صبا- ثنا کره ځم...

فرهاد- ښه يې؟

صبا- هو....

له کور څخه بيغير له سوال او ځواب وتم،او د فرهاد موټر کی کيناستم،فرهاد هم موټر چالان کړو،او يوځای د اوښی کور ته لاړو فرهاد زه د ثنا د دروازې شاته د موټر څخه ښکته کړم چې نه فرهاد خبری کولی او نه ما خو اخر هم له موټر څخه ښکته شوم چې فرهاد اواز وکړو...

فرهاد- خو بجی درپسی بیرته راشم؟

ثنا- شپې ته دلته یم.... غواړم چې له الطاف سره خبری وکړم...

فرهاد- صبا....

ثنا- ها...

فرهاد- وایم چې بیا هم فکر وکړه.... بیا هغه وروسته پریکړه وکړه... ژوند تباہ کول له یوې دقیقې څخه زیات نه

دی.... خو... (یو شبیه غلی شو) داسی نه چې یو ورځ پینځمانه شی چې په بیرته دی عمل یا پریکړه کړی ده.

ثنا- زه له خپلی پریکړی پوره مطمئن یم....

فرهاد- سمه ده، که نور څه ته دی اړتیا درلوده، بیا ماته زنگ ووهی...

صبا د خپلی خور په مرسته بلاخره جراثت وکړ چې مور او خپل ورور ته د پینځو په اړه پوره کیسه وکړی. هغه مور چې د

خپلی لور لپاره له لرې اوبنکو تویولو پرته بل څه نه شو کولی، الطاف هم صبا ته دلداری ورکوله، هیله وکړه چې له فرشاد

سره یو ځل بیا خبری وکړی چې صبا مخه ونیوله (منعه یی وکړه) خپله اخری پریکړه یی مور او ورور ته یی واوروله.

اصیلا.. یوازې ژپل، پوره اطمینان سره به صمد څخه به دا خبری نه پتی وی او اوس اصلي کیسه پیل کیږي، د کورنی

تاوتریخوالی.....

سعید د صبا د لیدلو لپاره د ثنا کور ته راغی او ټولو ورته د معمول په څیر ښه راغلاست ووايه. که څه هم سعید هڅه وکړه،

چې صبا کور ته لاړه شي، خو بریالی نه شو او د صبا وروستی خبرې طلاق وې او بس.. او په دې وروستیو کې صبا له خپل

تزه وغوښتل، چې له فرشاد د هغې طلاق ورته ولېږي. کله چې سعید کور ته ورسېد، فرشاد ته یې غږ ووايه فرشاد خپل پلار

ته ورغی.

فرشاد- ها پلار جان

سعید- زما کوټې ته راشه ...

دوی دواړه یو بل ته مخامخ ناست و او سعید ورته وویل: اوس چې تا د خپل ژوند ټول اړخونه په خپله پریکړه کړې، نو باید

له پایلو راضي اوسې.

فرشاد- پلار جان..

سعید- یوازې واورئ کله چې زه خبرې کوم ... -

فرشاد- بخښنه غواړم

سعید- تاسو زما لپاره د ټولو خلکو په وړاندې مخ پرېښودو، نور زه نشم کولی خپل ورور ته زنگ ووهم، تاسو هغه څه وکړل

چې تاسو یې غوښتل او په پای کې یې نادیده نیسی .

فرشاد- ما د مور...

سعید- ستاسو مور، جلا حساب لري ... دا د هغې لپاره وخت دی چې هغه حساب ورکړي چې څنگه یې کولی شي په خپله

زړه دومره لویه پریکړې وکړي.

فرشاد- زه بخښنه غواړم پلاره، زه پوهیږم چې ما یوه غلطی کړې او زه باید د هغې لپاره تاوان ورکړم.

سعید- هغه ورځ دې یاد دې چې تا راته محبوبه رامخکې کړل ترڅو صبا درته وغواړم؟

فرشاد- هوو.

سعید- ولې تا هغه ورځ خپل مور ته ونه ویل چې راشی او زما سره خبرې وکړې؟ ولې دی د محبوبې څخه مرسته

وغوښتل؟

فرشاد- ځکه چې مور مې صبا پوره نه خوښېده.

سعید- کله چې ته پوهیږې چې صبا ستا د مور خوښه نه وه نو ولې دې ورسره واده وکړ؟ ولې یې خوروي، ولې پرته له د ټولو بې خبر ولاړې او یو بله نجلۍ دی راوړه او واده دې ورسره وکړو؟

فرشاد- پلاره ما یوازې د مور خبره ومنل.

سعید- د مور حساب دې پریږده وروسته تا چې اوس خپل په سر پریکړه کړې باید پایله هم وگوري، ته باید صبا ته طلاق ورکړې. ترڅو هغه چې څنگه غواړي ژوند وکړي.
فرشاد- پلار.....

سعید- یا به ته هغې ته خپل په رضا طلاق ورکوي یا به په زوره درنه طلاق واخلي
فرشاد- زه غواړم له صبا سره خبرې وکړم
سعید- زما او د صبا وروستی کلمه طلاق ده. نور زما د کوټې څخه ووځه.

کریمه...

سعید خپل د وراره له کوره راوگرځېده او تندي درې من تروش نیولې وو. او په بېرې یې له فرشاد څخه وغوښتل چې ورشي. هغوی څه وویل: نه پوهېږم، خو د فرشاد وروسته زما وار و او اوس باید زه د دې ټولو کارونو حساب ورکړم.. له کومه مې پیل کړې وای؟ زه څه وایم؟ سعید دا ځل په زوره چیغې کړې...
سعید- کریمې...
کریمه- ه..... ها...

همدا چې زه د کوټې دروازې ته ورسیدم سعید قهرجن غږ پورته شو.
سعید- خپل د زړه ارمان ته ورسېدی؟ خپل د زوی کور دې وران کړ، زړه دې خوشاله شو؟

کریمه- کور مې نه دی وران کړې، ته د هغی کور خراب کوی سعید خپل په دی کار. چې په زور یی طلاق اخلی.
سعید چیغې کړې او ویې ویل: تا بد وکړو ولی دی په پټه واده ورته وکړ؟ تر اوسه د صبا لاسونو او پښو نکریزي نه وه پاک شوی او تا ورباندې بڼه راوسته؟ او اوس زما په سترگو کې خاورې اچوي...؟
کریمه- ته هسې خبره غټه وې ما او محبوبې ته وگوره.
سعید- ستا او محبوبه څه؟ زما خوله مه خلاصوه ځکه زه ستا د عمر لحاظ کوم زما په اوږو مه سپرېږه تاسو زما له اجازې پرته یو حشره کور ته راوړئ. هغه وخت گیله له ځان وکړه. زه تا ته اجازه نه درکوم چې په خپل زړه هر کار وکړي.. البته، نور څه کولو ته پاتې هم ندې چې تا کړې نه وسې!

کریمه- خو....

سعید- دا نازدانه زوی دې پوی کړه چې نن شپه ځی او صبا به طلاق ورکوی له هغه پرته نور زه پوهېږم او ته او هغه...
(فرشاد)

کریمه- سعید جان، مه غوسه کیږه، ستا قرباني شم. زه خپل پوهېږم چې صبا غوسه ده خو ورځی چې تیر شی عادت کوي.

سعید- کریمه ما خپل خبره وویل زوی دی چمتو کړه چې څو صبا ته طلاق ورکړي، یا هم چمتو یې کړه ترڅو چې مور طلاق دی واخلي..

کریمه- ته څه وایې سعید جان؟

سعید- هغه څه چې ته یې اورئ، تاسو راته نه مخ پریښودو او نه عزت زه مو د ورور مخته په دو روپو کړم.

فرهاد....

ماښام کورته راستون شوم، پښې مې مرسته نه کوله، نه مې غوښتل چې صبا ته ټوله ورځ مزاحمت وکړم، خو زره مې قرار نه درلود هر دقیقه بهانه یې کوله هغه یې غوښتله او. داسې نه چې زه غواړم چې مینه وکړم، زه یوازې د هغه د حالت په اړه اندیښمن وم، ما د پلار زنگ راغی او اوکی مې کړو

سعید- بلی، فرهاد، چیرته یې؟

فرهاد- په دهلیز کی ...

سعید- ښه ده، چې راغلي، دننه راشه، زه غواړم له تا سره خبرې وکړم.

تلیفون مې قط کړې او مستقیم د پلار خونې ته لاړم، ما هیس وخت پلار مې دومره اندیښمن نه وو لیدلی زه هم مخکې ولاړم او سلام مې واچول. پلار علیک وویل او د خبرو اصل مطلب ته لاړو..

سعید- کاکا ښځه دی نن څو څو ځله زنگ ووايه او شاید په دې ورځو کې به بېرته راشي، که څه هم ما صمد ته څه نه دي ویلي، خو دا مسله نه ده. چی پټ وي، څوک به یې د دې حالت څخه خبر وي.

فرهاد- ښه زه څه کولی شم؟

سعید- زویه، زه یوازې غواړم چې ته ارامه اوسې او داسې څه مه کوه چې مور شرمنده کړی ... فرهاد ستا ورور دی او بدې یې ستا بدې گڼل کېږي.

فرهاد- ما څه کړی؟

سعید- تا څه ندې کړی زویه، زه غواړم چې ته خبر شې چې صبا ته به له فرهاد څخه طلاق واخلم او لکه څنګه چې ستا خوبه وي صبا خوشی کوم، خو په بدل کې باید چوپ شی او داسې څه مه کوه چې بې عزتي وکړي... دوه وروڼه په بد واوری.

فرهاد- سهی دی پلاره خو...

سعید- نن شپه به له فرهاد سره ځم چې صبا ته لومړی طلاق ورکړم.

فرهاد- زه هم ځم پلاره...

سعید- خو...

فرهاد- ژمنه کوم چې څه به نه وایم....

سعید- سمده مګر ته باید له مسلې څخه لرې اوسئ، هڅه مه کوه چې د صبا څخه ډیر دفاع وکړئ، زه به د صبا لپاره پخپله پریکړه وکړم.

فرهاد- که صبا راضی وي، زه د ویلو لپاره هیڅ نه لرم، پلاره ... مګر مه پریږدئ چی صبا بی کس شی..

صبا....

له اته بجو تیر ویی چې کاکا سعید له فرهاد او فرهاد سره دلته راغی، مېرمن شهلا او لورګانی یې مېلمه پالنه کوله او زموږ د هوساینې لپاره حسیب له خپلې خور او پلار سره مونږ یوازې پریښودل نیم ساعت کاکامی لګیا و او له یې غوښتل چې زه کور ته لاړه شم او ما هر ځل ورته یوه خبره تکرار کول (طلاق)

سعید- زه پوهیږم ستا خبره نه بدله کېږی مګر بهتره به نه ویې چې خپل کور کې دا مشکل حل کړو؟ راځئ چې هلته لاړ شو او تر هغه پورې پاتې شو چې ستا پلار راځي ... وروسته، که بیا هم ته طلاق وغواړئ، ته کولی شی جدا شي زه به پخپله ستا طلاق واخلم.

ما ثنا ته وکتل، هغې یوه خبره هم ونه کړه، او میرمن شهلا د هغې له چوپتیا څخه ډېره راضي وه، یا یې نه غوښتل چې زموږ د کورنۍ په چارو کې مداخله وکړي. صبا- بڼه، که طلاق راکوې نو نن شپه دې یو طلاق راکړې.

فرشاد ...

سترگې مې وتړلې، نن مې خپل د مور خبرې یاد ته راغلل د مور اوبښکې مې چې په ژړا ژړا کې صبا ته د لستونې مار او شیطانه ویل، باور کول یې سخت وو، خو د مېرمن کریمې خبرو او ژړاو تاثیر وکړو او فرشاد خپل د پلار خبره هم یاد ته راغلل چې ویلې وه که تا طلاق ورنکړو نو زه به دې مور ته طلاق ورکړم.. فرشاد فکر کاوه دا ټول مصیبتونه د صبا له لاسه دې نو ځکه په ډېره غوسه یې وویل: زه به تاته طلاق درکوم صبا...ته طلاق یې....

فرشاد دا جمله په ډېره غوسه وویل او له کوټې ووت. فرهاد او سعید صبا څخه وغوښتل چې د پلار تر راتګ پورې له هند څخه د خپل تره کور ته راشی او فرهاد فکر هم له صبا د خیال ارام کیدل، ثنا په دې اړه کوم خاص راضي نه و. مګر صبا د خپل تره خبره له پامه ونه غورځوله ځکه فرشاد د خپل تره له وعدې سره سم صبا ته طلاق ورکړ.

فرهاد...

صبا بیا له موږ سره کورته راوست، خو دا ځل زما زړه قرار نه درلود، زما زړه د پخوا په پرتله کمزوری ښکارېده. کاش چې په ما کې واک وای او زه به هغه یوازې له هرچا څخه لرې ځای ته وړلې شوم کاش چې د خلکو خبرې مهمې نه وې ځنګه چې می زره غوښتل له صبا څخه می محافظت کول ژوند زما ناوکی دومره خپل شکنجه کی نیولی وه. د وخت په تیریدو سره هم نه خندل زما پلار د هغه سره موټر شاته ناست وو او هغه ته یې ناز ورکول ما د شا د شیشې له لارې لیدلی شم، د هغه شونډې سپیره ښکاري، ویښتان یې لږ شوي وو، یا شاید هغه نور خدا نه خوښوي.

حوصله د جوړولو د ویښتانو نه درلود او پوستکی یې د غنمو په شان ژیر شو. بېر وریځی چی معلومیدل په میاشتو ندی اصلاح شوي. هغه له غمونو ډک وه هغه په خپلو غمونه کی او زه د هغې په فکرونو کې ډوب کور ته ورسېدو او پلار مې صبا کور ته ورساوه او خپل ځنګ ته کېنوله او چا د خبرو جرعت نه درلود او فرح چای راوړل او موږ ټولو په ګډه هغه د زهر په مثل چای مو وڅښلو چې د رنگین راغله او د کریمې مور تر ځنګ کیناست. کریمې د رنگین پر سر لاس تیر کی او نازي یی ورکو او له هغه شیرینی مننه وکړه چې تیار کړي یې وو.

د صبا سترگې لنډې شوې او د هر څه لپاره یې چی پری راغلی وه قسمت ملامت کړ. پر هر دلیل می صبا ته کتلو هیس فرصت می نه پریخودل چې شاید هغه فکر وکړي چې زه هیڅ نه یم او شاید هغه ماته د مینې په سترگو ونه گوري، خو هغه کله چې زما نوم یادوي او بی صبرانه له ما څخه پوښتنه کوي. هغه ترحم خپل پر ساده زره حساب کوم او له خپل رحم څخه راضي یم

ما نه لیدلی او نه می کړی ده عاشقی

ستا څخه هر څه زړه رابښکونکي دي، جار صنم...

فرشاد د خپلې مور سره د هغې ژمنې په وړاندې ځان مسؤل گڼلی و، چې هغه ژمنه ورسره تړلې وه، هغه ژمنه چې د ژوند بنسټ یې خراب کړ. د صبا مینه یې له لاسه ورکړه ځکه صبا احساس کړه چې فرشاد رنگین یې پر خپل ځای غوره کړی، دواړه پښې یې په یوه موزه کې کېښودلې او د طلاق غوښتنه یې وکړه، صبا چې لس ورځې وړاندې یې د مور کېدو خوبونه لیدل، اوس د خپل نامعلوم راتلونکي په اړه فکر کوي. فرهاد بیا کور ته په راتلو عادت شو او کار ته ځي او بیا کور ته راځي

ترڅو صبا څه ته اړتيا ونه لري. صبا دوه اونۍ هره ورځ له خپل مور او پلار سره خبرې کوي او ځان له ژوند څخه راضي بښي او نن يې خپلې اوښکې نه شي پټولی ځکه خبر يې ترلاسه کړ چې درې ورځې وروسته د پلار عمليات کيږي او تر عملياتو وروسته کابل ته به راځي..

فرشاد چې د خپل کوټې ته د ننوتو اجازه نه درلود د کور مېلمستون په کوټه کې د رنگين سره گزاره کول رنگين د خپلې نوې کورنۍ سره د رضایت او نږدېوالي لپاره هرڅه کول. هغه تر نورو ډېر معصوم او تر ټولو ساده و، حتی په همدې مېلمستون کې هم راضي و او يوازې يې غوښتل چې دا کورنۍ دې بېله نه شي. خو په دې سادګۍ سره هم هغې د فرشاد غوښتنه ونه منله ځکه فرشاد ترې وغوښتل چې ماشوم وزېږوي او صبا ته يې ورکړي. بيا هغه کور ته چې فرشاد يې مصارف ورکړي لاره شپې او د دوې ژوند پرېږدې..

صبا...

بايد د ژوند تريخ خوند ومنئ د ژوند هره لحظه به په تريخ خدا تير وله ما نه شواي کولای اجازه ورکړم چې نور څوک فکر وکړي چې زه بيچاره يم، د شپې تر سهاره به مې ژړل، خو بله ورځ مې له کوټې څخه په ښکلي آرايش کې بهر ته تلم چې هيڅوک ونه وايي چې د بڼه له غم يې په تدريجي ډول له منځه يوړل، زموږ ټول خپلوان او ملګري به د فرشاد په دويم واده خبر شول. او دوی هره ورځ راتلل، يو د مبارکۍ لپاره او بل يې د تسليت لپاره. چې زما زړه آرام ول په دې موده کې فرشاد څو ځلې له ما څخه وغوښتل چې بښنه وکړم او غوسه پرېږدم، خو زړه مې دېره جوړه شوي وه او د هغه تېروتنې نه شم کولی چې تير شم..

کاش چې له ما څخه يې پوښتنه کړې او بيا واده کړی وای، کېدای شي ما به اجازه ورکړې وای چې له پوهېدو پرته لاره شي او بله ښځه پيدا کړي. مېرمن کریمه چې رنگين په هرو دوو ورځو کې ډاکټر ته لېږي، د خپلې ناوې د بڼه خبر د اورېدو په تمه وه. له کومې ورځې چې دې کور ته راغلی يم، غوښتل مې چې يوه ورځ د تره له مېرمنې ځان خلاص کړم او يوه ورځ ارامه ساه واخلم، خو څه وکړم چې داسې دعا قبوله شي؟

ما غوښتل چې هغه زما رد پرېږدي ترڅو د هغه خبرې د طلاق لامل شي. زه د طلاق د پایلو څخه خبر وم، زه پوهيدم چې زما ژوند به د پخوا په څير نه وي. ما بله چاره نه درلوده خو زه څنگه دا زغملی شم چې دوی ټول په نابېره توګه ولوستل او بل سوک يې زما څخه برتری گنلی وای او له ما څخه به لوړ کيږي. د فرشاد په وينا، زه مغروره وم او دا غرور مې ځمکه ته وهي. هغه منم چې زه مغروره وم خو کاش داسې څوک وي چې زما د غرور قدر وکړي او زما د ښېګڼې د غوښتلو پر ځای زما سره مينه وکړي او زما بد کارونه مخ ته راوړي. که ما کومه ستونزه درلوده، کاش چې د وخت په تيريدو سره به مې منلې وای، نه دا چې دوی به هغه درد درې چنده کړي چې ما باندې بڼه راوړي..

هره ورځ مې حساب کړې وه، ترڅو تحمل او صبر مې زيات شي. عادت شوم چې فرشاد د رنگين تر څنگ ووينم او دا راته ومنل شوه. موږ ټولو په يوه ميز ډوډۍ وخورو او يو ځای کېنو، تره مې خپل کار ته لاړ او فرشاد او فرهاد دواړه هم تلل کار ته.

د کاکا مې دواړه ښځې فرح او رنگين په کور کې و. او زه تر ټولو لرې وم. ډيری وخت زه په خپله کوټه کې بندي وم. او نه مې غوښتل چاسره مخامخ شم. نور مې زړه درس ويلو ته هم نکيدا. زړه مې د انسټيټيوټ څخه هم بد شوی بس هر چا بې معنا همدردي کوله او ځينو ملنډې وهلې. پخپله هم پوهيدم چې دوست او دښمن نلرم خو د ټولو لپاره يو مضمون شوې وم. صبا چې يوه کلنه ناوې وه بن يې پرې راوړه. او تر ټولو بد تهمت چې زموږ د خپلوانو لخوا په ما شوی و، پروڼ مې د يو ځای

څخه واورېدل چې دوی زما تر شا ویل چې صبا ناپاکه وه او فرشاد یې له کاره خبر شوی و او دا چې له شره یې خلاص شي دوهمه بڼه یې وکړه. ما وخنډل او خبره مې په خاموشۍ بنده کړه.

دا صبا هغه نه ده چې پخوا وه. که زه د پخوا په څیر وای، چا چې دا خبرې کړې ټوټې ټوټې مې کولو. ولې د چا لپاره به مې خپله پاک لنډې ثابتې کوله؟ د هغه چا لپاره چې صلاح یې ونه گڼله چې له واده یې خبره شم. نو پرېږده چې خبرې وکړي او خپل زړونه خوشحاله کړي.

فرهاد...

دل باخته ی.....چشم سیاهش
قدبلندش....اخم جادویش

شده این دل دیوانه ی ما

دې زړه مې بیا د صبا لپاره بهانې کولې، شیو او ورځو مې یو ځل بیا رنگ اخیستی و. احساس مې کاوه دا چې صبا له بند څخه خوشې شي کولی شم هغې سره خوشبخته شم، زه یوازې د هغې لپاره د خپل پلار کور ته په هفتو راتلم او حتی یو شپبه هم خپل اپارتمان د تلو په فکر کې نه یم. او له دې امله چې زه سبا د هرې ورځې په پرتله بڼه وینم، زما زړه خوشحاله و. لږ تر لږه سترگې له اوبنکو ډکې ندي. هره ورځ فرح ته وایم له بڼوونځي څخه راتلې صبا تنها پرینږدې.

او له مور څخه مې هم غوښتنه چې د کاکا بڼه مې پرینږدي صبا وځوروي. که څه هم پلار د هغه په حساب رسیدلی. او شاید د هغو خبرو پار دی چې د صبا خواته نه ځي. فرشاد هم د خپلې نوې بڼې سره دی شاید د ظاهره به داسې وي یا یې په ریښتیا د صبا نه لاس اخیستی. نن هم زر کور ته ولاړم څنگه مې چې مور دروازه خلاصه کړه سلام مې وکړو او د صبا د کوټې په لور روان شوم چې وگورم څه حال لري. شاید عادت مې کړی وي چې له راتگ وروسته د صبا عبادت وکړم، او له حال نه یې باخبره شم. کله به یې دروازه خلاصه کړه له نیژدې به مې ولیده او کله د دهلیز په نیمايي کې او لږ لږ به یې کوټې ته تلم. او یا هم کله به هغه د انسانیت له مخې یا هم زما د حق ادا کولو له مخې زما کوټې ته راتله. چې نن مې مور مانع شوه. او پرېښودم چې د صبا کوټې ته ولاړ شم.

محبوبه- زویه صبر وکه.....

فرهاد- ولې خیرت دی مورجانې؟

محبوبه- راشه زما کوټې ته فرهاد مې خبرې درسره لرم.

فرهاد- څه شوي دي؟ په صبا؟؟؟

محبوبه- هیسس غږ د ټیټ کړه او راځه.

مور مې زه لاس نیولی د خپلې کوټې په تخت کینولم او بیا یې په خپله دروازه بنده کړه او تر څنگ مې کیناسته

محبوبه- فرهاد مې... بنایسته زوی مې...

فرهاد- بلي مورجانې

محبوبه- ماشاءالله خپله هوښیار یې او په ټوله موضوع پوهیږې اړینه نده څه وویم. خو مور یمه او زړه مې طاقت نکا...

فرهاد- ووايه مورجانې اورم... کوم څه شوي چې زه بې خبره یم او یا هم کومه تیروتنه مې کړې چې ته پرې خفه شوې

یې؟

محبوبه- نه خدای دې نکا زویه.... فقط وایم که خفه کیږې نه له صبا نه لرې اوسه...پرېږده نجلۍ ارامه ساه واخلي

فرهاد- ولې؟ صبا کوم مشکل لري؟ بد کار مې کړی؟ کومه خبره مې کړې چې صبا ناراحته شوې؟

محبوبه- نه نه هغې څه ندي ويلي د مور گرانه... خو د کور وضعیت ټولو ته مالوم دی. چاته وخت مه ورکوه چې په تا او صبا پسې خبرې تهمت کړي. د دواړو لپاره بد کيږي. صرف وایم د بې ځایه خبرو لپاره. زمینه مه مساعده کوه زویه.. فرهاد- چا څه ويلي؟ واضح وویه چې پوی شم مورجانې.. که چا څه ويلي هم نه وي نو په زړه کې دې دا خبرې مه پیدا کوه.. صبا مې د کاکا لور ده او که وغواړم چې احوال یې واخلم چاته اړه نلري.

محبوبه- زویه ته خپلې خبرې کوي خو صبا څه؟ د هغې لپاره ولې مشکل جوړونکی شي؟ ځینې په خپلو ناحقه خبرو هغه بیچاره ارامه نه پرېږدي...

فرهاد به غصه شو او وې ویل: چا څه ويلي مورې....

محبوبه- هیسس فرهاد جان د مور گرانه کرار.

فرهاد- نه داسې به نه وایې باید زه په خپله د صبا نه واورم...

فرهاد په بیره د خپل ځای څخه پورته شو د صبا د کوټې په طرف روان شو... صبا، چې غم یې د څو دقیقو لپاره خپله لاره ورکه کړې وه او خوب ورته راغلی و څو لږ ارامه شي خو هغه ارامښت هم فرهاد ترې غلا کړو.

فرهاد- صبا... صبا...

صبا- بلي...

صبا په ډیر ډار سره له خوبه پورته شوه او بلي یې وویل.

فرهاد- تا ته چا څه ويلي ها؟

صبا د فرهاد دې اخلاقو ته ډیره حیرانه شوی وایي که د فرهاد یوښتنی ته؟ صبا بغیر د جواب ورکول په فکر کې غرقه شوه او میرمن محبوبه راوړسېده.

محبوبه- وېښه لورې خوب ته یې پرېښودې..راځه فرهاد مې ولاړ شو بده ده نجلۍ پرېږده چې استراحت وکړي..

فرهاد- ویده د شي زه کار نلرم فقط د هغه نوم د واخلي...

صبا- کوم نفر؟

فرهاد- څه پوی شم چا درته څه ويلي؟

صبا- څه یې ويلي؟

فرهاد- توبه خدایه په خبره نه پوهیږې؟ وایم چا درته څه ويلي؟ چا بده خبره درته کړې؟ ولې د ورځې پدې وخت کې ویده یې؟ څه مشکل لري؟

محبوبه- فرهاد مې ورو هیله کوم..

صبا- محبوبې خاله کوم څه شوې؟

محبوبه- هیڅ لورې وبخښه، فرهاد لپاره مې د نن ورځې کیسې کولې چې د خولې څخه می نن د مسعودی خبره و فرهاد ته ووتل...

د صبا سترگې له اوبنکو ډکې شوې تازه پوهه شوه د چې فرهاد غصه کیدل د څه لپاره دي. صبا د فرهاد خواته وکتل او بې

قراري یې درک نشوای کړې خو غریو پدې وا چې دا تمه یې د فرشاد نه درلوده نه د فرهاد. غوښتل یې خاوند یې له پاک

لمنی دفاع وکړي. خو برعکس فرهاد وا چې د هغې لپاره غصه شوی وا او د هغې درد یې خپل گڼلو. صبا په زړه کې ویل،

وکوره، فرهاد زما لپاره د رحم له مخې جگړه کوي، په داسې حال کې چې فرشاد خپله مینه پرېښوده. لدې څخه بدتر هم څه کیدل؟

فرهاد: مسعوده...؟ هغه نو څوک ده؟

صبر... صبر... د محسن ميرمن يادوئ؟ هغې دومره جرئت وکا چې دومره غټې غټې خبرې کوي. پوهېږم چې څه وکم ورسره...

محبوبه- فرهاده خبره مه غټوه... د مور گرانه د خلکو خوله بنديدونکې نده. خبره لدې بدتره کيږي.

خو چيرته وه د اوريدلو غوږونه؟ فرهاد خپل سر ټيټ کا او پداسې حال کې چې ځان سره لگياو وو او بد رد ويل د دهليز خواته ولاړ او صبا ورپسې شوه.

صبا- فرهاد هيله کوم ودرېږه...

د معشوقې غږ وا چې په بند کې يې بندي کا او قدمونه يې کم کړل. فرهاد په ځای ودريدا او د صبا خواته تاو شو. فرهاد- کوم څه غواړي؟

صبا- چيرته ځې؟ غواړي د هغه خلکو د دروازې شا ته لاړ شي؟ فرهاد- هو.

صبا- بڼا نو څه لاسته راوړي؟ پرته لدې چې د خلکو خبرې زياتې شي؟

فرهاد- ضرورت شي د ټول کابل د دروازو شا ته ځم او د ټولو خوله بنده وم ترڅو بيا چا پسې بيخايه خبرې ونکړي.

صبا- مننه کوم فرهاد چې زما په فکر کې يې، خو ضرورت نشته د خلکو د لارې سر ونيسې هر څوک خپلې خبرې کوي او ځي. ضرور نه وينم چې د ټولو خلاصې خولې وټېرم.

فرهاد- صبا...

صبا- تلل دې زما مشکل پيروي. ما پسې يې خبرې کړې. خدای مکره ستا نوم هم...

فرهاد په زړه کې وويل: نوم مې څه چې ځان مې هم درنه قربانوم، کافي تا خوشاله ووينم. خو ويې ويل: خولې يې ماتوم چې نوم دې په بد ياد کړي.

صبا- اړينه نه وينم. پريږده هر څه چې دي وي دي. د هفتې په اخر کې الطاف راځي او لدې ځايه ځم... فرهاد- چيرته؟

صبا- مور دوی مې بايد دلته راغلي وای خو الطاف د راتلو اجازه ونکړه. هغه راځي او ماسره ځي د مور دوی ته مې ځو. نو ځکه اړينه نده ځان دې د خلکو خولې ته واچوې هيله کوم.. که ډيره پاتې شم تنها همدا هفته به وم او بيا مې طلاق اخلم او هند ته ځم.

عشق ای آتش زن دنيا و دين

ما دگر هستيم خاکستر نشين...

د فرهاد زړه د صبا په خبرو ولرزيدا. ځنگه کولی شي په دومره ساده گۍ سره د تلو خبرې وکړي؟ دا ځل که د فرهاد زړه مات شي نوره لار نلري چې تر ابده ژوندی پاتې شي. فقط د صبا لپاره، د زړه ټوټې يې سره يو ځای کړې او يو ځل بيا يې د ژوند کولو کوشش وکا.

وای صبا څومره خودخواه يې...

وای پر تا اي د مينې کافرې،

وای پر تا اي ظالمه يار،

ځنگه د وکولی شو چې د فرهاد هستي د بربادۍ په لور ورکړې، حق نلري د هغه د زړه درزا واخلي.. حق نلري فرهاد د

نسيتۍ خواته کش کړې...

شايد ما تيروتنه کوله، صبا هر ډول حق يې درلود. هر ډول... حتی د زنده گۍ د سوزولو...

کیسه شوه وړانه یارمی وبایللو
وژنم دې ځانه یار مې وبایللو

ته مې پوره نکړې بڅېنه غواړم
د زړه آرمانه یار مې وبایللو

راته د صبر تعویزونو وکړه
وه ملا جانه یار مې وبایللو

قسمته ټولې لوبې تا راوکړې
ته شوې ناځوانه یار مې وبایللو

فرهاد نورې خبرې ونکړې او د هغې لارې نه چې شاید په یاد یې هم نه وه څنگه راغلی و د موټر خواته یې ولاړ. په خپله
تنهایی کې یو ځل بیا غرق شو او سره لدې چې تمه یې نه درلوده صبا ورسره مینه ولري. فقط یې غوښتل د صبا تر څنگ
پاتې شي او له هغې څخه ملاتړ وکړي.

- څومره ساده دې د تلو فکر وکا نجلۍ...

- یعنی هیڅ شی ستا لاره نشي نیولی؟

خپل حماقت مې وا څنگه مې دا فکر وکا چې وروسته له جدایی دلته پاتې شي، هغه خپل ځانگړی ژوند لري او که اوس
ولاړه شي بیا هیڅکله نه راکړي...

صبا... ای کاش کولی مې شو چې په نه تلو دې مجبوره کړم..

فرشاد...

مور مې یو وار بیا یو آفت زما او د رنگین په ځان را اچولی هره ورځ په یوه نوې بهانه مور ډاکټر ته بیایي واقعاً چې نور
ستړې شوی یم ډاکټر ته د تگ څخه، د خوب لیدو څخه، له لاسه ورکولو څخه، له خدایه مې غوښتل چې کاش زر د اولاد
څیښتن شم او هغه مې مور ته ورکم او د صبا سره یو لړې ځای ته ولاړ شم. او یا هم رنگین ولیږم چې ولاړه شي گني بغیر
لدې مجبور یم چې د صبا نه جدا شم. هغه صبا چې اوس مې ارزښت ورته هیڅ دی. څو هفتې کیږي چې آن مې مخ ته نه
کوري. په یو کور کې د پردو په شان ژوند کو. حتی زما کالي چې زموږ د دواړو په کوټه کې و د کوټې نه ایستلي او د مور په
لاس مې ورکړي...

ای کاش یوه معجزه شوې وای او صبا مې تر څنگ پاتې کیدو ته راضي شوې وی. کاش ما هم کولی شو د پلار په خیر مې
دوې ښځې یوځای وساتم. نه دا چې د پلار کیدو او د مینې تر منځ یو انتخاب کړم. خو نشوه او نه کیږي. زما صبا دومره
خودخواه ده چې د مور اوښکې او زما زاری یې نالیدلې ونيولې. هر وار مې چې غوښتي د صبا خواته ورشم هغې پرېښی
یم.

حتی نن مې چې د پاتې کیدو لپاره زاری وکړې.. هغه له زینو څخه پورته تله، د فرح له خبرو هغې خپل شیان ټولول څو د
ثنا خور کور ته یې ولاړه شي او له هغه ځایه هند ته....

فرشاد- سلام..... امممم د سلام ځواب کول....

صبا- اړینه نده چی راته سلام راکړې....

فرشاد- صبا هیله کوم د ماشومانو په رکم ضد کول پریږده.. غصه دې کمه کړه چې خبرې وکړو...
صبا- زه کومه خبر نلرم چې....

فرشاد- زما گلابو مې هلیه کوم...

صبا....

کاش چې زه مړه وایې او دا ورځ می نه وای لیدلی، فرشاد زه په ناچاري که گلابو مې نه وایې ویلی هر ځل چې ماته د گلابو مې غږ کول زما په سترگو کې روښاني راښکاره شوه چې زما د وجود رگ کی جریان درلود. د هغه د گلابو مې په ویلو زما په شونډو تل موسکا خوره کیدل زه د ځان مینه کولم زه دا منم چې زه دومره روږدی وم ستا د هغه گلابو مې ویلي لپاره زره می غوښتل هر ځلی قربان شم خو دا زموږ د دواړو تالو ترخې وه چې چوپتیا یې نوره هم زیاته کړه. د هغه د گلابو مې په ویلي د تل پشان نور زما په خوله موسکا را نه وږه بلکې زه یې نوره هم ماته کړم.

زما زړه د هغه لپاره وهل شوی و، یا ما احساس کاوه چې دا یوازې د هغه لپاره دي هغه زه په ناز او په زړه نیولی وم او ماته هم بل لاره بیله فرار نه وو پاتی هغه له ما څخه د پاتې کیدو غوښتنه وکړه، مگر هغه نه پوهیده چې زه له دی یوازې دا غواړم واورم چې هغه له رنگین سره جلا کولو ته چمتو دی. ما غوښتل له هغه سره واوسم، خو نه غواړم چې خپل خاوند بل چا سره شریک شم، هغه زما زړه له تیگی بولی، او زه هم نه شم ویلای، چې خو شپې مې ژړلي، ځکه چې هغه په کوټه کې نه و. او بله بڼه سره وو د غرور بحث جلا دی او د دې ژوند بحث جلا دی.

ما تمه درلوده چې د پښیمانی کلمه واورم. کاش چې فرشاد یو ځل ویلي وای چې رنگین ته به طلاق ورکړم او په واده به پښیمانه شم.

صبا- هر څه بل ډول وو که

فرشاد- دا ټول شیان به توپیر ولري که ته وغواړې؟ صبا، که زما مور اجازه نه راکوي چې رنگین له دې ځایه وباسم، نو زه او ته له دې ځایه لرې ژوند کولای شو، تر څو چې رنگین زما له مور څخه ژوند وکړی، مور به خوشحاله یو. پوهیږئ چې تاسو د طلاق مسله کی زه مجبوره کړم او اوس مور وخت لرو. هیله کوم صبا، زه له تا پرته نشم کولی..

صبا- نو رنگین څه کېږي؟؟؟

فرشاد- ما ورته وویل چې زما مور سره وي.

صبا- دا پدی معنا چې طلاق به ورنکړې او جلا به نشې ورنه؟

فرشاد- که ته وغواړې، هغه به زه خپل د مور کوټې ته....

صبا- هو ... زه غواړم چې ته هغه پریږده زه او ته لري ځای ته ولاړ شو فرشاد چیرې چې یوازې ته او زه یو، چیرې چې زموږ په کار کې هیڅ مداخله نه کېږي او زه ډاډه وم چې خدای به ما بې اولاده نه پریږدي.

هغه خبرې چې یوازې زما زړه وویل او زما ذهن ژبه ته اجازه وړنکی ...

فرشاد- صبا هیله کوم ...

صبا- ما مخکې هم خپلې خبرې ویلي دي، فرشاد.. یا هغه یا زه....

فرشاد- ته ولې نه پوهېږې هغه باید مور وي...

صبا- هغه باید ستا د ماشومانو مور وي.؟؟؟

فرشاد- صبا، هیله کوم وگوره...

صبا- زه باید ولاړشم...

فرشاد- اففففف صبا، کاش چې ستا د غرور په اندازه دومره عقل دی هم درلود...

څه کیدل که هغه پوه شي چې هغه او د هغه د مور زما عقل د کار واچول ... زه انتظار وم چې حسیب راشي چې ما خپل کور ته بوځي او شاید الطاف هم بل سبا راشي. وروسته له هغه چې هغه راغی، مور هند ته روان وو او شاید ثنا هم وروسته له مور راشي. زړه مې غوښتل د فرشاد خبره ومنم او ځنگ ته شم. څو ورځې وروسته رنگین خپل ځای ته ولاړ شي او زه به پاتې شم او دا ابدې کور...

زړه نا زړه توپمی خلاصیدون ندرلوده هره لاره می امتحان کوله آخر هم نتیجه ته رسیدم کاشکی دومه لاره می هم امتحان کړي وي شاید بهتره نتیجه ولري...

نن می غوښتل دي زړه نا زړه توپ څخه ووځم خور ته می زنگ ووهه حسیب لالا راپسی راولیږي زړه نا زړه توپمی نور زغملی نشوو حسیب راغی یو بیک شیان می راټول کړل ټول دي واده خاطرات می وه ځان می وړل حسیب هغه بیک واخسته موتر یی وروړ. د کور هیڅوک غړي دیته حاضر نه ول ماسره خدای پامانی وکړي یا هم نغوښتل ماسره الوداع وکړي..

کراری کراری زینوه څخه رابښکنه شوم

ژوندون دی څومره په شوق په دي زینو پورته ختمل ترڅو خپلي گوټی ته ورسیرم خوشحاله به وم فرشاد ترڅنگ وخت تیر کړم خو قسمت همدا وه ځان سره می وویلی کاشکی فرشاد دواړه ته جفا نکوله

فرح آخر دهلیز کي غلی ولاړه وه نور شاید کورکي نه ول یا نغوښتل مه ویینی حسیب دوم ځل لپاره راغی وویل نور څه هم شته ماورته وویل

صبا_ ناا

حسیب _ سمد زه موتر ته ځم ته هم راشه

فرح_ صبا خوری رښتیا ځی

صبا_ هو گراني ځان باندی پام کاوه

فرح _ ته هم په ځان پام کاوه خور جانی

صبا _ محبوبه خاله نشته؟

فرح _ سمن سره بازار ته تللی.

کریمه مور هم رنگین سره داکتر ته تللی.

صبا _ مهمه نده ټول ته سلام کاوه.

فرح _ پلار راتگ پوري کاشکی پتمه شي داسي خفه کیږي ته یو دم ځی

صبا _ کاکاجانه می گورم... شاید مخکي تگ څخه خدای پامانی لپاره راځم....

فرح- زر ځله راشه صبا جانی خپل کور د دې.

صبا- خپل کور مې وو خو اوس نه.

فرح- که نور نه یې د مور تر راتلو مې صبر وکړه.

صبا- ناوخته کیږې.

بغیر د ښه راغلاست څخه راغلې وم او بغیر له کوم خدای پامانې لارم. نه د راتلو لپاره مې چا گلان وشپندل او نه هم پر تلو مې چا اوښکې توې کړې. دا هم وه زما د واده کیسه زړه مې ډک له هغه دردونو څخه وو چې دې څو میاشتې کې مې تېر

کړې وه. د حسیب تر کوره مې وژړل او خپل د غم نښانې مې ټول لارو باندې پریخود. نغوړم دا درد لیاډه وباسم غواړم دا درد مې تل زړه کې اوسیدې ترڅو نور هیڅکله د بیا راتگ خبره ونکړم.

ثنا...

زړه مې د ډوډۍ په بوې بدیدې، دا څو وخته کېږي چې د پخلې حوصله نلرم. نن هم ځکه چې صبا راځي نو ځکه مې یوڅه ساده اشیزی وکړل. میرمن شهلا زما لور غېږه کې نیولې او کراره وې. او هر دوه دقیقې وروسته هم راتلل او ماته یې ویل: ته راځه پرېږده انجونۍ پخلې وکړې په تا بد لږېږي.

زیاتر پخلې د حسیب خویندو وکړو، ترڅو زه ستړې نشم. د خداي شکر مې باسه چې داسې یو ښه کورنې را نصیب کړې وه. ځینې کسان وایې د بسکانه خلکو پېژندل ستونزه من ده خو زه وایم د خپلو پېژندل ستونزه من کار دې. سم لکه زما او د صبا ژوند...

حسیب او صبا کور ته راغلل او صبا کوټې ته لاړه او خپل د خورزې سره یې لوبې کول شروع کړل. میرمن شهلا هم د صبا څخه غوښتل چې راحت اوسیدې او که غواړې خپل کالې دې د کور کالو سره بدل کړې. صبا مننه وکړل او خپل د خورزې سره په لوبو کولو مصروفه شول.

شهلا- ثنا لوری راشه دومره ځان مه ستړي کوه (بیا یې د صبا خوا ته وکتل او ویې ویل: دا څو ورځې کیږي ورته وایم چې دومره کار مه کوه خو بیخی زما خبره نه منې او ځان ستړې کوی.

صبا- خاله جانې د ثنا کار کول خوښېږي.

شهلا کار دې وکړې خو اوس نه چې مریضه ده او دوه دقیقې کار کوی لس دقیقې یې هوښه پرته وې، ورت ښه ندې ماشوم ته یې او هم دیته.

صبا- ولې؟ په ثنا څه شوی؟

ثنا- وا پر ما به څه شوې وې؟ رک روغه یم راځې ډوډۍ تیار ده.

شهلا- راځه لوری د دوه وو بجو څخه هم تېر دی ضرور به وږي شوې اوسیدې.

ثنا خپل د خور د خوشحاله کولو لپاره څو رنگا رنگ ډوډۍ تیاره کړې وه چې شاید د هغه په لیدو صبا خوشحاله شي، خو د هغه دومره خوراکنو په لیدو صبا خپل د پایوزی ورځ وریاد کړه او غم یې بیا زړه ونیو. د هغې په یاد راغلل چې فرشاد څنگه ډوډۍ خوړل او د هغه خوراکنو تعریف یې کاوه.

او د هر خوراک د کولو وروسته یې ویل: ثنا جانې زما گلابو ته هم دا اشیزی زده کړه. صبا د زړه په زور یو دوه گولې وخورل او د اوبو راوړلو په بهانه اشیزخانی خواته راونه شوه د هغې په خفگان حسیب پوی شو او ثنا یې وربسی واستول.

ثنا- ښه یې خور جانې؟

صبا- هو ښه یم یواځې غوښتل مط اوبه وځکم.

ثنا- نور اوبه هم درکړم؟

صبا- نه مننه ومې ځکل.

ثنا- که غواړې زموږ کوټې ته لاړه شه اوارام وکړه.

صبا- نه ښه یم خورجانې.

ثنا- هر رقم چې زړه دې غواړي.

صبا خپل د خور او د هغه د کورنې سره یو دوه ساعت کېناستل او مجلس یې وکړو. د هر خوا څخه یې موضوع راکش کړل ترڅو د صبا فکر بدل شي. حسیب ثنا ته وویل چې صبا ته خبر ورکړې چې ماشوم لرې هغه وویل بده خبره ده چې صبا د

بل چا له خولې خبره شې، خو ثنا نه منل او ويل يې نغواری چې صبا د کم والې احساس وکړي. او د رښتیا هم صبا همداسې احساس کاوه. خو د حسیب پیر ټینگار مجبوره کړل ترڅو ورته ووايي.

ثنا- صبا جانې غواړې آرام وکړې راځه زما کوټې ته.

صبا- نه ښه یم.

شهلا- که غواړې آرام وکړې لاره شه لوری شاید زموږ خبرو ستړي کړې اوسېږي.

صبا خپل د خور سره د هغې کوټې ته لاره، او ثنا د هر خبرې څخه مخکې صبا ته وویل چې ماشوم لری. او شاید یو بل لور یا هم زوی نری ته راوړی. صبا مبارکی ورکړل او خپل اوښکې د خدا شاته پټې کړل.

صبا- آن شاءالله د مور او د پلار د سایې لاندې را لوی شى.

ثنا- آمین.

صبا- خاله کېدل پیر ښه احساس دې زه زیات خوشحاله یم چې دویم ځل خاله کېږم. خو ای کاش ته هم خاله شوې وایې ثنا.

ثنا- دې خبرو ته فکر مه کوه صبا جانې او هسې ځان مه خفه کوه. خدای خو قسم ندې اخیستې چې تاته به اولاد ن....

صبا- قسم یې اخیستې اوس یې اخیستې هر څه خلاص شول ..

ثنا- نامیده کیده مه صبا..

صبا- سبا د کاکا سره مې خبرې کوم ترڅو رسمی د طلاق پانې راوړی.

ثنا- صبا... خورې یوځل بیا هم فکر وکړه.. تخو پوهیږې چې فرشاد درسره مینه لری او د مجبورې څخه دی طلاق ته راځې شوی.

صبا- مینه یې راسره کول چې لارې بله ښځه یې وکړل؟

ثنا- یوازی هغه مه ملامت کوه د کاکا ښځې هم د دې لپاره چې زوی د دې پشان اوه کال د ماشوم څخه محروم پاتې نشې فرشاد مجبور کړې وو. او له بلخوا څخه هېڅ یو بې عیب ندې هر کس یو ستونزه او عیب لری.

صبا- زه نه وایم چې بې عیب دې اوسېږي زه وایم ولې حتا یوځل ما ته ونه ویل؟ ولې یو ځل زما څخه اجازه وانخیستل؟

ثنا- که اجازه یې اخیستې وایې اجازه دې ورکول دویمه ښځه وکړې؟

صبا- شاید...

ثنا- نو داسې فکر وکړه چې له تا څخه یې اجازه اخیستې او واده یې کړې. ولی اوس هم غواړې طلاق واخلي؟ ژوند بغير له

اولاد څخه نه کیږي صبا جانی په دی خبره ته هم پوهیږي. او فرشاد کولی شى تاسو دواړو مخارج درکړي او تاسو دواړه

وساتی نو څه مشکل لری؟ هغه ستا سره مینه لری خو اولاد هم غواړي. ایا ته راضی یی په دی چی فرشاد ټول عمر بی اولاد

پاتی شى؟

ای کاش کولی مې شو خپل خور ته ووايم چې زه بی عیب نه یم خو معیوب هم نه یم. زه هیڅ مشکل نلرم زما مشکل په

دوه نقصو دوا حل کیده نه دا چی لارښى بله ښځه وکړي. مهم نده چې دوی په دی خبره پوی شى او کنه خو اوس خور می

د فرشاد طرف نیولی وو او ما ته یې ناقص او عیب جن ویل.

ثنا- گوره خور جانی که یوازی د هغه پر بل واده خفه یې نو یو ځل بیا هم فکر وکړه هېڅ شى د طلاق څخه زیات بتر ندی.

که د فرشاد سره خوښه یې د رنگین په کیسه کې مه کیږه. شاید خدای ستاسو درې واړو قسمت یوځای لیکلی وی. او ها ته

څه خبره یې شاید یو ورځ ته هم مرر شى او خدای تا ته هم اولاد درکړي...

او که ماشوم دی هم را نه وړو نو په کفالت (فرزند خواندگی) ماشوم واخله تر څو ته هم بی اولاد پاتی نشی او یا هم زه خپل درته یو ماشوم راوړم او تاته یې درکوم یوازې طلاق مه اخله خوری..

صبا- نشم کولې اوس ناوخته شوی.

ثنا- د هېڅ څه لپاره ناوخته ندې. مور درته څه نه ویل ځکه نه یې غوښتل خفه دی کړې الطاف درته څه نه ویل ځکه خور یې او ورباندې گرانه یې. خپل په سترگو خای درکوی او همداسی ټول درته احترام لری خو زه، مور مې، حتا کاکا خوشحاله کیږی که طلاق وانخلی.

حسیب- ثنا رښتیا وایې صبا جانې یوځل بیا هم د دې موضوع په اړه فکر وکړه، که ته وغواړی طلاق واخلي مور ټول ستاسره یو، او که وغواړی بیرته خپل ژوند ته لارېشی بیا هم مور تا درک کو او درسره یو. مور یوازې په دی خبری وبریږو چی هسی نه سبا ورځ خپل په نیولی پریکړی بښیمانه شی. ژوند اوس تاته سخته او مشکل دی. خو که طلاق واخلي ددی څخه لا سخته کیږی هغه وخت ته یوه طلاق شوی بښځه یی او د پخوا پشان سوک درسره چلند نکوی. اوس لا وخت لری خو د طلاق وروسته یوازې پښیمانتیا درته پاتی کیږی..

صبا- تاسو وایست چې زه بیرته لاره شم فرهاد ته؟

حسیب- نه مور یوازې ستا څخه غواړو چې یوځل بیا ددی موضوع په اړه سم فکر وکړه نن ماښام هم وخت لری د هغه وروسته چې طلاق دی واخیست بیا خبره خلاصه کیږی اوس هم که ډاډمن یې بسم الله کړه مور هم درسره یو.

فرهاد...

څنگه بی خبر تللې؟ شاید ویلی وې او زما فکر شوی نه وی. تلل نن او سبا نلری زه حوک اوسیرم چې راته خپل د تگ او راتگ خبر راکړی؟ په دی خبرو مې خپل زړه ته دلداری ورکول او خپل دا نافرمان زړه می قرار کو.. خو ای کاش یوځل یې ماته خپل د تگ په اړه ویلی وای ای کاش ما ته یې یو ځل خپل د مینې د بیان وخت راکړی وای. کاش هغې یو ځل ما ته وخت راکړی وای ترڅو خپل د دی خوږ زړه حال مې ورته بیان کړی وای..
فرح راته وویل: صبا لاره...

مور او سمن د هغی په تگ خفگان و خودو او ما هېڅ ونه ویل، نه پوهیږم هغی ولی دومره تگ ته تلوار وو؟ د یو بهانی پسی وم ترڅو ورته زنگ ووهم.. خو څه ورته ووايم؟ نور هېڅ دلیل نشته حتا نور د کور ته راوړلو لپاره لا بهانه نلرم. زما د دوزخ اور خلاصیدل نلری اوس یوځل بیا وسوزه او او جوړ کړه... د یار د واده غم تراوسه جوړ شوی نه وو چی اوس یی د هجران غم را ورسیده هغه هم بیخی ددی وطن څخه د تلو غم. که لاره شې او بیا هیڅکله رانشی بیا څه؟ که د طلاق وروسته د بل چا سره واده وکړی بیا څه؟

فرهاد به څه خاوری خپل په سر کړی؟ دا ځل نو زړه مې نه مات کیږی دا ځل مړه کیدو. ځکه چی د صبا سره یی د زنگ لپاره کوم بهانه نه درلود نو حسیب ته یې زنگ ووايه.

حسیب- الو فرهاد جان سلا.

فرهاد- سلام بڼه یې حسیب جان؟

حسیب- شکر د خدای فضل بڼه یم ته سنگه یې؟

فرهاد- شکر د خدای فضل.

فرهاد مستقیم توکه د حسیب څخه د صبا بوښتنه نشو کولی، نو یو داسی طریقه باندی داسی چی خپل هم نه پوهیدی

مطلب یې څه دی ویې ویل: ټول کور کېدی؟

حسیب- هو ټول کور کې یو راشه..

فرهاد- نه مننه... هغه زه راغلم کور ته صبا دلته نه وه.

حسیب- هغه دلته ده.

فرهاد- ښه ده؟

حسیب- نه پوهیږم ما او ثنا زیات ورسره خبری وکړل ترڅو د طلاق اخیستلو څخه یې منع کړو خو اخیرې پریکړه د هغې ده.

فرهاد- سل په سلو کې پریکړه د صبا ده. کاش ټول په سم وقت کې سمه پریکړه وکړی.

که طلاق وانخلي او پاتې شي هېڅ درد د فرهاد د دردونو څخه نه کمېده، خو که طلاق یې اخیستې وای او تللې وایې د فرهاد دردونه زیات کېدل. فرهاد موبایل بند کړو او خپل په سوچونو کې غرق شو، که صبا سره خبرې وکړې آیا هغه به یې درک کړې؟ که ورته ووايې مینه درسره لرم بیا څه؟ ایا د فرهاد مینه به ومنې؟ هسې نه ددې خبرو له آوریډو وروسته هغه نور هم د فرهاد څخه لرې شي. فرهاد بغیر لدې چې د چا نظر ورباندې ولږېږي خپل کوټې ته یې پناه وپورل.

صبا....

د خور او د اوڅښې سره د خبرو کولو وروسته نیت او اراده مې کمزوی شوه، خپل د ځان سره مې د راتلونکې په اړه فکر وکړو دا چې په دی یو میاشت کې څو ځله خپل د خسره له کور څخه خپل د خور کور ته راغلم دا چې څو ځله مې د فرهاد سره خبری وکړل او د بیلټون او طلاق درخواست مې ورڅخه وکړو. اخیرې پریکړه مې وکړل یو ځل بیا به د فرهاد سره خبری کوم او کوښښ به کوم چې خپل مات شوی واده له سر جوړ کړم، که د رښتیا یې هم د ماشوم لپاره واده کړې وی نو یو بل شانس مې هم درلود، کولې مو شو یو څو ټکړه او با تجربه ډاکترانو ته لارښو شاید زما مشکل حل کړې او وکولای شم مور شم.. هغه وخت نور رنگین ته اړتیا نشته ...

د شپې په اته بجو مې د حسیب څخه وغوښتل چې ما دې یو ځل د کاکا کور ته ویسې. خو چا ته دې ونه وایې چې زه تللې یم. ځکه که زما پریکړه سم ونه ختل نه مې غوښتل د خور عزت مې د هغه د کورنی مخکې خراب شي. هسی نه یوه ورځ زما دا تگ او راتگ زما د خور لپاره پیغور جوړ شي. حسیب د یو څه ضروری خرید په بلنه زه له کور څخه را وباسلم. البته میړمن شهلا زیات وویل چې پریږده سبا دی زه خپل وږم او بیا خپل ضروری شیان واخله خو حسیب و نه منل. د لاری په موده کې حسیب ورور زما څخه وغوښتل ترڅو فرهاد ته زنگ ووهم. خو ما غوښتل په موبایل ورسره خبری وکړم ما غوښتل مخامخ د هغه خبری واورم او خپل ستونزه حل کړم.

فرهاد....

د ډوډی خوړلو لپاره د میز شاوخوا ناست وو ټولو یو شانتي د صبا له تلو یاد کاوه، پلار مې د ټولو څخه زیات خو زما څخه کم د هغې په تلو خفه وو د هر گوله ډوډی سره یې هغه یادول، مور مې چې زما حالت ته بام شو نو د رنگین څخه یې وغوښتل ترڅو ما ته گرم ډوډی له آشپزخانی څخه راوړي هغې هم ومنل او پاسیدل د هغې په تلو مور مې ټولو ته مخ کړو او ویې ویل: اوس صبا لاره چې لاره.. د تلو اوبو پسی د بیل راخیستل بی فایده کار دی. اوس تاسو ولې په دی خبرو د بیچاره رنگین زړه مات کوی؟

سعید- خبره د زړه ماتولو نده کریمې.. رنگین دا ژوند لیدلی او بیا یې خوښ کړې. او که دومره ژر یې زړه مات کېږي نو دی خبری ته دی فکر وکړې چی هغی د ی بل مسلمان لور کور ور خراب کړو باید لدی کار څخه یی زړه مات شی نه زموږ پر خبرو..

کریمه- بده ده سعید جان کرار خبری وکره اوری... او هو نن ورغ بیا زه ستاسو لپاره بڼه خبر لرم نو پریږده چې په خوشحالی کی ږوی وخور.

د مور د بڼه خبر په درلودو مې حیرت وکړو خو د پوښتنې کولو حوصله مې نه درلود، هیچا پوښتنه ونکړل چې څه بڼه خبر دی؟ رنگین د آشپزخانه څخه راغله ما ته یې گرمی وریجې راوړې او زما په قاب کی واچول د هغې د لاس اشپزی بڼه وه د صبا څخه زیات بڼه وه خو کله چې مور مې هغې ته وویل چې زما څنگ کې کینه نو زړه مې وویل کاش ددی لځای صبا وای .. ځکه یوځل هم مور مې د صبا څخه ونغوښتل چې زما څنگ کې کینی. برعکس هر کله چې صبا یې زما څنگ کې لیدلی وای نو یوه خبره یې کول او ږوی پر هغې زهر کول...

د وریجی کوله مې په ستونې کې بند شول، ځکه صبا مې یاد ته راغلل او فکرونو کې ږوب شوم. زه دلته کرار خیال باندی ږوی خورم پداسی حال کې چې مور مې زما تازه واده شوی بڼه زما څنگ کی کینوی چې زما اشتها ږوی ته راشی خو صبا څه؟ ایا هغې به ږوی خوړلی وی؟ یا به وږی ویده شوی وی؟ د کور دروازه و ټکیدل سهراب په منډه د دروازی خوا ته لاړو.

محبوبه- زوی اول پوښتنه وکره چې سوک دی؟ بیا دروازه خلاصه کړه.
سعید- ضرور فرهاد دی بل سوک په دی وخت زموږ د کور دروازه ټکوی؟
کریمه- زه بڼه شو چی فرهاد هم راغلو اوس کوم بڼه خبر چې لرم ټولو ته یې وایم.

سعید- د څه بڼه خبر ووايه چې موږ هم پوی سو. نن ماښام بیحد خوشحاله معلومیږی.
کریمه- درباندي شیرني واوښته سعید جان لڅیره نیکه کیږی او زه هم انا کیږم او فرهاد زوی مې لڅیره پل...

اوبښکې وې چې د صبا له سترگو توې شول، ځکه بیحد تود هرکلی ورڅخه وشو، دا ځل کریمی په نا پامی کې په صبا باندی اور ولگوی. یا هم ځکه چې تل د هغی د یعدابه ولو حال کی وه نن یې شپږم حس لکه شیطان پشان په نافهمی کی بیا د صبا زړه ته اور واچوی. د دی لیدل چې سومره ژر رنگین د هغې ځای گک کړو نور یې اوبښکی زیاتې شول هغه د فرهاد څنگ کې ناسته وه او فرهاد ددی خبر څخه چی پلار کیږی خندل. صبا خپل په زړه کې وویل: هغه مشوم چې تراوسه شاید دوه میاشتو هم ونه اوسیر راتگ یې دومره خوشحالی لری ای ناخوانه دنیا.. هغه بڼه چې تر پرون یې د خوشی کولو خبری کول اوس یې خپل څنگ ته کینولې...

د لومړې ځل لپاره صبا خپل اوبښکې پټې نکړل شاید په دی کار یې د رنگین څخه خپل غچ اخیسته، لکه څنگه چې هغې خپل په راتگ د صبا خوشحالی اخیستلی وه. دا خل صبا دا کار وکړو خپل په راتگ او اوبښکې د هغې خوشحالی ور خراب کړل.

فرهاد چی صبا ولیده نو په منډه د هغی خوا ته ورغې، حسیب به لوړ غږ سلام وکړو او د هغوی کورنې مجلس یې گډوډ کړو، محبوبه صبا ته رانږدی شو او د هغې مخ یې ښکل کړو او ورڅخه یط وغوښتل ترڅو د هغوی سره یوځای ږوی وخور، خو د صبا خبری ټول ژړا ته نږدی کړل حتا رنگین..

صبا خپل لاس به ستونې کیخود او ویې ویل: تر ستونې مړه یم د غمونو څخه د کاکا بڼې مننه...
محبوبه- داسې مه وایه لوری... د خدای قهر کیږی..

صبا- د بل کوم عذاب څخه یې وگاره سم د کاکا بڼې؟ د دی څخه بتر هم شته؟

د صبا په راتگ د فرهاد زړه کې بیحد خوشحالی وه، هغه صبا ته نږدی شو او بڼه راغلاست یط ورته ووايه.
سعید- پخیر راغلی د کاکا خوږی راشه چې ځای دی بیحد خالی وو زموږ مجلس کی.

صبا- خو زه فکر کوم نن مو مجلس بیحد ډک او خوشحال وو د هغه ماشوم لپاره چې د څو هفتو به لا نه وی.

فرهاد...

یو آشنا غږ د لری څخه اورم لکه چې صبا دلته وی؟ دا چې د هغی غږ مې دی وخت دلته واوریده اول مې سک وکړو چې شاید ما کوم توهم وهلې وی خو.. له کوټې ووتلم او غږ نور هم واضح شو خپل قدمونو ته مې سرعت ورکړو او ځان مې سالون ته ورسه وه صبا د دروازی خوله کې ولاړه وه او په ژړا یې خبری کول، زړه مې غوښت هملته یې غیر کې ونیسم او ورته ووايم چې سومره ستا د راتلو په تمه وم، یو لحظه مې داسی احساس وکړو چې د هغې زړا د پښیمانتیا ژړا ده او دا چې فرشاد دهغی څنگ ته ولاړ وو او دی په ژړا خبری کول، فکر مې وکړو چې دا راز او نیاز کوی د فرشاد سره او راغلې چې آشتی وکړی..

خو کله چې د هغوی په خبرو کې مې د ماشوم لفظ واوریده، تازه مې د صبا درد درک کړو هغه د کوم ماشوم څخه خبری کول؟ ایا صبا ماشوم لری؟ نه امکان نلری که صبا ماشوم راوړلی شو نو اوس به کور کی داسی ماتم نه وای. نو ماشوم؟ رنگین؟

د رنگین لپاره می هم تاسف وخورو، کوم شپه چې دی باید خپل د راروان ماشوم لپاره جشن نیولی وایی ورته ماتم سرا ونيول شوه..

صبا ټولو پیژندل یو چالاکه حاضر جواب جنی. خو اوس چې ماته شوی وه او خبری نکول نو ټول پوهیدل چې صبا ۱۸۰ درجی بدلون کړی، خو نن ماښام بیرنږته همغه صبا شوی وه خو یواځې په دی بدلون چی خبرو کې درد وو او غم.. فرهاد بغیر لدی چې د نور شتون ته کوم اهمیت ورکړی د صبا خواته ورغی او ویې ویل: مه ژاړه صبا اوښکې مه تویه وه...

صبا نا خبره د فرهاد له زړه څخه د هغه په خبره زړا یې نور هم زیات شول او غریو ونيول، د هغې د اوښکې هر څاڅکې د فرهاد زړه ټوټه، ټوټه کو. فرهاد په غوسه یوځل بیا وویل چې مه زارې صبا خو د صبا ژړا نه بندیدل، د هغې زړا فرهاد نور هم غوسه کړو اخیر ولی غوسه نشې، فرهاد نن توله ورځ د صبا به تلو ژړلی وه او اوس چې هغه راغلې وه د فرشاد د ماشوم لپاره یې ژړل؟ فرهاد خپل لاس موت کړو او د دروازی په ښیښی کلک ووهو او چغې کړل: درته وایم مه ژاړه.. صبا مه ژاړه....

د ښیښی د مات کیدلو غږ صبا و گار کړل او ژړای بند شول، محبوبی د زړه له تل اخ وویل او خپل د زوی خوا ته یط منډه کړل صبا چې د فرهاد په حو قدمی کی ولاړه وه په تلوار فرهاد ته نږدی شول او د هغه خوږ لاس یې خپل لاس کې ونيو.. فرهاد- مه کوه صبا مه ژاړه...

صبا په حیرت فرهاد ته کتل ولې باید فرهاد ددی د اوښکو لپاره خپل لاس پری کړی؟ ولط ددی اوښکو د فرشاد لځایه د فرهاد زړه لږزه ولې وو؟ سعید فرهاد خوا ته مږدی شو او به دی کار یې ورته بد رد وویل، فرح سهراب چې ډاریدلی وو کوټې ته بوتو، او رنگین په تلوار پانسماښان شیان راوړل، سعید- باید ډاکتر ته لار شو هسې نه کوم د ښیښی توته دی لاس کې پاتی وی. فرهاد- ښه یم کوم څه ندی راباندې شوی یواځې می غوښتل د صبا زړا بنده شی..

صبا تراوسه د شوی کار په حیرت کې وه، حسیب په حیرت د فرهاد لاس ونيو او ورته ویې ویل: که ډاکتر ته نه ځې راشه لاس خو دی د اوبو لاندی ونیسه ترڅو وین راتلل یې بند شی..

فرهاد- ضرورت نشته زه ښه یم.

فرهاد لږ نږدی راغې او ویې ویل: څه شوی فرهاد؟

او یا که هغه غوښتل بل څه ثابت کړي، زړه یې پر ما سوزېدلی او زما درد یې حس کړی؟ زما سره څه اړیکه لري؟! نه چې زه غلطه پوهه شوې یم او که نه په رښتیا هم د هغه د خبرو مقصد زه وم؟! نه چې فرهاد نه نشي کیدای چې فرهاد پر ما باندې زړه بایلی وي؟! حتی فکر کول یې ناممکنه دي، شاید پر ما باندې د رحم د وجې یې داسې ځان په ځمکه او اسمان واهه، هغه د هرې خوا نه زما نه پورته دی زه نشم کولای خپل ځان هغه سره پرتله کړم.

د خور تر کوره مې ځان قانع کړ چې فرهاد یوازې خپل د زړه د تسلي دپاره پر ما رحم کوي، او د ترحم وجه ده چې نه غواړي اوښکې توې کړم، هغه د مینې او محبت دپاره زما نه ډېر په لوړه سوبه کې ولاړ دی. دروازه کې ثنا په تمه وه شاید زموږ په تلو یې زړه نارامه و.

ثنا - راغلی؟

د پوښتنې اندېښنې یې په خېره کې صفا ښکارېدې، ځکه دا تمه یې درلود چې د راتگ سره زما د مسکا ډکه خوله وگوري او یا هم هلته پاتې شم او فرهاد سره سوله وکړم.

خو ای کاش ما بدبختې دا چانس درلودای!

ثنا - صبا خور مې ښه یې؟

صبا - ښه یم کرانې

لاس باندې یې حسیب ته اشاره وکړه چې څه وشوه؟

حسیب خپل ورېځي پورته کړې او خپل کوټې ته لاړ.

دنده چې ننوت میرمن شهلا یې هم راتگ ته په تمه وه

شهلا - پخیر راغلی زویه

حسیب - مننه مورجانې.

شهلا خپل د خوښې څه مو پیدا کړل؟

حسیب - هو ځیني شيان مو پیدا کړل او سبا به یې راوړم اوس سترې یم.

شهلا - سمه ده زویه ناوخته شوی هم دی ورځه ویده شه او ثنا لور هم باید ویده شي چې سترې شوې .

صبا د خور سره کوټې ته لاړه حسیب هم ورپسې شو.

ثنا- څه شوي ولې لا خپه یې؟

صبا - ما وبایلل خورې یوازې همدې دپاره تللې وم.

ثنا- څه شوي ولې داسې وایې، ترور مې څه وویل درته؟

صبا- نه! خو په تلو مې پوه شوم چې ستونزه واقعاً ما کې ده.

ثنا- خدای دې نکړي صبا..

صبا- رنگین امیدواره ده خورې، یوه میاشت یې د واده نه نده تېره شوې او اوس ماشوم لري.

ثنا- رښتیا!!!!

صبا- خدایا!!!! زما دردونه ولې خلاصی نه لري.

حسیب- صبا که ته دلته ثنا سره راحت یې زه ځم د میلمه خونې ته.

صبا - نه نه حسیب لالا زه ځم مننه

حسیب - که دلته راحت یې همدلته اوسه.

صبا - نه هغه بله کوټه ښه ده هلته ځم.

حسیب - بس هر ډول دې زړه وي.

صبا د میلمه کوټې ته لاره...

ټنا- یو څو شېبې خو به دې پرې اېښې وای چې یو څو خبرې خو یې کړې وای.
حسیب بالښت ته تکیه وکړه او ویې ویل: بس ده نور نن شپه یې ډېر وژړل اوس یې ته هم مه ژړوه پرېږده لږ ارامه شي.

ټنا - نو ته ووايه چې څه شوي؟

حسیب - نیوهیږم ټنا هر څه گډوډ شوي.

ټنا - ولې!

حسیب - زما په نظر صبا غوښتل بیرته فرشاد څنګ ته لاره شي موټر کې یې هم ځینې خبرې وکړې، مثال که لاره شي او هلته پاتې شي خو چې کور ته لاړو هر څه برعکس شوه.. چې ورسېدو د فرشاد په ماشوم خبر شو.

ټنا - اه زما بدبختې خورې، کاش ما او تلو ته نه وای مجبوره کړې.

حسیب - کاشکې... خو ټنا یوه بله خبره؟

ټنا - څه!

حسیب - فرهاد ډېره د صبا خوا ونيوله.

ټنا - فرهاد زړه سواندی دی الله دې وساتي هر چا باندې زړه سوزي.

حسیب - نه نو دومره هم نه چې په لاس باندې ښیښه ماته کړي.

ټنا - د څه ښیښه؟!

حسیب - دې دپاره چې صبا ونه ژاړي د دروازې ښیښه یې په لاس باندې ماته کړه، نیوهیږم نورې خبرې یې وکړې خو هو د فرشاد نه یې زیاته اندېښنه وه .

ټنا - مانا چې ...؟

حسیب - نه زه څه نه وایم او ته هم صبا ته څه مه وایه شاید زه غلط پوه شوی یم.

فرهاد...

شاید د ښیښې زخمونه مې هډوکو ته رسېدلي وه پدې یې درد وار به وار زیاتېده او مجبور شوم چې د امین څنګ ته راشم، هغه مې لاس ومینځه او کوک یې کړ، خو هر کوک باندې یې زه ملامتولم.

امین - نو لا ډاکټر یې او داسې بې عقلي دې کړې.

فرهاد - یو وار مې خپل کنټرول د لاسه ورکړ.

امین - که دې لاس قطع شوی وای نو بیا څه، پښیمانی به څه گټه وه کدې شهرګ پرې کړی وا بیا..

فرهاد - ښځو غوندې گیلې مه راته کوه گورې چې هیڅ ندي شوي.

امین- نور څه وشي؟ اوس هم ډاډه نه یم چې د لاس گوتې به دې کار وکړي که نه؟ که دې کوم رګ ځینې پرې کړی وي..

فرهاد - امینه ته خو د ښځو نه زیات ډارن یې.

امین - گوره فرهاده! د ښیښې په ماتولو څه لاس ته نه راځي کوبښنې وکړه خپل درد په خوله بیان کړې نه د ښیښې په

ماتولو.

د امین سره مې د بحث حوصله نه وه او که د کیسې نه خبر شوی وای تر سهاره یې نه پرېښودم همداسې د روغتون نه ووتلم او خپل کور ته لاړم، ساعت تقریباً د شپې ۱۰:۳۰ وې زړه مې غوښتل صبا سره خبرې وکړم او په کوم دوه لارې کې مې چې نن شپه درولې راوباسم، خو ډارېږم هغه ماته د رزیل کمان ونکړي. خو اوس کار تر کار تېر دی، صبا هم باید پوه شي، د

کوټې کړکۍ مې خلاصې کړې تر څو په بې غمۍ خبرې وکړم ځکه سره هوا سره عادت وم او ورسره ارامېدل. څو میاشتو وروسته مې د صبا شمېره د تلفون پر پاڼه ولیکل نژدې یو کال مې د اخیږن پیغام نه کېدل چې هغې ته مې اېښی و خو تر اوسه مې لا شمېره ځینې یاده وه.

شاید کلونه کیږي خو د هغې شمېره مې ذهن کې پاتې ده. د پیغام پانې ته لارم او یو خالی پیغام مې پرېښود. گمان مې و چې ویښه ده ځکه داسې حالت کې نده چې ارام خوب دې وکړي خو بیا هم که یو په سلو کې هم ښه وه نه مې غوښتل د خوبه یې پاڅوم. دویم پیغام کې مې ولیکل سهار چې د خوبه پورته شوې حتمن باید خبرې وکړو. د پیغام استولو وروسته د موبایل د زنگ اواز راغی ذهن کې مې د امین نوم و چې شاید زما احوال اخلي خو خپل په سترگو مې باور نه راته هغه صبا وه. په ټول ژوند کې دا لومړی ځل ده چې صبا زما د پاره زنگ وهلی.

فرهاد - بلې..

صبا چوپ وه خو د ساه گانو اوازونه یې زما غوږنه نازول، لومړی ځل و ساه ته یې دومره نژدې وم هغه نه پوهېدل خو دا چې یوه یوه ساه یې شمېرم دا راته یوه نړۍ ارزښت درلود د خدایه مې غوښتې وه خو چې نه مې غوښته خدای مې بیرته امید ژوندی کړ.

فرهاد - صبا

صبا - بلې...

په سترې اواز یې بلې وویل ځان ته مې د هغې د ازارولو په پار لعنت وویل هغه باید ویده شوې وای زه یې باید مزاحم شوی نه وای.

فرهاد - صبا ارامه ویده شه زه سبا درېسې درځم باید خبرې وکړو.

صبا - خوب مې نه راځي.

فرهاد - کونښن وکړه ویده شې سترې یې او ذهن دې هم گپوډ دی که داسې خبرې وکړو کومه گټه نه لري.

صبا - لاس دې څنگه دی؟

زړه کې مې وویل زما هېرجنه معشوقه زما په فکر کې هم ده؟؟؟!!!!

فرهاد - ښه دی د تشویش خبره نده ته اوس ویده شه نباید ویښه اوسې.

صبا - ومې ویل چې خوب نه راځي

فرهاد - ویده شه تر څو سهار په ارام فکر او ذهن خبرې وکړو او یو بل درک کړو.

اړیکه مې پرې کړه او صبا نه مې د خوب حکم ورکړ خو خپل خوب مې چېرته و اصلاً د دې سترگو ته یې د راتلو نوم نه اخیست. د سبا دپاره مې خپل جملې سو په بل پسې جوړولې شاید د ژوند اخیږنۍ امید مې همدا و اوس چې صبا زما د زړه په حالت شکمنه شوې باید د تراخه حقیقت نه یې هم خبره شي. سهار لا ندی خو زه دوه درې ساعته مخکې ویښ شوم او حمام مې وکړ لاس مې پانسما کړ او بنداز مې بدل کړ د یخچال نه مې یو د درد گولی واخیسته او د اوبو سره مې وخورل تر څو ځان ارام حس کړم.

تر اوسه اووه بجې شوې نه وې او زه د صبا د دیدار دپاره تیار وم زړه مې غوښتل صبا ته زنگ ووهم خو ددې د پاره چې شاید ویده وي او ویښه یې کړم د زنگ نه تېر شوم، تر اته نیمو بجو پورې مې انتظار وکړ او خپل ویل او ما ویل شوې خبرې مې ذهن کې تېرې کړې تر څو کومه یوه بهتره ده صبا ته یې ووايم. نوی پیغام راغلی و چېک مې پاڼه خلاصه کړه دا وار چې مې د صبا انتظار و امین پیغام کړی و زما د حال پوښتنه یې کړې وه ما هم بیرته ورته پیغام پرېښود تر څو اندېښمن نه شي د سهارنۍ لوبنې مې پرېمینځلې او بیا انتظارررر....

صبا...

د ميلمه کوټې ته لارم او خپل فکرونو او شکونو کې ورکه وم، چې څه به کيږي او څه به نه، چې خالی پيغام راغلی و د فرهاد لخوا زړه مې ولړزېدو د بښينې د ماتولو او د هغه د خبرو په فکر کې لارم خبرو يې زه اندېښمنه کولم ، دويم پيغام و ويلې يې وه چې صبا د خوبه پاڅېدلې زنگ ووهه، هغه د ځان سره فکر کړی دومره بد حالت کې زه خوب هم لرم؟! چې ويده شوې به اوسم؟! دې دپاره چې پوه شي ويښه يم زنگ مې وکړ ورته. خو دا چې بلې يې وويل زما نه د ذهن هره خبره پاکه شوه، څه مې بايد ويلي وای چوپ پاتې شوم او په تمه شوم تر څو هغه خبرې وکړي ځکه هغه و چې غوښتل يې زما سره خبرې وکړي .

خو برعکس هغه زما نه غوښتل چې ارامه ويده شم نو زما ارام خوب ورته څومره ارزښت لري. پوهه نشوم چې څه جادو يې خبرو کې و چې زما نه يې وغوښتل ويده شم او زما سترگو ته خوب هم راغی سهار اته بجې د خوبه پورته شوم خپله هم حيرانه وم حمام مې وکړ او راغلم خو د فرهاد درک نه و شايد د هغه د خبرو د اورېدلو انتظار مې درلود تر څو پوه شم څه خبره ده؟ ساعت د سهار نهه او شل دقيقې وې ټا دروازې ته راغله زه اوس هم خپل خيالونو کې وم کرار يې دروازه وټکول ترې ومې غوښتل دننه راشي.

ټا. ويښه يې؟

صبا - هو.

ټا. فکر مې وکړ ويده يې دريسې رانغلم.

صبا - نه ويښه يم خور مې فقط انتظار مې کاوه.

ټا. د څه انتظار؟

صبا. هېڅ

ټا. ښه اوس چې ويښه يې راځه چای وخوره ما چاته اجازه ورنکړه چې دريسې راشي فکر مې وکړ ويده يې.

صبا - ښه دې وکړه خور مې بې له هغه اشتها نه لرم.

ټا - نه داسې نه کيږي راځه يو څه وخوره.

صبا. څه وخورم هر څه چې خورم راته زهر کيږي..

شيبو ته مې کتل تيريږي بلاخره پيغام راغی. د مبابيل پانې ته مې وکتل د شمېرې اخره ۵۲۵۱ وه که څه مې د فرهاد شمېره نه وه ثبت کړې هو پيژندل مې. ژر مې جواب ورنکړ تر څو فکر ونکړي په تمه يې يم. دوه دقيقې وروسته نور پيغامونه راغلل بيا مې هم يو دقيقې غوندې ونه کتل وروسته مې پيغامونه خلاص کړل.

فرهاد- سلام سهار پخیر ... ويښه شوې راشم دريسې

بل پيغام.. دروازې شاته درته په تمه يم که ويښه شوې يې راشه.

توبه که څوک وگوري دلته ماته منتظره دی بده به وي.

ژر مې وليکل: ته ددې ځايه څه ماته ووايه چېرته راشم زه خپله راځم.

فرهاد. دروازې شاته يم راشه ..

صبا - نه غواړم څوک غلط فکر وکړي ددې ځايه څه ..

زنگ يې ووهی او وې غوښتل تر څو څلور لارې ته ورشم مجبوره ومې منل دا چې د ټا دروازې ته ولاړ وي تر هغه دا بهتره ده چې لاره شم حداقل دلته ماته څوک بد فکر ونکړي ټا ته مې بانه وکړه چې زړه مې تنگ شو او داسې قدم وهلو ته ځم.

فرهاد...

په تمه تمه سترې شوم او د حسيب دوی دروازې ته لارم بالاخره هر رقم خوب يي تر لسو بجو به خلاص وي. پيغام مې وکړ او ځواب راغی چې ددې ځايه څه، غوسه شوی وم زړه مې غوښتل لار شم او تر لاس يې ونيسم او را يې ولم خو لاحول مې کړه او نه مې غوښتل زما څخه وپاره شي هغه بايد خپه نه کړم مجبور ومې منل او لارم زنگ مې ورته وکړې چې څلور لارې ته راشي دلته څوک نشته لس دقيقې وروسته له ما نه څلور لارې ته راورسېدل ما موټر چالان کړ او ورغلم شا سيټ کې کښېنستل او سلام يې وکړ.

فرهاد - عليک سلام ښه يې؟

صبا چوپ وه ما يې د اواز د اورېدو سره ډېره مينه درلوده نه د هغې خاموشي.

فرهاد - اوس هم ښه يې اوبه غواړې؟

صبا - نه

فرهاد - ښه ده نو ..

صبا - لاس دې څنگه دی؟

فرهاد - ښه دی مهمه نده.

صبا زما د لاس بنداز ته اشاره وکړه او ويې ويل: معلوميږي ډېر خوږ شوی يې؟

فرهاد - نه امين لږ ډېر بنداز راته تړلی.

صبا - څو کوک يې ورکړې؟

فرهاد - مهمه نده.

صبا - په خوږ لاس مو نبايد موټر چلولی وای.

فرهاد - ښه که غواړې راشه ته موټر وچلوه.

فرهاد - مطلب مې دا وه تر څو مو چې لاس ښه کيږي تاکسي يا ريکشا کې تگ راتگ وکړئ.

صبا - په سترگو بل وار تاکسي کې راځم دريسې.

صبا په حيرانتيا وکتل ويې ويل: زما مقصد ما پسې راتلل نه و.

فرهاد - ښه ستا سره به خپل موټر کې ځم او وظيفه نور ځای ته به تکسي کې ځم.

صبا هماغسې حيران راته کتل دا وار يې څه ونه ويل ومې خندل غوښتل مې د خبرو سر خلاص کړم او وپوهيږي چې څه

حس ورته لرم خو هغه چوپ کښيښتل د خدای شکر دی چې لږ تر لږه راغلې خو وه او کولای مې شوه چې خبرې ورسره

وکړم زړه مې د هغې په لېدو نه مړېده هره شېبه مې هينداره کې د هغې ديدار کاوه.

صبا - چېرته څو؟

فرهاد - چېرته چې وغواړې.

صبا - فرهاد بايد ژر کور ته لاره شم ثنا ته مې ندي ويلي.

فرهاد - غواړې زه زنگ ورته ووهم چې ته زما سره يې.

صبا - نه نه غواړم چې غلط گمان وکړي.

موټر مې د سپرک غاړې ته ودراره او مخ مې صبا خوا ته کړو او ومې ويل: دا ستا د غلط گمان نه مطلب څه دی؟ غواړې څه

غلط درک کړي؟ زه ستا په نظر يو ايلایي کس يم چې نوم دې زما سره بد شي؟

صبا - نه تاسې غلط پوه شوئ. (مايوسانه يې وويل: زما خپل د حالاتو د وجې دی چې داسې وایم نه غواړم ستاسې نوم بد

کړم.

فرهاد- زما نوم ستا سره نه بدیرې دا خبرې دې د ذهن نه اوباسه او خلک به بد وکړي چې تا پسې به خبرې وکړي.

صبا - سمه ده اوس کیږي چې بیرته کور ته لاړ شو؟

فرهاد - د همدې خبرو دپاره تر دې ځایه راغلي یو چې اوس بیرته لاړ شو؟

صبا|| چوپ شوه او ما بیا وویل: یا هم په همدې بهانه غواړې سبا بیا ما وگورې سنگه؟

فرهاد دا خبره وکړ او د خندا شین شو صبا حیرانه وه فرهاد جدي و که یې ټوکې کولې؟ هیڅ پته یې نه وه. شاید فرهاد

روانی شوی و حتمن دصبا په لیدو روانی شوی و.

فرهاد - صبا جانې نپوهیږم چېرته لاړ شو چې په ارامه خبرې وکړو که غواړې زما اپارتمان ته به لاړ شو؟ او که پارېږې

همدلته موټر کې به خبرې وکړو زه اوس هم خبرو ته تیار یم ته هغه ستا خبره غلط گمان ونکړې او زما وانه اورې او داسې

لاړه شې.

صبا - ستونزه نشته.

فرهاد - څه ستونزه نشته؟

صبا - هر چېرته چې خبرې کوې ویکړه خو لږ ژر چې ثنا راته اندېښمنه کیږي.

فرهاد - په سترگو.

فرهاد په تیزی خپل د کور خوا ته لاړ خو د صبا د راتلو دپاره یې تیاری نه درلود خو لاره کې غېر له دې بله چاره ونه لیدل

هر ځای چې تللی وای نشوه کولای چې سمې خبرې وکړي او زړه حال ورته بیان کړي دویم پور ته لاړل فرهاد د دروازې رمز

خلاص کړ دروازه یې خلاصه کړه او صبا نه یې و غوښتل تر څو دننه لاړه شي

صبا....

موټر کې مې کوبښنې وکړ عادی رویه وکړم او دې ته فکر ونکړم چې تېره شپه څه شوی وه اوس نو مور په کومې موضوع

خبرې کولې؟ او ما یو دوه وارې فرهاد په خندا او خبرو لیدلی و پدې مې د هغه د خبرو ډېر د ترحم حس اخیست خو نن یې

په هره خبره زما زړه وسواسي کیږي او ذهن حیرانتیا مې ډېرېدله دا هغه فرهاد ندی چې ټول یې پیژني؟ دې حتی ټوکې او

خندا هم زده ده؟!

• هره خبره یې لکه ټوکه او موسکا لرونکې وه. وروسته له ډېرو خبرو اترو بلاخره د هغه په کور کې خبرو اترو پریکړه وشوه •

د مجردي کور. د لیدلو وړ وو , ما په ټول عمر کې د چا یوازیتوب (تنهایی) کور نه وو لیدلی؟ یعنې خپله یې پخلی کوه؟

خپله یې جامې مینځلې؟ د کور جارو څه؟ او یا ټول کور تیت او گډوډ دی؟

څنکه چې فرهاد ور خلاص کړ کور ته دننه لاړو کومه خوشبويي چې له ور نه زما دماغ ته راغله ډېره خاصه وه شاید د

فرهاد خپل خاص عطر ول او زه یې لا تراوسه په طعم(نوع) نه پوهیدم • خپلی مې د ور خوله کې وښکلې او گامونه مې

لومړنۍ کوټې په لور کړئ • فرهاد چې زما تر شا خپل بوټان یې زما څپلیو سره د ور شاته الماری کې کېښودل - وویل :

دویمه کوټه چپ لاس..

دننه د کوټې له فرش او پردو نیولی تر دیوال ځورپدلی ښکلا ورکوونکي (تزیینی) انځورونو پورې ټول سپین رنگ وو- یو

سپین درې نفره کوچ له یو میز سره چې جوړه یې ما نه وه لیدلي هلته ول واقعا له علاقې (ذوق) چې لرلو ستاینه مې

وکړه • په تمه وم تر څو بې نظمه د کور په لرلو رانه بښنه وغواړي مگر برعکس خپله مې د خپلو افکارو اړوند وشرمیدم.

اوس نو باید په دې فکر مې ترې بښنه غوښتی وای •

فرهاد- و بښنه همدا چمتو ول.

فرهاد پتنوس په لاس کوټې ته راغی او سبا نارې یې چمتو کړې شاید تر ما ښه جوش کړې هگی. سلاد او د مېنې جوس ښه نو ډاکټر ده باید گټور خواړه یې خوړلي وای صبا- منننه ډېر زیار دې ویستی..

فرهاد- زیار نه دی همدا سبا نارې مې ځانته چمتو کړې وو* اوس څو مړې (گوله) واخله تر څو خبرې وکړو --- صبا- اشته نلرم منننه ---- اورم ----

فرهاد- امم----- فکر مې کوو سبا نارې دې نه دی کړې ---

صبا- ښه

فرهاد- صبا.... ریښتیا نپوهېږم له کوم ځای یې شروع کړم او څه ووايم؟ اول ته ووايه د راتلونکي لپاره دې څه پریکړه نیولې؟

صبا- فکر نکوم زما پریکړې لپاره دلته اوسو •

فرهاد- کوره صبا نپوهېږم وروسته له پرون شپې دې څه فکرونه کړي یا نه ----مگر په دې باید پوه شئ چې اوبښکې دې لیدلې نشم او حق نلری د هغه څیزونو یا کسانو لپاره چې ارزښت نلري اوبښکې تویې کړې ..

د زړه درزا مې له نورمال حالت نه زیاته شوی وه. همدې لامله مې زر په خبرو پیل وکړ او شاید خبرې مې پرته له سريزې پیل کړې ، له کوم ځای مې وویل او څه مې وویل او څه مې و نه ویل مگر زما په خبرو د صبا سترگې نمجنې شوی ---- فرهاد- هیله کوم صبا ---- مه ژاړه ---- که وژاړې خبرې مې نیمگړې پاتې کېږي •

هغې زما مخ ته کتل شاید حس یې کوم پرې ترحم کوم او غواړم ډاډگیرنه ورکړم ، بې مورده ذهیت یې د زړه سواندي په اړه درلود • مگر نه زه د ځان لپاره زړه سواندي نشم کولای څه ورسېږي صبا ته ... کاش واضح مې کولای شواي ووايم مين يم درباندي او فقط همدا --- اما په دومره سادگی او اساني نه وو• صبا دو برابره تر ما وړوکې او زه شاید حتی د عمر له لحاظه برابري نلرو • هغې له مانه د مینه درسره لرم جملې اوریدل انتظار په هیڅ وجه نه درلود --- او زه ځانځاني کړنه سره نغوایم خفه یې کړم ---- د اوس لپاره همدا چې ومني له دې ښار نه لاړه نشي پیر دی ----

صبا- پوهېږم چې مهربانه یاست ، او زما په حق کې مو ډیر ښه کړي مگر

فرهاد- زه وړتیا ولرم مهرباني وکړم - خپله تر ټولو زیاد اړتیا لرم مهربانی ته صبا... گوره صبا جانې زما د ژوند کنټرول زما په لاس نه وو او اوس هم شاید نه وي. حتی تر اوسه چې بوډا توب ته رسیږم • تیر وخت کله پریکړه نیوونکې مې مور وه او کله پلار • او فعلا هم زړه دی چې پریکړه نیسي څه وکړي•

صبا

فرهاد مظلومانه خبرې کولې چې زه یې په ژړا راوستم. هغه زه درک کولم او حق به جانب یې لیدلم ، هغه خبرې چې شاید انتظار مې درلود له فرهاد نه یې واورم. انتظارات چې مې له فرهاد نه لرل. ای کاش دا د انسانیت حس چې د فرهاد وجود کې دی لږ یې فرهاد درلودی. زما لپاره یې اوبښکې تویولې او له ما غواړي چې و نه ژاړم.

فرهاد- صبا غوږ دې راته شته ؟ حواس خو دې له د ځایه لري تللي؟

صبا (هوش او فکر مې همدلته دي ----

فرهاد په ځای کې ودریدو او ویې ویل: څه ووايم خپله هم نپوهېږم فقط درنه غواړم د ژوند په اړه دې خپله پریکړه ونیسي صبا اجازه مه ورکوه له منځه دې یوسي. ماته وگوره؟ زه هیڅ يم --- هیڅ ---- ځکه و مې نشو کړای یو ځل هم د ځان لپاره مقاومت وکم ودرېږم • تل نالیدلی (نشته) نیولی يم •

په دې موضوع چې فرهاد ما ښه درک کوي پوهه شوم ځکه خپله هم له داسې شرایطو تیر شوی کوم کې چې اوس زه یم دا چې هر وقت شاهد د نورو د پریکړې د ځان په اړه وو اوس نغواري بل کس هم په دې ستونزو اخته شي • د دل اسا کولو لپاره یې ما هم خبرې وکړې •

صبا- داسې مې وایاست ، هیڅوک تاسو ته نشي رسیدلې. له هر لحاظه تر نورو غوره یاست • ښه ژوند لرئ - لوست مو کړئ ، ډاکټر یاستی هیڅ وخت ځان له نورو کم مه گڼئ.

فرهاد- مگر بیا هم دا ټول هیڅ دي صبا ---- پوهېږی ولې ؟ ځکه که ډاکټر شوم نو د نورو د درد دې درملنې لپاره نه د خپل زخمي زړه لپاره • که ښه هلک شوم او خبره منوونکې وم تر څو درد به خوره (حامي تکیه گاه) پلار ته مور ته او حتی فرهاد ته چې هر چیرې د لومړیتوب حق اخیست • له ځانه تیریدنه مو گټه شوه د نورو لپاره • د ټولو په مینځ کې مې څو هیلې درلودې چې هغې څخه فقط همدا (اشاره کور ته) وړوکی یې پوره شوه •

پوهېږی صبا ، غوښتل مې تنبل اوسم تر څو پلار مې زما لوست ته پاملرنه وکړي ، غوښتل مې بې پروا (بازی گوش) اوسم تر څو نور راته په اندیښنې شي • غوښتل مې ضد وکړم تر څو ټول مې خبره واوري • مگر هیڅ یو مې تجربه نکړل • ځکه ما حق نه درلود معمول (عادی) اوسم • زه وړوکی هم باید لوی وای او زه چې اوس رالوی شوم هم باید لوی یا غټ پاتې شم.. ما ماشومتوب ونکړو صبا.... او نه مې هم ځوانې وکړه...

اوبنکو نافرمانی وکړه او د فرهاد د سترگو له کنج نه ښکته راغلې او فرهاد په کرار په خپل لاس پاکې کړې. شاید نه یې غوښتل خپل ناتوانی په نمایش کېږدي.

فرهاد- و دې لیدل چې ټول مې له لاسه ورکړل.

صبا- هر څه چې وغواړې کېږي کافي ده خپله یې وغواړئ.

فرهاد لاس په میز وواهو او وې ویل : دقیقاً همدا غواړم تاته ووايم: هر څه وغواړی کېږي کافي ده خپله دې وغواړی صبا... ته وغواړه دنیا ستا په امر نخېږیچ که و نه نخېږي زه یې درته نخوم.. فقط مه تسلیمېږه ، حاضر یم ټول عمر دې ملاتړ وکړم او ستا له حقه دفاع وکم •

صبا- مننه کوم. پوهېږم موږ ټول همداسې یو د ځان لپاره چې کوم کار نشو کولای هماغه کار په موقع د نورو لپاره په ښه طریقه تر سره کوو.

فرهاد- ته بل څوک نه یې صبا ته هماغه یې چې یې....څنگه له تاسره خبرې وکم تر څو درته واضح شي؟

د فرهاد له دې جملو وپاره شوم او غوښتل مې کور ته وستنېږم نو ومې ویل: کېږي ما کورته ورسوئ ثنا په اندیښنې کېږي • فرهاد- ښه ده ځو.. مگر..... صبا- ښه ده اورم.

په ځای کې مې ودرېدم تر څو شاید دا اخرینه خبره وي د فرهاد نور مې اندیښنه لږ لږ زیاتیده د هغه خبرو کیده څو معناوې ولري چې زه له هغه ټولو معناوو یې پارېږم

نو دې همدې لپاره مې وغوښتل خپلې خبرې پای ته ورسوي

فرهاد-صبا.... نیوهېږم څه درک کوی مگر که له فرهاد نه جلا شوی....چې مطمینه یم جلا کېږئ ځکه حق دې نه دی چې له دې نه زیاد درد وگورې... باید دلته پاتې شی •

صبا- نیوهېږم تر اوسه مې پریکړه د تللو او پاتې کیدو نه ده نیولې...

فرهاد- تللو ته اړتيا نشته که دې غوښتل همدلته همدا کور دې په نوم کوم همدلته پاتې شه د خپل په سليقې دې بدلون ورکړه او هر قسم دې چې غوښتل ژوند وکړه زه له دې کور نه ځمه ...

صبا- ضرور نه ده مننه ... که وغواړم پاتې شم د ثنا کور شته د پلار کور مې شته.

فرهاد- مگر دا کور ، ستا خپل کور دی صبا.. پوهېږم ته زما په برخه نه کېږي.. خو زما يوازینی هيله دا ده چې ته د خپل زړه په ديوال کې يوه کرکې زما په لورې را خلاصه کړې او خپله مسکا دې که د يو ځل لپاره هم وي زما د سترېو سترگو په برخه کړې..

صبا- کېږي چې لاړ شو هيله کوم...

فرهاد- سمه ده څو ---- مگر پوه ش دا کور دا ځای ټول ستا پورې اړه لری. هر کله دې وغوښتل راشه دلته ژوند وکړه • فقط بل ښار ته له تگ نه پيښمانه شه هيله کوم.

صبا- زما پریکړه زما او زما د کورنۍ مربوط کېږي. دلته هم چې راغلم کوم احترام چې تاسو لپاره لرم او کوم لطف او مهربانی چې مو زما حق کې کړې دی. • نغوړم خفه شئ مگر که زه وغواړم لاره شم يا هم پاتې شم ستاسو پورې اړه نلري • ښه دا ده چې د خپل او د ورور د راتلونکي په فکر کې مو اوسئ نه زما...

د فرهاد لپاره مې پېرې خبرې درلودې مگر دا چې بې ادبي ونکړم لږ خبرې مې وکړې ، له خبرو چې له خولې راوتې يريدم نه چې فکر کوي وروسته له فرهاد نه فرهاد سره د واده پریکړه به نيسم • په خيال يې کولای شي ما تير باسي • نور حتی له غږ نه يې زما کرکه راتله اړتيا نشته دومره د ښه توب فلم پک کېرې موخه يې ما درک کړه • غواړي چانس وازمايي. زړه مې د هغه له خبرو تور شو څومره يې موقع غوښتل وکو • په ځانځاني (خودخواهي) ټوکه يې غوښتل ما کم ظرفه وښايي • او يا هم غواړي چې ما ضعيفه تر ځانه او تر لاس او پښو لاندې غورځيدلی وښايي •

وروسته له خبرو مې له کوټې ووتم او زر ځلې له راتگ مې د فرهاد کور ته پيښمانه شوم ، نپوهېږم په کوم عقل مې دلته راغلم که څوک مې وگوري زموږ په اړه به څه فکر وکړي • خدايه څه کېږي دا ځل مې څوک دلته و نه ويني او روسته له دې به هيڅکله دا تيروتنه تکرار نکړم. په بيړې له کور نه ووتم د لارې په اوږدو کې م هم فقط هندي سندرې په لوړ اواز اوريدې تر څو فرهاد د خبرو کولو جرات ونکړي • هغه زه د کور ورته نېږدې پياده کړم او روسته د يو الله پاماني نه کورته لارم..

نن بايد په خوښۍ تيره کړم ځکه سبا الطاف راځي او د تگ وخت دی.

محبوبه ...

فرهاد مې وروسته له دې حتی کور ته قدم هم نږدې پوهېږم ، له مانه خفه دی او تر ما پېر له پلار يې يوې غلطې پریکړې مو د دريو کسانو ژوند خراب کړ • هره ورځ مې فرهاد ته زنگ وهم او غواړم چې ما وبخښي مگر هغه نه دې ښلو په اړه غږېږي او نه د خفگان • په معلقه (آویزان) حالت کې پاتې يم او هيله کوم ای کاش هغه ورځ د فرهاد د احوال قاصده نه وای • نو نن به د صبا د بد حالت او د فرهاد د غمونو مقصره نه گڼل کيدم. کريمه چې وروسته د لمسي له خبر نه په کالو کې نه ځاييده رنگين ته يې په خپلو سترگو کې ځای ورکړی ... څنگه چې خوله خبرو ته خلاصه کوي د رنگين په اړه غږېږي...

سعید هم لکه زما په اندیښنې دی صمد دوه ځلې سعید ته زنگ ووهو مگر د خبرو کولو جرات مو له هغه سره نه درلود نو د همدې لپاره د هغه زنگونو ته مو ځواب ورنکړ..

فرهاد....

وروسته له څو اونۍ غم نه بلاخره بڼه خبر مې واوړیدو چې د اولاد څښتن کېږم ، لږ مې له غمونو نه کم شول او گمان مې کوو چې حداقل اوس به مې مور زما شا پرېږدي او زه کولای د صبا څنگ ته ورشم مگر هماغه شپه صبا د دې خبر په اوریدو له مانه نور هم لری شوه حتی یو ځل یې زما مخ ته ونه کتل او خپله لار یې ونیوله او لاړه • غوښتل مې ورپسې ورشم او پخلا یې کړم مگر د فرهاد فلم بازي ، د پلار قار ، د مور اوښکو مې هر څه خراب کړل • شپې مې دوه ځله صبا ته زنگ وواهو خو جواب یې رانکړ • داسې نه کېږي باید له صبا سره مې خبرې کړې وای • مگر هغه چې ځواب نه راکوي یعنې نه غواړي ماسره واوسي •

نه ممکنه نه ده چې کلابو مې تقدیر ته نه تسلیمېږي باید خبرو ته مې غوږ ونیسي او اوس نور اړتیا نشته له ما جلا شي مور مې خپلې هیلې ته ورسیده د لمسي څښتنه شوه زما او صبا شا پرېږدي.. او شاید پرون چې صبا تر کوره راغلې وه کوم دلیل لري

ممکن هغه هم غواړي بیا ځلی سره یو ځای اوسو او کوم خبر یې چې واوړیدو شاید زړه ماتې شوی وي او څه یې ونه ویل • هوډ مې وکړ او دې لیدو لپاره یې خور کور ته یې ورغلم • تر څو راتگ ته یې پخلا کړم ، مگر هغه مې د فرهاد د موټر نه د ښکته کیدو په حال کې ولیده •

په داسې حال کې چې زما میرمن زما د زنگ د جوابولو لپاره وخت نلري مگر ورور سره مې تفریحي لیدل لري.. له صبا سره مې اړیکه ونیوله مگر اوس یې هم موبایل جوابولو ته زړه نه وو • زړه مې د ورور درلودو نه او ښځې درلودو نه تور شو • یعنې تر اوسه یې له ما طلاق نه دی اخیستې له ورور سره مې یو اړیکه تړلې --- نو د همدو زړه لږیدل دي چې فرهاد خپل ستونی شکوي او د صبا لپار د حق غوښتنه کوي؟

له ما طلاق غواړي تر څو له فرهاد سره وخت تیر کړي؟ نه امکان نلري نه پرېږدم چې ما په په خرابو او ویرانو کې پرېږدئ او خپله لاړه شی د بل چا په خیالي او خوبونو قصرونو کې ژوند وکړئ صبا ... نن ته زما ځواب نه راکوی سمه ده مه راکوه ، ځواب --- سبا مې خپله له الطاف سره غږېږم -- کله نپوهېږې په کوم کور دې پښې اینې --- چې داسې دې کور وران شوی ----

صبا....

زړه مې د الطاف راتگ ته خوښ دی ، هغه راشي زما د ځواک دیوال کېږي او شاید نور هر کس او ناکس جرات ونلري زما په مقابل کې خبرې وکړي • د نن ورځ لپاره ډېره هیله منده وم او دا چې هغه راځي او ما مې له دې جنجالونه او حالت باسي • فرهاد هغه سړی وو چې فکر مې کوه زما لپاره ژاړي او زما لپاره زړه سواندي کوي • مگر نن مې فکر شو تر څو د چا فایده نه وي نو زړه سواندي نشته • هغه ماته د بخت ازمايښت ټکت فکر کړی او غواړي خپل چانس وازمایي ***

حیف کېږي ژوند د هغه کسانو تر منځ چې موږ نشتون ته اړ کوي •

زړه مې غوښتل همدا نن چې الطاف له هغه سره له دې ښار او او هیواده لاړه شم او هیڅکله بیرته ستنه نشم • له تره سره مې اړیکه ونیوله تر څو له فرهاد نه وغواړي زمو جلاتوب مسله زر خلاصه کړي تر څو وکولای شم له دې ځای نه په راحتی لاړه شم • سعید تره هم ومنله چې فرهاد خپله امضا کړې طلاق نامه نن راوړي •

د دې خبرې په اوریدو زړه دوه ټوټې شو • یو خلاصون له بند نه جشن ونیوه او بل له هغه بربادیو چې په مخکې لرم اوښکې تویوي • ما چا پورې خندلي ول چې اوس ټول زما په ژوند ریشخند کوي • شوې یم د مجلسونو نقل هر څوک مې چې ویني

په ځوانی مې افسوس کوي • هغوی نیوهېږي ما څه لیدلي او څه به وگورم • غمونه مې چې د څو میاشتو په لړ کې ولیدل ،
نشم کولای وزغمم څه ورسېږي چې هر کال دا درد وزغمم • کاش فرشاد په دې یو ماشوم بسنه کړی وای او رنگین یې زموږ
له ژوند نه لری کړی وای • کاش ماته د طلاق په ځای هغه یې له ځانه جلا کړی وای • مگر نه هغه غوښتل نیکمرغه کورنۍ
ولري • او هغه کور اړتیا درلوده مور او ډیرو ماشومانو ته نه ماته ----

ثنا...

ساعت 11:30 بجې وې چې حسیب ماته غږ وکړ تر څو الطاف پسې ورشو. هغه حسیب ته پیغام استولی وو چې الوتکه
ناسته ده • دا چې زموږ کور میدان هوایي ته نږدې وو اړتیا مو نه درلوده مخکې له وخت نه ورشو •••
ثنا- صبا... راځه چې میدان ته لاړ شو.
صبا له کوټې ځواب راکړو: نه خور جانې زه نه ځم.
حسیب- راځه نو ناز مکوه.

دا ځل صبا له کوټې راووته او مخامخ یې وویل: دلته خپل لږ سامان ټولوم ، ځکه الطاف خو پیژنی همدا چې راشي بیا خپل
کور ته مو ځي •
ثنا- ښه ده ، نغواری لاره شې مه ځه... مگر نن شپه الطاف چېرې نشي تللی.
صبا په خندا وویل: خدای دې وکړي..

فرهاد....

توپیر یې نه کوي
پرون شپه او نن شپه زما لپاره
صرف ستا په نشتون کې
یو شپه اضافه شوه

ټوله شپه مې د صبا په ویره او اضطراب فکر وکړ • هغه یو ځلي له ما وډاره شوه او ځان یې زما په کور کې ناامنه احساس
کړ ، هغه کور چې غواړم صبا پکې امنتره له هر ځایه اوسي • هغې د زړه په تل کې خبرې درلودې چې په مخ کې رسوا نکړئ
• شاید غلط برداشتونه ، شاید غلط درک او یا هم د ټولنې نه ډار ---- صبا هغه جنۍ چې کله په سرشاري کې مشهوره وه
نن زما په خبرو چې اصلا د زورولو هوډ مې نه درلود وډاره شوه •

له خدایه غواړم برباده شي کور یې خراب شي د هغه کس چې دا یې دې حال ته راوستې.. سهار کیدنې سره مې پلار ته
زنگ وواهو تر څو د فرشاد او صبا د جدایي په اړه لا ډیر جزئیات ولرم چې خبر شوم فرشاد پریکړه نیولی د الطاف په
مخکې صبا ته طلاق ورکړي. له لیوننتوب نه وه یا هم ځانځانیتوب له وجې چې فرشاد غوښتل ځان د الطاف مخکې وښايي •
نمی غوښتل صبا په داسې ورځ کې د بې کسي حس تجربه کړي ، هر څو چې الطاف او حسیب شاید وي مگر زه له خپل نظر
نه لومړنۍ ملاتړ یې اوسم •

الطاف 12 بجې کور ته راوړسید ثنا یې چې په میدان هوایي کې په ماږه نس غږ کې نیولی وه او اوس نو د صبا وار وو
بدمرغه صبا --- د یو کال نه کم کې هغه ناوی شوه او اوس یې هم له خاوند نه جلا کېږي • مخکې ځل یې ناوی کیدلو او
تگ د پلار کور نه د الطاف په غږ کې اوبښکې تویې کړې او اوس برعکس بیرته د راستنیدو د پلار کور ته باید اوبښکې تویې
کړې وای •

صبا او الطاف تازه يو بل وليدل يو بل غاړه کې لاسونه واچول او صبا له حد نه ډېر د ورور په غېږ کې اوبښکې تويې کړې • مگر له دې هم امن لرونکې ځای وو؟ د ورور غېږ هغه ځای که تېره راشي او سخته راشي پر تا به اغېز ونلري • هغه ډال کېږي تر څو ته سوکاله اوسې •••••

روسته له لنډې روغېږ ټولو په گډه د يو بل تر څنگ غرمې ډوډۍ وخوړه او الطاف وويل: اوس نو ستاسو په اجازه زه او صبا غواړو خپل کور ته لاړ شو •

حسيب- نن مو په توشکو ازغي نه دي کرلي کولای شی ارامه کينې...

الطاف- مننه کوم حسيب جانه.. ارامه کيناستو و مو خوړل او و مو څکل • تر نن هم صبا دلته وه نو پوه شه چې تر خپل کور نه برتره حس کوو او کم نه..

حسيب- نو ولې بېرته لرئ --- حداقل نن شپه همدلته اوسه ---

ثنا- اوس نو يوازې صبا دې خور ده چې هغه اخلي او ځی --- مور هېڅ ---

الطاف- توبه ثنا جانې هلته خو زموږ ټولو لومړی کور دی، ته هم راځه.

شهلا- که ستړې شوې وي، زوی جانه "حسيب کوټه وښيه، چې ويده شی، مور به بيا د شپې سره کېښنو.

الطاف- مننه، خاله جانې، زه ښه يم. هېڅ ستونزه نده.

د چای پټنوس کېښودل شو او هر چا د الطاف خبرې ته غوږ نيولی و خوندي اخیستل او تر هغه وخته پورې چې فرشاد له خپلې کورنۍ سره راوړسېد خوند يې کاوه. فرشاد حتی رنگين هم له ځانه سره راوړي ترڅو د صبا په ژوند کې نور دردونه راوړي.

شهلا په ډيره مهربانۍ سره محبوبې او کریمې ته ښه راغلاست ووايه، حسيب د ټولو سره د ليدو لپاره ودرېد سلام می واچول او ثنا په چټکۍ سره د خپل کوچني ايندر سره يو څه بالښتونه ده بل کوټی راوړل چی تول تکيه وکړی . صبا د خپل تره او د تره د ښځې محبوبه لاس ښکل کړ، خو د کریمې وار و، چې لاس يې ورنه کړ او صبا هم د هغې لاس له قصد ښکل نکړو.

رنگين سلام وويل: او شهلا پرته له پوښتنې وويل: چې دا نوې ميرمن د فرشاد ده او ښه راغلاست يې ورته وويل. ثنا هم د مجبورۍ له امله مخ يې ښکل کړ، خو صبا يې د سلام ځواب هم ور نه کړ.

فرشاد چې ځان يی له ټولو پوه بولو، د ټولو سلامونه يې ومنل او د هر چا سلام او پوښتنی ته يې هو وويل او په ځواب کې يې د بل لوري د حال پوښتنه ونه کړه. هغه هم د الطاف سره لاس ورکړو او ستړی مشی وکړه او الطاف د يو تعليم يافته او پوه هلک په حيث هېڅ هم غصه ونه کړه.

فرهاد وروستی کس و چې د کورنۍ کی گډون وکړو هم دا چی راغی ميرمن شهلا لاسونه ښکل کړل او بيا يې الطاف په غېږ کې ونيو او ښه راغلاست ورته وويل حسيب هم مخکي د کور ميرمني نه لاس په کار شو دوه دري رقم تازه ميوه چی د پخلنځي د ميز پر سر چمتو وو او مېلمه ته يې وړاندې کړ، شايد پوه شوی چې صبا او ثنا نور د کار کولو حوصله نه لري.

هېچا يوه کلمه هم ونه ويل تر څو چې فرشاد خپلې حرص (يا هم شکايت) را ايستلې نه وو دوه ځله يې ستوني صاف کړل، تر څو ټول يې په خبرو پوه شي.

فرشاد- ښه، اوس چې ټول دلته دي، زه غواړم چې صبا د وروستي ځل لپاره د جلا کيدو لامل وپوښتم؟

صبا په غوسه شوه او کله چې فرشاد ته ناخاپه د بېلتون خبرې را په يادې کړو، د سترگو له کونج څخه يې اوبنکې روانې شوې.

فرشاد- ما تر اوسه سند نه دی لاسليک کړې صبا د خوبنۍ اوبنکې مه تويوه، تر څو چې قوي دليل را نه کړي، زه به هم پر کاغذ نقطه نه ايرېدم لاسليک خو هيڅکله...

صبا سترگې پورته کړې او فرشاد ته يې په لېوالتيا وکتل. شايد صبا غوښتل په خپله پريکړه ډاډه شي. دويم ځل يې هغه ته وکتل او دا ځل يې غلی نه شو او ورو يې شونډې و خوځول او ويې ويل: تاسو کوم دليل غواړئ؟ دليل د څه لپاره؟ ځانه ناخبره مه اچوه.

فرشاد- زه غواړم ستا خبرې واورم، ستا نه ويل شوي خبرې.....

صبا- د خبرو کولو لپاره هيڅ نشته، هر څه چې وو ومي وويل، اوس يوازې طلاق ...

فرشاد د صبا له خولې خبره واخستل او ويې ويل: طلاق ... تر هغه چې ته خپل خبره روښانه نه کړئ، طلاق نشته ولې زه بايد طلاق ورکړم؟ په اسلام کې دوې ښځې روا دي او که دوې ښځې لرلو ته اړتيا پيدا شي زه به ستا حاجتونه پوره کړم او ستا ارمان به پوره کړم نو ولې طلاق درکړم؟

صبا- فرشاد د دين خبره مخته مه راوړه چې په دين کې د خيانت ځای هم نه شته، خو تا دا کار وکړ. هغه ورځ چې زه ستا د راتلو په انتظار وم... لعنت ما باندې... نور څه غواړې؟ آيا دا رسوايي کافي نه ده؟ چې زه دی سر عامم ټولو ته وشرمه ولم؟ فرشاد- ټول خلک چې دلته دي زموږ دواړه کورنۍ دي. هيڅ شی پټولو ته اړتيا نشته او څوک خبره هم د باندې نه وړې نو صاف خبره وکړه.

صبا- نه.. هرڅوک زما د کورنۍ غړی نه دی، هغه څوک چې ستاسو اوسنۍ ميرمن او ستاسو د راتلونکي ماشوم مور ده ...

فرشاد- که داسې وې نو ته هم بايد پام وکړې، چې يو بل کس هم شته چې زما د کورنۍ غړی نه دی، بلکې له تاسو سره نږدې تړاو لري. که ته زما په مطلب پوهيږئ چې زما مطلب ډاډمن يم پوهه شوی هم يې چې زه څه ويل غواړم، نو ته بايد ماته واضح دليل راوړې چې ولی غواړی زما څخه جلا شي؟ زه طلاق فسخ کړم او طلاق به تر هغه وخته نه جاري کيږي چې زه يې وغواړم.

فرهاد...

د دوی لفظي استدلال په ما باندې داسې اغېز وکړ لکه د اوسپنې ويلي شوې. ما حتا نه غوښت چې فرشاد دی د صبا د خبرو د اورېدونکي په توگه اوسپنې خو صبا ته مې انتظار کاوه چې خپله خبره وکړې، خو زما د صبر کاسه هم حد ته رسېدلې وه، ځکه فرشاد ځان هر کاره گڼي. او په ځان نازييده چې زه به طلاق نه ورکوم، دا خو زما د اعصاب رگونه يی له کار واچول. خو دا چې زما يوې جمله صبا په غوصه کړی.. نو زه هم چپ شوم او فرشاد ته مې يادونه وکړل چې صبا يوازی نه ده.

فرهاد- ته؟ ته په څه خيز غواړی د صبا څخه اعتراف او اظهارات واخلي؟

فرشاد- کله چې خبره له تا سره هيڅ تړاو نه لري، په ناحقه لاس پورې مه کوه... فرهاد....

فرشاد- ښه صبا جانی ... راته ووايه چې ولې جدا کيږي؟ دې کوټه کې هغه څوک شته چې ووايي زما کوم کار گناه دی؟ ما کوم کفر کړې؟ چې دا غواړی راڅخه طلاق واخلي؟ ما ک دويمه ښځه وکړه نو دا د شوق نه وه، زه اړتيا لرم چې يو ماشوم ولرم.. که د ښځې کولو طريقه می اشتباه ده لس ځله بخنه غواړم او کوم يی.. ايا زما پلار دوهم ځل واده نه دی کړې چې اولاد ولري؟ ما حق درلود او ما خپل حق وکاراوه

فرهاد- تا حق درلود او اوس هم لري، دا مور ته مهمه نه ده، چې تا څه وکړل، په خپل ځان دی وکړل، او صبا چې څه کوي، په خپله یې کوي.

فرشاد د فرهاد خبرې له پامه وغورځولې، صبا ته مخ شو او ویې ویل: کرانې مېرمنې... اورم یی فرهاد- هغه ته خپله مېرمن مه وایه...

سعید فرهاد وهڅاوه چې غلي شي، الطاف فرشاد ته وکتل او وې ویل: که تا خبرې خلاص شوي اوسې نو زه یو څو خبرې درته لرم. تاسو د دوهمې مېرمنې حق درلودی قبول چې اسلام تاسو ته د دویمې مېرمنې حق درکړی دی. خو تر اوسه څو کال ستا د واده تیر شوی چې تا بل واده وکی؟ زما خور څو ځله تاسو ناامید کړی یاست چې ته بل مېرمنی ته ولاری؟ ایا هغه ته نه ویی چې د مینه لافې دی وهلی؟ ته په هیڅ دلیل نشې کولې چې خپل کار توجیه کړئ....

فرشاد- ورسره می مینه درلوده او اوس هم لرم... له همدې امله ما د هغه په خیانت سترگې پټې کړې او اوس هم غواړم چې خپل واده وژغورم.

صبا...

کاش زه مړ یا کانه وای، دا خبره یی څنگه پر خوله راتله چې ووايي؟ ایا ما ورسره خیانت وکړ؟ ما څه کړي دي چې هغه ما ته غدار وویل؟ چې ما له بل چا سره واده وکړ؟ ایا ما دوهم مېرمنه راوړی؟ الطاف- څه خیانت؟ او د څه کاری کړی دی؟ فرهاد- فرشاد نر اوسپړه او د نر پشان خبری وکړه... تهمت مه کوه... فرشاد- اووو زموږ ستر غدار، ماته د اخلاقو درس راکوي، فرهاد لکه تا څوک غدار دی؟

صبا- تاته مې خیانت وکړ؟ ایا زه لارم او پرته له ویلو واده می وکړی؟ ما تا باندي دوهم مېرمنه راوړی. فرشاد، تا ته دوکه ورکول اسانه وو، ماته نه...

فرشاد وخنډل او ویې ویل: ښه، ما ښځه په حلاله لاره راوړه. خو ته د هغوی په موټر کې له نا محرمو سره چکر وهي ...

فرهاد اجازه ورنکړه چې فرشاد خپله خبره پای ته ورسوي او په خوله یې په بوکس ووهله. چپ یی کړو او ویې ویل: ته لعنتی له خپل حد څخه تیر شوی... بی غیرت په خپله مېرمن تور لگوي؟ فرشاد خپل دواړه لاسونه له فرهاد څخه جلا کړل او ویې ویل: بی غیرت په خپله یې چې له یوې ښځې سره چې واده شوې ده، رابطه لري. هغه ښځه چې تراوسه زما په نکاح کېده.

صبا...

که د فرشاد لپاره مې کوم احساس درلود، په نفرت بدل شو. ده څنگه په ما دا خیانت تور وکړ؟ کله چې دا خبرې د هغه له خولې راووتلې ژبه یې څنگه نه لرېزېده؟ هغه خدای په وخت ونه لید. ما د چا سره اړیکه درلوده چې اوس زه د هغه د ناوړه الفاظو مستحقه یم؟

ښا- آیا له تا څخه پست تر څوک شته؟ څنگه تور لگوي؟

فرشاد- دا تور نه دی. ما هغه پرون د خپلې مېرمنې سره ولید ... هغه د چکر لپاره اخلي او کور ته راوړي. هغه ته صبا جانه وایي او مړ کيږي ورته..

فرهاد- توف دی ستا پر ذهن شی ..

صبا- نوربنځه بڼخه مه کوه... فرشاد... صبا ستا بڼځه نه ده، ځمکه او وخت که یو شي، زه به نور اجازه وړنکړم ستا نوم خپل د نوم پر څنگ کې نه پرېږدم. چی ولیکل شي .. ما خیانت وکړ او خوشحال هم یم ستا د خیانت په ځواب کې ما خیانت وکړ
مونږ فرق دا دی چی تا واده وکی او ما نه..

فرهاد...

ما باید د فرشاد له خولې څخه دوه دېرش غاښونه ایستلي وای، خو افسوس چې صبا مې نور خپه نشو کړای. هغه دومره ستري وه چې بی دلیل خیانت یې هم پر ځان واخیست.

فرهاد- صبا... اړتیا نشته هغه گناه چی دی نده کړی پر غاړه واخلي.

فرهاد د الطاف او خپل پلار خوا ته وکتل او وې ویل: زه دا خبره منم چی صبا صبا مې ویلی او ژړلې می دې. زه دا اقرار کوم چې له ځانه مې زیاتره مینه ورسره لرم، خو په الله قسم چې صبا له ملایکو څخه ډېره معصومه او پاکه ده، معصوم تره د هغه ملایکو څخه چې تاسو یې بیا اورېدلی دی په قرآن کی. حتی هغې په پورته سترگو هم ویلای شم چې هغه چا ته کتلې ندی او نه هم گوری.. او دا څه چی مو لیدلي او اورېدلی، باور مه کوي. صبا بې گناه ده...

فرشاد- فرهاد هیچا هم له تا ندی غوښتی چې ته د صبا لپاره شهادت ورکړی. ته لاړ شه او د خپلې مینې د لاسه ورکولو غم وخوره...

داسې ښکاري چې فرهاد د فرشاد خبرې ته غوږ نه نیسي او لومړیتوب یې د صبا دفاع ده ځکه ویې ویل: الطاف صبا کومه گناه نه ده کړې، دوی دا ټولې خبرې د صبا د پښو لاندې کولو لپاره کوي. فرهاد صبا خواته وکتل او وې ویل: صبا ته ولی عاجزه شوی ها؟ ما تاته نه وو ویلي چې د خپلو حقونو دفاع وکړئ؟ ما نه دي ویلي چې چوپتیا خپله سزا ده؟ صبا نن غلی شي ستا حکم صادر کوي.. دا خلک...

صبا...

ریښتینې مینه څه ده؟

مینه کول د اور په معنی دی او د شمع روښانه کول دي. فرهاد زما د دفاع لپاره ستونی څیری کی او فرشاد زه په زنا کولو تورن کړم. غلی شوم شاید ما اشتباه کول ټول په دې توگه شکمن شول او ما ته یې په سپکه سترگه وکتل، خو په دې وخت کې خپل او بیگانه راته معلومیدل، زړه مې د ځان او کورنۍ لپاره ټوټه، ټوټه شو زه د یو بې شخصیت په لاس کې شوم او اوس به یې تاوان ورکوم.

الطاف چې نور فرشاد یې خپل په سویه نه لیده خپل تره ته یې وویل: بڼه اوس چې د جلا کېدو پرېکړه وشي خیانت نه خیانت.. دوی ولې په ناحقه فلم ډکوي؟ د صبا طلاق ورکړی چی موضوع بند شي..

فرهاد- پلاره که د طلاق خبره دلته پای ته ونه رسېږي، په خدای قسم چې له دې ښاره، له دې وطنه، حتا له دې نړۍ به ځان خلاص کړم.

فرشاد- کاش ته زموږ له ژونده ورک شي...

د سعید د لاس ضربه د فرشاد په مخ ووهل شول او ویې ویل: بس که له دی نور د ټولو عزت مه خرابه وه.

او په غوسه یې فرشاد ته د طلاق اړوند دوه کاغذونه راواخیستل او قلم یې ورکړ.

سعید- لاسلیک که ...

فرشاد قلم راواخيست او خپل پلار ته يې وکتل او و ته وې ويل: زه به لاسليک کړم، خو شرط لرم چې صبا او فرهاد به زما له طلاق وروسته يو بل سره ونه وينې.
سعید- تاته می وویل چې لاسليک کړه او نور ځان مه ذلیل کوه..

صبا له ځان سره وویل: چې ولې څوک ونه وينم؟ ته زما د ژوند حق نلري؟ ته په خپله خوښه ژوند کولای شې، خو ته غواړې چې له آزادۍ وروسته هم ما محدود کړی

الطاف- فرشاد هغه غوټۍ چې په لاس خلاصه شي غاښونو ته اړتيا نه لري. نو دا به ښه وي چې موږ خپلې ستونزې زياتې نه کړو ...

فرهاد- طلاق امضا کړه، فرشاد، زه ځم... تر څو آرام اوسې.
صبا خپل چوپتيا ماته کړه او وې ويل: طلاق زما حق دی او که ته په خپله خوښه طلاق نه ورکوې، زه محکمې ته ځم، نن او سبا زه طلاق اخلم، دا محدودیتونه دی خپل ښځه ته ووايه ماته نه.

فرهاد له کوټې د وتلو لپاره پورته شو. شايد هغه په رښتيا هم د وتلو اراده درلوده، د صبا له خوښۍ او سولې څخه بل هيڅوک هم مهم نه وو حتا خپله..

صبا- کښېنه فرهاد، زما له کبله له دی کورنۍ څخه څوک نه جدا کېږي...
فرهاد- ستا خلاصون له بند تر هر څه ډير مهم دی ...

فرهاد روان و او د صبا سترگې يې په تعقيب روانې وې، څنگه به يې هغه څوک پرېږدي، چې دومره يې له درده پک زړه له دې ځايه لاړ شي؟ آيا له صبا څخه زيات ظالمه بل څوک و؟ هغه له کوټې ووت او روان شو، شايد د صبا زړه هم له ځانه سره ويسو.

ثنا د صبا په غوږ کې په نرمۍ سره وويل: صبا ضد مه کوه، ووايه چې زه يې نه وينم او چپ شه... ايا تا له دې ځايه د وتلو پريکړه نه ده کړې چې الطاف سره ولاړه شي؟

صبا په لوړ اواز وويل: چې شايد ما د پرېښودو پريکړه کړې وي، خو زما لپاره هيڅ دليل نشته چې د دې لعنتي اړيکو له امله خپلو ملگرو او خپلوانو څخه منصرف شم
صبا په خپل ځای ودریده او د خپلې وروستۍ خبرې په توگه يې وويل: تر دې دمه زه يوازې د خپل عزت او کورنۍ په فکر غلی وم. خو کله چې ټول اتفاق او گناه پر ما اچوي، پروا نه لرم چې چاته څه ضربه رسيږي، سبا به محکمې ته درخواست ورکړم
زه به طلاق ورکړم او پريکړه به هلته کيږي.

کريمه- وشرمېږه جلی ستا د عزت هيڅ، چې موږ يې بدنامه کوي..

الطاف- د کاکا ښځی مشره ياست، زه ستاسو درناوی کوم، خو دا په دې معنی نه ده چې زما خور ته په هر ډول خطاب وکړئ چې تاسو يې غواړئ. بده کلمه بد ځواب لري.

سعید فرشاد ته وکتل او وې ويل: افسوس په هغه ورځ چې ته می قبول کړی او تاسو واده ته می رضایت وکړو.
کريمې هم له فرشاد څخه وغوښتل چې د طلاق لاسليک کړي، خو فرشاد چې فرهاد يې د وينې دښمن گڼلی و، نه غوښتل له خپل ضد څخه ځان خلاص کړي. شايد هغه په فکر که صبا د هغه نه ده، نو د فرهاد هم نه ده..

کاش فرشاد خبر وای چې فرهاد خیانت نه دي کړی. او نه صبا غدار دی. د صبا مینه مخکې د واده د فرهاد په زړه کې و او صبا هم له دی خبری خبر نه ده. مگر چیری چی شیطان لاحول نشي تر دی بدتر کيږي. الطاف خپله خور واخسته او کور ته

لاړ. بيا سعيد له ټولو بخښنه وغوښته او بېرته په هغه لاره چې راغلی و روان شو... رنگين د لومړي ځل لپاره خوله خلاصه کړه او په موټر کې يې فرشاد ته نصيحت ورکړه...

رنگين- فرشاد...

فرشاد- اورم...

رنگين- که ته غواړې چې له صبا څخه جلا شې، نو بيا ولې بهاني کوي؟
فرشاد- ته کار مه لره.

رنگين- وگوره فرشاد جان... زه پوهيږم چې ستا د مسلو په اړه د خبرو کولو حق نه لرم، خو...

فرشاد- خو... نلري کله چې تاسو پوهيږئ ولې مداخله کوئ؟

رنگين- مگر...

فرشاد- مگر مگر نلری ما تاسو ته وويل چې چې شي...

الطاف او صبا کور ته ورسيدل، صبا د خپل ورور لپاره يوه کوټه پاکه کړه چې ستړې دی او ويده شی او خپلې کوټې ته لاړه. هغه د لسو دقيقو لپاره په خپله خونه کې ناست و او د خپلو خوشحاله ورځو په اړه يې فکر کاوه. چی ژړا ورغله. الطاف چې دروازي ته نږدې ولاړ و د صبا خواته راغی...

الطاف- زه کولی شم ستا څنگ ته کښينم؟

صبا- هو.

الطاف- زه پوهيږم چې دا اسانه نه ده. او دا ستونزمن دی، مگر دا د ځان لپاره نور هم ستونزمن مه کوه.

صبا- ستونزې نه رامینځته کوم.. مگر زه نور د نورو توهين نه شم زغملی

الطاف- صبا.. ته او فرهاد...

صبا- لالا جان، په خدای، چې دا تهمت دی، زه له فرهاد سره هيڅ کار نه لرم، هغه پرون زما ليدو ته راغی چې ما پوه کړي.

الطاف- نو د فرهاد په اړه څه؟ ته ډاډه يې چې له فرشاد سره يې خبرې نه دي کړې؟

صبا- زه نه پوهيږم خو زه باور نه کوم چې هغه فرشاد ته څه ويلي دي.

الطاف- خير، زه پخپله د موضوع پای مومم، دا داسې پای ته نه رسيږي.

الطاف د صبا له کوټې څخه ووت او خپل د واتساپ څخه د فرهاد نمبر ته يې زنگ وواکه چې کور ته يې بلنه ورکړي.

الطاف- بلی، سلام...

فرهاد- سلام

الطاف- ته چيرته يې ستا د کار مزاحم خو نشوم؟

فرهاد- زه په خپل کور کې يم.

الطاف- که ته وخت لرئ، زه غواړم تا سره ووينم.

فرهاد- حتما.. چيرته وگورو؟

الطاف- زموږ کور کې.

فرهاد- تنها يې؟

الطاف- نه زه او صبا کور ته راغلو.

فرهاد- نو ښه نده چې هلته ووينو سبا به يو بل ووينو..

الطاف- زه په کور کې درته په تمه يم زر راشه..

فرهاد...

زه د مينې په کومه لاره کې ولاړيم؟ زه چې نور زه نه يم... زه چې وجود يې ايرې شو، او يخ خو د اور څخه سوزونکی شوی و... دې منځ کې څه رقم حس دی چې د زړه او د دلدار چې دلدارمې نه پوهېږي. دا رکم مينه مې په وجود کې له کوم وخته وده کړې او اوس مې نه پرېږدي چې نفس واخلم، دا حس هماغه. د اولې ورځې احساس ندی، له هغه څخه زيات .

هغه نامعلوم احساس چې يواځې اور راوچو اور...

اوس مې د سبحان حس درک کولا مينه د زړه په منځ کې ده چې کله سوزول کا. او کله له يخ څخه زيات انسان سخت کوی... نن مې خپل ځان مخ په وړانيدو وليدا. له هغه ځايه چې د صبا نه منصرف شوې وم. له هر وخت څخه مې زيات عذاب وليدو. د هغې لپاره بايد لدې ځايه تللی وای. له ځان سره په جنگ وم چې د الطاف زنگ راغی او اوس بايد تللی وای چې د صبا له حقه مې دفاع کړې وای. ښه پوهيدم چې الطاف د فرهاد له خبرو نه تيرېږي. که هغه شيبه غلی شو ددې لپاره وو چې نه يې غوښتل چې دا خبرې خوله پر خوله شې. خو اوس د حساب ورکولو وخت دی..

ځان مې د تلو لپاره تيار کا او همدا يې وخت وا چې بايد له خپلې مينې ساتنه وکړم. دروازې ته نيژدې وم او په زړه کې مې دعا کوله او بسم الله مې کړه د دروازې زنگ ته مې فشار ورکا. الطاف چې فرهاد ته سترگو په لاره وا لس ثانيې يې ځنډ وايست چې دروازه يې خلاصه کړه. يو بل سره يې ستړي مشي وکړل الطاف مخکې او فرهاد ورپسې روان شو هغه کوټې ته چې الطاف کې اوسيدو ولاړل. د فرهاد زړه د صبا په ځوريدو درد کاوه او الطاف هم فکر کو چې له کومه ځايه شروع وکړي ترڅو د خپکان لامل نشي.

الطاف- ښا نو فرهاد جانه کوم څه غواړې چې صبا ته ووايم درته تيار يې کړي؟

فرهاد- نه مننه...

الطاف- ډوډۍ د خورلې؟

فرهاد- اشتها نلرم...

الطاف- خو زه اشتها لرم پرېږده ډوډۍ راوغواړم شايد صبا هم د اشپزي کولو حوصله ونلري.

فرهاد خپل موبایل ژر په لاس کې واخيست او ويې ويل: د نن ورځې ډوډۍ دې زما له خوا وي..

له يو رستوران څخه يې د خوړو سفارش ورکا.

الطاف- مننه کوم فرهاد جانه...

فرهاد- وړ يې نده...

الطاف- دا چې تر دې ځايه مې سرگردانه کړي د هغو خبرو لپاره وو چې منلی مې نشو... او غوښتل مې له تا يې واوړم.

فرهاد- الطاف جانه فرهاد يو حماقت وکا د هغه په خبرو باور مه کوه... هغه بې عقل دی هر ليدلي او ناليدلي شيان يې په

ذهن کې جوړوي.

الطاف- د همدې لپاره بايد مخکې له هر څه له تاسره خبرې وکړم. زموږ د دواړو عمر تقريبا يو اندازه دی او دا چې د يو بل په

وړاندې صداقه واوسو غوره ده.

فرهاد- رېښتيا وايې، خو زه مې په خپل ژوند کې د چا په لور پسې نه يم تللی، د چا خور ته مې سترگې ندي نيولې حتی

کومې نجلۍ ته مې پورته ندي کتلي او څوک مې ندي اذيت کړي او له چا څخه مې په بد حالت کې سوء استفاده نده کړې.

که هر څو دلته نه وي خو کولی شې چې له هغو پوښتنه وکړې چې دلته و.

الطاف- دې خبرو ته اړتیا نشته فرهاده مور یو بل ښه پیژنو. د یو بل په خوی او اخلاقو ښه پوهیږو. زما اندیښنه ستا د نن ورځې له خبرو څخه ده. شاید زه غلط پوی شوی یم. او همدا خبرې شاید د فرهاد د بدگمانۍ لامل شوې وي؟
فرهاد- ما صرف غوښتل چې د صبا خوا ونیسم. دا د هغې حق ندی چې دومره درد وویښي. د هغې ارزښت له هر څه ډیر دی. حتی وروسته د نن له کارونو او رویې بیا هم د هغې په تلو لدې ځایه راضي شوم.

الطاف- اوس یعنی راضي شوې؟

فرهاد- نه غواړم دروغ ووايم خو الطاف نه مې غوښتل چې صبا لدې ځایه ولاړه شي. نشتون یې زما په تباه کیدو مستقیمه اغیزه لري.

الطاف- فرهاد.... له دې خبرو حتی ما هم د فرهاد په رکم مطلب واخیست.

فرهاد- له تا څخه د پټولو ضرورت نه وینم. زه اعتراف کوم چې په صبا مټین یم، خو دا مینه چې په کوم ډول فرهاد وایي نده. ما مخکې لدې پېښو او حتی مخکې له واده صبا مې غوښتله. خو هیڅکله مې د ویلو جرأت ونکا. نه مې غوښتل د هغې د ځوریدو لامل شم. تصمیم مې د هغې په اړه جدي وا او د یو مناسب وخت په تمه وم.

هغه وخت چې زما لپاره هیڅ مناسب نشو. تر څو چې له هند څخه راتلم صبا یې د فرهاد سره نامزاد کړې وه. ډیره هڅه مې وکړه چې وکولی شم یو کار وکړم. خو صبا او فرهاد یو بل سره خوشاله و او مجبور شوم چې په شا شم. ترې تیر شوم ځکه غوښتل مې چې صبا خوشبخته شي. سکون ولري. هیڅکله مې ونه غوښتل چې د خفگان لامل یې شم. حتی پرون مې چې ولیده د دې لپاره وه چې غوښتل مې دا گډوډ ژوند یې وژغورل شي.

الطاف- تمه لرې چې دې هر څه باندې باور وکړم؟

فرهاد- صبا حتی له دې خبرو خبره نده.. خو پلار مې زما د هر حال نه باخبره وا او مور مې هم.. هغوی له ما وغوښتل چې چوپ پاتې شم. ځکه فرهاد له ما مخکې صبا غوښتې وه او د لومړیتوب حق یې هغه ته ورکا. کچیرې پوهیدی چې صبا یوه ورځ دې ځای ته رسي هیڅکله مې د واده کولو اجازه نه ورکوله.

الطاف- څه ووايم فرهاد، تمه مې درلوده چې د فرهاد خبرې رد کړې، خو دلته قضیه بل څه وه.

فرهاد- غوښتل مې پټ یې کړم کولی مې شو، که مې زړه کې پلیدی وه پټولی مې شو. خو زه په دروغو عادت نلرم. له تاسره صادق و م او یم. حتی تراوسه مې صبا ته ندې ویلي ...

الطاف- مننه فرهاد، ددې لپاره چې صادقه وي. خو واقعا کومې خبرې چې ما غوښتې بیان کړم اوس یوه هم زموږ په شرایطو پورې تړاو نلري.

صبا...

شاید الطاف د چا په تمه وا ځکه د دروازې زنگ چې ووهل شو پوښتنه مې ترې وکړه چې څوک دي خو ځواب یې رانکړ. شل دقیقې د الطاف نه کوم احوال رانغی او اندیښمنه یې شوم د لیدو لپاره کوټې یې ته نیږدې ولاړم د الطاف غږ د بل چاسره راتلو. مقابل کس یې فرهاد و. کومې خبرې مې چې له هغه اوریدې باور مې نه کیدا. هغه ماسره د مینې ویل او زه بې خبره لدې خبرو وم. په ډیر عاجزی الطاف ته د خپلې مینې له پاکۍ ویل دا چې الطاف یې د مینې په پاکوالي باور وکا یا نه، خو ما یې په پاکه مینه ایمان راوړ.

پدې دومره وخت کې مې حتی یوار له هغه څخه بد نیت خپل لورې ته ترې نه و لیدلی. هغه هیڅکله زما د خفگان لامل نه و شوی. خبرو یې زه فکر کولو ته یوړم هغه ورځې چې له ما څخه تښتیدو. دا چې ولې یې یو دم جدا کور ته مخ کړ. دا چې

پير به په ځان کې غرق وا. زه ددې سبب وم چې فرهاد عذاب ويني. دې ژوند مور کومو ځايو ته ايستلي و. څومره يې ځان په ځمکه او اسمان ووهلو تر څو زه اوښکې توې نکړم يعني زما د اوښکو ليدل ورته مهم و؟

فرهاد- الطاف دا خبرې نبايد چې زموږ له منځ څخه د بل چا غوږونو ته ورسېږي. نه غواړم چې صبا وځوروي. ستا لپاره مې پدې خاطر هر څه وويل چې زما په نيت او د صبا په کردار شک ونکړې... پلار او مور مې دواړه پوهيږي چې صبا بې گناه ده. له ثنا سره به هم زه يا ته خبرې وکړو. خو لدې څخه زيات خبره بايد بل ځای خپره نشي ځکه بيا صبا ځورېږي. الطاف- حق له تا سره دی فرهاد، په حقه يې دا خبره بايد همدلته بنده شي. لږ تر لږه څو چې صبا لدې ځايه ولاړه شي.

فرهاد...

بي روي خوش تو زنده ماندن
مرگ است به اسم زندگاني..

له صبا پرته دلته زما ژوند کول هيڅ معنا نه درلوده. خو په کومو سختو شرايطو کې چې صبا اوس وه خودخواهي وه که مې لا هم غوښتي وای چې صبا دلته پاتې شي. هغه بايد لاړه شي هر هغه ځای ته چې تقدير ورته خوشاله ورځ وښايي. ما خو خوشاله ورځ ونه لیده او له هغې وروسته هم نه غواړم وگورم. خو د صبا لپاره مې د نړۍ ټولې خوښي غواړم. د الطاف نه مې چې د تلو اجازه وغوښته خو هغه ټينگار وکا چې د شپې ږوې. له هغوی سره وخورم او بيا لاړ شم. هغه ږوې چې اوس به له زهرو هم ترخه وي. صبا سره به په يو ميز کينم او ږوې به خورم... د خدای پامانی لپاره؟

صبا...

فرهاد د پاتې کيدو لپاره ټينگار کړی و، ځکه خوښيده يې دلته واوسم؟ کوم درد چې ما ايستلی هغه له ما زيات زغملی؟ باور مې پرې کړی وای يا نه؟ ممکنه ده يو څوک له خپل ځان څخه هم زيات تا وغواړي؟ فرهاد غوښتل ولاړ شي خو زما زړه د هغه له تلو د تله خالي کيدا هسې نه يوار مئینه شوې وم؟ په چا مئینه؟ په هغه چا مئینه چې پرون مې ورته وويل چې سوء استفاده کوې؟ کيدی شي د چا له خولې د يو څو ښو خبرو په اوریدو يو څوک مئین شي؟ ممکنه وه چې زړه مې د هغه لپاره ځای خالي کړي؟ د وره له څنگه لرې شوم او ځان مې په اشپزخانه کې مصروف کا ځکه د دروازې زنگ شو او الطاف د خوړو اخیستلو لپاره ولاړ. لا مې بشقابونه په ميز نه و ايښي چې الطاف له فرهاد سره اشپزخانې ته راغلل او فرهاد ته مې سلام وکړو. هغه د عليک ويلو په اشاره سر وغوځو خو يوار يې هم ماته را ونه کتل.

الطاف- زه خو ښه سم وږی شوی يم تاسو څنگه؟

فرهاد- نوش جان....

فرهاد...

د الطاف په ټينگار سره چې دلته پاتې شوم خو په لومړي قدم د صبا په لور مې پښو سستي وکړه. زړه مې له ليدو يې ويريږدو. خو ما ژمنه کړې چې د هغې خواته به نه گورم او پريږدم چې په آرامۍ سره دا ورځې تيرې کړي.

ديدم نتوان بگذرم از مستی عشقش

مجنون شدم و از خود و بيگانه شکستم

#مولانا.

کومه پوږۍ چې په دسترخوان د خپلې معشوقې سره وخورل شي بیل خوند لري، حتی که زهر هم وي په خوښۍ یې خوري.

الطاف- فرهاد جانه پوږۍ واخله... دوې مړۍ د هم نده خورلې.

فرهاد- مننه زه مور شوم.

صبا له خپل ځای څخه پورته شوه زما او د الطاف لوبښي یې له خوړو ډک کړل او د برقي جک په طرف ولاړه تر څو چای کیږدي.

الطاف په خندا وویل: اوس باید دا بشقاب خلاص کړو کنه نو زموږ انا به مور له کوره وباسي.

د الطاف په خبره مې لږ غوندې وخنډل. سره لدې چې اشتها مې نه وه هغه خواړه مې ټول وخورل.

فرهاد- ښه نو مننه الطاف جانه... په اجازه مو...

الطاف- خواړه خو تا راوغوښتل باید له تا څخه مننه وکړو.. او هو چای وڅکه او بیا ولاړ شه...

فرهاد- مننه باید ولاړ شم ځکه کار ته ځم...

الطاف- دا یوازینی دلیل دی چې نشم کولی رد یې کړم.

فرهاد- ژوندی اوسې.

صبا...

فرهاد د میز له خوا پورته شو کار یې بهانه کا او لدې ځایه ولاړ خو دا ځل هغه زما د زړه یوه برخه له ځان سره یوړه. په یوه نوې لوبې کې بنده شوم. زما تصور زما له ژوند څخه لیرې شو او د فرهاد ژوند ته داخل شو او یوازې د هغه د عمر ټولې ورځې لاندې باندې کوي. د هغې ورځې په یاد ولویدم چې بازار ته د تلو لپاره مې بیرې درلوده. او له فرهاد څخه مې غوښتل چې د تلو وخت کې ما ځان سره بازار ته بوږي. لسو دقیقو لاره کې مې ټول د فرشاد په اړه بحث ورسره وکا فرهاد له هو او نه پرته نور څه نه ویل. زما خبرې د هغه په زخم مالکه وې..

هغه شپه مې په یاد شوه چې فرشاد مې د رنگین تر څنگ ولیدا... اوس مې هم ژړوي، ای وای مگر فرهاد پدې موده کې څنګه زغملې دي؟ هغه شپه له ما څخه پیر فرهاد بې تابې وکړه. هغه ټول زما د درد لپاره وو؟؟ نن شپه له نورو شپو مخکې خپل د خوب ځای ته ولاړه خوب چې د صبا سترګو کې په ځنډ راغی خو زر ولاړ. الطاف له صبا څخه مخکې راوینس شو د خور لپاره یې د سهار چای تیار کا. وروسته یې له ثنا سره اړیکه ونيوله او له هغې یې وغوښتل چې د هغوی کور ته ولاړه شي.

سعید د الطاف سره اړیکه ونيوه او د صبا د طلاق پاڼو د تیاریدو خبر یې ورکړو. چې د الطاف د خوښۍ او غم لامل شو. هغه خوشالي د خور لپاره یې چې عذاب نه خلاصه شوه خو غم یې د خور د کور وړاندو لپاره، صبا چې نوې له خوب څخه لټیدلې وه د ازادۍ ښه خبر یې واوریدو.

صبا- سلام.

الطاف- سلام د لالا خورې...

صبا- ماشاءالله پیر خوشاله یې خیرت دی؟

الطاف- ولا نو سهار وختي مې ښه خبر واوریدو او ستا لپاره هم ښه خبر لرم

صبا- د څه په اړه؟

الطاف- زړه مې غوښتل چې پیره د وځوروم خو دا چې ومې لیدلې سترې یې وایم یې...

صبا- بنا نو ووايه..

الطاف- سعيدا كاكا زنگ وكا او ويې ويل چې فرشاد طلاق خط امضا كړې دى...

صبا- ته او خداى؟؟؟

الطاف- قسم دى..

سره لدې چې له بنده خلاصه شوم خو خوشاله نه وم. شايد څو دقيقې مخكې هم د له منځه تللي ژوند هيله مې درلوده. خو اوس تمامه شوې وه. خندا چې مې په زوره په خپلو شونډو ساتلې وه پير يې دوام ونكا. كيدى شو چې غم له هغوى وگورې.

الطاف- صبا بڼه يې؟

له ځاى څخه مې پورته شوم او د اشپزخانه خواته ولاړم.. د لارې په اوږدو كې مې د اوبښكو پټولو هڅه وكړه او ومې ويل: بڼه يم ورور جانه مننه..

الطاف- مطمئنه يې صبا؟

صبا- هو لالا جانه د سهار په چاى څه وخورو؟

الطاف- زموږ د شهزادگى د سهار چاى تيار دى.

د منظم ميز په ليدو چې الطاف تيار كړى وا، لږ مې زړه خوشاله شو او الطاف مې په غبر كې ونيو. ورور يوازې تكيه گاه نده.. ځينې وخت د درد دوا هم كيدى شي.

زه يې په شتون خوشاله وم. كه هر څه لري وا له ما څخه خو هر وخت به مې تر څنگ وا زما د مشكلاتو وخت كې.

الطاف- له مور سره مې خبرې وكړو؟

صبا- هو اوس بايد د تلو تيارى هم ونيسو...

الطاف- ثنا مې راغوبنتې هغه چې راشي څو سودا اخيستلو ته او وروسته به وگورو چې څه وخت وپزه اخيستی شو. صبا- سمه ده.

فرشاد...

د پلار په سلو جبرونو او د مور په اوبښكو مې د طلاق ورته امضا كړه، خو زړه مې پدې طلاق راضي نه وا. ما صبا لدې څخه هم پيره غوښته حتى كه هغې زه نه واى غوښتى خو ما هغه له خپل ځانه هم پيره غوښتله. دا چې له عزيزترين دې د نور په خاطر تير شي پير عذاب لرونكى دى. له يو څه مودې وروسته هغې كوټې ته داخل شوم چې زما او د صبا مربوط كيدا. ټول شيان هماغسې و، يو يې هم بدل شوي نه و. حتى د ديوال په مخ عكسونه زما او د صبا وو. خو د هغه عكس فرشاد چيرته او دا فرشاد چيرته؟

د هغه تصوير صبا چيرته او د نن ورځې صبا چيرته؟ يوازينى بدلون پدې ځاى كې زه او صبا وو. دواړه يو دم بدل شو په هغه شخصيتونو چې نه وو. په هغه بالښت چې صبا ويده كيده سر مې كينودلا د هغه ورځو په ياد... د ويښتانو د عطر بوى يې تراوسه په هغه بالښت وا. هغه عطر چې ما ځان ته راغواړي. د سترگو له كونج څخه مې يوه څاخكې اوبښكه په بالښت توې شوه او د هغه څاخكي په ليدو فكر مې د هغه ركم پيرو نښو ته شو. هغه ټولې نښې د صبا د اوبښكو وې. هغې زما لپاره او كوم شرايط چې ما برابر كړي اوبښكې توې كړې؟ څومره هم پيررر...

نمې شو كولى هغه څاخكي حساب كړم. زه بديخته پدې فكر چې د خپلې مور په خبرو مې صبا پريږدم. خو برعكس هغه مې له ځان څخه لرې كړه. زما بڼايسته مرغى، زما له لاسونو والوته او ولاړه پارېم د كوم بل بې رحمه په قفس كې بندي نشي.

— زويه ښه يې؟

د مور غږ مې وا، خو نه مې غوښتل ځواب ورکم. هغې د نازولو په بڼه خپل لاس زما په سر تير کا او کوم ويښتان مې چې سترگو ته نيرېدي و لرې کړل. ما تراوسه خپلې سترگې پټې نيولې وې. نه مې غوښتل وگوري چې د صبا په نشتون کې اوبښکې تويوم.

کريمه- فرشاد پوهيږم چې ويښ يې...

ځان سره مې وويل: کاش پوهيدلای چې څه حس لرم.. کاش پوهيدلای چې له ماسره د څه رکم کار وکا؟ کاش پوهيدلای چې د خپل ضد لپاره دې څه رکم نابود کړم..

کريمه- فرشاده که اجازه دې وي غواړم کوټه دې لږ منظمه کړم خو رنگين...

طاقت مې ونکا او د سترگو خلاصولو پرته مې وويل: د رنگين ځای سم دی، ضرور نده دې کوټې ته راشي...

کريمه- خو زويه د ښځې ځای دې ستا تر څنگ...

پرې مې ښوده چې خپله خبره مکمله کړي او ومې ويل: د ناوې ځای دې ستا تر څنگ دی مورې... مگر تا ناوې نغوښتله چې د لمسي څيښتنه د کا؟ اوس چې رنگين هر ځای کې ده وي دې ستا ناوې ده..

کريمه- دا څه رکم خبرې کول دي زويه؟ ولټيږه په ځای کې د کينه چې خبرې وکړو..

سترگې مې نيمې خلاصې ونيولې او په ځای مې کيناستم او ومې ويل: اورم مورې...

کريمه- زويه، په روانو اوبو پسې بيل نه اخیستل کېږي.

فرشاد- کاش نيول کيدی مورې...

کريمه- ښا نو چې اوس نه کيږي څه وکړو زويه؟ په دې منځ کې رنگين بيچاره څه گناه لري ها؟

فرشاد- نو زما او د صبا څه گناه وه مورې؟ ولې دې زموږ حق کې ظلم وکا؟

کريمه- زويه ما ستا ښيگڼه غوښتې کوم ځای يې ظلم دی؟ دا چې صبا د ژوند ښځه نه وه او تاسره يې گزاره ونکړه د مور گناه څه ده؟

وگوره زه په هر حالت کې د پلار سره دې جوړه شوم، حتی که وسوم هم... خو هغه نجلۍ په بهانو پسې وه تر څو له تا

څخه جدا شي... خدای مې د غاږه نه نيسي خو فکر کړم له تا څخه يې غوږ او غوره کس پيدا کړی..

فرشاد- بس ده نو مورې نه غواړم نور څه واورم... غواړم ويده شم.. چې تلې د کوټې دروازه مې بنده کړه. و

کريمه- ښا زويه ولاړ شه په يوه بله کوټه کې ويده شه دا ځای موږ لږ منظم کوو، تر کله به رنگين په مهمان خانه کې خملې؟

فرشاد- کوټه زما ده مورې او بل څوک پکې نه غواړم...

کريمه- خو که کوم ميلمه راشي چيرته...

فرشاد- هغه ستاسو مشکل دی.

فرهاد....

پس له ماښامه مې غوښتل الطاف نه د تلو په اړه يې پوښتنه وکړم خو عقل مې ياري ونکړه، هغه هدايت راکا تر څو لرې

واوسم. هسې نه الطاف پدې خاطر اذيت شي چې زه غواړم د هر کار نه يې باخبره اوسم. موبایل مې بيرته په جيب کې

کيښود چې د امين غږ راغی: که تيار يې چې ولاړ شو..

فرهاد- چيرته؟

امين- مگر خبر نلرې؟

فرهاد- نه څه شوي؟

امين- دا ده پخیر... ياد فراموشي د هم پيدا کړې

فرهاد- پوهیږې ډیر وخت کیږي چې حتی خپل نوم مې هم هېروم.
امین- د اسد دوی کور کې میلمستیا ده.

فرهاد- په کوم مناسبت؟

امین- ورور یې کوژده کړې ټول هلکان یې دعوت کړي.

فرهاد- ریښتیا دومره خو زه هم وم چې د ورور له کوژدې یې هیڅ خبر نشوم.

امین- ښا خیر اوس خو خبر شوې مخکې شه چې ولاړ شو.

فرهاد- مهرباني..

امین او فرهاد دواړه یو ځای هغې مېلمستیا ته ولاړل چې د یو ملگري وه. پدې منځ کې د ټول شویو شپږو کسانو چې د پوهنتون د دورې ملگري یوازې فرهاد مجرد وا، د همدې لپاره به هر مجلس نقل هغه دی او هر ځای چې د واده خبره کیږي او څوک نامزاد کیږي دوهم نوم د فرهاد اخلي. سم چې فرهاد ورسېدو ټولو په یو غږ یې وویل: څه وخت به تا څلور پښې وگورو پخیر...

ټولو وخنډل او اسد وویل: نن سبا مور ده لس پښو کیږو خو فرهاد تراوسه د څلور پښو ندې شوی..

امین- مبارک د وي د اته پښو کیدو نه د خبر وم او د لس پښو شوی یې مور نه یې پوه شوي....

اسد- ښا نو ژوند زر تیرکیدونکی دی.. شاید سبا نه بل سبا د لسو پښو شم.. (مطلب یې د اولادونو پلار دوی یو نفر په دوه پښو حساب کوی ګاکتران دی ځکه هههه)

اسد په خندا سره خپل ورور ته غږ وکړ او هغه یې له فرهاد سره معرفي کا. وروسته له روغ بر...

اکبر اسد ته وویل: هغه مشهوره فرهاد چې یادوئ همدا دی؟

اسد- هو...

فرهاد: د څه شهرت؟

لا یې خبر نه وه پوره شوې چې اکبر یې په سر لاس کش کړ او ویې ویل: ان شاء الله چې راتلونکې میاشت به ستا وار

وي...

ټول اکبر ته حیران پاتې شول حتی د فرهاد نیردې ملگرو په خپلو کوژدو کې داسې عمل نه وا ترسره کړی ځکه فرهاد پدې

خبرو باور نه درلود او ویل یې دا ټول خرافات دي.

خو برعکس دا ځل فرهاد وخنډل او څه یې ونه ویل، نه پوهېږم چې د فرهاد دا چوپتیا د ناهیلۍ په خاطر وه او که یا اوس

هغه هم غوښتل زوم شي؟

ثنا....

دوه نیم ساعته کیدل چې له بازاره راغلم. ما ټوله سودا پوره کړه، د لور لپاره مې جامې واخستلې، مور، پلار او وړونو ته مې

ځینې ډالۍ واخستلې. خو صبا پرته د دوو جوړو جامو پرته بل هیڅ شی خوښ نکړل، نه پوهیدم څه یې غوښتل او کوم

ډول یې خوښیدل؟ فقط غوښتل یې ما لکه الف سرگردانه وگرزوي.

ثنا- صباجانې پوهیږې چې زه د گرزیدو توان نلرم... سترې کیږم.

صبا- وبخښه خورجانې راځه ولاړې شو کور ته بل ورځ به بیا راشم بازار ته.

ثنا- وخت لرې چې بله ورځ وایې؟

صبا- هو نن الطاف ځي چې وگوري په کوم تاریخ زموږ ویزه راځي. څو ویزه راځي ډیر وخت دی.

ثنا- د تلو پلان د خومره وخت لپاره دی؟

صبا- زه نه پوهېږم... الطاف پوهیږي.

ثنا- بڼا هر څه کې مو چې خیر وي.

فرهاد...

آه ای مینې، ستا دا پاکه او مشروع خوښي دي، هم باید چې واخستل شي

زړه مې صبا پسې خفه شوی، خو هغې ته د زنگ وهلو جرأت نلرم. او له بلې خوا مې نه غوښتل هغې ته مشکل جوړونکی شم. هغه باید له کوم جنجال پرته د افغانستان څخه لرې تللې وای. فرق نه کوي چې په نشتون کې یې لکه مجنون دردیږم. هغه بې خبره لیلای مې باید ارامښت درلودی. دوه ورځې کیږي چې نور ترې خبر نلرم حتی نور کومه بهانه نلرم چې وغواړم له چا یې احوال واخلم. له نشتون څخه یې زړه مې خولې ته راغلی و.

د هغو ورځو ارمان مې په زړه راغی چې لږ تر لږه تر یو چت لاندې مو ژوند کاوه. د هغمو ورځو احتیاج شوم. کومې ورځې مې چې عذاب گڼلې اصلا همغه مې د خوښۍ ورځې وې. لږ تر لږه له هغې خو به خبر وم. نه دا چې هغه د نړۍ یو سر کې او زه بل سر کې... نه دا چې زاری ورته وکړم او هغه د اوریدو غوږ ونه لري. نه دا چې هغه ولاړه شي خپل ژوند پسې او زه د تیر او راتلونکي ماتم ونیسم. ما یې شتون په درد کې حسابو. خو نشتون یې بیخي د درد سبب کیدو.

د موبایل په زنگ له خیالاتو راووتم او په کراره مې سترگې خلاصې کړې. زړه مې غوښتو چې صبا زنگ کړي وي. کاش چې کولی مې شو کوم اعتراف مې چې الطاف ته وکا صبا ته مې هم کړي وای. شاید زما کوچنۍ معشوقه په رحم راغلې وای. الطاف زنگ کړي وا..

الطاف- سلام فرهاد جان.

فرهاد- سلام الطاف وروره څه حال لري؟

الطاف- ښه یو الحمدالله.

فرهاد- تاسو ښه یاست ورځې پخیر تیریدي

الطاف- موږ هم ښه یو، خو له موږ له مرگ څخه تښتو..

فرهاد- بلکه خدای د سل کاله عمر درکا...

الطاف- آمین... ټولو تو..

فرهاد- کوم امر دی درلوده؟

الطاف- امر نه لرم مگر هیله لرم، پرون تللې وم د هند ویزی لپاره خو هلته زیات بیروبار وو، مخکی مې له پلار نه اوریدلی و، چې ستا کوم ملگری ورسره مرسته کړي وه؟

فرهاد- هوو هلته یو شناخته کس شته، چې ویزی کارونه کوی.

الطاف- که په زحمت کیږي نه هغه ته.....

فرهاد- په سترگوو هغه ته به زنگ ووهم، ستا په اړه به ورته احوال ورکړم.

الطاف- مننه کوم فرهاد جانه..... څنگه دی کاکا مې او کاکا ښځی مې؟

فرهاد- ښه دي مننه... زه هم دا دوه ورځې لیدو لپاره نه یم تلی.

الطاف- کله کله زموږ طرف ته هم راځه..

فرهاد- دی ځل باید تاسو راشي الطاف جان، پتمه به یم درته.

الطاف- ته ميلمستيا وکړي حتماً مور هم راځو...

ومي خندل او ومي ويل: په سترگو..

کوم کس چې مي پيژنده هغه څانگې ته مي زنگ ووهلو، او هغه هم وويل: چې يو څه پيښي او عکسونه او پاسپورت راته وليږه.

فرهاد هم د صبا د ليدلو لپاره بڼه پلمه پيدا کړه، لږ تر لږه اخير ورځي دي، غوښتل يې چې سترگي دي معشوقه په ليدو مړي کړي، له شفاخاني څخه په بېرته راووت او د صبا دي کور په لور روان شو، دروازي مخکي ودرېده، او هغه ورځي په ياد کړل چې صبا ورته په خدا باندې دروازه خلاصه کړه، هغه شپه چې په ناڅاپي ډول د صبا لپاره وخنډل، زړه يې خوشحاله و. په زړه کې هيله وکړه، او دروازه يې وټکوله: شايد همغه شيبه دعا قبلېدو وه. لا يې دعا په زړه پوره کړې نه وه، چې ځواب يې ورکړو.

صبا وه چې دروازه يې خلاصه کړه، لکه د همغه ورځو په څير زړه رابښکونکې او د پام وړ وه. فرهاد په سلو شونډي غوځولو سره يې سلام وکړ، صبا هم د فرهاد ليدو لپاره پتمه نه وه، چې ناڅاپه په ليدو يې حيرت وکړ خو په هغه مخکې څرگنده نکر، بڼه راغلاست يې ورته وويل: او فرهاد څخه هيله وکړه چې کور ته دننه راشي.

فرهاد- الطاف په کور کې دې؟

صبا- نه په کور کې نشته، خو بېرته زر راځي، سودا مو په کار وه.

فرهاد- کاش چې ماته مو ويلي وو، په راتلو کې مې راوړې وه.

صبا- مننه، ژوندی اوسى...

صبا له ځای څخه پورته شوه، چې فرهاد ته ميوه او يا چای راوړي، مگر فرهاد يې مخنږي وکړو.....

فرهاد- صبا جاني څنگه يې؟

صبا- بڼه يم مننه

فرهاد- باور وکړم چې بڼه يې؟

صبا- هوو...

فرهاد- راغلې يم چې پاسپورتونه مو وېسم د ويزي لپاره..

صبا- پريږده چې الطاف راشې هغه يې درته درکړي.

فرهاد- نه، اوس چې الطاف نشته، نو نه غواړم دلته پاتې شم.

فرهاد نه غوښتل چې صبا لپاره کومه ستونزه پيدا کړي د همدې لپاره ورته وې ويل: که څوک راشي بڼه نه ده.

صبا- نه زه غلطه يم او نه ته غل يې نو آرامه اوسه...

فرهاد- نه غواړم چې ناحقه درباندي څوک خبري وکړي چې زغمل.....

پاتي خبره يې ونکره او له ځای څخه پاڅيدو، کومه جمله چې چي له دې خبرو سره تړاو نه لرلو وي ويل: بهتره ده د الطاف راتلو پوري په موټر کې پتمه شم.

صبا فرهاد ته حيرانه وه، يعنې د څه شي زغملی نشو؟ نه يې غوښته چې زه خفه شم؟ يا دا چې ويريده خپل نوم يې زما د

نوم سره واخيستل شې؟

صبا بې دليله د جنگ په څير وويل: زه دومره بد نامه يم؟ يا زما په شتون کې تاسو ويريږي؟

فرهاد- خدای دی نکړي صبا څه وايي ته؟

صبا- يعنی وډار شوي چې نوم دی بد نکړم؟ مگر تاسو کومه بدې له ما څخه ليدلي ده؟

فرهاد- صبا بی معنا خبري مه کوه... زه وایم ښه نه ده چې یوځای ولیدل شو، دا ځکه زه نشم کولی څوک ستا نوم په بد ډول واخلي... هغه وخت به زه ووژل شم... پوهیږي؟؟؟
صبا- حق لری چې باید همداسی ووايي... کولی شي لاړ شي، اړتیا نه لرم ستا مرسته ته مننه... او بیا ځلی دلته رانشي...
فرهاد- زه پوهیږم تاسو ما ته اړتیا نلری، اړینه نه دي خپله اړتیا ماته راوړي.
صبا- الحمدالله اړتیا نه لرم او شکر هم کوم.

فرهاد- تاسو زما پرته خوشحاله یی، په زخمونو مې مالگه مه شینده... پوهیږم چې څي بیرته دوباره نه راځی...
صبا- که زه نه تلم خو اوس باید چې لاړه شم...

فرهاد- صبر... صبر... ته نه تلی؟ یعنی ته نه غواړي چې لاړه شي؟
صبا- مهمه نه ده، کولی شي لاړ شي... چې الطاف نه وي راغلي دننه رانشي...
فرهاد- نیمه خبره مه کوو صبا.. یعنی څه چې ته نه تلي؟
صبا- یعنی تا پوری هیڅ اړه نه لري... څه چې نوم دی بد نشي...

فرهاد- توبه خدایه... تا په خیر ضدي مې بل څوک لیدلي نه ده..
فرهاد خپل لاس موټي کړو، او سترگي یې پټي کړي او یو دوه ځله یې ژوره ساه واخیست، خپل ځان یې لږ شان آرامه کړو او بیا یې وویل: گوره صبا زه نه پوهیږم چې تا زما له خبرو کوم مطلب واخیسته، خو قسم کوم چې زما نیت له هغه بدو خبرو څخه نه وو.

یوازي دا چې ته خفه نشي، ومي ویل که څوک راشي ما او تا یوځای وگوري څه فکر به کوی؟ خدای دی زما روح واخلي صبا که ما خپل ځان په اړه ذره هم فکر کړی وي، اصلاً ماته ارزښت نه لري چې زما شاته څوک څه ووايي، مگر... اجازه نشم ورکولی چې پرتا باندي څوک تهمت (تور) وتړي. اجازه نشم ورکولی چې په تا څوک نیوکه وکړي او زه یې تماشه وکړم.
صبا- آیا څوک به راشي؟

فرهاد- نه... مگر نه غواړم چې حتی الطاف هم ستا باندي مشکوک شي، پوهیږي چې څه وایم؟

صبا- هغه مې ورور دي، هغه هیڅکله ستا ورور په خیر احمق فکر نه کوی.
فرهاد- پوهیږم، خو الطاف په هر څه باندي پوهیږي، پرون ورځ یې درک کړي، خو نن دی نه درک کوي، ته نه پوهیږي... هغه هم انسان دی، شیطان ورته په زړه کې خبري اچوي.

صبا- هغه په څه پوهیږي؟

فرهاد- له دی چې زه.....

صبا- ته څه؟

صبا د فرهاد خبرو اوریدو ته پتمه وه، کوم شکونه زړه کې و هغه شکونه روښانه شي، خو د فرهاد زړه بده گواهي ورکوله، دیته اړ شو بغیر لدې چې خبره پوره کړی له کور دروازه څخه ووته، او د الطاف راتلو پوري په موټر کې پتمه وو. لس دقیقو وروسته الطاف راغلو، فرهاد له موټر څخه رانښکته شو، او سلام علیک وکړو.

الطاف- ولي دلته ناست وي؟ کور خو خلاص و..

فرهاد- فکر مې وکړو دلته درته پتمه شم دا راته بهتره وه.

الطاف- راځه چې دننه لاړ شو..

فرهاد- اول ته مخکی شه..

الطاف کلي راوخيست او دروازه ورباندې خلاصه کړه.

الطاف صبا ته اواز وکړو خو صبا له راتلو پډه وکړه، فرهاد هم له الطاف څخه پاسپورت او عکسونه واخيسته او خدای پامانی وکړه په بېره لارو، الطاف په وينا هم ماښام پوډي ته پاتي نشو.

فرهاد په لومړي ځل پوه شو چې شايد مينه د بندگۍ تر ټولو لويه بڼه وي او د دې خنډ څخه د خلاصون لپاره بايد انسان فاسد(بد) شي او د خپلو عقايدو سره مبارزه وکړي. او د دې لپاره چې د هغه مينه زيانمن نشي، حتی هغه هم له ځانه سره ونښته، حتی که دی لامله صبا بد احساس هم کړي وی مگر نه غوښته اجازه وکړي او په اړه يې بد فکر وکړي، بېرته کور ته راغلو، او صبا ته پيغام وليکه..... شايد غوښتل صبا زړه نه هم خبر شي.. پيغام..

شپه په خوب کې ستا توري سترگي مې ليدلي وي. باور مې وکړه د هغه سترگو صاحبه زما زړه ملکه به اوسې، ټوله ورځ هغه سترگو پسي وم او شپي په ټوله شپه هغه د تورو موتي(مرواريد) خوب کې لټولئ، افسوس!! خو کاش چې يو ورځ يې ماته کتلي وي، زما ځواني راڅخه واخيسته.. هيله مې لرله چې د خپل د ارمانو اخري خط ته نږدي شوي يم، خو اخر خط ته ورسيدم، چې لري والی له هغه هم زيات لري کړ، تر اوسه مې د ميني دفتر پرانستل شوي نه و، چې تقدير هغه بېرته بندي کړ، زه په مينه خپلي هغه ليلا ته پتمه وم، چې هغه ملکه د بل چا شوه..

له خدای څخه مې هغه لپاره خوښي غوښتنه کوله، او د غمونو حصه يې ما خپله برخه کړه، د هغه په جلا کيدو کې اوښکې مې توي کړې او ومې ژړل، ای کاش چې هغه هم خپل خوښويو ته رسيدلي وي چې خدای څخه مې ورته غوښتل، د هغه په دردونو زه نور هم شکنجه شوم

زه وژل کيږم د هغه اوښکو څاڅکو لپاره چې د هغې له تور سترگو څخه د ملغلرې پشان بهيږي...زه هر څاڅکی حسابوم، او هره څاڅکی په سلو خندا يې بدلوم، هيڅوک حق نه لري چې هغه زړه په درد کړي، حتی د هغه پادشاهی حداقل ترڅو چې فرهاد ژوندی وي. ته يو خوږه افسانه د فرهاد يو اړخه مينه شوی.....

په نړۍ کې هر فرهاد يوه خوږوالی لري چې بادشاه(خسرو) ترې غلا کوي، او له ځان لپاره يې اخلي... او ته همغه خوږه يې صبا مې چې زما نړی راڅخه واخيسته....

د فرهاد د ميني افسانه برخه

فرهاد د ژړا پک وو، او لومړی ځل لپاره په خپل بد قسمتی اوښکې توی کړی، او له خدای څخه يې غوښته چې کاش زما په زړه کې دی صبا لپاره مينه نه وی، او يا هم د صبا په زړه کې د هغه لپاره مينه واچو....

صبا د فرهاد پيغام ولوسته او فرهاد ته زنگ ووهه.....

صبا- بلی....

فرهاد ژړوغونی و، نشو کولی چې خبری وکړي، په دیده سترگو د صبا زنگ پری کولو جرائت نشو کولې، چې زنگ يې اوکې کړو او صبا.....

صبا- بلی...

فرهاد غلې و... ځکه که اواز يې کړی وو، نو خبرو څخه يې زيات دی ژړا غږ ورتلو...

صبا- فرهاد...؟ اوری؟

فرهاد سل خله د صدقه فرهاد وویل. او بیا هم غلې وو...

دی خل د صبا غږ وو چې ولړزیده....

صبا- فرهاد.....

او د باعث(لامل) شو چې فرهاد زړه د صبا د حالت په اړه اندېښمن کړو

فرهاد- اورم صبا...ښه یې؟

صبا- زړه مې خفه دی...غواړم چې وژاړم

فرهاد.....

گریه کن عیبی ندارد دل سبک تر میشود در گلو بغضت بماند چشم دل تر میشود زنده گی بالا و پایین دارد اما چاره چیست ؟

گرېخواهی یا نخواهی زندگی سر میشود

حسرت شیرین و تلخ زنده گانی را نخور

هرچه در پیشانی ات باشد مقدر میشود

زنده گی مانند یک آینه ای شفاف نیست

برخلاف آینه گاهی مکدر میشود

پر تلاطم مثل دریا زنده گی یعنی خطر

گاهی آرام و گهی موج ستمگر میشود

سطح دریا را رها کن قعر دریا دیدنی است سنگ هم در قعر دریا مثل گوهر میشود

زنده گی دارد شباهتهای بسیاری به جنگ

هر نبردی گاه گاهی نابرابر میشود !

صبا- دا د وخت نابرابری چې موږ یې دلته راوړو.....مگر زه د خدای څخه درته خوښی ږک ژوند غواړم،زما د خراب تقدیر له

وجه خپل کور مه خرابو فرهاد.....

یو دقیقه غلی وو: ستا حق له دی څخه زیات دی

کاش چې صبا پوهه شوی وی چې فرهاد ته زیات حق هغه ته ورکولی،مگر فرهاد دی چې د صبا یو تار وینښتان له ټولې دنیا

سره نه برابر ول.

فرهاد- د درد دوا نه کیږي نو په زخم باندی مالکه هم مه شینده

صبا- اوبخښه فرهاد سمه ده.

فرهاد- ما دا خبری دی لپاره نه کولی چې د خفه کیدو لامل شم صبا... یوازی نه مې غوښتل چې یو خل بیا وځنډوم، ته چې

ځی لاره شه... مگر پوهه شه چې یو چا زړه له ځان سره وړی.... هغه زړه چې له اول څخه ستا وو.

صبا- خپل ځان د بل چا لپاره صدقه کوه مه، حتی خپل ځان ته اجازه مه ورکوئ چې له خپل ځان څخه پیر فکر

وکړي،پوهیږی چې زه درته څه وایم؟

فرهاد- خیر! خو زما غوږ تاته نیولی وو.....ستا خبری زما ستړی روح ته خوند ورکوی.

صبا- فرهاد په هوبښ راشه، نه ځان ځوره وه او نه ما،...زه نشم کولې.....

فرهاد- خبری دی نه درک کوم.... زه غواړم چې تاسو د نړۍ ته رېښتیا وواياست، مگر تا خو ځله ما ته زنگ ووايه چې زما لپاره یو څه بڼه کړي؟؟؟

صبا- هیڅ مې زنگ نه دی وهلی او بیا یې هم نه وهم درته زنگ،خو دومره پوهه شه چې زما له لاسه درته کوم خیر نه درسیږي.

فرهاد- زه ستا د همغه شر باندی میئن یم چې ستا له اړخه وې صبا.....ځکه زه خپله مینه باندی خپل ځان ستا لپاره قربان کړم.....

صبا- مگر زه له مینی څخه کرکه (نفرت)لرم.....

فرهاد- زه هم دا نفرت خوښوم او دا له خدای څخه پټ نه دی...

فرهاد نن شپه د مجنون توب حال درلودهاو صبا، کاش چې هغه د ناز ورکولو حوصله درلودی،وروسته له اخری خبری د فرهاد نه پوهیږم څه وخت صبا اړیکه پریکړی وه،او فرهاد تر سهاره د خپل فکرونه وڅیړل. اوس چې بڼه وشو او که بد فرهاد خپله مینه را څرگنده کړی وه. سهار لمر لکه چې راتلو ته بیحد بېړه وه تر څو دوه ساعته د فرهاد له خوب څخه تیر شوی نه وو،چې ټوله نړی روښانه شوه، فرهاد له بې ساری سر درد سره د خوب څخه پاڅېد، او هغه کس ته چې صبا دوی لپاره ویزه واخلي زنگ یې ووهلو....

فرهاد- سلام..

— سلام وروه څنگه یې؟

فرهاد- مننه خپله بڼه یې؟

— شکر دی تیرېږي..

فرهاد- څنگه شو کار مو څه مخی ته تلی؟

— که پاسپورتونه راوړی نو حتماً.....

فرهاد- اه بخښنه غواړم!هیر کړی مې وو،نن درته راوړم،نور څه پکار دی؟

— نه.... خو یوازی که اړتیا پیدا شوه نو خپله نفر راشی..

فرهاد- سمه ده،همدا اوس درته پاسپورتونه راوړم....

صبا ټوله شپه په ژړا سبا کړه سهار زړه یې نه کیده چې له خوب څخه پاڅیږي،

الطاف: صبا.... انجلی وینښه شه، هله نو...

صبا- پنځه دقیقې نورې...

الطاف- سمه ده دروازه قفل کوم....زه ځم چیرته کار لرم خپل خیال ساته.

صبا- سمه ده...

ثنا.....

څو ځله مې صبا ته زنگ ووهه خو فکر کوم چې تراوسه به ویده وی، بیا مې الطاف ته زنگ ووهلو او هغه هم بوخت و

ځواب یې نه راکولو، یعنی دا دوه. خور او ورور ماته وخت نه لری،زړه مې تنگ شوی دی.

او حیاسب چې خپله بڼه اندیښمنه ولیده،نو غوښتل چې زړه یې ورته خوشحاله کړی،نو یوولس بجی یې خور کور ته یې

وی وړه.

صبا....

د کور زنگ زه يې له خوب څخه راويښه کړم. زړه مې غوښته چې همغه دروازه د هغه کس په سر ووهم کوم چې دروازی شاته ولاړ دی. مگر چاره نه وه مجبور چې هغه په سر وهلو لپاره هم تر دروازی لاره شم، دويم ځل بيا زنگ ووهل شو. صبا: صبر يو دقيقه..... حتماً د الطاف څخه دروازی کلی هيره شوی،

اوووووو... زغملې نشې صبر؟

صبا چې ستومانې ويسته دروازه يې خلاصه کړه، د سترگو په وړاندې فرهاد وليده، او خوله يې وازه پاتې شوه. فرهاد څه په منظم دروازه کې ولاړ وو... منظم ويښتان، اوتو شوی کالې حتی د موټر په څوکی کې د ناستې لپاره هغه خط هم نه ليدل کيده، د نارينه عطر چې بوی خپله فضا کی پيچلی دی. صبا خپل ځان طرف ته وکتل، بېر شوی ويښتان، د خوب کالې.... نا منځلی شوی مخ او له خوب څخه ډکه.... وشرمېده چې حتی سلام يې هم هير کړو

فرهاد په خندا باندی صبا ته سهار پخیر وویل.....

صبا- س..س..سلام

فرهاد- ع سلام..

فرهاد وخنډل په!

صبا- ریشخند وهي؟

فرهاد په خندا وویل: ن..ن..نه

صبا- څه کار دی درلوده؟

دا دواړه شپي هغه کسان نه وو؟ نه فرهاد د پرون شپي ژړا ښکاره کړه او نه هم صبا د هغه مخکی څه وویل.

فرهاد- هو باید ویزې لپاره لاړ شو تاسو يې هم غوښتی يې.

صبا- په دی سهار وختی کی؟

فرهاد خپل ستونې صاف کړو او وویل: اوبخښی سهار نه له ماسپيښ هم تيره شوی....

صبا د ديوال په لور چې هغه کې ساعت راځوړند شوی وو وليدل.... له ساعت څخه پنځلس تيري وشي وی... په فکر سره

تندی په څپړي ووهه او زړي ووی: ای وای...

دغه عمل د فرهاد کمزوری زړه باندی وخنډل، او وروسته صبا هم خپل په ځان وخنډل.

صبا- وبخښه همدا اوس آماده کيږم .

فرهاد- اجازه مو ده چی داخل ته راشم ؟

صبا- البته خدای مو وبخښه.

فرهاد- الطاف ته هم ووايي چی راشی .

صبا- په سترگو همدا اوس ورته زنگ وهم .

فرهاد- کور کې نشته؟

صبا- نه ولا ..

د فرهاد زړه ولړزید او کرار يې وویل: خي بيا درته موټر کی انتظار کيږم .

صبا چی په اشپزخانه کی یی جای ایښودلو په لور غږ وویل: انسان خوړونکی نه یم چی ودی خورم . کينه په ځای د ..

فرهاد- نه ولا دا خبره نده ..

صبا- خي بيا په ځای د کينه زه زر تياريږم .

10 دقې وروسته صبا تياره شوه او له فرهاد سره يوځای بهر لارې او يو بل سره روان شول .. د ثنا موتر چې تازه يې په کوڅه کې تاوولو .. چې صبا او فرهاد يې يوځای وليدل او د لومړي ځل لپاره حسيب ثنا ته مخ کړ او ويی ويل : دغه دوو ترمنځ څه خبره ده ؟

ثنا....

د حسيب پوښتنو ته جواب مې نه درلودو بې زړه مې صبا ته زنگ وکړ ..

ثنا- سلام ع خورجانې ښه يې ؟

صبا- ښه يم منننه ته خپله ښه يې ؟

ثنا- شکر دي الحفد لله

صبا- ښا شکر دی تاسو څنگه يې ؟

ثنا- موږ هم ښه يو .. منننه .. چيرته يې خورجانې ؟

صبا- بهر يمه خورکې

ثنا- چيرته ؟

صبا- د ويزي اخستلو لپاره بيرون راووتم .

ثنا- ښا زه خو کورته راغلم او دروازی مخ کې پاتې يم ..

صبا- وی وبخښه خورجانې .. کلې د گلدان لاندې دی داخل ته لارشی موږ هم زر درگرځو ..

ثنا- پخیر راشی .. ځانته مو پام کوي ..

ثنا- صبا له فرهاد سره ويزي اخستلو لپاره تللی او شايد الطاف هم ورسره وو موږ فکر نه وی شوی ورته؟

حسيب- شايد څه پوی شم .. اوس بيا لار شو .. ؟ يا همدلته منتظر كيږو .

ثنا- نه کلې په حويلی کې ده څه چې څو دروازه خلاصه ده

حسيب - په سترگو ميرمنې ...

صبا- وبخښی ثنا زنگ کړی وو.

فرهاد- هيڅ خبره نده ..

صبا- غوښتل يې پوی شی چې چيرته يم ..

فرهاد- نه چې موږ يې ليدلی وو ؟

صبا- د حويلی دروازی مخ ته وو ..

فرهاد- خي بيا منگې زموږ په پښو باندې ماته شوه ..

صبا په خندا وويل: ماته د شې ..

فرهاد- خندا نه لری .. اوس بيا ټول خبری کوی

صبا- خبری د وکړی... مهمه نده ..

فرهاد- اما زما لپاره مهم ده نه بايد څوک خبری وکړي ..

صبا- ښا وبخښه بايد الطاف ته زنگ وکړو او ورته ووايو چې دلته راشی .

فرهاد فقط سر د هو په بڼه وښوروو څه يې و نه ويل .. صبا له الطاف سره خبری وکړی .. او د ليدو ځای يې ورته وويلو ،

هغه هم ومنله او خپله لار لارل .. فرهاد د نمايندگی مخې ته الطاف ته منتظر شوو .. فرهاد له موتر څخه پياده شو او

رستورانت ته لارو .. او د صبا لپاره يو خوراک پوډی (ټکله) راوړه ..گرم بوی د برگر ..او چپس د صبا دماغ ته لارو ..او بی اختیاره یی فرهاد لاس کی ولید ..فرهاد پاکت صبا ته ورکی او ویی ویل : واخله شاید وږی شوی وی . صبا- هوو بیخی ډیر .. فرهاد- خی بیا یی وخوره ...

صبا بی رقمه پوډی واخسته او په خوړلو یی پیل وکی .. فرهاد هم خپل ځان موبایل کی مصروف کړو ..تر څو صبا په آرامه پوډی وخورى . یو چا د موټر شیشه تک تک کړه .. الطاف وو ..فرهاد د هغه لپاره دروازه خلاصه کړه ..او موټر داخل کی کیناستو .

الطاف- سلام

فرهاد- علیکم سلام ..

صبا د شا سیت نه په ډکه خوله سلام کړو او الطاف علیک وویل..

الطاف- بنااا نو منتظر چشى ته یو ؟

فرهاد- صبا پوډی یی خلاصه کړی ..

الطاف- نجلۍ تا کور کی څه کول ؟ چی اوس پوډی خوری ؟

فرهاد زر د صبا دفاع وکړه او ویی ویل : تر اوسه وخته دی ..مهمه نده چی هغه نفر ته منتظر شوو ..

رنګین...

سهار 7 بجو له خوب پاڅیدم او د فرهاد غږ می واورید چی مور سره یی دعوا شروع ده . هغه دعوا چی سبب یی زه وم ..ددی لپاره راغلم دی کورته چی ژوند وکړم .اما دغه ځای می هم لکه چی دوزخ جوړ کړ ..صبا لاره مگر د سیوری یی زموږ څخه لاره نشوه . فرهاد پس له تللو د صبا غم نیولی وو ، بعضی بیا وایی که دومره میین وی ولې یی د مور په خوله وکړل ؟د آشپزخانې طرف ته لارم او په لومړی ځل می د غوړو بوی بد را باندی ولکید .

او میرمن مجبویی زه خپل اتاق ته ولیږم .. په کور کی بی غیر د میلمنو څخه بره ارزشت می نه درلودو ، نه فرهاد زه غوښتلم نه یی کورنی ، اما څومره خوشالی چی له صبا سره وه ، له ما سره ی خو نه لرله یا نه وه بیخی ..شاید هغه یی له ما ښه پیژندله همدی لپاره ، فقط میرمن کریمه زما طرفداره وه او بس .. بعضی وختونه د فرهاد سره په واده باندی پښیمانه شم ، رښتیا هم بد تقدیر هیڅ وخت نه ښه کیږی ، هغه زه یی د هر څه او هر کار ملامته گنم . اوس چی له ټولو بی گناه زه یم

سعید- محبوبه فرهاد چیرته دی ؟

محبوبه چی د لاس وچولو حال کی وه وې ویل: نه پوهیږم شاید کور کې یی وی

سعید- مه وایه چی نه یې ورسره غږیدلی؟

محبوبه- د پرون ورځی راهیسی نه یم غږیدلی ولې ؟

سعید- ای دا هلکه څه وخت کور لاری ته بلدیږی ها؟ تر څو د ټولو زړونه په ما خوشاله نه کړی نه می خوشی کوی .. باید

ښکته سر کور او ځای خپل کړی . خپل ژوند وپیژنی .

محبوبه- څه ووایم سعیدجانه زه ددی خبری کولو مخ نه لرم ورته ، ته کولی شی چی قانع یی کړی ته ورته ووایه، چې واده وکړی .

سعید- نن یا سبا 40 کلن کیږی بیا ورته نجلۍ نه پیدا کېږی، ویلی می وی هوو..

محبوبه- پس د صبا له موضوع نه پوهیږی .. جرات نه لرم چی د واده توصیه ورته وکړم ..

د فرهاد د موبایل غږ جگ شو ، او له هغه یی وغوښتل تر څو الطاف او صبا راوی ،
درې واړه یو ځای لارل او نیم ساعت وروسته یی کار خلاص شو .
الطاف- بڼاا منننه کوم فرهاد جانه ..
فرهاد- ستاسو وړنده د ورور گران، إن شاء الله تر راتلونکی اونۍ نوی ویزه اخلې .
الطاف- إن شاء الله.

صبا : راځه چي ځو لالا ...لمر وسوزولم ..

فرهاد : موتر واز دي . ورشی کینې ..

الطاف : منننه فرهاد جانه په تکسی کی به لارښو .

فرهاد : نن ورځ وزگار یم کولی شم تر کور مو ورسوم .

الطاف- زحمت درته کیږی ..

فرهاد- هیڅ زحمت نشته ..

فرهاد د موټر مخته کیناست او په چوپه چوپتیا سره یی لاری ته ادامه ورکړه . الطاف به چي خبره وکړه نو فرهاد به ځواب
ورکونکی وو بیغیر لدی د لاری مسیر همداسی خاموشه وو صبا هم په شاته سیټ کې خپل سر په شیشه باندی کینېد ، او
بهری کتل . ناڅاپه یی سترگی راډکي شوی او د لاس په شا یی خپلي اوبنکې پاکی کړی ..

د مبین زړه د مبینې درد نه بی خبره څوک وو ؟

فرهاد آیینی ته وکتل او د هغی ژړا ته یی فکر شو .زړه یی بی اختیاره صبا وویل ، او د الطاف هم دوی دواړو ته فکر او
متوجه شو .

صبا د خپل انستیتیوت په لیدو سره په لومړی ځل له سترگو اوبنکی وڅخیدی ، شاید ددی لپاره یی زړه تنگ شوی وی چی
زر تر زره لدی ځای نه ځان خلاص کړی .

الطاف- گرمی هم تیره ده زه خو سم وړی یم ته څنگه فرهاد ؟

فرهاد- زه .. ؟

الطاف شاید پوه شوی وی چی فرهاد خپلی دنیا کی غرق دی ، نو بیا ځلي یی ورته وویل: وایم غرمه تیره ده څه وخورو ؟

فرهاد- زه هم وړی شوم ..

صبا : ما کورته ورسوی نور چی تاسو هر ځای څي ؟

الطاف- هو تا خو خپله خپته مړه کړه نو ..

فرهاد : په دوو دريو مړيو (لمړۍ) څوک نه مړیږی ، باید صحیح پوږی وخورۍ .

صبا : ثنا په کور کي منتظر ده .. غواړم هغوی ته ورشم ..

الطاف : ثنا خو می بیخی له یاده وتلي ده ...

خپل ځای ته ورسیدل ، او فرهاد دوی د موټر نه بښته کړل . او خدای په امانی یی وکړه ، اما الطاف اجازه ور نه کړه او هغه
یی داخل ته دعوت کړو .

فرهاد- نه الطاف جان یو بل ځل به درته مزاحمت وکړم اوس نه.

صبا دروازه خلاصه کړه او د ننه شوه او الطاف فرهاد ته په کتو وویل : د ننه څخه خو سم د آبادی او سوکالی بوی راځی .

فکر کوم دا د ثنا میرمنی کمال او هنر دی ..

فرهاد- نوش جان مو شه ..

الطاف- که چیرته رانغلی پنبیمانه کیږی .

فرهاد د الطاف سره یوځای د ننه شو او اسرا په خوږه ژبه مخکی راغله او سلام یی وکړو . د فرهاد زړه په دغه رقم سلام سره بیخی ضعف شو او کلک یی په غیږه کی ونیوه ، د لاسو او ویننتو سره یی لوی کولی او غیږ کپ یی ونیول ، د ننه راغلو او له ثنا سره یی جوړ پخیر وکړل ، او پس له هغی پوی شو چی حسیب تللی او شاید مازدیگر بیرته راوگرځی . خلور وارو په یوه میز ډوډی . خوږه ، فرهاد اسرا ورسره کینوه ، او په خوله کپ یی ډوډی ورکوله ، د فرهاد عجز د ټولو کوچنیانو په وړاندی همداسی وو نه تنها د اسرا په وړاندی ، ټول پوهیدل چی فرهاد خومره مهربانه دی .. صبا یوه لحظه په فکر کی لاره او په خیال کی یی زیات تلل او راتلل راغلل زما لپاره د واده څخه لاس واخیست ؟

داسی انگیرل کیده چی فرهاد د صبا ذهن او خیال ته فکر وو او هغه یی ویلو او صبا ته یی کتل ، لږی شونډی یی وخځیدی او نمایشی خندا یی وکړه ، او بیا ځلې یی اسرا سره ځان مصروف کړو

ثنا- پریږده فرهاد جانه زه ډوډی ورکوم .

فرهاد- نه راحت یمه ...ته د خپله ډوډی وخوره ...

الطاف- ته ورځ په ورځ بیا چاغیږی و نجلی چشی خوری ؟

اسرا- ننو گک یا بانوج خوری ؟

الطاف- چشی ؟؟

ټولو د اسرا خبری ته وخنډل ..

الطاف- فکر کوم چی غواړی یو درجن (جوړه) یعنی ماشومان راوړی ؟

ثنا- توبه .. خدایه ..ته ودریږه چی یو ځل لخیږه سره واده وکړی بنځه د نه پریږدم چی له یوه ماشومه پرته نور راوړی . او بیا زه دري یا خلور ماشومان نه لرم درجن له کومه شو ؟

فرهاد- مبارک د وي ثنا جانې خدای د قدمونه بختور او نیکمرغه کړی .

صبا...

که چیری فرهاد وغواړی واده وکړی ، نو اکثره نجونی واده کولو ته ورته تیاره دی ، درک کوونکی ځوان ، مهربان ، تحصیل کرده یا علم حاصلونکی ، پوه ، حتی ویلی شم چی د ژوند ملگری ...هغه ښه کارونه چی په یوه د ژوند ملگری کی وینم ، مخکی می فکر هم نه وو کړی ، شاید هرڅوک نظر شرایطو ته په کتو د یوه نفر ښه توب او بد توب مشخص او ټاکی ..

"دري ورځې وروسته"

8:30 بجو فرهاد ته زنگ شوی وو ، په نیمه خلاصو سترگو یی د شماری مخاطب نوم ته وکتل ، که چیری د صبا د کار لپاره نه وو هیڅکله یی هم دغه زنگ ته ځواب نه ورکولو ، او په د 36 ساعتو کی یوه دغه هم نه وو ویده شوی ، او برعکس په اعصابو یی د جراهی یا زخمیتوب او عملیاتو په سر ډیر فشار ورغلی وو . شپږو بجو کورته راغی ، او تر څو چی حمام یی کړو او یوځای د اوسیدو یی ونیو 7 څخه 11 تیری شوی ، او اوس کم تر کمه دوه ساعته ویده و چی دا زنگ ...

لاحوله ولا قوه ... یی وویل او په ځای کی کیناست تر څو یی واضح خبری واوړی .
فرهاد- بلې ..

— سلام ع ...فرهاد جانه څنگه یی ښه یی ؟

فرهاد- ع سلام ... مننه تاسو څنگه یی ؟

- ویلی د وو چي کارونه یی خلاص شول اول خپله تاته ووایم
فرهاد- بلی ..

- پس سترگي د روښانه ویزه می ورته واخیستله ..

فرهاد- چشی ؟

هرڅومره چی بی خوبه وو ، بیا یی هم له یاده ووتل .

فرهاد- الطاف ته د زنگ کړي ؟

- نه ولا ویلی د وو چي اول ...

فرهاد- آفرین ... مننه .. هغه ته زنگ مه وهه .. زه راخم پاسپورتونه تسلیم کوم ..

- سمه ده منتظر یم .

د فرهاد سر درد څلور چنده زیات شو ، اما مجبوره وو تر څو لارښي ، او د آخری ځل لپاره که کیږی خپله معشوقه یا مینه ووینی ، ځکه پوهیدو چي که صبا پوی شی چی ویزه یی اخستی همدا نن ورځ له دي ځایه تله. په بیړه سره له کوره بیرون شو او د لاري سر کي یی له ملگری سره ولیدل. او پاسپورتونه یی تسلیم کړل او معلوماته بیسی چی مخکی مالومي وی ورته ور یی کړي او په آخیر کي یی تری وغوښتل تر څو الطاف هم خبر نه کړي او غوښتل یی هغه هم غافل گیره کړي ..

انسان ورو ورو شاته تگ کوي ، هیڅوخت یا یو ځل هم قدم شاته نه وړي .

د هر عادت خبره ورو په ورو ورباندی انسان مبتلا کیږی ، هیڅوک هم یو ځل نه معتاد کیږي .

د یوه مات شوی مرغه وزر ، یو ځل سقوط نه کوی .

یو ځل (وا) یا نه، نشتوالی ، نه ورکوي ، یو ځل سترې کیږی نه .

کلونه زر خپل رنگ له لاسه نه ورکوي ، او تبدیل کیږی هم نه .

اور یو ځل نه ایږي کیږی ، او له لاسه نه وځی .

ژوند گل ، دیر په ورو ډول خپل شکل له لاسه ورکوي .

او دغه وروتوب په تکرار ډول ، او دغه شیطانی او مکارانه سترپیا ، تریخوالی زیات کوي .

فرهاد زړه په خپل ځان وسوزیدو ، او اوښکي یی تویی کړي . ددي لپاره چی خومره ناچاره او گرزیدو حتی د خپل د تللو

سند یی هم قید کړی وو. اما زړه یی غوښتل چی صبا هم دلته ولری ، حتی تر دي چی خپل نوم یی هم د هغه په شکل

ووھی .. هغه ..

د اونۍ آخره شوه او الطاف فرهاد ته زنگ وکړ . هغه خپل غوښتونکی د خپلو کارو شو ، که مخکی لاری نو حتمن یی صورت

یی نیولو ، فرهاد چی دا درې ورځی چوپ وو . اوس یی باید ځواب ورکړی وي .

الطاف- سلام ع فرهاد جانه ښه یی ؟

فرهاد- ع سلام مننه ته ښه یی ؟ له کاکاجان څخه می احوال لري ښه دي ؟

الطاف- هو شکر ښه دي . مور ته سترگي په لار دي .

فرهاد- دیر ښه .

الطاف- څنگه شو فرهاد جانه له هغه نفر سره د خبري وکړی. څه کار یی وکړو ؟

فرهاد- هو خبر یم ورنه سبا بل سبا به کار مو وشی.

الطاف- ښه ده ، بیا ، نو رښتیا غواړم کور خرڅلاو ته کیږدم .. ویل می له تا سره په اړیکه شم.

فرهاد- کور د کوم ځای ؟

الطاف- همدغه زموږ کور .. له پلار سره مي خبری وکړي .. د بیرته گرزیدو پریکړه نه لری. صبا چی هلته لاره شی ، نور دلته څه کار لري چی راشی ؟

فرهاد- رښتیا وایی پس د صبا د تللو نه نور کابل کي څه نه لري .

الطاف- بناا چی خبر شوي احوال راکه. اوس ځم تر څو هغه کورته نږدي د کورو د خرڅلاو دفتر ووينم .

فرهاد- صحیح ده هر څه کي مو چي خیر وي .

فرهاد...

د صبا لپاره مي پیغام ولیکو ، دي لپاره چي ښه ژوند ولري ، او همدا غواړم نو ورته مي ښکاره کړل . اول گام مي په بدو خاطراتو په طرف ، آیا وای خلم . هیڅ شک نه لرم چي راتلونکی گامونه به په بیرته سره اخلم . دا هماغه بی خبره ضمیر وو زموږ ، چي په تکرار سره او په عادت سره یی یا قوي کیږو یا ضعیف کیږو .

صبا- سلام ع ، ښه یی فرهاده .

د صبا له ښو عادتو سره چی هر وخت په ټاکلی وخت ځواب به یی راکوو ، زړه می د ښي خبری سره هم ضعف کیدو حالت ته تلو. قربانک د شم د فرهاد ساه زړه نفس هر څه ... اما مخکي د لیږلو یی بیرته پښیماننه شوم او ومي لیکل : شکر ښه بیخي ښه يم ، ته سنگه یی ؟

صبا- زه هم بیخی ښه يم .

فرهاد- د خدای ډیر شکر چي ښه یی .

صبا- د موږ د تلو حال نه خبر شوي ؟

فرهاد- هو ، اما زه غواړم چي تا ووينم .

صبا- ویزه د واخستله ؟

فرهاد- وایم چی غواړم چي تا ووينم په خبره پوهیږي ؟

صبا- په کور کې يم .

فرهاد- سمه ده ، دوه ساعته وروسته درځم لڅیره .

صبا- هر څه چي وایی په موبایل کي ووايه ... لطفاً لطفاً لطفاً دلته مه راځه ...

څنگه وایی چی تاته درنشم نو چیرته لار شم صبا ؟ تراوسه له کوره نه وم وتلي چی د مور زنگ می راغی .

فرهاد- بلی مورجانې ..

محبوبه- د مور گرانې چیرته یی ؟

فرهاد- کور کې ...

محبوبه- د مور په مرگ باندي راضی شوي که څنگه زویه ؟

فرهاد- خدای د نه کړي مورجانې ولی داسی خبري کوی ؟

محبوبه- نو ولې لیدو ته مي نه راځي ؟ ولی اجازه ورکوي چي ستا د بیلتون درد مي او د پلار خبري د ما تباہ کړي ؟

فرهاد- خدای د دوښمن ته درد مه ورکوه خپل ځان خو پریږده ... درغلم موري درغلم..

د تلو لاره مي بدله شوه د مور اوښکي می زړه ډیر ولړزوو ، دغه ټول وخت کي یا دا دومره موده کی خپل ځان پریږده مور مي هم هیږه کړی وه . باید اول د هغي (مور) مي زړه په لاس راوړم . د دروازي زنگ می ووهو ، هر څومره می چي د پلار

کور وو مگر بیا می هم خان راته بیگانه او پردي بنکاریدو ، فرشاد دروازه خلاصه کړه ، هیڅ یوه نه ما او نه هغه د یو بل د لیدو انتظار درلودو . فکر می کولو چی هغه به کار ته تللی وي . او شاید ده هم فکر کولو چی هیڅوخت به زه نور د دی کور دروازی شاته راشم . بی خبرو یی له څنگ څخه تیره شوم او یو ځل می سر آشیزخانی ته وربنکاره کړو .

هغه ځای چی تل به می مور هلته موندله . نږدی ورغلم اولاسونه می ورته بنکل کړل . مور می په لومړی ځل د سترپا حالت کی ولیده او د سترپا او ستومانی بوی تری تلو . سترگی یی سره نږدی شوي او تنگ شوی وي او د سپین شوي ویبنتان می یی ولیدل .

فرهاد- ښه یی مورجانی ؟

محبوبه- ښه یمه د مور نازولی .

په مسخره پول می وویل ترڅو می مور وخاندی .

فرهاد- څی ولي د ویبنته سپین شوي ؟

محبوبه- زما عمر تیر دي زویه .

فرهاد- ماشاءالله له ما څخه ځوانه جانه یی هسی د ویبنته سپین شوي ؟ فرح څنگه دي ؟ سهراب اسدي څنگه دي ؟

سعید- ته کور ته راځي چي بیا د خور او ورور پوښتنه هم کوي ؟

فرهاد مخ راواړوو او د پلار لاسونه یی بنکل (مچو) کړل پیر وخت کیدو چی دلته نه وو راغلی . او د همدی لپاره یی د ټولو کیلی په سر سترگو وړل .

فرهاد- وبخښه پلارجانه بیخی پیر مصروفیت راته پیدا شو .

سعید- هر رقم بوختیا چی وه بیا هم کورنی په لومړي قدم کی ده .

فرهاد- حق لری خو کوم ځای کې چې زما خبره ارزښت ونلری هغه زما کورن .

د سعید په لوړ غږ فرهاد خپل خبره بند کړل . سعید وویل: وگوري د یو بل دوښمن نه کیږی ، هر څه چې وو پخیر سره تیر شول او خلاص شول ، اوس تاسی یو بل ته شیخ شیخ مه کیږي . یو بل سره روغه وکړی او آشتی شی .
فرهاد- زه له چا سره دښمني نه لرم پلار جانه ..

سعید- پس ولي په وخت سره کورته نه راځي ها؟ مور ټول درته رانده ښکارو نه وینو چی تاسو خو ولاکه یو سلام هم کړي وی یو بل ته..

فرهاد- دا به ښه وي ، چی زما د پوهولو پرځای فرشاد پوه کړي ؟ چا چي د دښمني اعلان کړی هغه زه نه یم .

فرهاد- او پاتی شوه د یو چت لاندی ژوند کولو خبره ، هر وخت می چي د فرشاد غوندي په کور کی مکمله برخه واخسته پس له هغي ما څخه وغواړي چی د یوه چت لاندی ژوند درسره وکړم .
محبوبه : زویه ... د مور کرانه ...

فرهاد- موري نن می لطفاً پرېږده چی خپلی خبري وکړم . صبا مو له ما واخسته او د فرشاد خوله کی مو واچوله (د فرشاد په نامه مو کړه) .. هغه هم لارو بل څوک یی انتخاب کړل ...تاسو ترمنځ فقط زه او صبا بد بخته شوو ..
سعید- که چیرته اول تاهم داسی پرېکړه کړي وای نو تا لپاره مو هم داسی تصمیم نیولو.. اجازه می نه ورکوله چي فرشاد مخکي شی .

فرهاد- رښتیا پلاره ؟

سعید- وگوره فرهاده زه د تا او ورور ترمنځ د فرق نه کوم . هیڅ یو د تاسو نه هم بل ته کمه مینه نه لرم . اما تقدیر همداسی

فرهاد- ښه کوم کار مو چي د فرهاد لپاره وکړو زما لپاره یی هم وکړي . اوس چي د فرهاد مسله وتړل شوه. نو صبا زما لپاره وغواړي .

سعید- دغه کار اوس ناممکن دي فرهاد....

فرهاد- اوس او وروسته نه لري ..

سعید- په کوم مخ سره ستا کاکا ته ووايم؟

فرهاد- په همغه مخ کوم چي د فرهاد لپاره د ورته ودریدی. که تاسی یو اقدام وکړي نور بیا زه خپله پوهیږم .

سعید- صبا یی نه قبلوی .

فرهاد- قبلول او نه قبلول یی پرېږدی وروسته .

له پلار سره می چی خبری وکړی نو له کوره د صبا ته د تللو په هدف لارم. اما د لاري په سر کي می دا فکر وکړو چي څه باید وکړم نو لاسونه می په لږزه شول او مجبور شوم تر څو په یوي کوڅه کی یا سرک کي ودریږم . غوښتل می چی له صبا سره خبري وکړم اما که می د تیر رقم بیا رد کړي بیا څه ؟ هغه به زما دلیونه د دغه رقم ژوند لپاره قبول کړی او کنه ؟ تراوسه می خپلو فکرو نه سر نه و پورته کړي چی د الطاف زنگ راغو . خپل ځان می لږ سره جوړ کړو ، او غاړه می تازه کړه او زنگ می اوکي کړو .

الطاف- سلام علیک.

فرهاد- سلام علیک الطاف جانه ...

الطاف- علیک سلام ښه یی ؟

فرهاد- شکر دي منننه... خپله شه یی؟

الطاف- شکر هغه ما نن له (.....) سره می خبري وکړی ویل یی چی پاسپورتونه تاسره دي؟

فرهاد- هو له ماسره دی .

الطاف لږ په قهر وویل : څه وخت یی تسلیم کوي ؟

فرهاد- کورته درځم له نږدي خبري کوو .

الطاف- سمه ده پخیر راشی .

بسم الله سره پورته شوم او د تره کور ته می په حرکت شوم. هماغه مرکزی ټکي او هر وخت، هماغه دروازه او هماغه زنگ د دروازی . غوښتل می چی په خپلو خبرو د زور شم او حاکم د شم. اما خو چي څه رقم نه پوهیږم . پس له 10 دقو د وره شاته یو د قبولی زنگ می درلودو . او بیغیر هغو ته د توجو لپاره می د دروازی زنگ ووهو.

الطاف ور یا دروازه خلاصه کړه . یو له بل سره مو جوړ پخیر وکړل . او د ننه شوو . په ښه راغلاست سره په کوچ باندي کیناستم ، او ددی لپاره چی خپل فشار ښکاره نه کړم دواړه لاسونه می په په گونډو کینبودل او سیی او مستقیم کیناستم . څه خبری څه غوری دي فرهاد جانه ...

الطاف- نن ورځ می کمیشن کار ته زنگ ووهو ایله یی اوس ځواب راکو .

لاسونه می د کرتی- جیب ته یوړل او پاسپورتونه می په میز ورته کینبودل .

فرهاد- دا مو پاسپورتونه ... ویزه مو هم واخسته .

الطاف- مننه جوړ اوسی فرهاد جانه ، که پوهیدی چی تاسره دي هغه نفر ته می مزاحمت نه کوو.

فرهاد- هیڅ مشکل نشته درک کوم مو .. خپلو سندو ته خفه وی کنه.

الطاف- وبخښی صبا ته غږ کم ښه زیری ورته ورکړم پیره ورته خفه وه .

فرهاد- الطاف .

الطاف- قربان ؟

فرهاد- مخکی لدي چی صبا راوغواړي غواړم له تاسره خبري وکړم .
الطاف بیا یی پخپل ځاي کیناست او ویی ویل : ووايه فرهاد جانه اورم ؟

فرهاد- موږ خپلو منځو کي وروڼه یو ، او مخکي لدی چی زما په باره کې قضاوت وکړي ، غواړم ټولو خبرو ته می ښه په خلاصو غوږو غوږ شي .

الطاف- مهربانې وکړه اورم یی د چشۍ په باره کې ؟

فرهاد- د ژوند په اړه دا چی ضمانت د ژوند کولو یی درکوم ، او د ارامتیا ضمانت یی هم درکوم ، له هر لاري او نگاه که وغواړي . حتی که وغواړي چی قرارداد هم درسره امضا کوم . که می پخپلو خبرو مطابق عمل ونه کړو نو زه درته جزایی یم او هر څه چی بیا ته کوي .

الطاف- د چا د ژوند په باره کې ؟

فرهاد- صبا ښیم درته . پوهیږم چی د دواړو لپاره گرانه ده . هیڅوک هم بد یی نه غواړو . اما زه ورته ډیر فکر او خیال یی ساتم . که چیرته لدي ځایه لاره شی نو زما لپاره به ډیره سخته او کلک عذاب وی . حداقل خو دلته خو به پاتي شي کنه . له تره سره می خبري کوم شاید بیرته راوگرځي .

الطاف- وگوره فرهاد جانه ډیره زیاته منننه چی زموږ په فکر کي یی اما

فرهاد- غواړم له صبا سره واده وکړم ..

که چیرته هغه وغواړی همدا نن مرکه دراستوم .

الطاف- فرهاد پوهیږي چي څه وایي؟

فرهاد- هو پوهیږم ، چی باید مخکی می یی په اړه باید ویلی وي اما هغه وخت ناوخته شو . بل ځل نه غواړم چی ناوخته کړم . پر خپلې پریکړي باندی ثابت او قوي ولاړیم . او که چیرته ستا خوښه وي نو غواړم له صبا سره وغږیږم .

الطاف- زه د ویلو لپاره څه نه لرم .. دا چي څه ووايم هم نه پوهیږم . نه غواړم چي غلطه پریکړه د وکړم . باید خپله صبا ..

فرهاد - که اجازه مو وي نو غواړم خپله صبا څخه وپوښتم ...

الطاف- صبا ته غږ کوم که کوم څه ویل ورته لري نو ورته ووايه .

صبا...

دا چی فرهاد د راتلو وعده وکړه نو پوهیدم چی راځي . اما حس او باور می وو چي شاید راتلل یی زموږ لپاره تاوان وي چی تر فشار لاندي شوم . هر څومره یی چی ناوخته کړو اما همدا چی د وره زنگ پورته شو نو پوه شوم چی فرهاد راغلی .

هغه په خپله خبره او قول دریږی . تشویش می شو خپل ځانته می چی د راتلو یی خبره شوم حتمن یو دلیل لری .

صبا ...

د الطاف په غږ سره له ځایه می پورته توپ کړل او بلی یا هه می وویل .

الطاف- ښه یی ؟

صبا- هو هو وبخښه فکر می بل ځاي وو .

الطاف- خپله وبخشه چی ومي ډاره کړي .

صبا- هیڅ خبره نده

الطاف- لاندي فرهاد راغلی ..

صبا- ښاااا...؟

الطاف- راځه لاندي باید خبري وکړو .

صبا- چشى په باره كي ؟

الطاف- راځه پوى به شې.. اما يوازي درځخه غواړم چي عدالت وكړي او زر په قهر نشي .

صبا- ولې ؟ څه خبره ده ؟

الطاف- كوم خبره نشته يوازي فرهاد غواړي درسره خبري وكړي.

پوهيدم چي فرهاد څه غواړي . اما زه تر فشار لاندې وم . ځكه د خبرو لپاره مي يې جواب نه درلودو . زه د هغه د خبرو نه اوريدونكى نه وم . له حس او احساس څخه يې چي لرو زه يې خبره كړم . اما ما دومره فكر هم ولاكه د هغه د ما سره په مينه درلودو كړي وي . الطاف له دروازي څخه بهر شو . او شاته يې زه روانه وم . لاس مي لړزيدو . او د لاس لړزيدا مي په ټكړي كې پټه كړه. زر زړونه مي سره يو كړل او سلام مي وركو . فرهاد په خفه سترگو ماته كتل . او عليكم سلام يې وويل . زما په ليدو يې لږ مسكا پر شونډو راغله..

مينه يا عشق يعنى دغه رقم ، ترڅو يې راکتل د اوبه او خولي مي په ځان ماتي شوى . په لږو كتو يې وسوزيدم . هغه وېره چي ما درلودو په هغه ځاى كي كيناستم چي له فرهاد لري وو . تر څو مي وېره ونه وينى . اما د هغه له سترگو بيا هم نه پټيدو . او نه كيدو .

فرهاد- سلام صبا جانې ...

هغه رقم چي فرهاد زما نوم واخيست د لاسو لړزش مي بيخي په 180 كې شو . او د پټولو لپاره مي لاسونه په گونډو كي وركړل .

صبا- عليكم السلام.

فرهاد- ښه يې ؟

نه ښه نه يم د خولو لاندې غرقه شوم ، او هو شايد همدا اوس د ليدلى وم چي پوښتنه كوي . الطاف ثنا ته په زنگ وهلو باندې بهر ووتو .

او همدا د الطاف تلل لامل د ددي شو تر څو فرهاد خپله خبره واضح وكړي .

فرهاد- له ما څخه وډاره شوى ؟ يا انسان خوړونكى درته معلوميرم ؟

صبا- نه نه ..

فرهاد- نو بيا ولې د لاسونه د پښو لاندې ښوري ؟

حتى زما فشار او سترس ته هم متوجه شوى وو.

فرهاد-

دعا كن هم گره از كار ما بگشايد

هم دعا كن ديگر گره دركار ما نيافزاييد اين عشق .

صبا- څه مو وويل متوجه نشوم!

فرهاد- د چشى بايد متوجه شوى وي ؟

صبا- هيڅ هم نه .

همغه د فرهاد خدا زه يې دويم ځل لپاره نښان وگرځوم . يعنى امکان يې درلودو چي دا سپري د وځاندى ؟

صبا- غوښتل د خبري وكړي ؟

فرهاد- اوو بلکل

صبا- چشى په اړه ؟

فرهاد- هماغه چي غواړي وا يې وري ؟

وربځی می پورته کش کړی او ومی ویل: متوجه نه شوم ؟

فرهاد ږ اوس چي متوجه نشوی زه د خپلی خبري په هدف پوهوم .

پاسپورت یی له میز څخه پورته کړو او زما طرف ته یی ونیو. او ویې ویل: وگوره غواړي لاره شي نو واخله پاسپورت د آماده دي . که وغواړی دغي دوو ورځو کي تکت هم درته اخلم... اما مخکی د تلو څخه خو لږ هم زما په اړه فکر وکړه ، له تا څخه خو پټه نده کنه ، دا چی ستا پر وړاندی څه احساس لرم ، او همدا چی که لاري نو زما لپاره به ډیر مشکل وي ستا تگ .

فرهاد ته می وکتل او له آخری خبري یی وډاره شوم ، پوهیدم چی له ما غواړی چی دلته د پاتې شم ، اما ما یی تر څنگ اوسیدو لپاره جرات نه درلودو ، حتی که وغواړم هم نه کیږی . زما بدبختی فقط زما لپاره بسنه کوی ، ولې باید بل څوک سره بد بخته کړم ؟

فرهاد- صبا ... درڅخه غواړم چی عدالت وکړي ! که چیرته زما خبری ته غور کیږدي نو دلته پاتي کیږيله کاکا (تره) مي مرکه کوم او تا غواړم ځانته.. لکه څنگه مي چی الطاف ته مې وویل نو کاکاجان ته مي هم همدغه رقم وایم یوازی بسنه کوی چی ته وغواړي له ماسره واده وکړي..

صبا- څه؟؟

فرهاد- غواړم واده درسره وکړم.. غواړم خوشبختی او نیکمرغی د دواړو ووینو .

له ځایه می پورته شوم غوښتل مي چی الفرار وکړم. خو فرهاد مي مخه ونیول او وې ویل: مه تښته صبا ... د گامونو او خبرو ځاي د پرما مصرف کړه.. که له ما کومه بدې لیدلی وی نو ووايه چی سمه یی کړم.. اما که چیرته بی دلیل می رد کوی دا زما حق ندي .

صبا- لطفاً فرهاده ..

فرهاد- کینه مه کوه صبا لطفاً ته چي ژاړی نو زه مړ کیږم پوهیږی چې.. ستا د سترگو اوښکې مي په زړه کې اور بل کوي . صبا- له ماسره د ځان مه بد بخت کوه فرهاد که ...

فرهاد- ستا څخه بیغیر زه بد بخته یم صباچانې.. ته یی نه وینی چی ستا څخه بغیر څنگه دردونه تیروم زما د درد شاهده نه وي اما کیسه می یی درته وکړه .. چي

بی له تا ماته خوشبختی نه رازی صبا له تا څخه غواړم چي ما لدي خوشحالی او زړه ښه کیدو څخه مه محروم کوه . غواړم زما د خبرو په اړه فکر وکړي انتظار یم درته تر څو هو ووايي ما لدي غم څخه خلاص کړي . صبا- فرهاد ...

فرهاد- څه وایی د فرهاد گرانې .. فرهاد د قربان له هري خبري شي ...مخکي له هري پریکړي یو ځل فرهاد بیچاره ته هم فکر وکړه ..زه ځمه اما فکر پري وکړهجبر ندی درباندي اما زما د زړه غوښتنه ده تاته ضرورت لرم درته او محتاج تاته یم صبا.... هر څنگه چی ته ما ته احتیاج هم نه لري...اما زما په حق کې لږ مهربانی وکړه سمه ده ؟

د هغه طرف ته مي وکتل سترگی یی له خفگان نه ډکې وي . او همدا چي ورته ومی کتل نو خپل ځان یی له ما لري کړو.غوښتل مي چی لاره شم اما له ټکری کلکه ونیوم ..

فرهاد- ای کاش دا مو آخرین لیدل نه وي ...

ای کاشکی لمر یو نوي هیله او امید زما پرایمان باندی ولکیږی ..

له څنگ څخه مي لري شو او لاړو

فرهاد....

معشوقه یی روز بی نوایی ست خدا...!

هر وخت به چي سترې شوم نو خدای به مي ياد کړو ، د هغه مينه زما په درد بدن او ناقراری کي پيدا شوه ، شتون د داسی ميني دوزخ دي ، اما کله به مي چي د صبا په اړه فکر وکړو نو جنت به شو ، دغه بی علاجه درد يا بی درمانه نور یی باید اړخ معلوم کړم ، یا یی درمان یا حل لاره پیدا کوم یا به ځان پدي غمو کي ورک کړم .
ما صبا یوازې له خپل وجدان سره پرېښوده، اوس دی خپله باید زموږ د دواړو برخليک وټاکي. ساعت نن د گرځېدو او سیاحت هیله نه درلوده او زما د ژوند د ښه او بدو خبرونو په انتظار کې و.

مور مې او پلار مې هم تر یوې اندازې خوشاله ول چې زه غواړم له صبا سره واده وکړم. خو فرهاد جگړه اعلان کړه او ټول ورځ یې زما ژوند تبا کړ. هغه نه غوښتل چې صبا دې دې کور ته زما د مېرمن په توګه راشي. آیا صبا انسان نه ده؟ او د دویم واده حق نه لري؟

کریمه- ستاسې دا تلپاتې جگړه به کله پای ته ورسېږي؟ فرهاد جان، ته دې له خپل ورور سره دښمني اعلان کړې ده؟
فرهاد- زه؟ د خپل ورور دښمن؟
کریمه- هو، ولې نه، هغه ښځې لپاره...
فرهاد- هغه ښځه نه، صبا وایه میرمن کریمه.. د صبا بې عزتي کول ما ستاسو په مقابل کې درېدو ته اړ باسي.

میرمن کریمه لا خپل خبرې پای ته نه وې رسولې چې صبا فرهاد ته تلفون وکړ. فرهاد د صبا نمبر په لیدلو سره موسک شو او موبایل یې بغیر لدې چې د نورو پروا وکړې ځواب کړو او ویې ویل: "جان صبا.."

دا خبره د فرهاد لپاره د اور لمبه وه چې په ایرو کې یې شپې سبا کولې. فرهاد خپله لاس پر مېز وواهه او له خونې بهر ووت. رنگین چې تر دې مهاله په بهر کې د کورنۍ خبرې اورېدلې او ژاړله، فرهاد یې ولید خو فرهاد له دې پرته چې کومه توجه ورته وکړې د هغې له څنګ تېر شو..

فرهاد هم له صبا سره د خبرو کولو لپاره لار، ځکه د موبایل له شا ښه خبرونه نه ول.

فرهاد...

څنګه ممکنه ده چې هغه ښځه چې زه ورسره مینه لرم، زما د ورور سره واده وکړي؟ زه به هېڅکله اجازه ورنکړم، مګر زه مړ یم؟ ما باید له صبا سره خبرې کړې وای، او دا هغه وروستی هڅه وه چې ما باید په لومړي قدم کې کړې وای. زه د هغوی دروازې ته نږدې وم او ما د حسیب موټر ولید او پوه شوم چې زما کار سخت شوی دی. خو نه مې شوای کولی چې بیرته شم، دروازه مې وټکوله او زما تر ټولو ګرانه هغه دروازه را خلاصه کړه. شاید زما د راتلو انتظار یې نه درلود، او چې زه یې ولیدم حیرانه شوه او سترګې یې په اوښکو ډکې شوې.

فرهاد- زما د لیدو انتظار دې نه درلود؟

صبا- سلام.

فرهاد- صبا، کیدای شي خبرې وکړو؟

صبا- هیڅ خبره نه لرو، فرهاد، له دې ځایه لاړ شه.

فرهاد- ولې؟ د بل چا د راتلو په انتظار یې؟

صبا- فرهاد، لطفاً...

فرهاد- صبا، لطفاً په ما ظلم مه کوه... ما په دغه ډول عذاب مه ورکوه...

صبا- زه نه غواړم له تا سره بحث وکړم، خدای په امان.

فرشاد د خپلې لاس سره دروازه کلکه ونيوله او وپې ويل: "صبا، مه کوه، زه له تا سره مينه لرم.

صبا- او زه له تا څخه کرکه لرم فرشاد، له دې ځايه لاړ شه.

فرشاد- مه کوه، زما صبا... له فرهاد سره..

صبا- بس دی، فرشاد، لاړ شه... نه غواړم چې نور خلک ستا په راتگ پوه شي.

صبا دروازه د فرشاد لاس ته پريښوده و دننه ولاړه، فرشاد جرأت ونکړ چې دننه ولاړ شي. له کومې لارې چې راغلی و بیرته

ولاړ. او لس دقيقې نه وې تيرې شوې چې فرهاد يې د کاکا د کور دروازې ته راوړسيد. صبا ته يې زنگ وکړ خو موبایل يې د

تل په څير بند وو. د کور خلاصه دروازه فرهاد په حيرت کې کړ. د صبا لپاره انديښمن شو کور ته دننه شو.

صبا: ولې مې ژوند کولو ته نه پريږدئ؟ ولې زما شا نه پريږدي؟ مگر ومې نه ويل چې ورڅخه کرکه لرم؟

ثنا: صباجانې هيله کوم دا رکم خپل ځان مه په عذابوه؟

صبا- ولې خوړې ولې هر څوک مې ژوند بې صاحبه گڼي او خپل ځان زما مالک گڼي؟

د اوبښکو ډکې سترگې او په غريو نيولي غږ چې صبا خبرې کولې د فرهاد د درد لامل شو او هغه چې مينه يې اوبښکې تويې

نکړې وپې ويل: زه مې له خپلو خبرو تير شوم اړينه نده وژاړې....

ثنا د پوښتنې کولو پرته په حيراني وويل: يعني منصرف شوې فرهاد؟

فرهاد- هو، قسم دی صبا نه مې غوښتل ستا د درد لامل شم. فکر مې کاوه چې ما به وغواړې او دا چې له مانه څومره کرکه

لرې خبر نه ومه وبښه.

ثنا: اي ساده دلته خبره د فرشاد نه کوي ته يې ځان اخلي؟ خو نه غواړم مداخله وکړم که وغواړي کولی شي خپله ورته

ووايي ماته اړتيا نشته.

خو صبا هم د فرهاد په ليدو حيرانه شوه. او خاموشه پاتې شوه.

صبا: بښنه غواړم زه.... نه پوهيدم چې دلته

فرهاد- مهمه نده کولی شي ناليدلی مې وگڼې.

صبا- فرهاد زه تا ناليدلی...

فرهاد- د الطاف سره خبرې کوم د هرې ورځې لپاره د چې غوښتل تکت اخلم.

فرهاد مخ واړو او له کوره بهر تلو. خو صبا يې نوم واخيست: فرهاد....

عه.... دا ځل يې له خولې د فرهاد جان ويل ونه وتل. او د صبا زړه نه غوښتو هغه سړي چې ورنه غوښتنه کړې وليږي،،

صبا- فرهاد جان، نه پوهېږم څه دې واوريدل او څه دې ندي اوريدلي خو پدې پوی شه چې دا خبرې ستا لپاره نه وې. زه

تاسره هيڅ داسې ستونزه نلرم چې د کرکې تر حده رسيدلې وي. ته هغه يې چې زه د حق ته ورسولم او زما په حق کې دې

ډير لطف کړی.

فرهاد- مهمه نده، صبا جانې اړينه ده دومره خبرې د زړه کې وساتې کولی شي راته ووايي او ځان ته عذاب ونکړې.

صبا- قسم خورم چې م تاته د کرکې کليمه نده کارولې، ځکه له تا مخکې فرشاد دلته و او زما د درد لامل شو.

فرهاد- څه؟ هغه څه غوښتل؟ ولې راغلی واها؟

صبا- ويل يې چې تاسره بايد واده ونکړم.

فرهاد- نو په همدې دليل دې زه ځواب کړم؟

صبا په ورخطایی سره وویل: نه، پخداى نه... ما له اوله پریکړه کړې وه. مطلب له اوله درته هیڅ مهم نه وو چې څه خبرې مې درته کړې؟ اصلي خبره څه چې ته فکر کوې نده. ځکه زه ناقصه یم او نه غواړم تاته جنجالي شم.

فرهاد- څه نقص؟ ته بې نقص ترینه نجلۍ یې چې ما لیدلې...
صبا- وگوره فرهاد مجبور نه یې چې د فرهاد تیروتنه جبران کړې.. ځکه د جبران توان ولرم نو خپلې خطاوې جبران کوم... مجبور نه یې چې ټول عمر بې اولاده...
کولی شې واده وکړې او اولاد ولرې
فرهاد- که د خدای رضا وه د اولاد څیښتن به هم شم که وه یې نه غوښتل او قسمت مې نشو نو تا پورې تړاو نلري. تقدیر له مخکې لیکل شوی...
صبا- فرهاد....

فرهاد- صبا هیله کوم... که د دو احمقانه دلیلونو په خاطر چې یو بې بنیاده ډاکټر ویلي پرېږدې مې هیڅ حق نلري. خو که مانه د بد رځي او ماسره اوسیدل درته عذاب لرونکي وي بیا بېله خبره ده.
صبا- ولې تل خپل ځان عذاب گڼې؟
فرهاد- ځکه شاید...
صبا- زما لپاره د درد لامل نه یې فرهاد.. هیله کوم نور داسې..
د صبا خبرې د فرهاد په شونډو موسکا خپره کړه او د شوخی په ډول یې وویل: دا خبره دې زما په نظر یوه معنا لري... اوس څه معنا ورنه واخلم؟

صبا- هر څه دې فکر ته راغلل هماغه...
فرهاد- که زما د فکر ته وگورې... زموږ د واده خوب وینم..
صبا- که د اولاد څیښتن نشو واده... دوه...
فرهاد- زه تاته خط درکوم که مې د اولاد نوم واخیست د مرگ حکم راکړه...
صبا- خدای دې نکا فرهاد...
فرهاد- وگوره پدې خبرو پسې مه ځه... زما په سر د دوهم ځل واده فکر نشته. که مې جرأت لرلی په څلویښت کلنۍ کې د خپل سن نیم عمرې نجلۍ ته مې د واده وړاندیز ژر او سم ورکولو... کته...
صبا- څلویښت کلن؟
فرهاد- نه خو که یو څلور کاله مو له واده څخه تیر شي څلویښت کلن به شم.

تا آن هنگام که فصل آخر
در کتاب زندگی انسانی نوشته نشده
هر صفحه و هر تجربه ای دیدنی است
همه چیز گشوده است و قابل تغییر...
اما اگر کسی که

به فصل های قدیمی و ورق خورده ی کتاب بیاندیشد
نقطه اوج فصل های آخر زندگی را
از دست میدهد...!

فرهاد او صبا د يو بل په تير وخت پسې ونه گرځيدل او د واده ژمنه يې د فرهاد د تلو په سر تيره كړه. ددې لپاره چې صبا خفه نشي د واده تاريخ يې د هغې په خوښه پريښود. او د دريو مياشتو په تيريدو سره واده كولو ته راضي شوه صمد او ميرمنه يې په دې موده كې كابل ته راغلل. الطاف هم لاس د بيخايه چكرونو څخه واخيست او د يو كارو بار او ووند په فكر كې شو. خو ميرمن كريمې چې تراوسه لسمې لسمې ويل اوس نه يوازې چې لمسيان غواړي بلكې شرط هم لري چې بايد هلک وي نه نجلۍ...

ثنا: نه كيږي نجلۍ نې درك كوي؟

صبا- خورې كيږي ولې ونه شي.

ثنا- نس مې وگوره او بيا وويه...

صبا- بڼا نو ما خو وويل په تمه شه چې ماشوم د نړۍ ته راشي...

ثنا په خدا وويل: دا چې د واده تاريخ ستا په زړه نه ټاكل كيږي هغه بيچاره به ټول عمر سترگو په لاره پريږدي، اوس دې يو په ارامه نه پريږي هغه وخت چې دوه شي بيا به واده په خوب ووينم.

صبا- اصلا پريږده چې فرهاد سره خبرې وكړم پاتې د شي درې مياشتې وروسته... هم به ستا ماشوم نړۍ ته راشي هم به د رنگين ماشوم....

ثنا- ريښتيا د رنگين د ماشوم جنسيت څه دی؟

صبا- نه پوهېږم پوښتنه مې نده كړې.

ثنا- بڼا نو خدای ج چې هر ورکوي له خير، قدم او صحيح سالم د ورکړي. پوهيږې پير مې زړه غواړي خو د ماشوم جنسيت معلوم كړم تر څو ورته سودا وكړم خو حسيب اجازه نه راکوي.

صبا- حق لري، پيری خلک د يو اولاد لرلو په هيله دي خورې.... او هغه وخت ځينې نجلۍ او ځينې په هلک ويلو په خپلو اولادونو ناشکري کوي.

ثنا- خدای ج مې د خور په قسمت کې هم نازولي ماشومان نصيب كړي ان شاء الله.... هغه ورځ چې ورڅخه پتنگ شي ووينم..

صبا- ای کاش خورې...

ثنا- كيږي كيږي پخیر...

صبا- راځه چې لاړې شو د فرهاد خور په تمه ده.

ثنا- راځه راځه.... چې محترم خاوند دې په تمه نشي..

محبوبه...

شکر خدایه چې دا ورځې وينم، ټوله ورځ د فرهاد لپاره سودا اخيستلو ته ځم او هر هغه څه چې غواړي ورته اخلم. خو د صبا لپاره تل نه وايي. شايد يوازینی لامل يې دا وي چې بازار ته تگ د فرهاد خوشاله کول دي. سعيد هم خوشاله دی چې ايله فرهاد هم د کور او ژوند ځينښتن كيږي که څه هم پيری خلک له قضیې خبر ندي او فرهاد او صبا ملامت گڼي خو ټول ترې بې پروا شو ځکه د خلکو ژبې بندېدو واله نه دي. په ښه او بد کې به غږيږي. د رنگين شپږمه مياشت د حمل ده او لږ په تکليف ده. نشي کولی لږې ځای ته ولاړه شي او د موټر له بندې هوا سره حساسيت کوي او پير زړه بدوالی لري.

د سمن لور مې کارونه خلاص شوي او کيدای شي د ورور له واده وروسته يې کانادا ته ولاړه شي. شايد ټولو ژوند خپل رنگ لري پرته له فرشاد څخه چې د هغه ژوند له نورو څخه بې رنگه شوی. د خپل کار او ژوند په فکر کې هيڅ ندی. زه او سعيد هر وخت ورته نصيحت کوو. تر څو له خپل تقدير څخه راضي واوسي خو سخته ده په هغه تقدير راضي کيدل چې نه

غواړې شي. اوس چې د فرهاد د ژوند ځای د فرشاد او فرشاد یې د فرهاد پخواني ژوند ته اړ کړی. پرون مې د فرهاد لپاره اوبنکې تویولې او نن د فرشاد لپاره.

فرهاد...

هغه ورځ لري نده چې صبا مې د واده په کالیو کې ځان لپاره ووينم. هغه ورځ چې شاید د لیدو تمه یې په خوب کې هم یو ناممکن خیال وو نن یې خدای ج پوره کوي. دا درې څلور میاشتو کې د هغه مینې زه د نیکمرغېو اخیر حد ته رسه ولې یم. په زړه کې آرام نلرم غواړم هر څه چې غواړي هغه ورته تیار کړم. زما د مجردی کور اوس بې څیښتنه ندی. کوبښښ کوم له وړاندې څخه منظم تر وي تر څو مې میرمن ناراضي نه وي. نن له سودا اخیستلو وروسته صبا مې په زور خپل کور ته بوتله. هغې سره یوځای مو د خوب کوټه خوښه کړه او د ډیزاین کولو لپاره مې یو شرکت ته زنگ وکړو.

فرهاد- ښه میرمن جانې...

صبا- عه؟

فرهاد- وبخښه صبا جانې بیا هم زموږ خبره عه ته ورسېدله؟ مگر ما څه گناه کړې چې عه؟ داسې نه چې کوټه د په زړه نه

وي؟ په سودا کې مې تیروتنه کړې؟ او یا کوم شرکت مې چې انتخاب کړی؟

صبا په خندا وویل: هیڅ یو، ولې دومره زر خپل ځان محاکمه کوې؟ جان مې؟

فرهاد- اوووو جان..... ځان مې تر صبا مې څار

صبا- دومره صدقه او قربان مه وایه فرهاد....

فرهاد- ودې مړې دا فرهاد درته

صبا- فرهاد مې داسې مه وایه هیله کوم...

فرهاد- په سترگو میرمن مې

صبا- تراوسه دې میرمن...

فرهاد- مه ویه.... خبره دې مه پوره کوه، ځکه میرمن مې یې..... او خپله هم پوهېږې نهایت یې دوه هفتې وروسته....

صبا- ښا جان مې

فرهاد- غواړې خپل د واده جامې دې راته وښايې؟

صبا- نه.... ځکه تراوسه مې ندي انتخاب کړې

فرهاد- ولې؟

صبا- خو کومې ساده جامې زه غواړم نشته.

فرهاد- مگر تا څوک پرېږدي چې ساده جامې واغوندي زه غواړم ستا جامې زر او برق پرېږدې ولری..

غوښتل مې چې یو دلیل وویم خو زنگ راغی ثنا وه خور مې زړه یې ما لپاره نارامه وا. وبښه فرهاد باید ځواب ورکړم.

فرهاد- چیرته؟؟

صبا- ثنا ده.

فرهاد- چې ده نو څه؟ نه غواړې ورته ووايې چې ماسره یې؟

صبا- نه داسې هم نده

فرهاد- نو خلاصه کړه کمره چې ویډیوکال وکړو..

صبا- په سترگو....

موبایل مې په لاس کې واخیست او ولاړم د فرهاد تر څنګ کیناستم. له ثنا سره وغږیدو. ثنا سره د خپرو په وخت مې ورته وویل: که کوم مهم کار نلري چې قطع کړم. فرهاد: نه قطع یې نکړې صبا... صبا- ولی؟

فرهاد: وګوره ثناجانې دا چې تا زنگ وهلی صبا د زما تر څنګ ناسته ده. هغه هم د لسو قدمونو په فاصلې سره چې زما څیره په موبایل کې راشي.

ثنا: ولا ما فکر وکا چې ستا او د صبا مزاحمه شوم چې صبا غواړي اړیکه پرې کړي..

فرهاد په خدا وویل: ولا ستا د زنگ برکت دی چې د صبا عطر مې حس کړو.

ثنا- ای صبا دا څومره ظالمه شوې یې نجلۍ.... نه غواړې انصاف وکړې؟

فرهاد بیا په خدا وویل: زه مظلوم ظلم یې زغمم

صبا: ته هم ماته ظالمه...

فرهاد- نه نه وبخښه... اصل کې خو ما ظلم کړې چې صبا مې دلته په زور راوستلې

ثنا- ښه د پرې وکړل...

صبا- مننه مننه..

هر څوک په مینه کولو پوهیږي، خو ډیر خلک بلد دي چې په مینه کې له یو کس تر ډیره وخته پاتې شي... لدې جملې څخه فرهاد هم وو. هغه فرهاد د چې صبا د تیږې په شان زړه یې نرم کا. نن تر ټولو ښه ورځ ده چې فرهاد یې په تمه وو. خو ددې پر ځای شېبې وشماری. د فرشاد خواته ولاړ. ولاړو ځکه فرشاد په کور کې یوازې وو. د کور ټولې ښځې او نجونې په اريشگاه کې وو.

حتی رنگین هم صبا راغوښتې وه. او له ځان سره یې اريشگاه ته بوتله. سعید هم د خپل ورور سره د وینبتانو اصلاح کولو ته ولاړل. دروازه مې وټکوله خو فرشاد خلاصه نکړه. فرهاد سره چې کیلی. وه دروازه یې خلاصه کړه. فرهاد هغه پسې کوټه په کوټه وګرځیدا او بلاخره هغه یې په خپله کوټه کې پیدا کا په هغه ځای چې فرشاد او صبا ژوند کولو. فرهاد دروازه ور وټکوله. او د ننوتلو اجازه یې وغوښته.

فرهاد- سلام اجازه ده....

فرهاد څه ونه ویل او فرهاد یو ګام مخکې ولاړ او بیا دوه ګامه خو بلاخره یې ځان فرشاد ته ورسولو. په څنګ کې یې کیناست او لاس یې په اوږه ورته کیښود. مګر څو کاله کیږي چې یو د بل ورونه یو؟ چې دا رکم د پردیتوپ حس کوو. فرشاد د فرهاد لاس لرې کا خو هغه په زړه وانخست او برعکس ورنه وه یې غوښتل چې واده ته یې راشي.

فرهاد- مګر تا نه غوښتل چې د ورور واده دې وویښې؟

فرهاد له اوښکو ډکو سترګو وویل: زما له مینې سره؟

فرهاد آه وکړ او وې ویل: په کومه ورځ چې تا واده وکړ په یاد د دي؟ ویل دې ولې د ځان په یوازیتوب بندي کړې؟ مګر ورور ته دې اندیښمن نه وې؟ ستا مینه..... هغه زما مینه وه. قسم خورم فرشاد چې نه ما ستا میرمنې ته په بده سترګه کتل او نه هم هغې تاسره بې وفایي کړې. ستا دوښمن ستا خپل ذهن دی. هیڅ یو خیال د حقیقي ندی. فرشاد- ته څه زما په خیالاتو پوهیږې ها؟

فرهاد- باور وکه فرشاد زه او ته د یو بل ورونه یو. هیڅکله بیلتون نلرو. راځه له ګناه مې تیر شه خخلې د چې په خوښیو کې شریک وم زما په خوښیو کې شریک شه...

د فرشاد زړه د خپل ورور لپاره درزیدا.... هغه یې غیږ کې ونیوا او دواړه یو ځای د شپې د تیاری لپاره ولاړل. هغه محفل چې ټولو له زړه څخه د یو بل خوبني غوښتنه. د اشرفي د کورنۍ عکس په قاب کې بندي شوه. ټول یو د بل تر څنگ کیناستل او فاميلي عکس یې واخیست. صبا هغه عکس ته په کتو ناسته او د فرهاد د راتگ لپاره په تمه وه ترڅو یوځای د شپې پوډۍ خوروله لپاره د صمد دوی کور ته ولاړ شي.

او هم د الطاف د ماشوم پیدایښت لپاره مبارکي ولاړ شي. دوه درې کاله د خوب په څیر تیر شول. هغه خوب چې ټولو یوځای ولیدو. رنگین د دوو زامنو څښتنه شوه او د ثنا هم دریم ماشوم په لاره دی. هغه د یوې نجلۍ او یو هلک په لرلو سره غواړي نور اولاد هم ولري. فرهاد د صبا غوږ خواته راغی مخ یې ښکل او سلام یې وکړ
فرهاد- سلام زما مینې...
صبا- سلام زما ژونده....
فرهاد- وبخښه چې په تمه پاتې شوې ... کاشکې له نورو سره تللې وای.

صبا- فرق نکا نور ولاړل او د ما زړه غوښتا تاسره ولاړه شم...
فرهاد- ای جان مې... قریبان دې لدې زړه شم زه...
صبا- خدای دې نکا.... راځه چې ولاړ شو ناوخته کیږي
فرهاد- ښا راځه خو بېرته مکره.... ماشوم مې اذیت نشي...
صبا- ای هی ستا ماشوم خو ما اذیت کوي ستا په نظر نه راځي....
فرهاد- لڅیره نړۍ ته راشي حق یې ورکوم جان، صبر وکه هر چې په تا وهي. زه به څپیره ووهم.
صبا- زه د پریږدم چې په څپیره یې ووهې؟
فرهاد په خندا وویل- هو وهم یې قفت شپږ میاشتي وروسته
صبا- لاس دې ماتوم....

|

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**